

Cây Thuốc Phiện Thiên Đường

Contents

Cây Thuốc Phiện Thiên Đường	2
1. Chương 1: Trừng Phạt	2
2. Chương 2: Nhớ Lại	5
3. Chương 3: Chết Tâm	8
4. Chương 4: Lần Gặp Đầu Tiên(soái Ca Xuất Hiện)	11
5. Chương 5: Xung Đột	18
6. Chương 6: Kỳ Lạ	21
7. Chương 7: Bước Ngoặt	24
8. Chương 8: Sự Thật	34
9. Chương 9: Thế Giới Bí Mật	42
10. Chương 10: Rắc Rối.	48
11. Chương 11: Đừng Lừa Dối Anh	58
12. Chương 12: Là Bạn Hay Là Thù?	62
13. Chương 13: Đáng Sợ	70
14. Chương 14: Khúc Mắc	74
15. Chương 15: Ma Quý	76
16. Chương 16: Rốt Cuộc Là Thù Hận	81
17. Chương 17: Chỉ Còn Là Ký Ức	83
18. Chương 18: Quen Thuộc	86
19. Chương 19: Oan Gia	88
20. Chương 20: Vận Mệnh	92
21. Chương 21: Linh Cửu Hỏa Danh Dự	95
22. Chương 22: Miệng Vết Thương	98
23. Chương 23: Hạnh Phúc Ngắn Ngủi	101
24. Chương 24: Trò Chơi Bắt Đầu	103
25. Chương 25: Dây Dưa Không Dứt	106
26. Chương 26: Liệu Có Thể Bình Yên?	109
27. Chương 27: Ký Ức Không Thể Quên	112
28. Chương 28: Sự Thật	116
29. Chương 29: Hạnh Phúc	119
30. Chương 30: Muốn Làm Phật, Lại Trở Thành Ma	123
31. Chương 31: Tù Nhân	126
32. Chương 32: Sự Xuất Hiện Của Cô Ta	129
33. Chương 33: Chạy Trốn	131
34. Chương 34: Ai Mắc Bẫy Ai?	133
35. Chương 35: Tranh Chấp	137
36. Chương 36: Báo Ứng	139
37. Chương 37: Thay Đổi	141
38. Chương 38: Bằng Chứng	143
39. Chương 39: Ai Hận Ai?	147
40. Chương 40: Máu Và Nước Mắt	149
41. Chương 41: Võ Mộng	152

42. Chương 42: Thời Khắc Quan Trọng	154
43. Chương 43: Chìm Đắm	155
44. Chương 44: Yêu	158
45. Chương 45: Lời Hứa	161
46. Chương 46: Lợi Dụng	164
47. Chương 47: Trước Khi Kết Thúc	166

Cây Thuốc Phận Thiên Đường

Giới thiệu

Có đôi khi vận mệnh như một thứ trò đùa nghịch ngợm của trẻ con, nó cho con người ta mạng sống

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cay-thuoc-phien-thien-duong>

1. Chương 1: Trừng Phạt

“Ba!” Âm thanh trong trẻo trong không gian vang lên, tôi lập tức cảm nhận được trên mặt dâng lên một trận bỏng rát đau đớn, thân mình yếu ớt đứng không vững, liền ngã xuống sô pha.

Anh đứng trước trước mặt tôi, đôi chân thon dài chậm rãi ngồi xuống, lộ ra khuôn mặt anh tuấn khiến người đối diện cảm thấy choáng váng, khuôn mặt kia xuất hiện trước mắt tôi còn mang theo nụ cười nhẹ nhàng. Đó là khuôn mặt đẹp không phải ai cũng có được!

Lúc này, con người tuyệt đẹp của anh thẳng tắp nhìn tôi, đường cong ở khóe miệng nâng lên cao hơn, tôi còn thấy được hận thù xen lẫn sự lạnh lẽo trong mắt anh.

Đó là hận, hận không thể đem tôi băm thành vụn mảnh!

Bàn tay đặt bên người anh gắt gao nắm chặt, tôi biết, đó là báo trước anh sắp phát hỏa, anh là loại người hỉ nộ ái ố cũng không thể hiện ra, tôi từng nhìn thấy anh như vậy một lần, người kia có muốn cũng chẳng tìm thấy xác!

“Lôi anh ta vào đây!” Anh lạnh lùng nói, đứng thẳng người, cơ thể cao lớn của anh tạo một bóng người phủ xuống đỉnh đầu tôi, làm cho tôi như bị bao phủ bởi bóng tối, tôi yếu ớt ngẩng đầu, nhìn thấy một người đàn ông dẫn một người đi vào, không, nói đúng ra là lôi kéo. Người kia cúi gầm mặt, ý thức đã trở nên mơ hồ, chỉ có thể để mặc người khác nửa giữ nửa lôi kéo vào đây, phía sau anh ta, một đường máu đỏ thẫm uốn lượn.

“Tả Lăng!” Tôi gọi to, trên mặt thoáng hiện lên một tia bối rối. Mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Tại sao, ngay cả anh ấy cũng...

“Đau lòng?” Trào phúng hừ nhẹ một tiếng, anh chậm rãi ngồi xuống một bên ghế, khí thế hiên ngang bức người giống như bậc đế vương, thản nhiên nhìn tôi chăm chăm. “Hay vẫn là... Sợ hãi?”

“Các người trăm phương ngàn kế đặt bẫy tôi, không nghĩ đến có một ngày như lúc này sao?” Hắn đưa mình tựa về phía sau ghế, không kiêng nể gì đưa mắt quét qua khuôn mặt tái nhợt của tôi.

“Anh nhất định sẽ bị pháp luật trừng trị!” Tôi tức giận hét lớn, biết rõ như vậy là vô ích, nhưng ngoài tự cười nhạo, tôi chẳng thể làm được gì khác.

“Pháp luật? Đúng vậy, có người đã phải trả giá bằng nửa đời người, còn các người thì sao? Các người có cái gì đáng giá để trao đổi với tôi? Mạng sống sao?” Anh nói bằng giọng bất cần, chỉ có đôi mắt yêu mị chợt sáng lên rồi biến mất, chỉ còn sát khí của anh.

Mà tôi, ngoài việc nhìn anh bằng ánh mắt hận thù, thì chỉ chẳng thể làm được gì hơn.

“Đừng nhìn tôi như vậy, em dùng loại ánh mắt nhìn tôi sẽ khiến tôi quên mất, em từng ”Yêu” tôi, từng là người phụ nữ của tôi. Một người từng ở trong lòng tôi, một người phụ nữ khiến tôi sùng ái.”

Đúng vậy, tôi là người phụ nữ độc ác, dùng chính màu tươi và sự thuần khiết của mình để trở thành một con quỷ “Yêu! Yêu đến chết!”

“Em là cảnh sát phải không? Như vậy nhé, cho tôi một lần nhìn bảo bối của mình trong bộ dáng oai phong ấy đi!” Anh đổi chủ đề, một người đàn ông đi vào cung kính đưa ra một bộ quần áo. Sau đó, cánh tay thon dài của anh nhẹ nhàng dùng lực, một bộ cảnh phục trang nghiêm xuất hiện trước mắt tôi.

“Mặc vào!” Anh đồng thời nói, tất cả mọi người rất thức thời rời khỏi phòng, ai cũng không dám nhìn trộm người phụ nữ của anh, cho dù là người mà anh căm hận.

“Cởi sạch sẽ!” Sau đó mặc cảnh phục vào, coi tôi như lý tưởng của em, tuyên thệ!” Rốt cuộc tôi cũng hiểu được dụng ý của anh, thì ra anh muốn sỉ nhục tôi? Anh muốn nói cho tôi biết, tôi ngu xuẩn đến mức nào sao?

“Anh không xứng!” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Được lắm! Để tôi cho em biết rốt cuộc xứng hay không xứng!” Không cần anh phải nói, ở phía bên kia, tên tay chân của anh đã đá Tả Lăng xuống đất, Tả Lăng cuộn mình lại thành một đống, bốn năm tên tay chân khác đã vây quanh anh, cho anh ấy một trận đấm đá, Tả Lăng đau đến mức muốn kêu lên cũng không được. Trên mặt... trên mặt anh ấy đã loang lổ vết máu, trông rất đáng sợ!

“Đừng! Đừng!” Tôi hét lên chói tai, mắt nhắm nghiền, tim như bị dao cắt.

“Bây giờ, tôi đã có tư cách rồi sao?” Đầu ngón tay thon dài của anh xoa xoa chiếc cằm kiên nghị, hứng thú nhìn tôi.

Tôi hít thật sâu một hơi, chậm rãi cúi người nhặt bộ cảnh phục, khua trước mắt anh tự cởi bỏ quần áo trên người mình. Một lát sau, không khí yên lặng khiến tôi cảm thấy căng thẳng, ánh mắt anh nhìn tôi hiện lên một tia khác thường, cổ họng anh trượt một chút, đôi mắt tuyệt đẹp mà tôi đã quen thuộc đã bị che phủ bởi bóng tối.

“Tiếp tục đi!”

Tôi cắn chặt môi dưới, siết chặt đầu ngón tay, mặc bộ cảnh phục, kéo chặt đai lưng, đội lại mũ.

“Tuyên thệ!” Anh ngồi thẳng người, ánh mắt thâm trầm nhìn tôi, trong mắt là ánh nhìn khinh miệt.

“Tôi... Tôi tuyên thệ, tôi... nguyện trở thành một người cảnh sát nhân dân của nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa...” Giọng nói của tôi run run, tôi nhìn anh chăm chú, từ từ điều chỉnh nhịp thở, trong đầu nhớ lại lời tuyên thệ quen thuộc, tôi đã từng tin vào lý tưởng ấy, đã từng kiên trì, tràn ngập nhiệt huyết và khát vọng, mà nay... Rốt cuộc, sự kiên trì của tôi có thật sự chính xác? Vì cái gì, nhiều hi sinh như vậy, nhiều máu tươi như vậy, rốt cuộc là đổi lấy kết cục như ngày hôm nay.

“Tôi tuyên thệ, tôi nguyện... Trở thành một người cảnh sát nhân dân của nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa. Tôi cam đoan với Trung Quốc **,...” Tôi khó khăn tuyên thệ xong, vẫn bất lực như vậy, bởi vì trong lòng tôi, lý tưởng đã bắt dao động, đã muốn sụp đổ. Bắt đầu hoang mang...

“Tôi tuyên thệ, tôi nguyện trở thành một người cảnh sát nhân dân của nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa. Tôi cam đoan...” Lúc này, bỗng nhiên phía sau truyền đến âm thanh khàn khàn của Tả Lâm, tôi quay đầu, gương mặt đầy vết thương của anh vẫn cố gượng ra một nụ cười yếu ớt, nhìn thẳng vào tôi, miệng gian nan nói “Trung với... Nhân dân, Trung với... Pháp luật...”

Nháy mắt, trong đầu tôi hiện lên hình ảnh lần đầu tiên đứng trước quốc kỳ, lần đầu tiên kích thích và vui mừng đến cỡ nào, trong đó hiện lên gương mặt đầy nhiệt huyết của tuổi thanh xuân. Thanh âm tuyên thệ vang tận mây xanh.

“Tôi tuyên thệ, tôi nguyện trở thành một người cảnh sát nhân dân của nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa. Tôi cam đoan trung thành với Trung Quốc**. Trung với nhân dân, trung với pháp luật; Nghe theo chỉ huy, giữ nghiêm kỷ luật, bảo vệ bí mật; Theo lẽ công bằng chấp pháp, thanh chính liên khiết; Làm hết phận sự, không sợ hy sinh; Toàn tâm toàn ý vì nhân dân phục vụ. Tôi nguyện hiến thân cho sự nghiệp cao thượng của công an nhân dân, vì thực hiện lời thề của chính mình mà cố gắng phấn đấu.”

“Đủ rồi!” Âm thanh này đánh gãy lời nói của tôi, trên gương mặt như không gợn sóng sợ hãi kia tất cả đều là khó chịu, anh phẫn hận nhìn tôi, khoe miệng run rẩy kịch liệt, tôi lẳng lặng nhìn anh, lần này, lại đến lượt khoe miệng tôi nhếch lên.

Nụ cười của tôi rốt cuộc làm cho ánh mắt lạnh như băng của hắn xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, nhưng cũng là chợt thoáng qua mà thôi, nháy mắt lại trở lại vẻ lạnh lùng.

Giây tiếp theo, anh cầm trong tay một chiếc kim tiêm, chỉnh tới lui tinh lượng chất lỏng màu lam trong suốt, mang ánh sáng chói mắt. Tuyệt đẹp mà nguy hiểm.

Tôi trừng lớn mắt, vô thức lui về phía sau, tất nhiên tôi đã biết đó là gì...

Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy, không, tôi không muốn...

Rất nhanh, tôi bị anh khống chế, ánh mắt anh thoáng qua một tia châm chọc, tôi giãy giụa, hét lên một cách đáng thương “Đừng! Đừng làm thế!”

Nhưng là vô dụng, mắt tôi đã thấy tinh lượng chất lỏng màu lam kia theo một trận nhói đau ở da thịt chảy vào cơ thể tôi, thậm chí tôi còn nhìn thấy một tia lam hồng quỳnh dị chạy dọc theo mạch máu của tôi uốn lượn ra một cái huyết văn quỳnh dị.

Không gian lạnh lẽo, nhưng từ dưới thân tôi một luồng cực nóng đang sộc lên tôi.

Đôi mắt ma mị của anh, nhiệt độ quen thuộc của cơ thể anh, không gian lạnh lẽo trong căn phòng, tất cả đều như ngưng lại trên sô pha.....

Mọi vật trước mắt tôi bắt đầu mơ hồ, trong cơ thể không hiểu từ đâu dâng lên cảm giác cuồng loạn, đầu óc hỗn loạn, cơ thể yếu đuối của tôi ngã vào người anh.

Anh thổi khí vào lỗ tai tôi, liếm cắn, tôi cảm nhận được sự tê dại.

“Cảm nhận được rồi sao?.... Đây chính là ‘Thiên đường’!” Là âm thanh của ác ma, là tiếng gọi từ địa ngục.

Ý thức của tôi đã bắt đầu mơ màng, trước mắt hóa ra vô số điểm màu, cuối cùng biến thành xanh xanh trắng trắng. Không gian lắc lư.....

Cùng lúc đó anh tiến vào cơ thể tôi, đau!

Tôi nức nở một tiếng, rõ ràng đau đến thấu xương, nhưng tại sao tôi lại cảm thấy thích thú. Hai cơ thể không ngừng va chạm kịch liệt cùng với âm thanh thở dốc và than nhẹ.

Tôi giống như người sắp chết đuối, liều mạng bám lấy thứ gì đó trước mắt, lại chạm vào một khối thân mình nóng bỏng. Móng tay tôi bám sâu lên lưng anh.

Thì ra đây là cảm giác của ‘Thiên đường’.

Đây chính là Thiên đường!!!

“Đừng... Đừng nhìn...” Chút lý trí cuối cùng khiến cho tôi ngẩng mặt lên, ở xa xa kia một đôi mắt màu đỏ, trong đó là sự khuất nhục, phần nộ cùng khiếp sợ....

“Đừng nhìn, đừng nhìn, Tả Lăng...!”

Phút chốc, tôi chớp lên liền bị hấn nắm chân, giữ ở hai bên sườn, thân mình mềm yếu của tôi bị anh nâng lên, hai thân thể như trước không tách rời, tôi cảm giác được cơ thể này dường như không còn là của mình nữa, đang không ngừng lay động va chạm theo tốc độ của anh....

“Không... Không... Đừng lại...!”

Âm thanh vô lực của tôi càng như lời gọi anh. Da thịt càng ngày càng nóng bỏng, khiến cho những phản kháng của tôi trở nên vô dụng....

“Em... mơ tưởng!”

“Anh xuống địa ngục đi....!”

Cảm giác điên cuồng khiến tôi lâm vào hôn mê, có tiếng người nào đó nói bên tai tôi.

“Lộ Tịch Ngôn, Không phải tôi sợ xuống địa ngục, chỉ sợ rằng... Địa ngục không có em!!!!”

2. Chương 2: Nhớ Lại

Thế giới này tồn tại một thứ gọi là yêu, một khi đã bắt đầu sẽ dây dưa cả đời, đến chết cũng không vứt bỏ được....

Thuốc bắt đầu tác dụng làm cho bên trong thân thể như có trăm ngàn con kiến chích, một trận đau đớn toàn tâm cùng khoái cảm lan tràn trong cơ thể tôi. Tôi thống khổ chớp chớp thân mình, kỳ lạ ở chỗ chịu đau đớn cũng không muốn rời xa ác ma này, móng tay bén nhọn của tôi cắm sâu vào da thịt hấn, muốn giúp cho đầu óc mình có chút ít tỉnh táo, nhưng lại không có tác dụng chút nào.

Đầu óc tôi là một mảng đục ngầu, trước mắt tôi xuất hiện những điểm nhiều màu, sáng lạn rơi trong không trung. Những điểm sáng vờn quanh bốn phía làm cho tôi không thể nhìn thấy rõ ràng, chỉ cảm nhận được bàn tay lạnh lẽo của ác ma kia ở trên da thịt, còn ở bên tai tôi than nhẹ, tôi muốn tách thân mình ra, lại bị một bàn tay nhanh chóng ôm lấy, không thể nào động đậy.

“Thoải mái sao? Thích không?” Hấn gần từng tiếng một cách nặng nề vào tai tôi, tôi cảm giác được chính cơ thể đang đang đưa của mình đang liên tục chớp lên, rốt cuộc, tôi mở to hai mắt, trước mắt tôi là đôi con ngươi đen, giống như một đầm nước sâu, yên lặng xuất hiện, không có ấm áp, không có ôn nhu, chỉ thực yên lặng nhìn tôi. Lại giống như một cỗ lốc xoáy, làm cho người ta bị hấn sâu vào đó. Thật sâu, làm cho người ta vạn kiếp bất phục.....

Khuôn mặt hấn ngày càng mơ hồ, thân thể hấn không ngừng chớp lên, ý thức của tôi đã bắt đầu muốn tách ra, linh hồn tôi giống như bị rút ra từ nơi sâu thẳm nhất trong cơ thể, lại nặng nề bị hút trở về, Có người ở bên tai tôi nhẹ nhàng nói, nói xong, đem tất cả mà đi vào bên dưới cơ thể tôi. Hô hấp của tôi bắt đầu ổn định trở lại, trong đầu tôi, màn đục ngầu kia đã xuất hiện một tia sáng, cảnh tượng mơ hồ kia dần dần rõ ràng, dần dần sáng lạn.....

Rốt cục, tôi đã thấy rõ, trong tầng sương trắng lượn lờ xung quanh, hé ra khuôn mặt tươi cười....

Nếu như đây là một giấc mộng!

Thì ở nơi đó, tôi đã mất đi tuổi thanh xuân, còn có một thứ mãi mãi rời xa tôi... Hạnh phúc.

Tôi không phải sinh ra trong thế giới truy lạc này, tôi có cha mẹ hạnh phúc cùng với anh trai của tôi, anh trai song sinh, tôi và Lộ Tịch Duy là cặp song sinh khác trứng, hai chúng tôi bộ dạng không hề có điểm giống nhau. Không những như vậy, ông trời bất công đem tướng mạo xuất sắc của mẹ tôi phú lên người Lộ

Tịch Duy, ngược lại nữ nhân là tôi, từ nhỏ đã bị họ hàng thân thích và bạn bè tưởng nhầm là con trai. Mà tôi cùng phụ thân lại giống nhau đến mười phần, không phải người ta nói con gái sẽ xinh đẹp giống mẹ sao? Tại sao gia đình chúng tôi lại ngược đời như vậy?

Thời thơ ấu, vẻ bề ngoài xinh đẹp của Lộ Tịch Duy cơ hồ đã cướp đi hết sự chú ý, tôi cuối cùng bị xem nhẹ ở một bên, trở mặt nhìn cô bác chú dì vuốt vuốt khuôn mặt phần nộn nhỏ nhắn của hần, bộ dạng tôi lúc đó cơ hồ sắp chảy nước miếng, tên của tôi vĩnh viễn đều theo sau cái tên Lộ Tịch Duy, vĩnh viễn đều là nói về hần, rồi mới thuận tiện nhắc đến tôi.

Cũng không ngoại lệ, người ta nói không hề sai, làm nha đầu chính là thường không được nhắc đến.

Mẫu thân trong lúc nhắc đến ta cũng sẽ không giống lúc nhắc đến Lộ Tịch Duy khi nước miếng tung bay, trên mặt cũng sẽ không có tia chói mắt làm người ta không thể mở miệng cười được kia.

Mà ông trời thì không chỉ bất công như vậy, Lộ Tịch Duy ngoài việc được thừa hưởng diện mạo xinh đẹp của mẫu thân, liền ngay cả gen cũng đều là tốt nhất, hần từ nhỏ thông minh không nói, còn ngay cả khi lên các cấp học cao, rõ ràng là cùng học với tôi, hần đã muốn phá vỡ mọi quy luật, trực tiếp dẫn đầu các cấp học.

Tôi thậm chí bắt đầu tưởng tượng, liệu có phải thời điểm còn trong bụng mẫu thân, Lộ Tịch Duy đã dùng thủ đoạn nào đó đoạt hết những thứ tốt nhất hay không? Thế nên sau này lớn lên, tôi thường nói: “Lộ Tịch Duy, anh thật sự rất là giỏi hoạt, ở trong bụng mẫu thân liền đoạt hết ưu tú của em!”

Tôi cho đến bây giờ vẫn không phải loại người an phận chịu ngồi chờ chết. Trong lòng tôi sớm đã không nguyện ý bị xem nhẹ vĩnh viễn, cùng thời điểm đó, tôi hạ quyết tâm quyết chí tự cường, đến cuối kỳ, vui sướng tốt cùng cầm bài thi đạt hạng nhất về nhà. Còn không kịp đi tới khoe cha mẹ, đã thấy trong nhà đại thiết yến tiệc. Mẫu thân nói ca ca sơ khảo qua Đại học Q, trong mắt mẫu thân vui mừng như điên loạn làm tôi chói mắt.

Đại học Q, là đại học cao cấp, yêu cầu không hề thấp, mà năm ấy, Lộ Tịch Duy mới học năm hai cao trung.

Cũng chính từ ngày đó trở đi, tôi quyết định ngừng đổ kị, cứ như vậy sống một cách bình thường. (Hihi, Tịch Duy siêu phạm quá mà, tỷ làm sao mà đấu nổi anh ấy. *Cười đều*)

Thế gian không có người nào tất cả mọi mặt đều xuất sắc, ai kêu tôi ở trong bụng mẫu thân để hần gặt gao đoạt hết ưu tú. (Haiz, khổ thân Tịch Ngôn tỷ tỷ a! *Sụt sùi*)

Mọi việc tuy là như vậy, nhưng không thể phủ nhận từ nhỏ tình cảm của tôi và Lộ Tịch Duy cực kỳ tốt. Cha mẹ mỗi lần thưởng cho hần tất cả đều rơi vào túi tiền của tôi, tuy rằng tôi chưa từng gọi hần một tiếng ca ca, đều là lời cả họ tên hần ra gọi hần cũng không để ý, thậm chí để cùng hần quan hệ, tôi đã thu không ít hối lộ của nhiều nữ sinh. Trong lòng tôi, đôi mắt đẹp của Lộ Tịch Duy vĩnh viễn đều là ý cười, đều là ấm áp, giống như ánh mặt trời vậy.

Nói đến ánh mắt, chỉ sợ tôi là người duy nhất có may mắn này, có thể Thượng Đế vì bồi thường cho tôi, cũng có thể là để chứng thực rằng tôi đích thực là con gái của mẫu thân, tôi toàn thân không giống, duy chỉ có ánh mắt là khiến tất cả tin rằng tôi là đứa con gái mẫu thân sinh ra. Cũng có thể nói, đó là điểm duy nhất tương đồng giữa chúng tôi.

Đó là vào năm nhất cao trung, bạn ngồi cùng bàn của tôi, cũng là một điển hình hâm mộ “Lộ Tịch Duy” cuồng nhiệt. Không biết đó là sự thật, hay do yêu ai yêu cả đường đi lối về, lúc ấy nàng đang ngồi bên người tôi, bỗng nhiên nói: “Lộ Tịch Ngôn, kỳ thật nhìn từ vị trí này, mình phát hiện ánh mắt cậu cùng Tịch Duy giống nhau như đúc a!” Cô ấy nói xong, ánh mắt hâm mộ cuồng nhiệt của cô ấy cơ hồ làm tôi chết chìm.

Nhưng lời nói vô tâm của cô ấy, lại khiến cho tôi ghi lòng tạc dạ, đến nỗi mỗi khi thấy Lộ Tịch duy về nhà tôi liền cố ý quan sát, ngay cả mẫu thân tôi cũng không có buông tha. Cuối cùng tôi cũng chấm dứt nghi ngờ, nguyên lai, Thượng Đế vẫn là có nhân từ. Phát hiện trọng đại của cô bạn kia không ngờ làm tôi cao hứng một trận. Tóm lại, Lộ Tịch Duy không có làm cho cha mẹ tôi quá một lần hao tâm tổn sức, ngay cả như tôi ngay từ đầu bị hần đoạt hết sự ưu tú cũng vô phương hận hần dù chỉ một phần nhỏ. Lộ Tịch Duy hoàn mỹ làm cho gia đình tự hào, tất nhiên bao gồm cả tôi, em gái của hần.

Nói đến một lần duy nhất hấn làm cho cha mẹ tôi hao tâm tổn sức, chính là khi tôi đang học cao trung năm thứ hai, Lộ Tịch Duy đang học ở Đại học Q bỗng nhiên bị mẹ gọi về. Tôi vẫn là chưa lần nào thấy mẹ có bộ dáng tức giận đối với hấn như lần ấy, bà cầm tờ giấy báo đưa ra trước mặt chất vấn Lộ Tịch Duy, còn cha ngồi một bên trầm mặc. Sau đó tôi mới biết, bộ công an khi ấy tổ chức một lượt các trường đào tạo công an trong phạm vi triệu tập dự thi, cho phép trong các gia đình có người trong ngành cho phép con cái tham gia, chỉ cần kiểm tra sức khỏe, vượt qua được vòng thi viết, liền có thể đến trường đào tạo tối cao của bộ công an tiếp tục học tập, sau khi tốt nghiệp còn có thể trực tiếp được phân phối làm việc trong ngành công an.

Mà Lộ Tịch Duy cũng không buông tay lý tưởng của mình. Dấu mẹ ghi danh, nay lại để ẹ cầm trong tay tờ giấy báo đủ tư cách dự thi của hấn.

Mà chuyện này, người cảnh sát là cha tôi kia chắc chắn là đã biết đến rồi.

Thử hỏi như vậy mẹ tôi có cách nào không tức giận? Không chỉ tức giận vì Lộ Tịch Duy cùng cha thông đồng cố ý giấu bà, quan trọng hơn là, bà mỗi ngày chịu đủ lo lắng hãi hùng cho chồng mình, nếu như ngay cả đứa con bảo bối của chính mình cũng như vậy thì... Bà thật không thể tưởng tượng được, từ trong suy nghĩ của bà, Lộ Tịch Duy có tài như vậy, tương lai nên ngồi ở nơi cao nhất trong xã hội, làm những việc trọng đại chứ không phải giống như cha, bôn ba mệt nhọc, ra sống vào chết.

Con mình cố tình đường lớn sáng lạn thì không đi, lại đi lựa chọn con đường gian nan kia. Thử hỏi bà làm sao có thể không phẫn nộ?

Nhưng mẹ có vô cùng quyết liệt cũng không làm Lộ Tịch Duy hồi tâm chuyển ý, tôi lần đầu tiên thấy được trong mắt Lộ Tịch Duy những tia sáng bất đồng như vậy, ánh sáng kia mang theo kiên định, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy xúc cảm mênh mông. Nhưng mẹ tôi vẫn là không có cách nào lý giải được lý tưởng của hấn, sau đó chính là mở ra một màn tranh cãi âm ỉ cùng bức bách. Khiến cho người luôn luôn trầm mặc như cha rốt cuộc cũng phải nhin không được mà mở miệng.

“Bà trước kia không phải nhìn trúng tôi ở điểm này hay sao? Bà nói bà nguyện ý ở nhà thành tâm chờ tôi trở về, cho dù là tôi một thân người toàn vết thương hay sao?” Thử nghĩ, năm đó, một chúng tinh xuất sắc như mẹ tôi lựa chọn một người giản dị trầm ổn như cha tôi, không để ý người nhà phản đối gả bà ột gã cảnh sát phấn đấu trong cảnh cực hình.(huấn luyện cực hình đó). Đó là cần bao nhiêu dũng khí, cần bao nhiêu bao dung?

Mẹ tôi nhất thời á khẩu không trả lời được, nửa ngày, cuối cùng rốt cuộc khó khăn gạt đầu, Lộ Tịch Duy cùng cha nhìn nhau cười.

Mẹ tôi lặng lẽ xoay người, đưa tay lau nước mắt trên khuôn mặt, khiến cho lòng tôi cũng xót xa. Cho đến nhiều năm sau đó, khi nhìn Lộ Tịch Duy một thân cảnh phục oai phong, càng phát ra vẻ tuấn đạt bất phàm, trong lòng tôi cơ hồ mới giảm bớt một chút khó chịu, ngay cả mẹ cũng dần dần tươi cười, không còn ủ rũ nữa, kỳ thật, chỉ là do tôi cùng mẹ nghĩ đến mặt tiêu cực, tuy rằng loại cảnh sát này có sự phản công công việc đặc thù, lại có nhiều sự nguy hiểm, nhưng không phải cha tôi vẫn có thể có được một gia đình hạnh phúc hay sao?

Chúng tôi không phải là một gia đình vui vẻ nên có cùng ý tưởng hay sao?

Nhưng chúng tôi đều quên rằng, có một số việc nhất định đã được sắp đặt từ sớm, ngay từ lúc đầu, vận mệnh nghiệt ngã kia đã ở sau lưng chúng tôi giờ cao hai tay, chậm rãi tới gần, ở thời khắc đã định, hung hăng bóp chặt cổ họng của chúng, khiến cho chúng từ nay về sau vạn kiếp bất phục.

Những phiền muộn của kỳ thi tốt nghiệp cao trung đến cùng cái nóng nực của mùa hè, đó là thời điểm tôi cần cố gắng cuối cùng của tôi, tâm trạng của tôi lại cảm thấy một sự bất an, tuy rằng mẹ mỗi ngày đều đối phương nấu bếp cho tôi cải thiện thức ăn. Còn kiên nhẫn cùng tôi đi nghe những buổi tuyên truyền nhằm chán. Nhưng là một chút cũng không có giảm được sự bất an mạnh mẽ của tôi.

Cuối cùng mẹ hết cách, gọi điện thoại kêu Lộ Tịch Duy trở về, khi đó hấn đã bắt đầu thực tập trong Độc khoa trực thuộc bộ công an. Tất cả đều biết, học tập trong ngành Độc khoa là rất nguy hiểm, Lộ Tịch Duy căn bản không hề bị phân công tới đó, nhưng chính hấn lại đi lựa chọn, tôi nghĩ, có lẽ học Độc khoa cùng với tính cách thích khiêu chiến của Lộ Tịch Duy có liên quan đi.

Sau khi hấn trở về, trước mắt tôi là người cùng sinh trong một ngày, nhưng cũng là một người con trai, tôi bỗng nhiên có cảm giác xúc động của một nhà đầu (Tịch Ngôn tỷ thích anh ca ca hả? Muội biết rồi nhé! :-P). Cuối cùng nhin không được oán giận hỏi hấn: “Lộ Tịch Duy, anh tại sao lại xuất sắc như vậy!” Nếu như Lộ Tịch Duy không xuất sắc như vậy, tôi cũng sẽ không khổ sở như bây giờ!

Bởi vì cho dù tôi không tự mình so với hấn, cũng sẽ có người mang hấn với tôi ra cùng một lúc so sánh, mà càng so sánh, tôi vẫn sẽ là người thua cuộc!

Thua hoàn toàn!

Lộ Tịch Duy nghe xong câu nói ngậy ngốc của tôi, nhẹ nhàng xoa xoa đầu tôi, nở một nụ cười như trong trí nhớ trước đây của tôi. Hoàn mỹ và khoan dung!

Lòng tôi lập tức chùng xuống, gắt gao ôm hấn, sự ủy khuất và bất an trong lòng được trút xuống hoàn toàn.

Buổi tối hôm đó, mẹ nhìn được lần đầu tiên từ lúc hấn đi đến nay tôi vui vẻ ăn một bữa cơm như vậy, phải biết rằng tôi vốn đã trước đó đã ăn không được, cho dù là miễn cưỡng bắt tôi ăn, cũng sẽ nôn long trời lở đất.

Mà một ái ôm của Lộ Tịch Duy lại có thể làm cho tất cả trở lại như trước đây.

Giống như Lộ Tịch Duy vĩnh viễn xuất sắc như thường, tôi vẫn là dễ dàng bị hấn dẫn dắt, không theo ý mình bị quay tròn xung quanh hấn. Xoay tròn, xoay tròn.

Phảng phất trong thế giới vẫn có một người con trai thuộc về tôi.

Anh trai của tôi! Anh trai song sinh của tôi!

Lộ Tịch Duy của tôi!!!!

3. Chương 3: Chết Tâm

Dưới sự giúp đỡ của Lộ Tịch Duy, tôi dễ dàng vượt qua kỳ thi tốt nghiệp, cũng thuận lợi thông qua kỳ thi vào Đại học. Việc này nên được hình dung như “Thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc”*, là bước ngoặt của cuộc đời một con người. Ngày tôi nhận được thư trúng tuyển, Lộ Tịch Duy xin phép đơn vị trở về, tôi nhớ rõ như in biểu tình hấn khi cầm lá thư ấy, xoa xoa đầu tôi “Tiểu nha đầu, rốt cuộc em cũng trưởng thành!”

Tôi khi ấy rất buồn bực, rõ ràng chúng tôi cùng tuổi, tại sao hấn luôn trưởng thành sớm hơn tôi như vậy, đối xử với tôi, luôn là bộ dáng của anh trai trưởng, thậm chí, nói là sinh đôi, nhưng tôi là người sinh ra trước hấn, nói cách khác, không phải tôi mới là chị gái hay sao? Nhưng mà về ngoại hình của chúng tôi, đừng nói cùng tuổi nhau, nếu nói Lộ Tịch Duy hơn tôi vài tuổi cũng không có khả năng có người nào hoài nghi.

Bất quá hôm nay tôi sẽ không cùng hấn so đo, chuyện ấy nói sau, tôi còn phải hưởng thụ sủng ái mà hấn dành ỉnh.

Vào ban đêm, tôi cùng Lộ Tịch Duy ngồi ở vòm mái sân thượng, đây là nơi tôi cùng hấn nói chuyện trên trời dưới đất, từ khi biết nơi này, chúng tôi liền thích trốn cha mẹ đến nơi này chơi. Nhìn mẹ lo lắng ở dưới lầu tìm kiếm chúng tôi, quát to làm chúng tôi càng đặc ý trốn ở đây, trên mặt mang theo nét cười đùa dai. Có lần tôi làm vỡ đồ, khóc nháo không chịu ăn cơm, cũng là Lộ Tịch Duy đưa tôi lặng lẽ lên chỗ này, hấn còn dùng chính tiền tiêu vặt của mình mua toàn đồ ăn vặt cho tôi, nói cho tôi biết hấn sẽ nuôi tôi, sau đó ở nơi lang thôn hỏ yết hoàn này thức ăn không có chút dinh dưỡng, lại thêm mùi vị tinh nồng của rác rưởi do thực phẩm, thêm một phần nhớ đến thức ăn ngon miệng của mẹ làm, tôi lại ngoan ngoãn xuống nhà. Còn có....

Nơi này chúng tôi có rất nhiều kỉ niệm, cho dù Lộ Tịch Duy sau này đi làm bắt đầu ở lại bên ngoài, tôi cũng thường một mình lên đây.

Lúc này, hấn lẳng lẳng nằm ở bên người tôi, thân mình cao gầy sát bên tôi. Tôi thậm chí nghe được tiếng hít thở đều đều của hấn, âm thanh từng chút từng chút rót vào tai tôi.

Tôi vùng trộm quay đầu, Lộ Tịch Duy từ từ nhắm hai mắt, hàng lông mi dài của hắn phủ bóng xuống đôi mắt, mũi hắn thực thẳng, còn có đôi môi hồng đỏ. Nằm ngay bên cạnh tôi....

Khi tôi ý thức được chính mình đang ngây ngốc nhìn Lộ Tịch Duy, con người thâm trầm của hắn đã chiếu lên hai gò má nóng bỏng của tôi.

Trước mặt Lộ Tịch Duy bỗng nhiên mở mắt, kỳ quái đánh giá tôi nửa ngày, giống như nghĩ ra điều gì đó, buồn cười lắc đầu nói

“Nha đầu, em đang suy nghĩ cái gì?”

“Ách!” Tôi nhanh chóng cup mắt, không dám nhìn cặp mắt thâm u kia.

“Tịch Duy, anh biết không? Em rất đổ kị anh!” Tôi nhìn bầu trời điểm đầy sao, thật thư thái nói.

“Anh biết!”

“Anh từ trước đến giờ đều đoạt hết ưu tú và nổi bật của em!”

“Anh biết!”

“....”

“Lộ Tịch Duy, anh tại sao lại hoàn mỹ như vậy, ông trời thật là bất công, cái gì tốt đều cho anh!”

“Lộ Tịch Duy...”

“Lộ Tịch Duy...”

Vì sao anh là Lộ Tịch Duy, vì sao anh lại là anh trai em, vì sao....

Rốt cuộc, Lộ Tịch Duy nâng thân mình lên thành nửa ngồi nửa nằm, hai tay bắt ra sau gáy, đèn đường chiếu thân mình thon dài lên tường, tạo ra một bóng người thật dài....

Cứ như vậy tạo ra một bóng dáng cô độc.

Đúng vậy, cô độc.

Tôi không biết lúc ấy trong đầu vì sao lại có ý nghĩ như vậy, tôi nhú mày, thì ra gương mặt tuần mỹ kia lúc này thoát nhìn lại có phần hư ảo, không giống hình ảnh chân thật ngày thường.

Tôi vĩnh viễn không thể quên, gương mặt kia trong nháy mắt hiện lên sự ưu thương, làm cho trái tim lồng ngực trái của tôi như bị đè nén xuống, thật sâu, đau như bị cắt vào da thịt.

Lộ Tịch Duy nói “Nha đầu, nếu không có được thứ mình muốn, cho dù chiếm được cả thế giới cũng không vui về gì!”

Đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy được người anh trai không có gì không làm được lại có biểu hiện yếu ớt như vậy.

Nhìn đến sợ hãi cùng kinh ngạc.

Đó là loại biểu tình gì, tôi không thể hiểu hết.

Nhưng tôi lại có thể cảm nhận được, có gì đó đang dần dần thay đổi, tôi không thể ngăn cản, càng vô lực cứu vãn!

Sau đó, tôi cùng Lộ Tịch Duy cứ như vậy càng ngày càng ít thời gian ở chung, hắn hình như càng ngày càng bận, bận đến nỗi ngay cả thời gọi điện thoại về nhà đều không có, mẹ càng không ngừng gặng hỏi cha, ông vẫn là trầm mặc không nói, chỉ nói rằng hắn có nhiệm vụ, về phần là nhiệm vụ gì, chúng tôi đều không thể nào biết, mẹ cũng bắt đầu trở nên trầm mặc, thường thường nhìn ra ngoài cửa sổ, có đôi khi nói chuyện cùng tôi còn không ngừng nhắc tới câu “Không nên, chúng ta không nên đồng ý cho nó!”

Có lẽ là qua buồn phiền, mẹ trong lòng không yên, một trận ốm nặng của mẹ tôi làm cả nhà như bị bào phủ bởi một bầu không khí nặng nề, làm cho người ta thở không được. May mà Lộ Tịch Duy ở bên ngoài

không quên Lễ Khai giảng của tôi, khi ấy sáng sớm hán bất ngờ xuất hiện tại cổng trường tôi, tôi mừng rỡ như điên. Tôi liêu lĩnh chạy đến ôm lấy hán, mẹ tôi cũng không gặp con trai đã lâu, nước mắt ngấn dài.

Thừa lúc Lộ Tịch Duy giúp tôi thu dọn giường, tôi nhin không được hỏi hán gần đây bận việc gì. Hán ngừng động tác, đứng thẳng thân mình nhìn tôi, ánh mắt kia dường như đang muốn nói tôi không bình thường, cuối cùng hán cười cười, lại xoa xoa đầu tôi “Nha đầu, anh không đến mức làm gì vi phạm pháp luật đi!”

Là sao? Có lẽ biểu tình của tôi quá mức nghiêm trọng, nhưng mà, hán hành tung không rõ ràng, làm cách nào không khiến cho người ta lo lắng chứ?

Tôi cắn cắn khóe môi không nói.

Cổ nặn ra một nụ cười, có trời mới biết, có lẽ so với khóc còn khó coi hơn.

Tôi đứng ở một bên, nhìn Lộ Tịch Duy cầm một tấm chăn bông rũ lên, cánh tay thon dài trắng trẻo của hán lộ ra, thân mình tôi khẽ run lên kịch liệt. Bước nhanh đến cầm lấy tay hán.

Hán quay đầu, hạ tầm mắt xuống nhìn theo tay tôi.

Trên cánh tay trắng nõn của hán là một vết sẹo xấu xí, còn phỉếm hồng, xem ra mới khép lại không lâu, chỉ là tôi nhìn liếc mắt một cái, có thể nghĩ ngay được lúc ấy đau đớn thế nào.

Tôi đau lòng định kêu lên, Lộ Tịch Duy dùng ánh mắt bảo tôi nhìn phía sau.

Ở gian ngoài, mẹ còn đang đứng đó nghi hoặc nhìn chúng tôi.

Hán nhắc nhở bên tai tôi “Xem em kìa, muốn làm ẹ buồn phiền hay sao?”

Tôi không nói gì nhìn hán, cuối cùng chậm rãi buông tay hán, hán liền kéo ống tay áo xuống che đậy vết sẹo.

Đúng lúc ấy, mẹ liền đi vào, nhìn tôi kĩ lưỡng.

“Là thế nào, hai đứa con có chuyện gì hay sao!”

“Không có việc gì đâu mẹ, nha đầu nói muốn con mời khách!” Lộ Tịch Duy gầy gầy tay của tôi, lại nhìn nhìn tôi.

Cuối cùng tôi chậm chạp gật đầu, thấp giọng nói “Là, mời khách!”

Trong lúc ăn cơm, lại có từng cuộc từng cuộc điện thoại gọi đến, Lộ Tịch Duy nghe điện thoại xong, tôi nhìn thấy sắc mặt hán thay đổi, cũng rất mau bị hán che dấu đi.

Cuối cùng đồ ăn cũng không có ăn hết, liền sốt ruột nói ở đơn vị có việc gấp, phải đi ngay.

Tôi lo lắng nhìn bóng dáng vội vàng đi của hán, nhíu mi, chợt cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác vỡ vụn.

Lúc đầu, tôi còn lo lắng ra mặt....

Tôi nghĩ, có cơ hội nhất định phải hỏi hán cho rõ ràng, hán bận việc gì, vì sao gạt chúng tôi? Không biết chúng tôi rất lo lắng cho hán hay sao?...

Có cơ hội, nhất định hỏi rõ ràng.

Nhất định.

Nhưng là, tôi lại không nghĩ được rằng, lần vội vàng ly biệt kia, lại là lần cuối cùng tôi và Lộ Tịch Duy gặp mặt.

Đúng vậy, lần cuối cùng

Ông trời đã không cho tôi cơ hội hỏi rõ ràng.

Tôi vĩnh viễn không quên được ngày nào đó, ngày nào đó bầu trời quang đãng, là ngày thời tiết thật đẹp, ngày nào đó là sinh nhật của tôi cùng Lộ Tịch Duy, vốn nên mở một tiệc chúc mừng. Ngày nào đó....

Tôi nhận được điện thoại của mẹ, đầu dây bên kia, bà khóc không thành tiếng, chính là nói “Anh trai con, anh trai con...”

Tôi chạy vội về nhà, vừa đến cửa đã nghe được âm thanh gào khóc ở bên trong, bỗng nhiên đã không có dũng khí mở cửa, nắm tay cầm chìa khóa cứ như vậy ở giữa không trung, ở trong kia, một tiếng khóc rống tê tâm liệt phế bén nhọn từng âm thanh một đâm vào lòng tôi. Đau đến tột cùng.

Rốt cuộc, cửa mở.

Là cha tôi, ông trừng lớn mắt nhìn tôi đầy kinh ngạc, trên mặt là một trận run rẩy, sau đó nhắm mắt không nhìn tôi nữa. Ông giống như đã già đi thật nhiều.

Tầm mắt của tôi bắt đầu mơ hồ, cha tôi ở trước mắt chớp mắt lên.

Lôi kéo thân mình đang tê dại đi của tôi vào trong phòng, mẹ đang ngồi khóc trên sofa. Hướng đến tôi liếc mắt một cái, thân mình cuộn lại, nước mắt run run, giống như rót cuộc kêu không được, cũng là một loại âm thanh. Một âm thanh....

Cha ý bảo tôi đi đến bên người mẹ, nhưng là tôi cố gắng cũng không bước chân đi được, nặng nề không nâng nổi thân mình.

Tôi đang cố gắng đi về phía trước, lúc này, một đám người từ cửa phòng đi ra, đó là phòng của Lộ Tịch Duy.

Mà bọn họ....

Người dẫn đầu trong tay đang cầm một thứ.

Đó là khung ảnh.

Một khung ảnh màu đen.

Bên trong là gương mặt tươi cười tôi rất quen thuộc.

Giống ánh mặt trời!

Thân mình tôi nặng nề đổ xuống sàn nhà, thân thể đau nhưng một chỗ khác đau không kém, trong lồng ngực, trái tim như bị phá tan thành từng mảnh. Máu tươi phun ra.....

Tôi rốt cuộc không nghe được âm thanh nào, cũng không nghe được tiếng mẹ kêu khóc, cái gì cũng không có.

4. Chương 4: Lần Gặp Đầu Tiên(soái Ca Xuất Hiện)

Các người từng trải qua chuyện như vậy sao?

Từng có một người luôn sống bên cạnh người, cùng người nói chuyện, lại bỗng nhiên vào một buổi sáng biến mất....

Hoàn toàn không có gì thay đổi cả, chỉ là cảm thấy thiếu đi một người, cũng chỉ là cảm giác một người biến mất.

Tôi ốm nặng một thời gian, ý thức mơ hồ, hỗn loạn.

Mơ màng nằm trên giường, ở trong mộng tôi không ngừng đuổi theo một bóng hình đang rời xa kia, nụ cười sáng lạn kia. Tôi càng tới gần, hấn lại càng rời xa. Có đôi khi, giống như gần trong gang tấc, tay như đã có thể chạm tới, nhưng mà, bất luận hai tay có cố gắng với đến như thế nào, cũng không thể với tới hấn, như thế nào cũng không với tới được.

Hấn tựa như không khí hư ảo, theo khe hở giữa các ngón tay đang nắm chặt của tôi tuôn ra rồi tan biến. Cho dù tôi có nhanh tay như thế nào....

Có người trong lúc này nắm lấy tay tôi, vằm giác thật ấm áp.

Bên tai tôi, là tiếng khóc như đứt từng khúc ruột: “Tịch Ngôn, Tịch Ngôn... Mẹ không thể lại mất đi một đứa con!”

“Tịch Ngôn”

Tịch Ngôn

Đúng vậy, bà đã mất đi một người con, không thể lại tiếp tục mất đi tôi.

Tôi cố gắng mở mắt, nhìn thấy mẹ hỉ cực[1] nhìn tôi mà khóc, tôi khẽ động khóe miệng, còn chưa nói chuyện, trong mắt cũng đã đọng đầy nước mắt, hai hàng lệ lặng lẽ chảy dài theo hai má, lăn xuống cằm cổ, lạnh lẽo....

Lộ Tịch Duy dùng sinh mệnh của hắn để đổi lấy 1 chiếc huân chương, còn có thêm một lễ tang. Hi sinh vì nhiệm vụ. Chỉ hai chữ “nhiệm vụ” kia, liền đem một sinh mệnh biến mất.... Tôi thần thờ đứng ở một góc linh đường, nhìn người đến người đi, trên mặt ai cũng mang nét bi thương cũng luyện tiếc vô hạn.

Một người xuất sắc như vậy, lại bỗng nhiên biến mất, hơn nữa, còn là chết không thấy xác!

Đúng vậy, bọn họ ngay cả thi thể của hắn cũng tìm không được, điều này làm cho tôi và mẹ có thêm một chút hi vọng là hắn còn sống. Nhưng cha lại nói cho chúng tôi biết, Lộ Tịch Duy trong lúc thi hành nhiệm vụ đã rơi xuống từ vách núi cao, bên dưới là nước biển cuộn cuộn, không tìm thấy thi thể là vì bị cuốn trôi. Nhưng mà, tôi tình nguyện tin tưởng hắn còn sống, hoặc là tin tưởng một người hoàn mỹ như hắn sẽ không dùng phương thức bi tráng như vậy mà chết đi, nếu sinh mệnh hắn ngăn ngừa như vậy, vì sao lại cho hắn thật nhiều xuất sắc và nổi bật! Cho nên, tôi tình nguyện tin tưởng hắn còn sống, sống ở một ngõ ngách nào đó trên thế giới này.

Một đồng nghiệp của Lộ Tịch Duy lại nói lúc hắn rơi xuống vách núi cao kia đã bị trúng đạn!

Tôi không thể tưởng tượng được hình ảnh ghê người kia, càng không thể biết được rốt cuộc Lộ Tịch Duy chấp hành nhiệm vụ gì, rốt cuộc bị ai giết chết. Rốt cuộc....

Cuối cùng tôi cùng mẹ chỉ có thể chấp nhận sự thật.

Chấp nhận mẹ mất đi một đứa con, tôi mất đi anh trai.

Chúng tôi mất đi Lộ Tịch Duy.

Nhưng mà Trái Đất sẽ không vì một người chết đi mà ngừng quay, cho dù người đó là Lộ Tịch Duy. Thời gian đúng là liều thuốc tốt để chữa lành mọi vết thương. Rất nhiều điều chúng tôi tưởng như không bao giờ quên, thậm chí là đau đớn đến chết đi sống lại đều đã biến mất theo thời gian. Bi thương của chúng tôi dần dần hóa thành hoài niệm, người chết đã ngủ yên, người còn sống như chúng tôi vẫn phải tiếp tục sống.

Nhà chúng tôi sau một thời gian bị mây đen dày đặc, u ám cùng thương tâm bao phủ, cũng dần dần tiếp đón ánh nắng ấm áp. Cha đã trở lại cương vị công tác, so với trước kia càng thêm tích cực tập trung làm việc, mẹ cũng không còn mỗi ngày đều buồn bực đau lòng, tôi cũng quay lại tiếp tục học Đại học.

Có ai đó đã từng nói, con người thường có khuynh hướng quên đi những chuyện bi thương, ở trước mặt tôi, mọi người đều không hề nhắc tới Lộ Tịch Duy. Chỉ là ngẫu nhiên thấy một hình ảnh quen thuộc, một đồ vật quen thuộc mỗi khi về nhà tôi mới có thể nhớ tới, nhớ tới hắn, nhớ tới anh trai, nhớ tới Lộ Tịch Duy.

Tôi phải kiên cường đứng lên, cha mẹ chỉ còn mình tôi.

Một năm sau ngày Lộ Tịch duy mất, tôi lên năm thứ hai Đại học. Không biết bắt đầu từ khi nào, tôi hình thành thói quen đọc sách, một mình cầm sách giáo khoa, khi trời vẫn còn sớm đã đi vào sân thể dục của trường, lặng lẽ ngồi ở một góc sáng sủa, gió thổi nhẹ nhàng mang theo hương vị trong lành của buổi sáng. Hít thở trong không khí như vậy, đầu óc cũng sẽ thật thanh tĩnh.

Tất nhiên là không chỉ có mình tôi là người chăm chỉ, ở xung quanh cũng có nhiều người ngồi thành tốp năm tốp ba, những người này đều bước đi từng bước, không nói chuyện cũng không hỏi nhau, chỉ hết sức chuyên tâm đọc sách hoặc là đọc Tiếng Anh theo máy ghi âm.

Nơi tôi học là trường điểm của cả nước, trước đó được nhận vào học có thể nói chắc chắn là đã trải qua “Thiên chuy bách luyện” (nghĩa là muôn ngàn thử thách đó ạ). Nhưng lời đồn đại ở bên ngoài rằng vào đây học như vào chỗ vui chơi có chút bất đồng. Sinh viên ở đây đều chăm chỉ, không có chút lơ lửng, tất cả đều đã bắt đầu suy tính cho tương lai của chính mình.

Có đôi khi nghĩ lại, đời người thật đúng là gian nan, học xong lại phải nghĩ đến chuyện xin việc làm, xin được việc làm lại nghĩ đến chuyện chức vị và lương bổng(Hàm Nhi: cái này là đúng thật). Thậm chí có người cả đời lúc nào cũng bận rộn, nhưng mà đến khi nghỉ hưu nghĩ lại cuộc đời mình, lại không thể lý giải được vì lý do gì làm cho chính mình trở nên bận rộn như vậy.

Thật đáng buồn!

“Ba ba...” Tiếng bóng rổ đập vào khung sắt trên cột lưới kéo tôi ra khỏi suy nghĩ miên man, tôi ngẩng đầu, không cố ý nhìn thấy một bóng người cao gầy, hôm nay hấn mặc áo thể thao màu lam, mái tóc theo động tác của thân mình hấn bay bay phiêu lãng, cánh tay hấn giơ lên, búng một cái, quả bóng bay lên theo một đường cong thật đẹp, chuẩn xác rơi vào lưới.(Lưới bóng rổ ý ạ).

Tôi cảm thấy kích động, vội kìm nén ý nghĩ muốn vỗ tay cùng trầm trồ khen ngợi, nhìn sang bên cạnh, mọi người vẫn không bị chút ảnh hưởng nào mà chăm chú đọc sách, tôi thật sự bội phục sự tự chủ của bọn họ.

Tôi đã để ý hấn rất lâu, trong trí nhớ, từ ngày đầu tiên vào trường, hấn đã xuất hiện trong mắt tôi. Không cần ủng hộ, không cần cổ vũ, hấn chỉ lẳng lặng chơi bóng như vậy.

Khi còn học trung học, lúc đi xem bóng rổ, trong mắt tôi, bóng rổ là một môn thể thao cần hoạt động tập thể, vì vậy khi chơi bóng rổ, sẽ có một đội vô cùng náo nhiệt. Chơi một mình như hấn thì còn gì là vui?

Kỳ thật, sở dĩ tôi chú ý tới hấn, không chỉ là vì hấn làm gì cũng chỉ có một mình, mà bởi vì... bộ dạng hấn thực sự rất dễ nhìn.

Không sai, là xinh đẹp.

Có lẽ hình dung một nam sinh như vậy thật không đúng nhưng tôi không thể không thừa nhận, bộ dạng của hấn thật sự rất đẹp, làm cho nữ sinh đều cảm thấy hổ thẹn.

Nhìn hấn lúc này, làm cho tôi nhớ đến một người, đến một đoạn hồi ức bị vùi lấp, vì thế tôi không không chết được mà dõi theo bóng hình hấn, nhưng dần dần, tôi lại phát hiện bản thân mình sai lầm rồi.

Ngũ quan xuất sắc của hấn làm cho tôi nhớ đến Lộ Tịch Duy, nhưng khi nhìn chăm chú vào ánh mắt của hấn lúc này, tôi lại không tìm được sự ấm áp trong trí nhớ.

Có người nói ánh mắt là cửa sổ tâm hồn. Như vậy thì người con trai này giống như không có linh hồn, trong đôi mắt xinh đẹp kia, trừ bỏ sự bình tĩnh đến lạ thường thì không có một chút tình cảm nào, mà Lộ Tịch Duy kia lại làm cho người ta vui cười như gió xuân. Mỗi khi nhìn vào đôi người thâm thúy kia, đồng tử tĩnh lặng như nước, thâm trầm, thâm trầm đến đáng sợ.

Cứ như vậy, có lẽ là chú ý đến hấn quá nhiều, đã hình thành thói quen, như ngay lúc này đây, chỉ cần hấn đứng ở sân đưa bóng vào rổ, liền nhìn không được quan sát hấn.

Lúc này, mặt trời chậm rãi lên cao, ngày cao nhiều người đến chơi bóng, tôi biết hấn sẽ lập tức rời đi, đang nghĩ vậy, quả nhiên hấn cầm áo khoác, ôm bóng rổ rời đi, trên sân, nơi vừa rồi hấn chơi bóng đã có một đám nam sinh vây quanh, hi hi ha ha vừa nói chuyện vừa đi đến.

Hấn thật sự không hòa hợp với mọi người, hơn nữa còn rất lạnh lùng.

Tôi thậm chí đã không hề nghi ngờ là hấn có khuynh hướng tự cô lập mình, nếu nói nam sinh ở cái tuổi yêu này đùa giỡn là bình thường, thì hấn chắc chắn là không bình thường rồi.

Thở dài, tôi ngồi thêm một lát, cảm thấy thật buồn chán, đứng dậy cất sách vào túi rồi trở về. Buổi sáng hôm nay không có tiết học, nên tôi đang suy nghĩ xem phải vượt qua thời gian khó khăn này như thế nào, vừa bước đi, di động trong túi vang lên, là mẹ tôi, bà nói một thời một hội, không có gì ngoài việc bảo tôi cuối tuần về nhà một chuyến, tôi gật đầu đồng ý, biết bà nhớ con gái, vui vẻ tắt điện thoại, lại nghe dưới

chân một âm thanh nhỏ vang lên. Cúi đầu, quả nhiên thấy gót chân hơi đau vì giẫm phải một thứ. Nhặt lên xem, thì ra là vòng cổ kim cương.

Tôi nhìn chiếc vòng cổ tinh tế trong tay mình, treo một cái vòng tròn hình bầu dục, mặt trên thật chói mắt, làm cho tôi đau mắt. Từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy kim cương, nên tôi hoàn toàn không thể phân biệt được giữa khối thủy tinh này và kim cương quý giá có gì khác nhau(Hàm Nhi: Chẹp! không phải kim cương hở, tiếc quá. Tuyết Ngân:*gõ đầu Hàm Nhi* Muội chỉ được cái ham hố thôi), nhưng là tôi tình nguyện tin tưởng đó là kim cương, như vậy có phải có thể nói tôi thật may mắn hay không?

“Đó là của tôi!” Ngay lúc tôi đang tự hỏi có nên chiếm lấy nó hay không, vẫn là nên nhặt được của rơi trả người mất đi, thì ở bên cạnh vang lên một tiếng nói trầm thấp.

Tôi ngẩng đầu, là hần!

Ông trời không có đạo lý mà, thật không thể tưởng tượng được thanh âm của hần có thể dễ nghe như vậy...

“Của anh!” Tôi vẫn nắm chặt chiếc vòng cổ như trước, hoài nghi nhìn hần, kì thật trong lòng hiểu rõ, người như hần cũng không phải là người nói dối. Hơn nữa, bây giờ lại nán lại nơi này, khẳng định là có gì đó, ví dụ như đánh rơi vật gì đó.

Bất quá, đây chính là một cơ hội tốt, để cho tôi chứng minh người con trai này rốt cuộc có lãnh đạm giống như vẻ bề ngoài của hần hay không?

“Là của tôi, mong cô trả lại cho tôi!” Hần gật đầu, vươn tay về phía tôi.

Tôi chu chu miệng: “Tôi làm sao biết được có phải của anh hay không, nếu phải anh gọi tên nó đi!” Tôi thật bội phục chính mình còn có thể nhân đó trêu chọc vài câu.

Nhưng mà hần lại không tức giận giống như tôi nghĩ, chỉ là lông mày hần có chút nhíu lại, thật lâu sau mới nói “Nó là của tôi!”

Tôi biết nó là của anh ta, nhưng người khác nhặt được đồ của anh ta, ít nhất anh ta cũng phải tỏ vẻ biết ơn một chút chứ!

Tôi nhìn hần, nghĩ rằng sẽ không có khả năng làm hần chủ động trước, vì thế được một lúc tôi lại tiến thêm một bước nói: “Nếu không anh mời tôi ăn cơm, như vậy tôi mới tin lời anh nói!”

Tôi đoán vòng cổ này chắc chắn là tín vật đính ước của một vị mỹ nữ nào đó, đối với hần có ý nghĩa đặc biệt, nếu không hần tại sao lại dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Lúc này, tôi ngồi đối mặt với hần ở căn tin trong trường, thầm nghĩ con người cũng nên có một chút lòng tham, làm việc gì cũng phải chú ý đến chất lượng, lần này ở trước mặt hần phải biểu hiện tốt một chút, như vậy sau này hần thấy tôi mới không xoay lưng bước đi.

Ông chủ bận rộn trước sau, bưng tới hai bát canh nóng hằm hập, trước khi đi còn không quên liếc chúng tôi vài lần, ánh mắt kia, tràn ngập ái muội. Ngay cả mấy nữ sinh ngồi bàn bên cạnh cũng liên tiếp ngoái đầu nhìn, thì thầm bàn luận.

Mà hần lại vẫn như trước thờ ơ, giống như những ánh mắt xung quanh là rất bình thường. Tôi còn thực hoài nghi hần có phải thần kinh có vấn đề, nếu không, như thế nào ngay từ đầu đến cuối đều là một biểu tình... không. là không có biểu tình, ở trên mặt hần hoàn toàn không thể nhìn ra được hỉ nộ ái ố, giống như thế giới này không còn gì có thể khiến cho hần bận tâm, cho dù trái đất có nổ tung cũng không liên quan tới hần. Hay là nói hần rất tự tin đi, tự tin đến mức không việc gì đáng để cho hần chú ý tới.

Các người từng trải qua chuyện như vậy sao?

Từng có một người luôn sống bên cạnh người, cùng người nói chuyện, lại bỗng nhiên vào một buổi sáng biến mất....

Hoàn toàn không có gì thay đổi cả, chỉ là cảm thấy thiếu đi một người, cũng chỉ là cảm giác một người biến mất.

Tôi ốm nặng một thời gian, ý thức mơ hồ, hỗn loạn.

Mơ màng nằm trên giường, ở trong mộng tôi không ngừng đuổi theo một bóng hình đang rời xa kia, nụ cười sáng lạn kia. Tôi càng tới gần, hắt lại càng rời xa. Có đôi khi, giống như gần trong gang tấc, tay như đã có thể chạm tới, nhưng mà, bất luận hai tay có cố gắng với đến như thế nào, cũng không thể với tới hắt, như thế nào cũng không với tới được.

Hắt tựa như không khí hư ảo, theo khe hở giữa các ngón tay đang nắm chặt của tôi tuôn ra rồi tan biến. Cho dù tôi có nhanh tay như thế nào....

Có người trong lúc này nắm lấy tay tôi, vằm giắc thật ấm áp.

Bên tai tôi, là tiếng khóc như đứt từng khúc ruột: “Tịch Ngôn, Tịch Ngôn... Mẹ không thể lại mất đi một đứa con!”

“Tịch Ngôn”

Tịch Ngôn

Đúng vậy, bà đã mất đi một người con, không thể lại tiếp tục mất đi tôi.

Tôi cố gắng mở mắt, nhìn thấy mẹ hỉ cực[1] nhìn tôi mà khóc, tôi khẽ động khóe miệng, còn chưa nói chuyện, trong mắt cũng đã đọng đầy nước mắt, hai hàng lệ lặng lẽ chảy dài theo hai má, lăn xuống cằm cổ, lạnh lẽo....

Lộ Tịch Duy dùng sinh mệnh của hắt để đổi lấy 1 chiếc huân chương, còn có thêm một lễ tang. Hi sinh vì nhiệm vụ. Chỉ hai chữ “nhiệm vụ” kia, liền đem một sinh mệnh biến mất.... Tôi thần thờ đứng ở một góc linh đường, nhìn người đến người người, trên mặt ai cũng mang nét bi thương cũng luyện tiếc vô hạn.

Một người xuất sắc như vậy, lại bỗng nhiên biến mất, hơn nữa, còn là chết không thấy xác!

Đúng vậy, bọn họ ngay cả thi thể của hắt cũng tìm không được, điều này làm cho tôi và mẹ có thêm một chút hi vọng là hắt còn sống. Nhưng cha lại nói cho chúng tôi biết, Lộ Tịch Duy trong lúc thi hành nhiệm vụ đã rơi xuống từ vách núi cao, bên dưới là nước biển cuộn cuộn, không tìm thấy thi thể là vì bị cuốn trôi. Nhưng mà, tôi tình nguyện tin tưởng hắt còn sống, hoặc là tin tưởng một người hoàn mỹ như hắt sẽ không dùng phương thức bi tráng như vậy mà chết đi, nếu sinh mệnh hắt ngăn ngủ như vậy, vì sao lại cho hắt thật nhiều xuất sắc và nổi bật! Cho nên, tôi tình nguyện tin tưởng hắt còn sống, sống ở một ngõ ngách nào đó trên thế giới này.

Một đồng nghiệp của Lộ Tịch Duy lại nói lúc hắt rơi xuống vách núi cao kia đã bị trúng đạn!

Tôi không thể tưởng tượng được hình ảnh ghê người kia, càng không thể biết được rốt cuộc Lộ Tịch Duy chấp hành nhiệm vụ gì, rốt cuộc bị ai giết chết. Rốt cuộc....

Cuối cùng tôi cùng mẹ chỉ có thể chấp nhận sự thật.

Chấp nhận mẹ mất đi một đứa con, tôi mất đi anh trai.

Chúng tôi mất đi Lộ Tịch Duy.

Nhưng mà Trái Đất sẽ không vì một người chết đi mà ngừng quay, cho dù nguời đo là Lộ Tịch Duy. Thời gian đúng là liều thuốc tốt để chữa lành mọi vết thương. Rất nhiều điều chúng tôi tưởng như không bao giờ quên, thậm chí là đau đớn đến chết đi sống lại đều đã biến mất theo thời gian. Bi thương của chúng tôi dần dần hóa thành hoài niệm, người chết đã ngủ yên, người còn sống như chúng tôi vẫn phải tiếp tục sống.

Nhà chúng tôi sau một thời gian bị mây đen dày đặc, u ám cùng thương tâm bao phủ, cũng dần dần tiếp đón ánh nắng ấm áp. Cha đã trở lại cương vị công tác, so với trước kia càng thêm tích cực tập trung làm việc, mẹ cũng không còn mỗi ngày đều buồn bực đau lòng, tôi cũng quay lại tiếp tục học Đại học.

Có ai đó đã từng nói, con người thường có khuynh hướng quên đi những chuyện bi thương, ở trước mặt tôi, mọi người đều không hề nhắc tới Lộ Tịch Duy. Chỉ là ngẫu nhiên thấy một hình ảnh quen thuộc, một đồ vật quen thuộc mỗi khi về nhà tôi mới có thể nhớ tới, nhớ tới hắt, nhớ tới anh trai, nhớ tới Lộ Tịch Duy.

Tôi phải kiên cường đứng lên, cha mẹ chỉ còn mình tôi.

Một năm sau ngày Lộ Tịch duy mắt, tôi lên năm thứ hai Đại học. Không biết bắt đầu từ khi nào, tôi hình thành thói quen đọc sách, một mình cầm sách giáo khoa, khi trời vẫn còn sớm đã đi vào sân thể dục của trường, lặng lẽ ngồi ở một góc sáng sủa, gió thổi nhẹ nhàng mang theo hương vị trong lành của buổi sáng. Hít thở trong không khí như vậy, đầu óc cũng sẽ thật thanh tỉnh.

Tất nhiên là không chỉ có mình tôi là người chăm chỉ, ở xung quanh cũng có nhiều người ngồi thành từng nhóm ba, những người này đều bước đi từng bước, không nói chuyện cũng không hỏi nhau, chỉ hết sức chuyên tâm đọc sách hoặc là đọc Tiếng Anh theo máy ghi âm.

Nơi tôi học là trường điểm của cả nước, trước đó được nhận vào học có thể nói chắc chắn là đã trải qua “Thiên chuy bách luyện” (nghĩa là muôn ngàn thử thách đó ạ). Nhưng lời đồn đại ở bên ngoài rằng vào đây học như vào chỗ vui chơi có chút bất đồng. Sinh viên ở đây đều chăm chỉ, không có chút lơ đãng, tất cả đều đã bắt đầu suy tính cho tương lai của chính mình.

Có đôi khi nghĩ lại, đời người thật đúng là gian nan, học xong lại phải nghĩ đến chuyện xin việc làm, xin được việc làm lại nghĩ đến chuyện chức vị và lương bổng(Hàm Nhi: cái này là đúng thật). Thậm chí có người cả đời lúc nào cũng bận rộn, nhưng mà đến khi nghỉ hưu nghĩ lại cuộc đời mình, lại không thể lý giải được vì lý do gì làm cho chính mình trở nên bận rộn như vậy.

Thật đáng buồn!

“Ba ba...” Tiếng bóng rổ đập vào khung sắt trên cột lưới kéo tôi ra khỏi suy nghĩ miên man, tôi ngẩng đầu, không cố ý nhìn thấy một bóng người cao gầy, hôm nay hấn mặc áo thể thao màu lam, mái tóc theo động tác của thân mình hấn bay bay phiêu lãng, cánh tay hấn giơ lên, búng một cái, quả bóng bay lên theo một đường cong thật đẹp, chuẩn xác rơi vào lưới.(Lưới bóng rổ ý ạ).

Tôi cảm thấy kích động, vội kìm nén ý nghĩ muốn vỗ tay cùng trầm trồ khen ngợi, nhìn sang bên cạnh, mọi người vẫn không bị chút ảnh hưởng nào mà chăm chú đọc sách, tôi thật sự bội phục sự tự chủ của bọn họ.

Tôi đã để ý hấn rất lâu, trong trí nhớ, từ ngày đầu tiên vào trường, hấn đã xuất hiện trong mắt tôi. Không cần ủng hộ, không cần cổ vũ, hấn chỉ lặng lẽ chơi bóng như vậy.

Khi còn học trung học, lúc đi xem bóng rổ, trong mắt tôi, bóng rổ là một môn thể thao cần hoạt động tập thể, vì vậy khi chơi bóng rổ, sẽ có một đội vô cùng náo nhiệt. Chơi một mình như hấn thì còn gì là vui?

Kỳ thật, sở dĩ tôi chú ý tới hấn, không chỉ là vì hấn làm gì cũng chỉ có một mình, mà bởi vì... bộ dạng hấn thực sự rất dễ nhìn.

Không sai, là xinh đẹp.

Có lẽ hình dung một nam sinh như vậy thật không đúng nhưng tôi không thể không thừa nhận, bộ dạng của hấn thật sự rất đẹp, làm cho nữ sinh đều cảm thấy hổ thẹn.

Nhìn hấn lúc này, làm cho tôi nhớ đến một người, đến một đoạn hồi ức bị vùi lấp, vì thế tôi không không chết được mà dõi theo bóng hình hấn, nhưng dần dần, tôi lại phát hiện bản thân mình sai lầm rồi.

Ngũ quan xuất sắc của hấn làm cho tôi nhớ đến Lộ Tịch Duy, nhưng khi nhìn chăm chú vào ánh mắt của hấn lúc này, tôi lại không tìm được sự ấm áp trong trí nhớ.

Có người nói ánh mắt là cửa sổ tâm hồn. Như vậy thì người con trai này giống như không có linh hồn, trong đôi mắt xinh đẹp kia, trừ bỏ sự bình tĩnh đến lạ thường thì không có một chút tình cảm nào, mà Lộ Tịch Duy kia lại làm cho người ta vui cười như gió xuân. Mỗi khi nhìn vào đôi người thâm thúy kia, đồng tử tĩnh lặng như nước, thâm trầm, thâm trầm đến đáng sợ.

Cứ như vậy, có lẽ là chú ý đến hấn quá nhiều, đã hình thành thói quen, như ngay lúc này đây, chỉ cần hấn đứng ở sân đưa bóng vào rổ, liền nhìn không được quan sát hấn.

Lúc này, mặt trời chậm rãi lên cao, ngày cao nhiều người đến chơi bóng, tôi biết hấn sẽ lập tức rời đi, đang nghĩ vậy, quả nhiên hấn cầm áo khoác, ôm bóng rổ rời đi, trên sân, nơi vừa rồi hấn chơi bóng đã có một đám nam sinh vây quanh, hi hi ha ha vừa nói chuyện vừa đi đến.

Hấn thật sự không hòa hợp với mọi người, hơn nữa còn rất lạnh lùng.

Tôi thậm chí đã không hề nghi ngờ là hắn có khuynh hướng tự cô lập mình, nếu nói nam sinh ở cái tuổi yêu này đùa giỡn là bình thường, thì hẳn chắc chắn là không bình thường rồi.

Thở dài, tôi ngồi thêm một lát, cảm thấy thật buồn chán, đứng dậy cất sách vào túi rồi trở về. Buổi sáng hôm nay không có tiết học, nên tôi đang suy nghĩ xem phải vượt qua thời gian khó khăn này như thế nào, vừa bước đi, di động trong túi vang lên, là mẹ tôi, bà nói một thôi một hồi, không có gì ngoài việc bảo tôi cuối tuần về nhà một chuyến, tôi gật đầu đồng ý, biết bà nhớ con gái, vui vẻ tắt điện thoại, lại nghe dưới chân một âm thanh nhỏ vang lên. Cúi đầu, quả nhiên thấy gót chân hơi đau vì giẫm phải một thứ. Nhặt lên xem, thì ra là vòng cổ kim cương.

Tôi nhìn chiếc vòng cổ tinh tế trong tay mình, treo một cái vòng tròn hình bầu dục, mặt trên thật chói mắt, làm cho tôi đau mắt. Từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy kim cương, nên tôi hoàn toàn không thể phân biệt được giữa khối thủy tinh này và kim cương quý giá có gì khác nhau(Hàm Nhi: Chẹp! không phải kim cương hử, tiếc quá. Tuyết Ngân:*gõ đầu Hàm Nhi* Muội chỉ được cái ham hố thôi), nhưng là tôi tình nguyện tin tưởng đó là kim cương, như vậy có phải có thể nói tôi thật may mắn hay không?

“Đó là của tôi!” Ngay lúc tôi đang tự hỏi có nên chiếm lấy nó hay không, vẫn là nên nhặt được của rơi trả người mất đi, thì ở bên cạnh vang lên một tiếng nói trầm thấp.

Tôi ngẩng đầu, là hắn!

Ông trời không có đạo lý mà, thật không thể tưởng tượng được thanh âm của hắn có thể dễ nghe như vậy...

“Của anh!” Tôi vẫn nắm chặt chiếc vòng cổ như trước, hoài nghi nhìn hắn, kì thật trong lòng hiểu rõ, người như hắn cũng không phải là người nói dối. Hơn nữa, bây giờ lại nán lại nơi này, khẳng định là có gì đó, ví dụ như đánh rơi vật gì đó.

Bất quá, đây chính là một cơ hội tốt, để cho tôi chứng minh người con trai này rốt cuộc có lãnh đạm giống như vẻ bề ngoài của hắn hay không?

“Là của tôi, mong cô trả lại cho tôi!” Hắn gật đầu, vươn tay về phía tôi.

Tôi chu chu miệng: “Tôi làm sao biết được có phải của anh hay không, nếu phải anh gọi tên nó đi!” Tôi thật bội phục chính mình còn có thể nhân đó trêu chọc vài câu.

Nhưng mà hắn lại không tức giận giống như tôi nghĩ, chỉ là lông mày hắn có chút nhíu lại, thật lâu sau mới nói “Nó là của tôi!”

Tôi biết nó là của anh ta, nhưng người khác nhặt được đồ của anh ta, ít nhất anh ta cũng phải tỏ vẻ biết ơn một chút chứ!

Tôi nhìn hắn, nghĩ rằng sẽ không có khả năng làm hắn chủ động trước, vì thế được một lúc tôi lại tiến thêm một bước nói: “Nếu không anh mời tôi ăn cơm, như vậy tôi mới tin lời anh nói!”

Tôi đoán vòng cổ này chắc chắn là tín vật đính ước của một vị mỹ nữ nào đó, đối với hắn có ý nghĩa đặc biệt, nếu không hắn tại sao lại dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Lúc này, tôi ngồi đối mặt với hắn ở căn tin trong trường, thầm nghĩ con người cũng nên có một chút lòng tham, làm việc gì cũng phải chú ý đến chất lượng, lần này ở trước mặt hắn phải biểu hiện tốt một chút, như vậy sau này hắn thấy tôi mới không xoay lưng bước đi.

Ông chủ bận rộn trước sau, bưng tới hai bát canh nóng hằm hập, trước khi đi còn không quên liếc chúng tôi vài lần, ánh mắt kia, tràn ngập ái muội. Ngay cả mấy nữ sinh ngồi bàn bên cạnh cũng liên tiếp ngoái đầu nhìn, thì thầm bàn luận.

Mà hắn lại vẫn như trước thờ ơ, giống như những ánh mắt xung quanh là rất bình thường. Tôi còn thực hoài nghi hắn có phải thần kinh có vấn đề, nếu không, như thế nào ngay từ đầu đến cuối đều là một biểu tình... không. là không có biểu tình, ở trên mặt hắn hoàn toàn không thể nhìn ra được hỉ nộ ái ố, giống như thể giới này không còn gì có thể khiến cho hắn bận tâm, cho dù trái đất có nổ tung cũng không liên quan tới hắn. Hay là nói hắn rất tự tin đi, tự tin đến mức không việc gì đáng để cho hắn chú ý tới.

5. Chương 5: Xung Đột

Tôi nghĩ, cầm áo của Nghiêm Diệu cũng không phải chuyện hay, có người nói tôi cứ tùy tay ném đi, nhưng dù sao tôi cũng không làm như thế được. Tôi đi nghe ngóng bên ở ký túc xá nam mới biết được, hần ở trọ bên ngoài trường, một học sinh nam khi ghi địa chỉ chỗ hần trọ cho tôi, ánh mắt ám muội của cậu ta nhìn tôi khiến tôi vô cùng xấu hổ. Giống như anh ta đang nghĩ tôi cùng Nghiêm Diệu sẽ làm chuyện gì mờ ám ở nhà hần vậy.

Theo địa chỉ bạn học Nghiêm Diệu cho, tôi đi tìm nhà trọ của hần, là một khu chung cư xa xỉ trong thành phố. 25 tầng, chỉ sợ từ mái nhà nhìn sang bốn phía, ra vào tất cả đều là xe hơi hạng sang, xem ra ở được nơi này đều là người có tiền. Tôi thầm nghĩ, đem trả áo cho hần không phải một cái cố tốt, tôi có thể đưa áo của Nghiêm Diệu cho bất cứ người nào cùng khoa hần, chỉ là, ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại một mạch không suy nghĩ đi thẳng đến đây.

Đứng trước khu chung cư 25 tầng cao cấp này, tâm trạng của tôi bỗng nhiên xảy ra mẫu thuẫn. Không khỏi nhớ đến khuôn mặt lạnh nhạt kia của hần, nếu hần có thể cho tôi một lần một lần vào cửa nhà, thì chuyện mặt dày có gì lớn không? Cuối cùng tôi quyết định đi vào khu nhà, lấy hết dũng khí đưa tay lên nhấn chuông cửa, nửa ngày vẫn không có phản ứng gì, tôi lại nhấn tiếp một lần nữa, vẫn là không có phản ứng, không có mở cửa.

Chẳng lẽ hần không ở nhà?

Tôi đang chuẩn bị quay đầu đi về, bỗng nhiên nghe được, cách qua một lớp cửa, bên trong phòng truyền đến tiếng đinh đinh đang đang loạn lên.

Nhú mi, tôi ngừng thở đưa tai đến sát cửa, đúng là có âm thanh ồn ào dứt quãng bên trong.

Bởi vậy thay cho việc nhấn chuông, tôi dùng tay gõ cửa “Nghiêm Diệu, Nghiêm Diệu.....” Cửa vẫn không mở, tôi bắt đầu tưởng tượng sẽ không phải có trộm chứ, không thể tưởng được lần đầu tiên đến tìm hần lại gặp chuyện như vậy. Tâm trí tôi bắt đầu căng thẳng, tăng thêm lực đạp cửa, thậm chí tôi bắt đầu lo lắng muốn gọi điện thoại báo án, nhưng mà, cuối cùng cửa cũng mở ra.

Không có gì xảy ra như tôi tưởng tượng, người mở cửa chính là Nghiêm Diệu.

Mà tôi lúc ấy đang dùng hết sức huých vào cửa vừa vặn đập đầu vào vai hần. Có lẽ là lực quá mạnh, tôi thất người hần lung lay một chút, sau đó nhìn kĩ lại, thấy khuôn mặt hần mang vẻ gầy yếu lại thường.

Tái nhợt.

Không phải hần sinh bệnh đó chứ?

Thử nghĩ, hần không phải sống trong cuộc sống khổ sở, cũng không phải người không bình thường, đã là người có thể sinh bệnh là chuyện thường tình a, tôi nghiêng thân mình nhìn ra phía sau hần, xác định không có người con gái nào trong phòng liền đi qua trước mặt hần, trực tiếp đi vào phòng. Chợt nghe phía sau vang lên một giọng nói trầm thấp “Cô đến làm gì?”

Tôi nhìn quanh bốn phía, xung quanh là một đồng hồ hỗn độn, thủy tinh mảnh to mảnh nhỏ vương vãi trên những vũng nước, là hần vừa rồi đánh vỡ hay sao?

“Tôi đến trả lại áo cho anh!” Tôi giơ giơ chiếc áo đang cầm trong tay lên, quay người lại nhìn hần.

Thân mình cao lớn của Nghiêm Diệu có điểm khó khăn tựa vào cửa, ánh mắt không có nhìn đến tôi, mày nhíu nhanh, bộ dáng hần lúc này xem ra thật sự rất mệt mỏi. Tôi vội vàng đi đến bên người hần, theo bản năng vươn tay đến sờ trán hần, lại chạm phải một nhiệt lượng kinh người.

“Anh phát sốt sao?” Giấy tiếp theo, tay của tôi lại bị hần hung hăng gạt ra.

“Đặt áo lại rồi đi đi!” Hần thông thả đi đến sofa, ý muốn tôi lập tức rời đi.

Người này đúng là không biết phân biệt tốt xấu.

Một câu cảm ơn cũng không có nói với tôi.....

Nhưng mà, hiện tại hấn đang mang bệnh, tôi sẽ không so đo với hấn, vì thể bình tâm lại hòa khí nói với hấn “Anh nên đi bác sĩ khám!”

Chuyện này không liên quan đến cô!” Hấn cuộn thân mình, rầu rĩ nói.

“Đúng là không liên quan đến chuyện của tôi, nhưng tôi không phải loại người thấy chết không cứu!” Tôi lại đến gần hấn một chút, thấy rõ ràng trên khuôn mặt tái nhợt của hấn tất cả đều là đau đớn. Lúc này, bộ dáng suy yếu làm cho hấn thoát nhìn đã không còn vẻ lạnh lùng như bình thường, ngược lại còn giống vẻ mặt không chịu thỏa hiệp của trẻ con.

Hấn không thèm nhắc lại, đem thân mình xoay đi, mang theo một chút lãnh đạm. Tôi nhìn vào cánh cửa rộng mở ở bên kia, đi vào phòng ngủ nhắc chân gối ra sô pha cho hấn, may hấn giãn ra một chút, nhưng như trước vẫn là bộ dáng hỗn loạn, may mà sô pha đủ lớn, có thể cho hấn nằm thoải mái trên đó.

Tôi liếc mắt một cái, nhìn sang bốn phía, lục tung mọi ngõ ngách cũng không tìm được tủ thuốc hay hộp y tế nào, không chỉ như vậy, ngay cả tủ lạnh cũng trống tuếch, phong bếp lại không nhiễm một hạt bụi nào, ngoài số bộ đồ ăn sang quý chói mắt, tôi không tìm thấy một dấu hiệu từng có người xuống bếp, nếu không phải trên bàn cơm còn có mấy chiếc bát đĩa, trong chạn còn có một chút thức ăn thừa, trong phòng ngủ có giường đệm, tôi thật nghi ngờ nơi này đúng là có người sống hay sao?

Một phòng trọ hoa lệ lại trống trải như nơi không có người ở?

Thở dài, tôi đi đến bên người hấn, đưa tay sờ sờ trán hấn, hấn không có kháng cự, chính là nặng nề đi vào giấc ngủ, nhìn thấy trên bàn có một chiếc chìa khóa, tôi đến cầm lên đi ra ngoài.

Tôi đến quầy thuốc trước tiên, sau đó đi siêu thị mua một ít rau xanh, lúc trở về, Nghiêm Diệu vẫn nằm ở sô pha ngủ, tôi lay người hấn, hấn không có phản ứng gì, tôi xé vỏ thuốc, may mà trong bếp có bình đun nước ấm, tôi mở miệng hấn ra cho hấn uống thuốc hạ sốt, hấn mơ mơ màng màng nuốt xuống, vẫn không có tỉnh lại. Thất hấn ho khan ra một chút, tôi lại yên lòng. Sau đó vào phòng bếp, đem thức ăn vừa mua ở siêu thị mở ra, bật bếp, chậm rãi nấu cháo. Làm xong múc ra bát, đợi hấn tỉnh lại có thể ăn để giải cảm.

Tôi trở lại phòng khách, lại sờ sờ trán hấn, đã hạ sốt, nhưng vẫn ngủ như trước. Không có việc gì, tôi ngồi yên một lúc, thật sự rất nhàm chán, vì thế tò mò đi xung quanh, vừa rồi lúc tìm hòm thuốc đã nhìn qua một lượt, phòng này trang trí thật đơn giản, nhưng có thể nhìn ra được, giá đựng tài liệu cũng là đồ xa xỉ, đặc biệt bộ đồ ăn của Đức trong bếp kia, sợ là không dưới năm vạn. Còn có những đồ dùng bình thường... Tôi nhìn mọi ngõ ngách, bỗng để ý thấy đầu giường trong phòng ngủ có một khung ảnh, cầm lên xem, là Nghiêm Diệu và một người con trai, tôi nhìn một cái liền nhận ra được bọn họ nhất định là anh em, bằng không, tai sao ngũ quan giống nhau như vậy, chính là người con trai kia đem ra so với Nghiêm Diệu thành thực hơn một chút, cũng cao lớn hơn Nghiêm Diệu một chút, nhất là đôi con ngươi đen như mực kia, quả thực cùng Nghiêm Diệu không có điểm khác biệt, lãnh đạm làm cho người khác run sợ. Nhưng là, có một chút ma lực làm cho người ta bị lún sâu vào đó.

“Cô đang làm gì vậy!” Trong phòng bỗng vang lên âm thanh làm cho tôi hoảng sợ, khung ảnh trên tay suýt chút nữa rơi xuống, mặt Nghiêm Diệu nhanh chóng biến sắc.

Còn chưa kịp định thần, hấn như thế nào bước đi một chút âm thanh đều không có?

Nhưng là, tôi nghe được trong lời nói của hấn sắc khí tốt lên không ít, sắc mặt cũng đã không còn tái nhợt như trước.

“Tôi... Tôi...” Nhưng thật ra hấn nhìn thẳng tôi như vậy khiến tôi cảm thấy như mình bị hấn nhắm trúng điểm yếu, Nghiêm Diệu lạnh lùng nhìn lướt qua tôi, vươn tay, tôi theo phản xạ lui lại phía sau, hấn chỉ là lấy lại khung ảnh trong tay tôi, không có nhìn khung ảnh ấy một lần, nhưng cũng thật nhẹ nhàng đi tới đầu giường đặt xuống, sau đó mở miệng “Cô có thể đi rồi!”

Người này... Đúng là biết làm cho người khác tức chết mà.

Được rồi, hôm nay coi như tôi đã lo việc bao đồng.

Tôi trừng mắt liếc hấn một cái, dùng sức đi qua hấn, cầm lấy áo khoác mình vắt ở sô pha, một mạch nhắm phía cửa đi ra.

“Từ từ!”

Tôi xoay người, phần nộ nhìn hấn, Nghiêm Diệu nhìn bát cháo tôi nấu trên bàn ăn. Ánh mắt hấn lóe sáng một chút, sau đó lại nhìn về phía tôi. Hơi hơi nheo mắt lại.

Lòng tôi lại mềm nhuyễn, nghĩ rằng hấn nhất định nói lời cảm ơn tôi, hấn lại ngay cả mắt cũng không có nhìn tôi một chút trực tiếp nói “Sau này, không cần đến làm phiền tôi!” Tôi nghĩ, bất cứ là điểm tựa nào của một cô gái, cũng đều bị loại động vật máu lạnh Nghiêm Diệu cự tuyệt. Hấn căn bản chính là đem lòng tốt của người khác làm cầu phế, căn bản chính là đem lòng tựa của người khác giẫm nát dưới chân, hấn căn bản chính là... Không có tim!

Sau ngày hôm đó, tôi như trước đến sân thể dục đọc sách, mỗi khi gặp Nghiêm Diệu đều xoay người bước đi, kỳ thật tôi nghĩ hấn cũng không có khả năng chủ động chào hỏi tôi, làm như vậy cũng là tôi muốn giữ lại một chút tôn nghiêm mà thôi, dù sao, tôi với Nghiêm Diệu có thể nói đã là không còn khả năng nào.

Lại một lần cuối tuần, tôi trở về nhà, hưởng thụ gia đình ấm áp xa cách đã lâu, lại cảm thấy Nghiêm Diệu thái độ đối với người khác là lãnh đạm cực hạn. Một bàn toàn thức ăn ngon lành cho người ta thêm nhỏ dãi, đem cho cái tên máu lạnh kia cũng chỉ có thể để ngấm mà thôi. Người nhà tôi hỏi han ân cần, còn Nghiêm Diệu một mình ở trong căn phòng lạnh như băng của hấn,

Tôi mỗi một việc làm, đều đem Nghiêm Diệu ra so sánh, trong lòng cũng dần dần tìm về được với trạng thái cân bằng.

Cái tên Nghiêm Diệu kia, chẳng qua cũng là loại côn trùng cô độc đáng thương!!!! (:) Chị Tịch Ngôn so sánh hay quá nhỉ!

Buổi tối, mẹ gọi tôi lên phòng, lôi kéo tay tôi, chúng tôi hai mẹ con tựa vào đầu giường, nhớ lại lúc còn nhỏ, chúng tôi thường làm như vậy, tôi, mẹ, còn có Lộ Tịch Duy....

Trên ngăn tủ cạnh giường, trong khung ảnh là ảnh chụp từ lúc nhà chúng tôi còn đủ bốn người, tất cả giống như mới là ngày hôm qua, nhưng đã cảnh còn người mất.

“Nha đầu, có phải đã kết giao bạn trai hay không?” Mẹ hỏi tôi.

Tôi ngẩn người, trong đầu nhanh chóng hiện lên một đôi mắt lạnh lùng và lãnh đạm của Nghiêm Diệu.

“Mẹ, người khác đều nói con mình phải học tập tốt, sao mẹ lại nói như vậy?” Tôi cố ý không nhìn mẹ, che giấu hai má đang dần đỏ ửng của mình.

“Sợ cái gì, con gái mẹ đã trưởng thành, chuyện này có gì khó nói đâu!”

“Mẹ!”

“Được được, mẹ không nói chuyện này nữa, mẹ nghĩ đến con gái bình an, đã vô cùng vui mừng, mẹ không còn nguyện vọng nào khác....” Mẹ nói xong lời cuối cùng, tôi cảm giác được giọng mẹ có phần ghen ngào, nét cười trên mặt cũng cứng đờ, tôi không nói gì ôm chầm lấy đầu vai mẹ, bên cạnh, trong khung ảnh, Lộ Tịch Duy vẫn cười sáng lạn như trước....

Thì ra, mỗi người đều giống nhau, chính là học được cách che giấu miệng vết thương, lại vĩnh viễn không thể biết được làm thế nào chữa cho vết thương lành hẳn.

Trừ việc ngẫu nhiên nhớ đến Lộ Tịch Duy, ở nhà cả ngày nói tóm lại vẫn là rất vui vẻ. Ngày trở lại trường, tôi túi to túi nhỏ mà xách những đặc sản do mẹ đưa cho về trường, trên xe chật chội, chỗ đã kín người ngồi, tôi thở hồng hộc mang theo túi trước túi sau, bởi vì xe xóc nảy đã đứng không vững không giữ được cân bằng thân mình.

Thật vất vả mới lấy được thế cân bằng, còn không kịp thở, liền cảm giác được trên lưng một đôi tay đặt xuống.

Tôi nhú mi, chuyên không hay ho như vậy tại sao tôi lại gặp phải. Lúc này, tôi oán khí đầy mình không thể phát tiết, nhưng thật ra động đến tôi chính là chui đầu vào rọ, tôi vừa định phát hỏa, lại nghe thấy phía sau truyền đến tiếng kêu đau, cùng lúc đó, tôi cảm giác được đôi tay đặt trên lưng tôi đã buông ra, tôi quay đầu, bởi vì ngạc nhiên mở to mắt hết cỡ.

Thật ra, tôi ngạc nhiên không phải vì người đàn ông trung niên háo sắc kia, mà là đôi tay tên háo sắc này, bị một đôi tay khác bề ngược.

Nghiêm Diệu!!!!

Đúng là hắn.

Tôi lúc này, không có một chút cảm kích, trong óc hiện lên dòng chữ “Oan gia ngõ hẹp!”.

6. Chương 6: Kỳ lạ

Tôi thở hồng hộc nhảy xuống xe, nhìn ra sau thấy Nghiêm Diệu cũng xuống xa theo tôi, hắn đi thẳng về phía trước, tôi cũng không có nói lỏng cảnh giác với hắn, người này âm dương quái khí, không nên vì hắn nhất thời giúp đỡ bạn mà ngốc nghếch đi nói lời cảm tạ với hắn. Chuyện này để nói sau, so với việc tôi tự đứng ra xử lý, Nghiêm Diệu xử lý tên biến thái kia cũng không phải tốt hơn sao?

Vì thế tôi yên lặng, không nói một câu cảm ơn, hắn tất nhiên sẽ không cùng tôi nói chuyện, tôi đi ở phía trước, hắn theo tôi ở phía sau không xa không gần, nhưng đường này lại không phải của tôi, nên cũng không thể nói là hắn đi theo tôi được.

Suốt dọc đường về tới trường cứ tình trạng như vậy, những người đi ngang qua đều nhìn chúng tôi, lại cứ ghé tai nhau khe khẽ nói nhỏ, tôi đi trước, Nghiêm Diệu vẫn ở phía sau đi tới, bởi vậy người khác nhìn vào, trông chúng tôi như một cặp tình nhân đang giận dỗi, không cần bàn ở đây là trường học, còn có ai không biết “chuyện này” của chúng tôi? (Chuyện bị đồn là người yêu anh Nghiêm Diệu ý ạ)

Thật đúng là hết đường chối cãi, tôi bước nhanh hơn, thầm nghĩ sẽ nhanh chóng bỏ xa Nghiêm Diệu, tránh khỏi những ánh mắt ái muội kia. Nhưng là, ông trời cũng giống như đã tính để tôi không có việc gì theo ý nguyện, trong lúc đang bước thật nhanh về phía trước, bỗng ở dưới chân mất thăng bằng, một bên mắt cá chân đập xuống nền đường, tôi rõ ràng nghe được xương cốt phát ra “Lạc” một tiếng, sau đó chính là cảm giác đau đớn dâng lên từ mắt cá chân.

Tôi “A” một tiếng ngã sấp xuống nền đường, túi trước túi sau đựng đồ đạc sản rơi xuống, vài cái chai nhanh như chớp xoay tròn trên mặt đất, rất nhiều người dừng lại bên đường nhìn tôi. Tôi thậm chí nghe được tiếng cười nhạo, mặt lập tức đỏ lên, ngay cả dùng khí ngăn đầu cũng không có, chặt vật xoa xoa mắt cá chân. Lại càng không công bằng là, có người rõ ràng thấy mọi chuyện xảy ra lại không hề giúp đỡ, còn ở trên ngạo nghễ nhìn xuống tôi, đem sự quần bách của tôi thu hết vào trong mắt.

Những người kia như thế nào còn không đi? Chê cười như vậy chưa đủ hay sao? Chiêm ngưỡng xong rồi không phải nên đi hay sao! :(

Tôi đang định đứng lên, nhưng là, mắt cá chân đau làm cho tôi không thể nâng nổi người, chính là hơi dùng một chút sức lực, làm cho da thịt tôi đau đến rơi nước mắt.

Rốt cuộc, tôi thấy những người trước mặt bắt đầu tản đi, may mắn là rốt cuộc họ cũng chịu đi, đôi chân thon dài của Nghiêm Diệu ngồi xuống, lúc hắn và tôi mặt đối mặt, tôi mới phát hiện hắn đã ngồi xổm trước mặt mình, tôi nhú mi, không biết hắn là đang có chủ ý gì? Còn muốn hạ nhục tôi thêm hay sao? Lúc này, hành vi “oanh liệt” của hắn, ở trong mắt tôi lại biến thành tiểu nhân. Không chỉ có như thế, còn có lãnh huyết, ích kỷ, vô tình.....

Nhưng là, hiện tại hắn muốn như thế nào?

Ngay lúc tôi đang đề phòng nhìn hắn, tôi cảm giác đầu đã lìa khỏi thân xác, bả vai tôi dựa vào một khối ngực ấm áp, còn có hơi thở thản nhiên truyền đến vị bạc hà. Bốn phía, những ánh mắt cười nhạo đều biến thành kinh ngạc.

Tôi thề, trong thời khắc ấy, tôi lại có sự kiêu ngạo hiếm thấy, bị ôm ở trong lòng Nghiêm Diệu, tôi lại cảm thấy tự hào ư?

Nghiêm Diệu ôm tôi đi đến phòng y tế, giao tôi cho thầy phụ trách xong hắn liền rời đi. Cho đến lúc tôi khập khiễng đến lớp học, tôi không còn gặp lại hắn, nhưng mà tin đồn hành động vĩ đại “nâng niu” bạn gái

của hắn đã trở thành giai thoại trong trường. Trần Di lại ở trước mặt tôi nhắc tới vài lần, không hề biết tôi đen đui như thế nào, lại tìm được cái loại soái ca đóng vai chăm sóc bạn gái, cô ấy còn nghĩ đến hắn là người không cần tình nhân, có trời mới biết, hắn đúng là như vậy, căn bản bề ngoài hay nội tâm đều là lãnh huyết. Chính là nghĩ lại, càng nhiều tiếp xúc chỉ thêm càng thất vọng.

Chẳng lẽ cô ấy sẽ không chú ý tới rằng, lời cô ấy nói Nghiêm Diệu là “Tuyệt thế hảo nam nhân” (Nam nhân tốt) chưa từng xuất hiện hay sao? Nhưng mà thâm oán lại thâm oán, lần này, tôi quả thật nên cảm ơn hắn một lần, nhưng thật là tôi đã lấy dạ tiểu nhân đi đo lòng quân tử.

Chính là, anh hùng này, hắn ngay cả một cơ hội thấy mặt cũng không cho tôi, làm cho lời cảm tạ cũng không được nói ra rõ ràng, đành đợi cho sau này khi chân đã khỏi mới đi tìm hắn, nhưng như vậy cũng không tốt, chỉ sợ bởi vì đi giày cao gót làm cho tôi gãy xương chân, những ngày gần đây thạch cao là thứ luôn luôn gắn liền với tôi.

Trong những ngày trước, tôi chỉ có thể ngày ngày nhờ bạn cùng phòng dìu lên lớp, đi căn tin.... Đôi khi cũng có lúc không ai rảnh để đưa tôi đi. Tựa như hôm nay, người phụ trách giúp tôi đi học là Trần Di không biết đã chạy loạn đi đâu, tôi không có ai dìu đi học, nghĩ lại, cũng không phải tôi tàn phế, giúp đỡ cũng không thể giúp cả đời, tuy rằng tự đi tự thể có khó coi một chút.

Hạ quyết tâm, tôi thấy bạn học đều đang lên lớp, cũng chưa phải trễ, tôi khê cần môi, lúc chống tay lên bàn đứng dậy, ngã sấp xuống, cũng không hiểu xương sống va đập vào đâu, trong khi đi đường lên lớp ở lưng còn có chút nhói đau, trong tư thế đi của tôi lúc đó giống một ông lão cao tuổi, men theo tường, khập khiễng bước đi.

Bộ dáng buồn cười này, có đánh chết tôi cũng không để cho người khác nhìn thấy, bằng không thanh danh một đời này của tôi coi như bị hủy hoại.

Đang nghĩ mông lung, nhưng là chết tử tế không chết, trong tầm mắt tôi đã xuất hiện một đôi giày da, trong lòng không khỏi kinh ngạc, tôi ngẩng đầu, hé ra khuôn mặt bởi vì ghen cười mà đỏ lên.

Xem ra, thanh danh của tôi đã bị hắn hủy hoại.

“Không phải có bạn trai hay sao? Tại sao không gọi hắn tới đây đưa cô đi học?” Người nào đó cười nhạo xong rồi, còn không quên thêm dầu vào lửa, tôi hung hăng trừng mắt liếc nhìn nam sinh trước mặt, tên đáng giận này, chắc chắn đầu óc hắn bị chậm nửa nhịp.

Còn có, không thất được tôi đã trở thành người thương tàn rồi sao, lúc này động chân động tay, bước đi còn không nổi, hắn muốn cùng so đo với tôi sao?

“Lí Kiến, anh không thể có một chút nào ôn nhu hay sao?”

“Nghe tôi nói này Lộ Tịch Ngôn, tôi đối với cô hết lòng quan tâm giúp đỡ, cô còn ngại ngần cái gì?”

“Anh mãi mãi không có nửa điểm phong độ!” Xú gia hỏa, xứng đáng kiếm không được bạn gái.

“Người khác khỏe mạnh cũng không thể mạnh như rồng như hổ giống cô đâu... A. Cô còn đánh người?” Dám ăn nói lỗ mãng, tôi không thể nhịn được nữa, tiểu tử thối, ý vào bình thường có quan hệ tốt liền dám nói hươu nói vượn ư?

“Oa, Lộ Tịch Ngôn, cô thật đúng là người đàn bà đánh đá chanh chua nhất!”

Chạng vạng, phòng học lý trống trải, hai bóng người đùa nghịch nhau kéo dài, từ xa nhìn lại, tựa như một đôi tình nhân đùa giỡn nhau, ít nhất, lúc nhìn đèn mặt Nghiêm Diệu, tôi nhìn được trong mắt hắn đúng là như vậy.

Hắn bỗng nhiên xuất hiện làm cho tôi cùng Lí Kiến không kịp trở tay, hai tay đang nắm của chúng tôi thậm chí còn đang dừng ở giữa không trung., nhìn ánh mắt hắn lạnh lùng quét tới phía tôi, mới mạnh tay buông ra. Giống như đã làm sai chuyện gì đó bị bắt tại trận.

Nhưng mà, Lộ Tịch Ngôn, mày là đang sợ cái gì?

Mày không phải biết rõ....

Tôi biết, Lí Kiến lại không nói gì. Hắn cười xấu hổ. Nhức đầu ngây ngốc noi “Ha ha, đừng hiểu lầm a! Tôi là tình cảm đơn phương... Đây, liền trả cho cậu!” Nói xong, lại ở bên tai tôi nhẹ nhàng nói “Tôi nói đi rồi, bạn trai cô vẫn nhìn như sắp nuốt sống tôi!” Cuối cùng, Lí Kiến lấy tốc độ một trăm mét rời khỏi hiện trường.

Chỉ để lại mình tôi cùng Nghiêm Diệu đứng cách một hành lang nhìn nhau.

Tôi nghĩ, sau đó hẳn nhất định sẽ nói gì đó, nhưng mà, làm cho tôi thất vọng là, trừ bỏ đứng ở nơi đó nhìn tôi, hẳn ngay cả khóe miệng cũng lười động đậy.

Tôi ý đồ đánh vỡ cục diện đáng xấu hổ này, nghĩ người khác cũng đang đi về phía này, có phải hay không nên nói cái gì? Tỷ như cảm tạ đã đến thăm, nhưng là nghĩ đi nghĩ lại đều cảm thấy buồn cười, mở đầu như thế sẽ không thể cùng hắn nói chuyện trong một đề tài, đến cuối cùng rõ ràng nói “Tôi đi đây!”

Tôi lại men theo tường quay về, dù sao cũng không phải lần đầu tiên tôi làm cho hắn mất mặt. cũng không phải động tác này chướng mắt, chính là ảo não, người kia bỗng nhiên xuất hiện, đem tôi bế lên, Lí Kiến tuy rằng thô thiển, cũng không có hành động như vậy.

Lộ Tịch Ngôn ơi Lộ Tịch Ngôn, người xứng đáng tự làm tự chịu đi.

“Tôi công cô!” Ngay trong lúc tôi đang gian nan bước đi, bỗng nhiên nghe được phía sau truyền đến âm thanh nặng nề, giây tiếp theo, không đợi tôi kịp phản ứng, thân mình tôi đã bị hắn nâng lên, đặt vững vàng trên tấm lưng dày rộng của Nghiêm Diệu.

“Nghiêm... Diệu!”

Hắn không trả lời, công tôi hướng xuống dưới tầng, tôi quýnh lên, lúc này tuy rằng tối lửa tắt đèn, nhưng không tránh được những sinh viên khoa khác tan học, cảm giác không tự nhiên lên tới cực điểm, tôi bất an ở trên lưng hắn động đậy, định mở miệng nói hắn thả tôi xuống dưới. Lại căn bản không nói nên lời, chỉ phải chặt chẽ vòng tay ôm đầu vai hắn, ngửi thấy mùi hương bạc hà giống như đã từng quen thuộc, đầu óc lại từ từ lắc lư.

Cảm giác lâng lâng, giống như đang trên mây. Thậm chí tôi còn sờ sờ đầu mình, là hoài nghi chính mình có phải bị cảm hay không?

Một đoạn ngắn đường nhỏ qua đi, đã đến ký túc xá nữ.

Nghiêm Diệu thả tôi xuống, lúc gót chân chạm mặt đất, trong lòng còn lại một sự hụt hẫng, tôi sợ hãi nhìn hắn noi “Tôi... Ân. Cảm ơn anh!”

Ánh sáng lúc này không đủ cho tôi nhìn rõ mặt hắn, chỉ có thể phỏng đoán hắn hơi hơi nâng mày. Đó là bộ dáng muốn nói nhưng lại thôi làm cho tôi nhớ đến lúc hắn lạnh lùng như băng, như thế nào lúc này cảm thấy quái dị như vậy, cả người tôi đều không có cảm giác tự nhiên.

Thấy hắn lại trầm mặc, tôi nói ” Đây... Tôi đi đây!”

Đang định dùng sức bắt đầu bước đi, tay lại bị Nghiêm Diệu mạnh mẽ giữ lại.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, hơi thở ấm áp bao trùm xuống dưới, nhanh tới nỗi ngay cả thời gian cũng không biết bao lâu, tôi cơ hồ có thể cảm nhận được cảm giác tê dại trên môi.

Đúng vậy, có thể, tôi đã nghĩ đến Nghiêm Diệu hôn tôi, tôi theo bản năng nhắm mắt lại. Chờ đợi chuyện sắp phát sinh.

Nhưng là.

Không có ôn nhu triền miên. Chính là trong nháy mắt hư ảo kia phảng phất cảm giác đụng chạm giả dối, tay tôi đã bị hắn buông ra, Nghiêm Diệu tách ra thân mình làm cho gió lạnh thừa cơ thổi vào, thân mình tôi chợt run rẩy. Đối mặt như trước là cặp con ngươi lạnh như băng.

Lại không giải thích gì, Nghiêm Diệu xoay người bước đi, giống như lúc hắn đột ngột xuất hiện đầy khó hiểu.

Tôi ngây dại đứng lại đó một lát. Cho đến khi bóng hình hắc biến mất khỏi tầm mắt, nửa ngày. Tôi sờ sờ khóe miệng, mới vừa rồi trong nháy mắt kia, là ảo giác sao?

Chuyện này.....

Là chuyện gì đây a!!!!!!!

Tôi cùng Nghiêm Diệu đã bước vào một vòng luẩn quẩn, hắc vẫn lãnh đạm như cũ, vẫn như trước đối với tôi nhìn như không thấy. Nhưng có đôi khi, hắc lại đột ngột xuất hiện, có thể không nói chuyện với nhau, chính là yên lặng đi trên một đoạn ngắn, lại hoặc là đưa cho tôi một tuýp thuốc mỡ, đúng vậy, có thể tính đó là một phần quà, một tuýp thuốc mỡ chữa thương chuyên dụng.

Mà tôi, giống như bị một sợi dây vô hình buộc lại, buông thả giữa không trung. Mỗi khi nghĩ đến sẽ có biến hóa, cũng là vẫn như cũ, nếu không hi vọng nữa, lại thường thường cho tôi một chút vui vẻ. Mà sợi dây đầu tiên này như đã bị Nghiêm Diệu nắm trong tay.

Hắc đang đùa tôi hay sao, tôi suy nghĩ cũng không thể lý giải, hắc chỉ cần nói điều kiện, không cần đối với tôi cái gì gọi là “Lạt mềm buộc chặt” gì cả, vẫn là, tôi biểu đạt không đủ rõ ràng hay sao?

Đảo mắt đã đến tháng tư, đúng ngày Trần Di sinh nhật, lại nhân ngày tôi “trọng thương mới khỏi”. Một vài người bạn cùng lớp bao một phòng hát, cả trai lẫn gái đều vào chung, rượu uống không ít, trong lúc mơ mơ màng màng, tôi nghe được bên ngoài có âm thanh cãi vã. Tôi đi ra ngoài, nhìn thấy vài tên con trai tuấn tú cùng Lí Kiến đánh nhau, Trần Di đứng ở giữa, mặt đỏ lên, nước mắt trong suốt không ngừng rơi xuống. Tay bị một tên con trai khô ngô nắm giữ trong tay.

“Con mẹ nó, mày muốn chết à!” Tên con trai khô ngô thô bạo một đá hướng tới Trần Di đang che chở cho Lí Kiến. Vài phần giống hung thần ác sát đồng thời đem Trần Di giữ chặt. Thân mình gầy yếu của Lí Kiến không chịu được một cước hanh ác như vậy. Một cái lão đảo liên ngã quy, tên con trai kia còn không hết giận, hướng tới mặt Lí Kiến nặng nề giáng xuống một đấm. Tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía, chỉ thất máu tươi đỏ sẫm từ mũi Lí Kiến gian nan chảy ra bên ngoài.

Đều là sinh viên, đã gặp qua trường hợp như vậy, biết là gặp phải lưu manh, nữ sinh là một chút cũng không dám động thủ. Chỉ thấy mấy ánh mắt khinh bỉ của tên nam nhân kia ở trên người Trần Di nhìn một lượt. Đó là biểu tình làm cho người ta buồn nôn.

“Đừng không biết phân biệt. Nữ nhân khi cởi quần áo còn không phải đều là một hạng người hay sao!” Lời nói hạ lưu từ trong miệng tên con trai khô ngô bắn ra, thật đáng khinh thường. Nói xong ắt đi tiếng khóc vốn đã không thành tiếng của Trần Di, Lí Kiến cố nén suy nghĩ lan man, lại một cước đá xuống, hắc ngã sấp xuống nền đất rồi cuộc không đứng dậy nổi.

“Lí Kiến!”

Như thế nào không có người đứng ra phân rõ phải trái, chẳng lẽ không có pháp luật sao? Lúc này vài cửa phòng mở ra, thấy tình hình bên ngoài, nhưng lại không ai nói chuyện, hơn nữa còn nhanh tay đóng cửa lại.

Đây rốt cuộc là cái thế giới gì?

“Buông cô ấy ra, chúng tôi sẽ... Báo... Cảnh...!” Tôi không thể nào biết dũng khí của mình đến từ đâu, thậm chí lúc tôi nói chuyện, bởi vì thân thể run run, tôi cơ hồ nói không được một câu đầy đủ.

7. Chương 7: Bước Ngoặt

Tôi trợn tròn mắt, nhìn tên con trai kia bất khả tư nghị liếc mắt một cái, sau đó cao thấp đánh giá tôi một lượt, hắc hừ lạnh một tiếng, nhưng lại buông tay Trần Di, hướng phía tôi thông thả đi tới, tôi nhịn xuống cảm giác muốn bỏ chạy, thân mình lùi nhanh về bức tường phía sau. Ngực kịch liệt đập phồng.

Giây tiếp theo, hần tên con trai đó đi đến bên người tôi, mùi vị rượu từ hần phả vào mặt tôi, làm cho tôi buồn nôn.

Một đôi tay ngăm đen nắm lấy cằm tôi, dường như chế trụ hết lực đạo của tôi, ánh sáng yếu ớt chiếu sáng khuôn mặt hần. Khóe miệng đầy đặn của hần một lần nữa phần đến gần môi tôi, đầu tiên là khinh thường, sau đó chạm vào cằm tôi, biểu tình giống như dịu bớt tức giận, nhanh chóng co rút đồng tử, mắt lóe lên một tia sáng kì dị. Bàn tay hần ở cằm tôi vuốt ve hai bên “Nhìn không ra, thì ra cũng là một cô gái được đấy! Lúc trên giường nhất định rất thích thú!” Nói xong, ngón tay hần dọc theo hai má tôi một đường đi xuống phía dưới, phút chốc đã chạm đến khuôn ngực đang phập phồng không ngừng của tôi, hần cùng lúc nói ra lời hạ lưu, lại đồng thời mĩa mai tôi.

Tôi then quá hóa giận, cũng không biết lúc ấy dừng khí đến từ đâu, thân mình nhu nhược cố gắng đứng thẳng, hai tay dùng lực cho hần một bạt tai.

“Ba” một tiếng, thời gian giống như ngưng đọng lại, ngoài âm thanh hít thở, còn lại chính là cặp mắt màu đỏ tức giận.

Tôi không kịp rút tay lại, tóc đã bị người khác mạnh mẽ nắm lấy. Một bạt tai, thân thể nặng nề của tôi va mạnh vào tường. Không cho tôi cơ hội thở, lại “ba” lên một tiếng, cùng một bạt tai đánh úp đến khiến tôi đau đớn. Trên mặt lại là một trận bỏng rất đau đớn. Bên tai mơ hồ truyền đến âm thanh nước nổ.

“Mẹ nó, gái bao cũng dám đánh tao!” “Ba! Ba!” lại thêm hai bạt tai, không chút lưu tình nào, ở trong tai tôi nổ vang. Thân mình thôi bị người khác nắm lấy hướng đến vách tường xô mạnh vào.

Tiếng la khóc tăng lên. Trần đầy toàn bộ không gian hẹp dài. Chính là ở phía sau, không có ai đứng ra giúp đỡ chúng tôi. Không một ai.

Lại thêm vài cước hạ lên thân thể tôi. Đau đến toàn tâm. Tôi nhìn không rõ lắm, mùi máu từ khóe miệng xộc lên. Tôi miễn cưỡng mở mắt ra, vừa vận nhìn thấy một đôi mắt hung ác, còn có một nắm đấm lớn, tôi tuyệt vọng nhắm mắt lại, đợi đòn tiếp theo của hần, tôi đã nghĩ, đây thực sự là cuộc sống trong thế giới văn minh hay sao?

Bỗng nhiên thân mình tôi bị bế lên, hương vị bạc hà thần nhiên tỏa vào mũi tôi.

Tôi mở mắt ra, cũng là một đôi mắt màu đỏ, như một bầu trời màu đỏ chói mắt.

Nghiêm Diệu.

Sự khiếp sợ và khuất nhục vừa rồi trong nháy mắt hóa thành nước mắt uốn lượn chảy xuống vô tận. Tôi nhanh chóng nắm lấy góc áo hần, thân mình ở trong vòng tay hần. Run run nước nổ.

Cánh tay Nghiêm Diệu ôm lấy tôi thật chặt, phía trước, tên con trai kia đã muốn đứng lên, khóe môi hiện lên những tơ máu, âm ngoan nhìn chúng tôi. Sau đó lại nhìn xuống mu bàn tay đầy máu tươi của mình. Ánh mắt như muốn đem Nghiêm Diệu băm thành vạn mảnh. Hần ta mắng một tiếng, bộ dáng như muốn xông đến chỗ Nghiêm Diệu và tôi, người bạn bên cạnh hần lại ngăn cản, ghé vào lỗ tai hần nói vài câu, sắc mặt hần có phần thay đổi, nhưng vẫn liếc mắt quét qua chúng tôi một lượt, hần không để ý bạn bè ngăn cản mang nắm đấm phóng tới. Nghiêm Diệu đang ôm tôi đã đem tôi kéo ra sau lưng hần.

Dễ dàng thấy một trận ẩu đả sẽ bắt đầu.

“Trát Phi!” Một tiếng quát vang lên. Động tác nắm đấm của hần ta đã ngừng lại.

Ở cuối hành lang, một bóng người to lớn chậm rãi đi. Mang theo một áp lực vô hình, dùng đèn thẳng tắp chiếu đến khuôn mặt thâm thúy kia, tôi liếc mắt một cái đã nhận ra người con trai trước mặt này là ai.

Tôi đã thấy hần, trong bức ảnh chụp ở đầu giường của Nghiêm Diệu.

Trát Phi rút cuộc cũng chịu buông nắm đấm, hung hăng trừng mắt nhìn chúng tôi, lui lại một bên. Ánh mắt tàn nhẫn vừa rồi lập tức dịu xuống. Giây tiếp theo, một âm thanh thanh thúy vang lên, Trát Phi bị một lực đạo thật lớn đánh cho lảo đảo lui về phía sau. Mọi người gần như nín thở. Ngay đại nhìn thời thể một màn thay đổi lớn.

Trát Phi khuất phục lãnh một bạt tai. Nhưng không có đánh trả lại, ngay cả phần nộ cũng không có, hắn ta cúi đầu, đưa tay xoa xoa chỗ vừa bị đánh. Không có nói lấy một câu.

“Không sao chứ!” Hắn đi đến bên người Nghiêm Diệu, đầu tiên là đưa mắt nhìn Nghiêm Diệu, sau đó lại nhìn tôi. Cặp con ngươi kia của hắn so với Nghiêm Diệu giống như đúc, cả hai đều mang ánh sáng chói lọi, tôi nhìn thấy Nghiêm Diệu môi mấp máy, không có trả lời.

Tôi lắc lắc đầu, trực giác cho tôi biết người con trai trước mắt này càng thêm nguy hiểm, vì thế tôi rất nhanh nắm lấy góc áo của Nghiêm Diệu, lại nhìn đến Trát Phi vừa rồi vẫn còn mãnh liệt kiêu ngạo.

Hắn hoàn toàn không còn dù chỉ là một chút ngạo khí như trước, cung kính đứng trong góc khuất tối.

Nghiêm Diệu nhìn về phía hắn, lạnh lùng nói “Còn không đi?”

Vài người bồi rồi nâng Lí Kiến dậy rồi rời đi, người con trai trước mặt Nghiêm Diệu không có ngăn cản, đi thẳng vào không gian rộng lớn bên trong. Trát Phi cùng đám bạn cũng một đường đi vào theo hắn.

“Đưa điện thoại cho tôi!” Cửa vừa đóng một giây. Vang lên một giọng nam nặng nề. Phảng phất trong tai tôi, không nghe được rõ như bình thường, Nghiêm Diệu ôm thân thể tôi đi tiếp không có dừng lại.

Đi ra ngoài, gió lạnh thổi lên gò má tôi, tôi càng dựa chặt vào thân mình Nghiêm Diệu. Hắn không nói gì, bắt một chiếc taxi, nửa đường xuống xe một lần, lúc trở lại xe mang theo một túi to. Hắn không có đưa tôi trở về trường học, mà trở về nhà trọ của hắn. Tôi có chút ý muốn kháng cự, dù sao lần trước ở trong này đã mang lại cho tôi cảm giác không vui, cảm giác ấy đã khắc sâu trong lòng tôi. Nghiêm Diệu kéo tôi lại gần “Nhìn lại bộ dáng của người lúc này đi!”

Tôi không rõ ý tứ của hắn, một mạch đi thẳng đến trước gương, nhìn thấy hai má sưng vù của mình, khoe miệng cũng bị tàn phá, mắt sưng đỏ, nhìn như thế nào đều thấy giống người vừa bị bạo hành, trách không được vừa rồi tài xế taxi nhìn tôi với ánh mắt đầy quái dị. Tôi dùng nước tẩy sát vết máu, đau đến thấu xương.

Vật lộn một phen, tận lực cũng làm cho bộ dạng của mình bớt một chút thê thảm, vừa mới đi ra ngoài, liền nhìn thấy Nghiêm Diệu ngồi ở trên giường, bên cạnh là chiếc túi plastic đã mở ra. Tôi thấy trong túi là một ít nước thuốc sát trùng, kem bôi miệng vết thương. Thì ra lúc hắn xuống xe là đi mua thuốc.

Trong lòng không hiểu sao dâng lên cảm giác lo lắng. Tôi do dự đứng một chỗ không hề động đậy, thật sự không thể hiểu rõ được tâm lý của hắn. Khi thì lạnh lùng, khi lại ôn nhu.

“Lại đây đi!” Thấy tôi bất động, Nghiêm Diệu cuối cùng cũng mở miệng, một bên vịn mở một chai nước thuốc, tôi chần chờ một lúc lâu, vẫn là bước đến gần hắn.

Đây là lần đầu tiên cảm giác được độ ấm trên ngón tay của Nghiêm Diệu, không có lạnh lẽo, là ấm áp, tay nhúng nước thuốc nhẹ nhàng ở trên mặt ta thoa thoa loạn xạ. Thậm chí lực đạo cũng bị hắn cẩn thận khống chế. Chính là lúc tra thuốc vào miệng vết thương đau làm cho tôi không nhận được mà kêu nhỏ ra vài tiếng.

Nghiêm Diệu dừng động tác, liếc mắt hỏi xem tôi một cái.

Gần gũi tiếp xúc, tôi cảm giác được hơi thở của hắn phả lên chóp mũi mình. Mang theo cảm giác tê dại kỳ lạ.

“Tôi... Tôi tự mình đến!” Không có đỏ mặt, tôi xấu hổ lùi lại một chút, Trực giác cho thấy trước mặt tôi lúc này là thân mình nóng bỏng dọ người.

Nghiêm Diệu không có trả lời tôi, đưa tay kéo thân thể tôi vào vị trí đối diện hắn. Tôi bối rối giấy dựa, chợt nghe hắn nói “Cô có thể không đến!”

Nói xong, lại dùng tay thoa thuốc trên mặt tôi.

Trái tim tôi nhảy cuồn cuộn, tôi cố gắng giữ hơi thở bình thường nhìn Nghiêm Diệu thông dong thoa thuốc, dùng gạc che lại miệng vết thương, cho đến khi hắn đứng dậy rời đi, tôi mới nặng nề thở ra, giống như vừa rồi hít thở không thông. Không rõ cho nên bối rối. May mắn ánh sáng mờ nhạt có thể che lấp một ít biểu hiện trên khuôn mặt tôi.

Nghiêm Diệu trở lại rất nhanh. Lòng tôi lại dâng lên cảm giác kinh hoàng.

Lộ Tịch Ngôn, mày hiện tại đang nghĩ cái gì. Hẳn bất quá cung chỉ là đối với mày ôn nhu một chút, mày không nhận ra sao? Tôi vì chính ý nghĩ của mình bối rối xấu hổ.

“Cô hôm nay ở lại đây nghỉ ngơi đi!” Nghiêm Diệu chỉ chỉ lên giường, tôi kinh hoàng ngẩng đầu, trực giác đã nói “Không được!”

Nghiêm Diệu dừng lại, nhìn kĩ tôi, được một lúc lại buồn cười, nói “Cô đang sợ điều gì?” (Haiz... Biết rồi mà còn hỏi ^^~)

Tôi cực kỳ quần bách, tuy rằng phát hiện người này cười lên như vậy là chuyện tốt, nhưng mà, hẳn nhiên tại đang cười nhạo tôi.

“Tôi không có... Dù sao, tôi cũng muốn trở về!” Tôi đứng dậy, bả vai lại bị Nghiêm Diệu nhấn xuống.

“Cổng trường đã đóng rồi!” Tôi liếc mắt lên đồng hồ treo tường. Đã hai giờ sáng.

“Nhưng là... Nhưng là...”

“Cô nghĩ tôi đối với cô có ý đồ gì sao?” Lúc này tôi thấy Nghiêm Diệu nhún lông mày. Biểu tình bỗng trở nên cứng nhắc. Lại khôi phục bộ dáng lạnh lùng. Bàn tay đặt trên đầu vai tôi đã tăng thêm lực đạo.

“Tôi...”

Tôi nhìn thẳng hắn, bàng hoàng, Bị đùa bỡn nên toàn bộ tâm trạng đều là khó chịu “Nghiêm Diệu, nếu không thích tôi, đừng cho tôi hi vọng. Anh có biết không, anh như vậy khiến cho người khác thật khó chịu. Anh cao hứng là có thể đến tặng cho tôi một chút hi vọng, thậm chí đối với tôi ôn nhu như ngày hôm nay, nhưng khi mất hứng, anh là mặt có thể biến đổi lập tức bảo tôi đi... Tôi là người, không phải một món đồ chơi! Tôi không chịu được bất cứ kẻ nào khống chế!” Đến cuối cùng, tôi giống như đã hét lên. Nghiêm Diệu đứng thẳng mình. Nhìn tôi. Trước sau vẫn là bộ mặt không biểu cảm.

Tôi thật thất vọng nam nhân này có trái tim hay không, hẳn như thế nào không có biểu cảm khi ở bên người khác, vẫn như vậy lạnh nhạt?

“Cho nên, nếu không được, sau này đừng xuất hiện, tôi còn có cuộc sống của chính mình!” Tôi hít thật sâu, thông thả đi về phía cửa. Lúc đi ngang qua người hắn, tôi nghe được một tiếng hít thở khó hiểu.

Giây tiếp theo, thân thể tôi đã suy yếu chút nữa mất thăng bằng. Một bóng người ôm lấy tôi, tôi trừng lớn mắt, nhìn thấy trước mặt là cặp con ngươi đen nồng cháy cuồng nhiệt. Trong đó từng là sự yên lặng, lúc này, bên trong đó tình cảm tăng lên cơ hồ làm cho người ta ngộp thở. Tôi theo bản năng muốn chạy trốn, tay hắn lại nhanh chóng giữ lấy ót tôi, dùng một lực đạo gian nan hôn môi tôi.

Không phải cảm giác hư ảo như trước đây, là cảm giác mềm mại chân thật, có thể có là dào dạt, lại cố ý làm cho tôi và hắn đắm chìm trong đó, một chút run run khóe môi dọc theo khóe miệng mút vào, liếm, cắn. Tôi giống như đã trải qua cả thế kỷ, cho đến khi tôi hoàn toàn bị hơi thở của hắn vây quanh, hắn mới buông tôi ra, tôi vội vã hít thở. Nặng nề, chậm rãi, Nghiêm Diệu dùng sức ôm tôi, như muốn khảm tiến tôi vào thân thể hắn, thì thảo nói vào tai tôi “Em rất cuộc muốn cái gì, muốn cái gì...”

Tôi không nghe rõ hắn nói gì sau đó, thậm chí còn không có kịp phản ứng gì sau nụ hôn vừa rồi. Chỉ biết là thân mình bị hắn ôm gắt gao, sắp không thở nổi, trong lòng tôi bỗng sinh ra cảm giác khó hiểu, làm cho người khác hít thở không thông.

Cứ như vậy, trong lòng cũng cảm nhận được một chút ngọt ngào!

Tôi trở thành bạn gái Nghiêm Diệu, trong lúc tôi nghĩ chính mình đã hoàn toàn bị hắn chán ghét, trong lúc tôi ý thức được hắn là loại động vật máu lạnh vô cảm, rốt cuộc lại không như vậy.

Bạn gái của Nghiêm Diệu.

Chỉ có tôi mới có thể tới gần hắn, chỉ có tôi mới có thể kéo tay hắn, chỉ có tôi có thể đến nhà hắn, chỉ có tôi có thể nhìn ánh mắt hắn, chỉ có tôi mới có thể nhìn thấy hắn ôn nhu....

Kỳ thật ở chung lâu ngày mới phát hiện, Nghiêm Diệu không phải lạnh lùng như tôi vẫn nghĩ, chẳng qua hắn không biểu đạt ra mà thôi, có lẽ là thói quen chết lặng, hắn không biểu hiện hi vọng ái ố, thậm chí chính là tôi gây ra cho hắn những cảm giác khác thường, hắn cũng phải dùng một thời gian dài mới hiểu được đó chính là THÍCH. Hắn như gần như xa không phải là thủ đoạn của hắn, mà là hắn trong lòng có bàng hoàng, không thể tiếp nhận được cảm giác ấy. Khiến tôi dở khóc dở cười.

Nghiêm Diệu cũng không thích so đo, lại càng không thích hợp với đám đông, tôi đã thử cho hắn gia nhập vào cuộc sống như một vòng luẩn quẩn của tôi, nhưng hắn cự tuyệt, hắn trong thế giới của hắn chỉ có tôi, vì thế hắn cũng hi vọng, trong thế giới của tôi cũng chỉ có hắn.

Ngoài việc mỗi ngày đi học, hầu hết thời gian còn lại hắn đều ở nhà trọ, đó là tài sản của hắn, đối với những sinh viên như chúng tôi mà nói, đây là một thứ rất xa xỉ, mà hắn cũng chỉ bằng quơ nói là quà sinh nhật mừng hắn mười tám tuổi. Lễ vật lớn như vậy, một phòng trọ xa xỉ như vậy? Người tặng cho hắn quả đúng là xa hoa.

Tôi không thể tưởng tượng, một người hơn một nửa thời gian đều ở trong phòng, như thế nào vẫn có thể làm cho phòng trọ trông trải như vậy có hơi thở con người, bởi vậy, thường thường lúc tôi đến chơi, tôi cũng sẽ mang đến vài thứ mới mẻ. Nghiêm Diệu cũng không có ngăn cản tôi sắp xếp lại phòng trọ của hắn, nói tất cả do tôi làm chủ, lúc này có thể nói là hắn nhân nhượng tôi, nhưng thật ra hắn là một người bạn trai hết sức có trách nhiệm, hoặc có thể nói, hắn căn bản là không cần biết chỗ ở của mình bị biến thành cái dạng gì.

Nhưng là nếu hắn không nói ra, tôi đương nhiên sẽ lợi dụng nhiệt tình ý tốt của hắn, vì thế phòng khách đầy phim hoạt hình, mấy chậu hoa tươi cũng làm cho góc nhà sáng sủa hơn. Trên bàn bày đủ loại thiên kỳ bách quái trang sức cùng mỹ phẩm, mấy cái cốc trang trí hình hoạt hình, khăn trải bàn hồng nhạt, thảm hình người,... Đa chủng loại, cái gì cần đều có thể lấy ra.

Không chỉ có làm cho phòng giống như có người ở, tôi còn thành khi làm cho người khác đến liền nghĩ đã đi vào nhà của một cô gái.

Mỗi khi tôi ôm đủ mọi thứ đồ vật đa màu sắc, nhìn Nghiêm Diệu ngồi bên nhìn chúng nó cực kỳ không có ý muốn phối hợp, tôi lại không nhịn được cười, tóm lại, ngoài những lúc quá giờ, tôi nghĩ Nghiêm Diệu chưa hề gây cho tôi chút bất mãn nào khi tôi đến nhà trọ của hắn.

Hắn tuy rằng sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, cũng sẽ không tốn tâm tư làm cho tôi vui vẻ, nhưng tôi có thể hiểu được, khi hắn mở rộng cửa lòng cho phép tôi tiến vào cuộc sống của hắn, cũng là đã hứa hẹn chắc chắn với tôi. Đối với người như hắn mà nói, tiếp nhận một thứ không có cùng lý tưởng sở thích tiến vào thế giới của mình đã là rất nhượng bộ.

Cho nên, giống như Trần Di nói, tôi thật là tốt số.

Tôi nghĩ, tôi đúng là rất may mắn!

Sắp đến mừng một tháng năm, bắt đầu kỳ nghỉ dài hạn, các sinh viên cũng bắt đầu rục rịch, có người rủ tôi đi đến một tòa miếu thờ trong thành phố, nghe nói nơi này hương khói cường thịnh, mọi người có thể đến Bách Linh cầu phúc nhân duyên. Vì thế tôi rủ Nghiêm Diệu đi cùng, mặt hắn biến sắc, trực giác cho tôi biết trong nhà hắn có việc, gần đây hắn luôn thường xuyên nhận được điện thoại, mỗi lần đều là tắt máy trong không khí không vui, nhưng khi tôi hỏi Nghiêm Diệu, hắn cũng chỉ thản nhiên nói trong nhà đã xảy ra chuyện có chút khó giải quyết.

Nếu hắn không muốn nói cho tôi biết lý do, tôi cũng sẽ không cố gắng gặng hỏi.

Cho đến trước kỳ nghỉ dài vài ngày hắn mới nói cho tôi biết, hắn phải về nhà một chuyến, mắt thấy một phen nước đổ về biển. Tôi không có cam lòng, vì thế nói tôi muốn đi theo hắn, mặt Nghiêm Diệu lập tức biến sắc, nói không đồng ý, tôi cảm thấy hắn không có ý định cho tôi thấy người nhà của hắn, cho gia cảnh hắn có giàu có như thế nào, tôi không thể biết người nhà hắn hay sao?

Tôi bày ra bộ mặt tức giận vùng vằng bỏ đi, hắn cũng không có ngăn cản, thậm chí ngay cả gọi điện thoại cũng không có gọi.

Tôi đi một mình trên đường, không phải tôi đã sớm biết hay sao? Hẳn chính là lạnh lùng như vậy. Tôi còn hi vọng xa vời cái gì chứ, rõ ràng là thời tiết tháng năm, lại không có cảm giác ẩm áp, trong không khí, tất cả đều là sự lạnh lẽo tràn lan. Lạnh đến thấu xương.

Không có cho tôi với Nghiêm Diệu cơ hội làm hòa, tôi liền nhận được điện thoại trong nhà, cha tôi nằm viện.

Lòng tôi nóng như lửa đốt trở về nhà, may mà cha tôi chỉ là mệt mỏi quá độ. Thầy thuốc nói tu dưỡng vài ngày sẽ không có việc gì nữa. Tôi ngồi ở mép giường bệnh, thay bác sĩ chăm sóc cha.

Ánh đèn trắng chiếu xuống gương mặt tiêu tụy của cha tôi, càng phát ra vẻ tái nhợt.

“Nha đầu, con... Trách cha sao?” Bàn tay đang nắm con dao nhỏ của tôi dừng lại, không nói gì.

Đây là từ sau lần Lộ Tịch Duy gặp chuyện không may, ông ấy lần đầu tiên cùng tôi nói chuyện về hẳn.

“Ba. Chuyện này là do Lộ Tịch Duy lựa chọn!” Ai cũng không có sai, người sai chính là hẳn.

“Hẳn có hỏi qua ý kiến của cha, cha có thể ngăn cản hẳn, cha so với bất luận người nào hiểu biết phân công công tác trong Phòng chống ma túy nguy hiểm cung trách nhiệm thế nào, lúc Lộ Tịch Duy hỏi ý kiến cha, nó đã từng do dự. Là cha, làm cho hẳn thêm kiên định... Cũng là cha...” Cha tôi nói đến đây bỗng dừng lại. Giống như không còn dũng khí nói tiếp.

Tâm lý của tôi dâng lên một trận rối rắm, kỳ thật, đúng như lời cha nói, Lộ Tịch Duy chết, thống khổ nhất không phải là tôi, không phải là mẫu thân, mà là ông ấy, là ông ấy đã gián tiếp đem con mình đưa đến đường cùng. Kỳ thật, tự trách bản thân nhất, chính là cha tôi.

Tôi không nói gì nắm lấy bàn tay của cha “Ba, anh trai trên trời có linh thiêng sẽ phù hộ chúng ta, người xấu nhất định sẽ gặp báo ứng, nhất định sẽ gặp!”

Lộ Tịch Duy, anh có nhìn thấy sao?

Có thấy sao?

Phụ thân chỉ ở lại bệnh viện nghỉ ngơi hai ngày lại tiếp tục trở về cơ quan công tác, mặc kệ tôi cùng mẹ có ý khuyên bảo ông ấy thế nào, ông ấy cũng cố chấp ra viện, ở nhà nghỉ ngơi hồi phục một ngày, hôm sau liền đi làm. Bất đắc dĩ, tôi ở nhà cùng mẹ hai ngày, sau khi cha bị ốm, bà ấy càng trở nên lo lắng, đoạn thời gian phiền toái kia lại đến làm ảnh hưởng đến cảm xúc của bà, tôi mỗi ngày đều cùng mẹ đi ngoại ô tản bộ, muốn giảm bớt thần kinh căng thẳng của mẹ, nhưng chỉ là phí công, bà thậm chí còn bắt đầu gặp ác mộng, thường lúc nửa đêm bừng tỉnh, ôm chặt tôi mà khóc, càng không ngừng nói “Chỉ còn con thôi, mẹ chỉ còn mình con...”

Tôi gọi điện thoại nói với cha, ông chỉ trầm mặc, thật lâu mới nói “Nha đầu, chờ hết thấy mọi chuyện xong xuôi thì tốt rồi. Đến lúc đó...” Tôi không nghe tiếp, ngắt điện thoại. Hết thấy chấm dứt? Chẳng lẽ cha nói vẫn chưa có chấm dứt hay sao? Nếu không có, chuyện này cho đến khi nào thì chấm dứt? Dùng phương pháp gì để chấm dứt?

Rốt cuộc, như thế nào mới có thể chấm dứt?!!!!

Bởi vì lo lắng ẹ, tôi đã lùi lại một tuần mới trở về trường. Làm bạn với mẹ ba ngày sau, nhìn cảm xúc của bà ấy dần dần ổn định một chút, tôi không thể không về trường.

Lúc trở về, nhìn trên sân thể dục có ba bốn bóng người đang chạy, lại nhớ tới đã lâu chưa có liên hệ với Nghiêm Diệu. Gần đây, hẳn vẫn không có liên hệ với tôi, cho dù tôi lâu lâu đều chú ý nhìn di động, dãy số quen thuộc kia cũng không có xuất hiện. Tôi thậm chí không biết chúng tôi như vậy có tính là kết thúc rồi hay không, ở chung với nhau mấy tháng, không có một lần khắc khẩu, lại bởi vì lần đó to nhỏ tranh chấp đã kết thúc hay sao?

Yếu ớt như vậy vẫn là tình cảm sao?

Tôi không nghĩ sẽ chủ động gọi điện thoại cho hẳn, dù sao cũng đã đủ chuyện khiến cho tôi phiền lòng, không cần phải tăng thêm phiền não, mỗi ngày tôi đều gọi về nhà, cùng mẹ nói chuyện phiếm, nghe bà ngẫu nhiên cười làm cho lòng tôi giảm bớt chút lo lắng.

Sau đó, tôi ngẫu nhiên trong một lần nghe được Trần Di nói chuyện mà biết được một chút tin tức về Nghiêm Diệu, nghe nói hắn đã xin nghỉ dài hạn, lúc tôi về trường, hắn cũng không trở về, tôi cố ý cho hắn cơ hội làm lành, vẫn là tắt máy, đến cuối cùng, tôi cũng không nghĩ nữa, coi như chuyện này là phương thức hắn và tôi chia tay một cách nhẹ nhàng.

May mà tôi không có cảm giác đau khổ, chỉ có cảm giác hối tiếc, dù sao không phải cô gái nào cũng có thể cùng hoàng tử như hắn nói chuyện yêu đương, nhất là hoàng tử lãnh đạm quá mức như vậy. Có một giai thoại trong trường chúng tôi, nếu hoàng tử không đủ yêu bạn, bạn phải làm sao bây giờ?

Cứ như vậy trôi qua nửa tháng

Ở một ngày vân đạm phong khinh (chắc ai cũng hiểu rồi a!), tôi lại gặp được người nào đó, một thoáng biến mất trong nửa tháng, nên gọi là bạn trai, hay bạn trai cũ đây?

Hắn xem ra là vừa đến, hành lý còn không có cất đã tới tìm tôi. Hắn nhìn tôi, không nói hai lời tiến tới đây ôm tôi vào lòng.

Tôi giãy giụa, hắn không nói lời nào, chính là rất nhanh tăng thêm lực đạo. Trước mặt mọi người, tôi cũng không thể dung bạo lực. Vì thế tôi thỏa hiệp, một đường trầm mặc theo hắn trở về nhà trọ.

Mở cửa, Nghiêm Diệu bắt tay sắp xếp hành lý vào tủ, sau đó đi đến phòng khách tự rót ỉnh một cốc nước, ngửa đầu uống cạn, sau đó quay đầu nhìn tôi đang đứng ở cửa ” Tại sao em không đến?”

Tại sao không đến?

Chẳng lẽ hắn không nhớ, chúng tôi đang cãi nhau hay sao? Còn có, một tháng ngay cả gọi điện cũng không có lấy một cuộc.

Như vậy, hắn còn có thể bình thản hỏi tôi, vì sao không đến?

Tôi vì cái gì lại đến đây.

Tôi cố chấp đứng ở cửa, không hề trả lời.

Chúng tôi tầm mắt giao nhau giữa không trung. Một bên mãnh liệt, một bên ngoan cố.

Tốt cuộc, tôi thiếu kiên nhẫn, dưới chân lan truyền lên một trận đau nhức. Tôi lo lắng, nếu tiếp tục đứng thế này chung quy là tiêu hao thể lực của mình.

Nếu không nói rõ ràng, tôi tại sao không đối xử tử tế với chính mình một chút.

Hắn trừ bỏ lạnh lùng, còn xuất hiện ý định cố chấp.

Tôi lại càng cố chấp hơn hắn.

Vừa ngồi xuống sofa, một cốc nước đã đưa tới mặt tôi, tôi nói không uống, Nghiêm Diệu liền đem cốc đặt lại bàn trà.

Sau đó,

Dường như, không có việc gì mở TV lên.

Tôi ngồi yên một lúc, ý thức được hành động của hắn không phải vì muốn cùng tôi nói chuyện hòa khí, mà là giống như lúc chúng tôi ở chung bình thường yên lặng vậy.

Chung quy không thể kiên trì được nữa.

Có lẽ chúng tôi trong lúc đó, hay cho tới bây giờ đều là tôi bị vây trong hoàn cảnh tồi tệ.

“Anh không có chuyện gì muốn nói với em?”

Nghiêm Diệu ánh mắt chăm chú nhìn TV, lắc lắc đầu nói “Không có!”

Tôi chán nản.

“Không có gì thì em đi đây!” Tôi đứng lên, tay lại bị hắn giữ chặt.

Để làm gì chứ.

Nghiêm Diệu nhìn tôi. Tôi nghĩ hẳn ít nhất đã muốn nói gì đó, về chuyện lúc trước chúng tôi cãi nhau.

Nhưng hẳn lại nói “Trước kia không phải em nói không có việc gì cũng ở lại sao?”

Lúc đó chúng tôi không có cãi nhau a. Tôi hiện tại có thể khẳng định, hẳn tuyệt đối là cố ý, cố ý xem nhẹ tức giận của tôi, cố ý khinh thị vấn đề của chúng tôi lúc đó, cũng có thể nói, đoạn tình cảm này, vẫn là tôi một bên nhiệt tình, một bên tình nguyện?

Tôi hít thở thật sâu.

“Về sau... Em sẽ không đến đây nữa!”

“Sẽ không ở cùng người đến cả người nhà cũng không muốn cho em kết giao!: Tôi hét lên với Nghiêm Diệu. Đôi người đen như mực của hẳn lóe lên một chút ánh sáng, nhìn tôi chăm chăm. Không có lảng tránh, nhìn thẳng vào tôi.

Tôi thậm chí không thể khôi phục cảm xúc, nhìn Nghiêm Diệu mặt không có một chút thay đổi nhìn tôi, lại cảm thấy chính mình thật ngu ngốc.

Tôi nhắm mắt lại, lại mở ra, đã muốn nhìn thấy Nghiêm Diệu ở trước mặt tôi rất nhanh phóng tới.

Hắn cúi đầu xuống, hôn tôi, dùng thật nhiều sức, như là trừng phạt tôi, còn mang theo cẩn nhẹ, lưỡi hẳn cuồng dã mà xâm nhập miệng tôi, triền miên, nháy mắt đã muốn hít hết toàn bộ dương khí.

Tôi cảm thấy vô lực, muốn hẳn dừng lại, lại bị hẳn cầm lấy hai tay, cố định ở sau người. Trong miệng càng tăng thêm lực đạo, trong tai tôi là tiếng ong ong, gần như hít thở không thông.

Cuối cùng tôi khuất phục trong cảm giác tê dại, ngừng giãy giụa, lựa chọn thuận theo hẳn.

Lực đạo của Nghiêm Diệu cũng dịu đi không ít, cánh tay đang ôm tôi cũng thả lỏng, nụ hôn kịch liệt cũng trở về nhịp độ bình thường.

Môi hẳn mềm mại mà trơn mịn, nóng bỏng chạm vào da thịt tôi, trượt xuống dưới.

Tôi nghe trong không khí, là tiếng hô hấp trầm trọng xen lẫn nhau của chúng tôi.

Qua một lúc lâu, tôi mới mất đồ tại hồng bị Nghiêm Diệu buông ra, lại như trước bị hẳn gắt gao ôm vào ngực, nghe được tiếng tim hẳn đập không còn lạnh lẽo như trước.

“Anh lần nào cũng dùng chiêu này!” Tôi rầu rĩ nói, có phần không cam lòng, cũng không phủ nhận, trong lòng phần nộ cũng tan biến hơn một nửa.

“Nghiêm Diệu, anh thật sự thích em sao?”

“Nếu thích em, vì sao khiến em luôn lo lắng sẽ mất anh?”

Tôi cảm giác được người trước mặt mình hơi cứng đờ. Tôi tiếp tục nói “Nếu anh ngay cả người nhà của anh cũng không muốn cho em gặp. Em sẽ càng cảm thấy anh không phải thật sự thành tâm kết giao với em.”

“Nghiêm Diệu...”

Thật lâu hẳn không đáp lại, tôi ngẩng đầu, chống lại con người thâm trầm của hẳn, ánh mắt xa xôi.

Cánh tay đang ôm tôi thêm siết chặt, giọng nói thản nhiên không một tia cảm

xúc, âm thanh phập phồng ở bên tai tôi vang lên “.... Tịch Ngôn! Đó là thế giới mà em vĩnh viễn không muốn chạm đến..... Vĩnh viễn!” Nghiêm Diệu nói ôm nay có bữa ăn, cùng anh trai hẳn, tôi nghe được mừng rỡ như điên.

Nghiêm Diệu nói cho tôi biết, bọn họ từ nhỏ mất đi cha mẹ, hai anh em cùng nư

ơng tựa lẫn nhau mà sống. Tất cả mọi chuyện của hẳn đều là do anh trai sắp xếp cho, từ việc đến trường của hẳn, cuộc sống của hẳn, còn có phòng trọ.

Tôi nhìn ra được Nghiêm Diệu thực kính trọng Nghiêm Dịch, nếu không cũng sẽ không đem ảnh chụp chung của hai anh em bọn họ để đầu giường. Nhưng là, tôi nhớ mang máng chuyện bị sỉ nhục ngày đó (lúc ở quán karaoke đó à), hai anh em họ ở chung lại giống như có gì đó ngăn cách, dù sao cũng phải nói là, bọn họ ở cùng một chỗ sẽ giống như hai cực của nam châm. Có đôi khi có thể hút vào thật nhanh, có đôi khi lại bị đẩy ra.

Mặc kệ như thế nào, tôi vẫn rất cao hứng.

Ít nhất mà nói, có một số chuyện cũng đã bắt đầu tiến triển.

Tôi dần dần bắt đầu cảm nhận được hân hoan đối với tâm trạng của tôi có chút quan tâm.

Địa điểm đã định là nhà ăn của một khách sạn năm sao cao cấp. Tôi không nghĩ tới việc sẽ ăn trong phòng ăn lớn như vậy mà chỉ có một bàn của chúng tôi, xung quanh là mười mấy người bồi bàn đứng rất cung kính.

Nghiêm Diệu thấy được vẻ thiếu tự nhiên của tôi, đưa tay đến nắm lấy bàn tay tôi.

Tôi cảm kích nhìn hân hoan một cái, quay đầu, lại đón nhận một đôi con ngươi thâm trầm. Giống với đôi người của Nghiêm Diệu, lại phá lệ làm cho người ta cảm thấy bối rối. Nếu nói Nghiêm Diệu là loại con trai lạnh nhạt, thì người trước mặt tôi chính là so với Nghiêm Diệu còn hơn hân hoan vài lần, hân hoan toàn thân tản ra một khí tức khó hiểu làm cho người khác không thở được.

Không cần nói gì, lại dễ dàng làm cho người xung quanh cảm thấy bị áp bách khó hiểu.

“Lộ tiểu thư không cần khách khí!” Tôi rốt cuộc thất được trên mặt người con trai trước mặt lộ ra ý cười, nhưng ý cười ấy lại không hề tồn tại trong đáy mắt hân hoan. Thậm chí, tôi cảm thấy hân hoan nói với tôi như vậy, trong giọng nói tất cả chỉ là nói cho có lệ, cặp con ngươi đen như mực khi phóng tầm mắt về phía tôi, làm cho lòng tôi co rút đến khó hiểu, trực giác sợ hãi nhìn thẳng vào nó.

Một nam nhân qua mức bức người, luôn làm cho người bên cạnh cảm thấy áp lực, tôi không thể tưởng tượng được Nghiêm Diệu sao có thể ở chung với Nghiêm Dịch.

“Cảm ơn!” Tôi ngập ngừng trả lời, trong lòng bàn tay ứa ra đầy mồ hôi, ngay trong lúc tôi co quắp tay lại, Nghiêm Diệu ở bên giúp tôi cắt thức ăn, một bên nhỏ giọng ở bên tai tôi hỏi, tôi ngơ ngác nhìn hân hoan gật đầu, không hiểu được hành vi bỗng nhiên ôn nhu này của hân hoan. Phải biết rằng hân hoan bình thường đều là lạnh lùng, cho dù đi ra ngoài, đều là tôi không ngừng nói chuyện, hân hoan là lẳng lặng lắng nghe, rất ít khi biểu hiện cảm xúc, lại càng không sủng nịnh tôi giống như bây giờ có thể dứt tay dứt chân bình thường, nhưng hiện tại, hân hoan không chỉ chủ động cắt thức ăn cho tôi, còn cẩn thận hỏi ý kiến của tôi, không chút cố kỵ trước mặt người khác. Tự nhiên như vậy, giống như đây là một nói quen bình thường, tôi ngược lại cả người đều cảm giác không tự nhiên.

Bởi vì hân hoan bỗng nhiên đối với tôi ôn nhu sao?

Tôi nghĩ, người kỳ lạ chính là tôi, bạn trai sẵn sọc không phải tốt lắm hay sao? Vì cái gì tôi cảm thấy không tự nhiên?

Bộ dáng vô cùng thân thiết của chúng tôi làm cho ý cười ở khóe miệng Nghiêm Dịch càng sâu sắc. Theo tôi thấy hân hoan cười cũng hết sức quái dị. Dù sao cũng đúng khi nói, đây là một bữa ăn nặng nề, ngoại trừ nói chuyện với nhau đơn giản vài câu, chúng tôi hoàn toàn chưa từng trao đổi nhiều. Ngay cả anh em bọn họ cũng không có nói lời nào, tôi chỉ cảm thấy như đứng đồng lửa như ngồi đồng than. Bắt đầu có một chút hối hận trước đó đã phản kích như vậy, Bây giờ, tôi một lòng thầm mong nhanh chóng chấm dứt bữa tối áp lực này.

Cho đến khi nhà ăn xuất hiện một bóng người khôi ngô, bàn tay đang nắm chắc chiếc đĩa của tôi căng thẳng, cảm giác được Nghiêm Diệu ngồi thẳng thân mình, thậm chí trong lúc người con trai tên Trát Nhân kia nhìn chúng tôi, trong mắt cũng tràn đầy khinh thường cùng cao ngạo, hân hoan xoay chuyển ánh mắt, lại cung kính ở bên tai Nghiêm Dịch nói vài câu, Nghiêm Dịch như trước cười nhạt, biểu tình không có biến hóa. Nhưng Trát Nhân nói chuyện luôn cố ý liếc nhìn tôi.

Nghiêm Diệu đưa cho tôi một miếng khăn lau, ở bên tai tôi nhẹ nhàng hỏi “No rồi ư?”

Tôi nhìn hần, trong ánh mắt ôn nhu của hần có vài tia lóe sáng, tôi chậm rãi gật đầu.

Lúc này, Trát Nhân đã đứng thẳng thân mình, nhìn về phía chúng tôi nâng cao khóe miệng. Nghiêm Diệu kéo tay tôi khi tôi định đứng dậy, chợt nghe Nghiêm Dịch nói “Chúng ta đến “Anh” đi!”

Tôi vụng trộm nhìn Nghiêm Diệu, trên mặt hần không có biểu tình gì, bàn tay đang nắm lấy tay tôi lại rõ ràng tăng thêm lực đạo. Tôi nhú mi, chỉ cảm thấy đối diện Nghiêm Dịch không ngừng cười quỷ dị.

Như là một đóa hoa không ngừng nở, đỏ tươi chói mắt!

“Anh” thì ra là tên một quán bar, ở bên ngoài cũng có thể nghe được âm thanh đinh tai nhức óc bên trong. Đi vào, là rất nhiều thân hình lắc lư theo nhạc, ánh đèn cuồng loạn làm cho người ra hoa cả mắt. Tôi không thích không khí này, Nghiêm Diệu bên cạnh tôi hiển nhiên cũng không thích, hần lôi kéo tôi đi thẳng đến một gian phòng, phía sau, cách đó không xa, vài người vây lại quanh người Nghiêm Dịch, cuối cùng tôi liếc mắt một cái, lại thấy Nghiêm Dịch đang nhìn về phía chúng tôi, cách một tầng ánh sáng mờ ảo, tôi lại thấy rõ một cách kỳ dị cặp con ngươi chợt lóe sáng của hần!

“Chúng ta khi nào trở về!” Đứng ở cửa, tôi chần chừ bắt lấy cánh tay Nghiêm Diệu, hần quay người lại, bàn tay phóng đến đỉnh đầu tôi vỗ vỗ “Không có việc gì, một lát sẽ trở về!” Sau đó lôi kéo tôi ngồi xuống.

Tôi bất an nhìn bốn phía, đây là một căn phòng xa hoa, đồ dùng bọc da cùng với chiếc bình chính giữa bàn nói lên điều đó. Lúc này cửa mở ra, một người phụ nữ xinh đẹp bưng một cái khay bước vào, hiền lành nhưng lại cười quyến rũ, lúc cúi xuống, cổ áo thấp mở ra, hai gò bồng đảo tuyết trắng lộ ra đầy sinh động. Tôi nhìn không được thoáng nhìn Nghiêm Diệu, may mắn hần trong mắt không có chút ham muốn nào. Cho dù trước mắt chúng tôi là một người con gái ngay cả nữ nhân nhìn cũng không nhìn được có ý muốn tán thưởng vài câu.

“Đây là Anh!” Nghiêm Diệu hướng tôi giới thiệu, mỹ nữ cười lại càng xinh đẹp, một đôi mắt hơi xéch mê người ngược lên nhìn tôi. Thật khiến người ta hồn phi phách tán, tôi yên lặng gật đầu.

“Bạn gái của Nghiêm Diệu à? Về sau thường xuyên đến chơi nhé.” Ngay cả tiếng nói cũng mỉa mai và tỉnh tể như vậy. Tôi nghĩ, nữ nhân này chắc chắn trời sinh ra chính là để cho người khác yêu thương. Tôi lại nhìn Nghiêm Diệu. Chỉ thấy hần nhẹ nhàng gật đầu, lại duỗi tay nhận chén nước mỹ nữ đưa cho đưa đến trước mặt tôi nói “Đây là nước trái cây!”

Đây là lần đầu tiên Nghiêm Diệu ở trước mặt người ngoài thừa nhận thân phận của tôi, tuy rằng chỉ là một điểm nhỏ nhỏ, trong lòng tôi lại tràn đầy vui sướng. Cảm giác thật ngọt ngào. Một đường từ trên mặt tràn vào trong lòng.

Người con gái thuần thực điều chỉnh một đám bình rượu, trong thời gian ngắn, một ly rượu màu sắc kỳ dị đã được điều chế xong đặt trên mặt bàn. Tôi ngạc nhiên nhìn, không nghĩ tới một đôi tay trắng nõn thon dài như vậy có thể giống như vừa làm phép thuật đẹp mắt, hơn nữa mùi hương cũng ngọt ngào.

Sợ hãi chính là lúc, cửa lại mở ra, là Nghiêm Dịch cùng một đám người. Ý cười trên mặt tôi không tự giác thu về, thân mình theo bản năng hướng đến dựa vào Nghiêm Diệu. Trước mặt, mỹ nữ tao nhã đứng lên, xinh đẹp đi đến bên người Nghiêm Dịch, Nghiêm Dịch thoải mái ôm cô ấy, mỹ nữ liền nhu thuận tựa vào người hần, trên mặt biểu tình giống như đang chờ đợi hoàng đế sủng hạnh phi tử. Tất cung tất kính, lại mang theo một chút ngượng ngùng.

Tôi tò mò chính là, mặc kệ là người con gái của hần, hay là thủ hạ của hần, tại sao, tất cả mọi người đối với hần đều có điểm kính sợ, tôi không thể tưởng tượng được, có lẽ, hần chính là người đáng sợ như vậy, tôi căn bản không thể lý giải rõ ràng. Càng không nên giao thiệp với hần.

Một đám người ngồi xuống, bắt đầu nhấp nháp rượu ngon mỹ nhân vừa pha chế, chuyện trò vui vẻ, tôi nhìn Nghiêm Diệu cũng uống mấy chén, vài câu có vài câu không trả lời câu hỏi của Nghiêm Dịch, tôi chen vào cũng nói không được, cảm giác chính mình như một người làm nền, nếu không phải Nghiêm Diệu từ đầu tới cuối nắm tay tôi, tôi còn thực hoài nghi chính mình có phải không thuộc thể giới này.

Tôi cúi đầu, yên lặng đem ngón tay ra đùa nghịch. (Cái này giống với Cẩm tình này)

Lúc này, bên tai bỗng nhiên vang lên một tiếng nói “Đúng rồi, không biết Lộ tiểu thư là người nơi nào?”

Tôi ngày đầu lại, Nghiêm Dịch dùng ngón tay thon dài cầm một chén rượu nhìn tôi.

Tôi ngẩn người, trả lời “Tôi là người ở Thị!” (ta cũng không biết Thị đâu)

“Thị? Tôi rất quen thuộc, nói không chừng còn có thể biết đến cha mẹ cô....”

Cha mẹ? Tôi cảm thấy từ ngữ này từ trong miệng hắn nói ra có điểm buồn cười, nhưng mọi người giống như đang ngừng lại hô hấp chờ đợi câu trả lời của tôi, tôi trả lời chi tiết “ Cha tôi là cảnh sát, mẹ tôi làm bà chủ gia đình!” Tôi dám nói, lúc này, tôi thật sự nghe được tiếng hít thở của mọi người, ngay cả nụ cười trên mặt mỹ nữ cũng trở nên quái dị, một đôi mắt đẹp mơ hồ nhìn về phía Nghiêm Dịch.

Tôi không thể nhìn ra được trên mặt Nghiêm Dịch có một chút cảm xúc biến hóa, hắn nghe xong câu trả lời của tôi, như trước chính là bộ dạng bình thản, không hề tỏ ra ngạc nhiên, đây mới chính là phản ứng bình thường không phải sao? Ngược lại tôi chính là ngạc nhiên. Giống như lời nói của tôi hết sức bình thường.

Nghiêm Dịch nói “Như vậy, nói không chừng đúng thật là có biết!”

Tôi nhìn hắn, không rõ ý trêu tức trong mắt hắn. Đang muốn hỏi lại, Nghiêm Dịch lại chủ động chuyển đề tài, lại cùng những người bên cạnh nói chuyện, một màn vừa rồi giống như là đoạn nhạc đệm vậy, chỉ là như lơ đãng nhắc tới, đương nhiên sẽ không nói tiếp tục nói đến. Tôi cũng ngoan ngoãn im lặng, hắn không hề hỏi cũng tốt, miễn cho tôi khó chịu, trời biết, cùng hắn nói chuyện không chút thua kém phạm nhân bị cha tôi thẩm vấn.

Tôi cúi đầu, theo bản năng cầm lấy ly trước mặt, đem chất lỏng màu lam bên trong toàn bộ uống sạch, một hương vị ngọt ngào pha bạc hà ở trong miệng tôi lan tỏa, tràn đầy khoang miệng, tôi mím môi, nhìn ly còn lại trên bàn, lại cầm lấy một ly uống cạn, lần này không có vị ngọt như trước, là vị cay độc gay mũi hướng thẳng đến yết hầu, khiến tôi không thể không được, mạnh mẽ đưa tay che miệng.

Nghiêm Dịch lúc đầu nhìn tôi, lại nhìn cái chén không trong tay tôi, xem kỹ nét mặt của tôi, buồn cười lắc đầu. Tôi cũng cười ha hả, lúc cảm giác cay độc đi qua, một trận cảm giác mê muội dâng lên, giống như cảm giác ở trên mây. Phiêu phiêu. Nghiêm Dịch ôm thân thể tôi, bảo tôi dựa vào hắn, tôi liền làm theo.

Bên tai âm thanh nói chuyện dần dần trở nên mơ hồ, chỉ cảm thấy người bên cạnh ôm ấp thật ấm áp. Tôi an tâm nhắm mắt lại

Lúc Nghiêm Dịch đánh thức tôi để rời đi. Tôi nói muốn đi toilet, lảo đảo đi qua, đầu vẫn là chút chút huyền ảo, cuối cùng đã biết, ly rượu Anh đặc chế kia gọi là “Mị hoặc chi đêm” Tác dụng chậm nhưng sức mạnh cực lớn. Càng là về sau, ngoài cảm giác trên mặt nặng trĩu. Bước chân giống như trên mây như trước.

Ra khỏi toilet, tôi nhìn hành lang có chút xa lạ, như thế nào cũng không đứng dậy đi được, mơ mơ màng màng ở một chỗ khuất trong hành lang mới phát hiện ra, không gian của quán bar này lớn kinh người. Xa xa như trước là âm thanh bén nhọn.

Tôi lảo đảo đi tới, vỗ nhẹ cái đầu đục ngầu, một nói nghĩ thầm cuộn mình trên ghế ngủ, lúc này một đôi tay tiến lại đây, nâng thân mình nhu nhuyến của tôi lên. Ánh sáng mờ ảo lóe ra, tôi nhìn cặp mắt quen thuộc trước mặt kia. Một đôi con ngươi đen như mực

Hắn dùng canhs tay ôm chặt tôi. Trên người là hương vị xa lạ. Hương vị thân nhiên. Trong thân thể dâng lên một cảm giác tê dại. Làm cho người ta vô lực leo lên người hắn.

Tôi nghĩ đây không phải sinh ra ảo giác. Nhưng tôi lại quên mất phản kháng, tùy ý để người trước mặt ôm vào lòng, cảm giác được tay hắn nâng mông tôi. Một chút kháng cự cũng hoàn toàn bị áp chế đến một chỉ còn một chút huyền ảo, đó là một chút lửa trêu chọc, lại có một chút giống như có gì đó cắn cắn dưới da thịt. Thân thể tôi không khống chế được mà run lên. Theo bản năng ôm sát người trước mặt. Nâng cao thân mình không ngừng mấp máy.

Lúc này, có người nói bên tai tôi “Biết không? Em có đôi mắt thực mê người!”

8. Chương 8: Sự Thật

Mê người.....

Chung quy không chống đỡ được sự choáng váng tập kích, tôi tùy ý để bóng tối vây quanh mình..... Chợt bình tĩnh, tôi phát hiện mình đang ở trên một tấm lưng rộng. Trong đầu chợt lóe một tia quang điện làm hiện lên một chút hình ảnh mơ hồ. Nhận ra tấm lưng của người trước mặt mình là Nghiêm Diệu, tôi chậm rãi nhẹ nhàng thở ra. Yên lặng ôm sát hẳn.

“Tĩnh rồi à?”

“Ân!” Tôi tựa đầu lên bả vai hẳn, rầu rĩ nói.

“Anh... Tìm được em ở đâu?”

“... Em ngủ trên hành lang!” Lúc này, nhà trọ của Nghiêm Diệu xuất hiện trước mắt tôi, tôi bắt đầu giãi giụa “Thả... thả em xuống đi!” Như vậy người khác nhìn thấy sẽ không tốt.

“Em ngay cả đi đường cũng không được!”

“Em... Em đi được!” Tôi nói chuyện vô lực, chủ yếu là bởi bị đầu vẫn còn một chút choáng váng.

Nghiêm Diệu dừng lại, buông tôi xuống. Nhìn kĩ tôi vài lần, vòng tay ôm lấy tôi, làm cho tôi dựa vào hẳn.

Tư thế như vậy làm cho tôi rất thoải mái, dọc theo đường đến thang máy, tôi mới nhớ ra đã trễ thế này, không phải nên trở về kí túc xá hay sao? Tuy rằng tôi cũng hay đến nhà trọ của Nghiêm Diệu, ngoài lần tôi bị đánh đó ra, tôi không có ở lại đây qua đêm, bây giờ thì.....

Tôi có điểm bối rối, co rúm người liếc mắt nhìn Nghiêm Diệu đang đi bên cạnh. Trong thân thể không đúng lúc lại hiện lên một cảm giác mềm yếu, cảm giác này giống như một cảm giác đã từng quen thuộc.

Trên người Nghiêm Diệu thản nhiên tỏa ra hương vị rượu, hẳn hôm nay cũng đã uống không ít.

Tôi cảm giác được, đêm nay có điểm gì đó không đúng.

Thang máy dọc theo đường đi mở ra, Nghiêm Diệu nắm tay tôi đi ra ngoài.

Vào nhà trọ, Nghiêm Diệu mở tủ lấy bộ áo ngủ của hẳn đưa cho tôi “Em đi tắm rửa trước, cho thoải mái một chút!” Tôi gật gật đầu nhận lấy, thật ra trong đầu là những ý nghĩ đen tối cần thanh tỉnh lại một chút.

Thong thả tắm một lúc, bộ quần áo Nghiêm Diệu đưa cho tôi quá lớn, nhìn tôi giống như đứa trẻ mặc quần áo của cha mẹ vậy, tôi nhìn bộ dáng đáng buồn cười của mình trong gương, khóe mắt không tự chủ được trở nên cứng ngắc.

Tôi ngây người một lát rồi đi ra ngoài, nhìn Nghiêm Diệu cũng mặc áo ngủ ngồi trên sô pha, tôi đi về phía hẳn, ngửi được trên người hẳn truyền đến mùi hương sữa tắm, tôi có quắp đứng trước mặt hẳn, hẳn vươn tay kéo tay tôi.

Tôi ngồi xuống đối diện hẳn, hẳn trong mắt nhìn tôi giống như tôi có điểm gì khác lạ, cứ như vậy nhìn tôi, cơ hồ làm cho tôi chìm đắm trong đó, tôi mím nhẹ môi, chân tay luống cuống, cảm giác trong lòng bàn tay kia như chạm phải lửa, tôi thậm chí không chế không được mà run lên. Sau đó, đôi môi mềm mại của Nghiêm Diệu chậm rãi đặt lên môi tôi, trần trọc, mềm nhẹ dẫn dắt tôi vào luân hồi. Cùng lúc đó, tôi cảm giác được tay hẳn ở trên lưng tôi chậm rãi đi xuống, theo vạt áo với vào trong cơ thể tôi, dọc theo lưng tôi hướng về phía trước, thân mình tôi chợt cứng đờ. Muốn đẩy hẳn ra, lại bị hẳn cầm lấy bàn tay không an phận, đè nặng về sau lưng, khuôn ngực nóng bỏng của hẳn đè lên người tôi.

“Nghiêm ... Nghiêm diệu...” Âm thanh của tôi có chút kỳ lạ.

“Đừng... sợ!” Ngay cả âm thanh của hẳn cũng trở nên xa lạ như vậy. Tay hẳn chỉ nhẹ nhàng mà mơn trớn trán tôi, một chút hôn tôi, tay kia không chút nào trì hoãn thăm dò cơ thể tôi. Tôi chỉ cảm giác được chính mình càng ngày càng dồn dập hô hấp, giống như thiếu dưỡng khí. Thân mình lại run rẩy tột đỉnh.

Cho đến khi bàn tay Nghiêm Diệu đặt lên trước ngực mềm mại, tôi rốt cuộc không chế không được nắm chặt tay hẳn “Nghiêm... Diệu, anh uống say...”

“Anh rất tỉnh táo, Tịch Ngôn...” Hẳn trở tay cầm lấy tay tôi. Đem tay tôi đặt tới khuôn ngực hẳn, đó là một loại va chạm, so với bất cứ thứ gì đều mãnh liệt hơn, như là một thứ gì đó đập vào trái tim tôi. Ánh mắt hẳn lóe sáng, chăm chú nhìn thật lâu cũng biến mất, biến thành kiên định, Nghiêm Diệu ôm lấy tôi đi

vào phòng ngủ, thân thể đặt trên ga giường mềm mại, thân mình hấn cùng lúc đi lên, bên tai tôi là tiếng trầm trọng hít thở của hấn nóng bỏng vờn trên hai má tôi.

Tôi hít thật sâu, Nghiêm Diệu vẫn hôn tôi. Tiếp theo cởi bỏ áo ngoài của tôi, ngón tay tiến đến nội y của tôi, nhẹ nhàng mà ôn nhu, đưa môi đến đầu nụ hoa run rẩy, mút vào.

Cảm giác khó chịu tê dại lan tỏa tán loạn trong cơ thể, hô hấp của tôi bắt đầu không bình thường, thân mình tựa như bay trong gió thu. Hai tay theo bản năng đặt trên ngực hấn.

“Tịch Ngôn.” Nghiêm Diệu ở bên tai tôi nỉ non. Một chút hôn xuống dưới, lại thay đổi thành âm thanh kích tình. Hấn động tác có chút vụng về. Thân mình đè nặng lên tôi, không ngừng nhúc nhích, gian nan tìm tư thế thích hợp. Môi hấn dần dần đi xuống phía dưới, tôi cắn chặt răng, bàn tay dùng sức rất nhanh, mới vừa rồi giảm bớt một chút kích thích, lúc này lại tiếp tục công kích tôi, làm cho tôi cứng ngắc trở nên nhu hòa, ý thức chậm rãi mơ hồ....

“Nghiêm... Diệu!” Tôi có thể nghe được âm thanh chính mình kêu lên, cúi đầu khóc nức nở. Cũng là giọng nói khàn khàn xa lạ, mang theo một chút cầu xin ái muội.

Trước mắt tất cả bắt đầu lắc lư, liền ngay cả mặt hấn cũng không thật như vậy, mệnh mông sương mù, ngẫu nhiên nghe bên tai có tiếng thở dốc, hạ xuống lỗ tai tôi. Tê dại....

Tôi giống như nằm trong giấc mộng dài, trong mộng sương khói lượn lờ, một thân ảnh quen thuộc lướt qua, tôi muốn nhìn rõ ràng, lại càng không thể nhìn rõ ràng, cho đến khi tôi tuyệt vọng ngồi khóc dưới đất, bỗng nhiên hình ảnh ấy lại đến. Thân ảnh kia cũng ở trong màn sương trắng dần dần hiện ra.

Càng ngày càng gần, rốt cục nhìn thấy lại là cặp mắt đen như mực, trong đó còn tràn đầy ôn nhu.

Kia là nụ cười quen thuộc, giống như ánh mặt trời hướng đến tôi, ấm áp.

Hấn vươn tay về phía tôi, một đôi bàn tay dày liền mở ra trước mắt.

Tôi vui sướng nâng tay, muốn bắt lấy, nhưng trong nháy mắt, bóng người kia liền bay đi, cơ hồ ngay lúc đầu ngón tay tôi chạm đến hấn, hấn lại lập tức biến mất!

Tôi ý định đuổi theo, lại như thế nào cũng không dùng sức được, tôi không thể đứng dậy, vì thế tôi liều mạng đuổi tay ra, muốn chạm đến hấn, liều mạng đuổi cánh tay ra, liều mạng.....

Tôi cảm nhận được một trận đau đớn bén nhọn, bàn tay lúc nào nắm lại rất nhanh. Tôi thậm chí cảm giác được bàn tay mình bắt lấy nắm chặt quá mức mà sinh ra đau đớn. Một lực đạo trầm trọng giống như muốn đem tôi xé rách. Lạ xả. Làm cho tôi không có khả năng trốn thoát.

Tôi đau quá nức nở một tiếng, Nghiêm Diệu giúp tôi đỡ đầu vai lên, nhẹ nhàng di động thân thể chính mình, một bên nhìn tôi thở dốc “Tịch ngôn.... Nhìn anh...” Tôi lơ mơ mở mắt ra, nhìn thấy đôi con ngươi nóng bỏng, bên trong là gợn sóng hoang toàn xa lạ. Cuồng loạn đầy trời làm như muốn đem tôi khảm tiến.

Chúng tôi kề sát nhau, nhấp nháy thân mình, ở trong chiếc gương cạnh giường, chiếu ra một hình ảnh uể oải. Bên trong, cô gái mềm mại nằm dưới thân chàng trai, trên mặt là xa lạ ửng hồng, thân mình bị va chạm, một chút dưới đầu giường, tôi nghe được chính mình cúi đầu nức nở, trừ bỏ sự đau đớn, trong thân thể lại dâng lên một loại cảm giác không biết gọi tên, làm cho tôi không kìm lòng được muốn vươn tay ra bắt lấy thứ gì đó, hai chân lại từ sau bị nâng lên, phía dưới kịch liệt va chạm, tư thế này thật giống như trực tiếp bị đánh vào nôi tạng, bên trong tai nóng bỏng, trong bóng đêm, tôi chỉ nghe được âm thanh chính mình thở dốc, một tiếng lại một tiếng, chậm rãi mà bén nhọn, chói tai. Cuồng loạn cùng với hỗn độn tiếng khóc.....

Cuối cùng, cảm giác bắt đầu nổ vang, kêu gào mong được phóng thích, tôi nghe được Nghiêm Diệu ở bên tai tôi nói “Thực xin lỗi. Lộ Tịch Ngôn!”

Thực xin lỗi. Thực xin lỗi.

Vì cái gì tôi không thể dậy được?

Nghiêm Diệu rời khỏi người tôi, hô hấp trở lại bình thường, hân dờn thân mình, nhìn tôi, trong mắt tràn đầy nhu hòa thỏa mãn, nửa ngày đem tôi nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, tôi không nói gì dựa vào trong ngực hắn, nhắm mắt lại. Một mệt quá. Có lẽ là thật sự quá mệt mỏi.

Trong bóng đêm, chỉ có âm thanh hô hấp xen lẫn nhau, trùng điệp đến cùng nhau, không phân rõ là hơi thở của ai. Nghiêm Diệu tay vẫn không buông tôi ra, không biết qua bao lâu, tiếng hít thở phía sau tôi dần dần trở nên cân xứng, tôi hít một hơi, giật giật khuỷu tay có chút bủn rủn, nhẹ nhàng mà tách khỏi cánh tay Nghiêm Diệu đang đặt trên người tôi.

Tôi đứng lên, một traanh đau đớn dâng lên làm tôi nhúu nhanh mày, giữa hai chân như đã không còn cảm giác. Đi vào phòng tắm, tôi đóng cửa lại, nặng nề dựa vào cánh cửa. Nhắm mắt lại. Điều chỉnh hô hấp một chút. Lần lượt.....

Cuối cùng, tôi theo không kịp tiết tấu hô hấp của chính mình, chậm rãi dựa vào cánh cửa trượt xuống, lạnh lẽo thấm hàn thấm vào da thịt.

Tôi cuộn mình đứng dậy. Ôm chặt cánh tay, gục đầu vào giữa hai chân.....

Nhanh như vậy, vì cái gì vẫn cảm thấy lạnh lẽo?

Nếu nói, tôi từng hoài nghi tình yêu của Nghiêm Diệu dành cho tôi, hiện tại, tôi có thể cảm nhận được rõ ràng, trên gương mặt bình thản kia, đối với tôi chính là thích, đối với tôi chính là không muốn rời xa.

Tôi nghĩ, cho dù Nghiêm Diệu không có cùng tôi phát sinh quan hệ như vậy, chỉ riêng việc hân nguyện ý cho tôi thấy anh trai hân thì chuyện này đã bắt đầu thay đổi, tôi chỉ biết hân đã muốn tiếp nhận tôi.

Tiếp nhận tôi tiến vào cuộc sống của hân.

Tiến vào thế giới của hân.

Hân có thể cùng tôi nói một ít chuyện trước đây. Thì ra, nhà hân không phải sinh ra đã giàu có, lúc hân còn rất nhỏ tuổi, cha hân bởi vì thuốc phiện mà chết, mẹ hân nhấn tâm để lại hân và anh trai không lớn hơn hân là bao để đi theo người khác, anh em họ nương tựa lẫn nhau mà sống. Đến tận lúc đó, tôi mới có thể hiểu được, tình cảm Nghiêm Diệu đối với anh trai hân là vừa kính sợ vừa mang theo chút ỷ lại.

Hân còn nói, hân từ nhỏ cùng anh trai rất thân mật, hân thích đi theo Nghiêm Dịch, như là cái đuôi của anh trai hân. Cho đến khi...

Hân dừng lại, không có nói thêm gì nữa, ánh mắt nhìn tôi có chút lóe sáng, chăm chú nhìn tôi thật lâu, cuối cùng chính là không nói gì ôm lấy tôi “Tịch Ngôn... Tịch Ngôn...!”

Không biết vì cái gì, lúc hân gọi tên tôi như vậy, tôi lại cảm giác được âm thanh của hân có chút xa lạ, có chút hư ảo. Chính là, lực đạo hân ôm tôi cứ không ngừng tăng thêm.

Tôi định hỏi hân, nhưng như thế nào cũng không thể mở miệng được.

Nhớ tới đêm đó. Hân nói “Thực xin lỗi!”

Nghiêm Diệu, anh là đang tự mình giải thích với em sao?

Trừ lần đó ra, tính tình Nghiêm Diệu cũng thay đổi chút ít, lúc ở bên ngoài, hân sẽ vô cùng thân thiết lôi kéo tay tôi, theo ý kiến của tôi, sủng ái tôi. Cho dù lúc tôi cố tình gây sự, hân cũng không có diễn lại cảnh cũ như lúc trước, bởi vì hân đã học được một loại phương thức trừng phạt tôi.

Nghiêm Diệu rất thích ôm tôi, giống như tôi là một món đồ chơi của hân. Mặc kệ là trong lúc hoan ái, hay khi bình thường, hân đều thích gắt gao ôm tôi. Dùng hai tay đem tôi gắt gao ôm vào trong lòng. giống như tôi sẽ nhất thời rời đi.

Mọi người đều nói, Nghiêm Diệu đã cải biến theo tôi rất nhiều.

Tuy rằng đại bộ phận thời gian chúng tôi như trước ở hai thế giới, nhưng là hân cũng sẽ ngẫu nhiên giúp tôi xã giao một chút với vài người bạn. Hân cũng học được ở bên ngoài có thể cười, cho dù hân cười có chút cứng nhắc. Hân.....

Đó là những cải biến không thể bỏ qua của hắn.Hắn thay đổi.

Vì tôi mà thay đổi.

Tình yêu của Nghiêm Diệu dành cho tôi không còn gì phải nghi ngờ, chúng tôi vẫn hạnh phúc, thực sự hạnh phúc...

Cho đến khi...

Hôm ấy, cách một ngã tư đường đông người qua lại, tôi nhìn thấy một người. Anh ta nhìn thẳng về phía tôi, sau đó tầm mắt chậm rãi chuyển xuống nhìn bàn tay đang bị Nghiêm Diệu nắm chặt của tôi. Anh ta đang yên lặng nhìn Nghiêm Diệu, bỗng nhiên đồng tử co rút lại đầy khó hiểu.

Anh ta cứ ngây ngốc đứng ở trước mặt chúng tôi như vậy.

“Anh Tả Lăng !” Tôi gọi anh ta.

Tả Lăng trước mặt tôi mất tự nhiên đến run rẩy. Nhưng lại thản nhiên nói “Là em sao? Tiểu Ngôn !” Sau đó lại nhìn về phía Nghiêm Diệu, lại như nghĩ ra điều gì đó, nở một nụ cười sáng lạn đáp lễ với tôi, vội vàng nói: “Anh... còn có việc.. Anh đi trước !” Gần như không đợi tôi trả lời đã vội vã rời đi.

Tôi nhìn theo bóng dáng bối rối của anh ấy thật lâu, quay đầu lại, Nghiêm Diệu hỏi tôi hắn là ai vậy. Tôi trả lời: “Là đồng nghiệp của ba em!” Tả Lăng là tiền bối của Lộ Tịch Duy, cũng là do một tay ba tôi dạy dỗ.

Trước mặt tôi, Nghiêm Diệu biểu tình cứng ngắc, nhưng rất nhanh lại lấy lại trạng thái bình thường. Nắm tay tôi, nói: “Chúng tôi qua bên kia đi dạo nhé?”

“Được!” Tôi vui vẻ cười nhận lời.

Đương nhiên buổi chiều, khi tôi trở về phòng ngủ, đã có người ở đó chờ tôi.

Tôi liếc mắt nhìn xuống mẫu thuốc lá cạnh chân anh ấy. Mím môi gọi: “Anh Tả Lăng...”

“Người hôm nay anh gặp là bạn trai em?” Tả Lăng đi thẳng vào trọng tâm vấn đề. Anh ấy hỏi tôi. Ngữ điệu không khống chế được đã cao lên vài phần.

Tôi gật đầu.

Tả Lăng lập tức trừng lớn mắt, nhìn tôi giống như đang nhìn thấy quái vật. Vẫn lắc đầu. Anh ấy mạnh tay bắt lấy đầu vai tôi, nói: “Tại sao có thể như vậy? Nha đầu, em có biết hắn là ai không? Biết không?”

Lực đạo của anh ấy rất lớn, khuỷu tay tôi đã cảm thấy đau. Tôi vẫn yên lặng nhìn anh ấy, không hề trả lời.

“Hắn là em trai của Nghiêm Dịch!” Anh ấy gần như rống lên “Là em trai của tên ác độc kia!”

Tôi nắm chặt bàn tay. Cố gắng làm như không có gì bất ngờ.

Anh ấy lại nói: “Là em trai của kẻ đã giết chết anh trai em!!”

Tôi nhắm mắt lại. Cắn chặt khớp hàm.

Sau đó một lần nữa mở ra: “Anh Tả Lăng, để cho em yên tĩnh một chút được không?”

Tả Lăng nhìn tôi, không hiểu được phản ứng bất khả tư nghị của tôi, thật lâu sau, anh ấy suy sụp buông cánh tay: “Nha đầu, anh và ba em vẫn đang điều tra Nghiêm Dịch. Tuy rằng theo tư liệu hiện tại có được thì Nghiêm Diệu không có tham dự bất cứ hoạt động gì trong đó. Nhưng mà... em nghĩ kĩ lại đi!” Nói xong, anh ấy khó khăn nhìn tôi một lần rồi xoay người.

“Anh Tả Lăng!” Tôi gọi anh ấy lại.

“Không cần nói cho ba em biết. Em sẽ tự xử lý!”

Tả Lăng gật gật đầu, thở dài, chậm rãi đi ra ngoài.

Tôi vẫn đứng yên tại chỗ, thật lâu sau mới chậm rãi lê chân bước lên lầu. Lúc này, nhạc chuông di động vang lên. Là Nghiêm Diệu.

“Tịch Ngôn... Cuối tuần này, anh trai anh đến đây, đến lúc đó cùng nhau ăn cơm một bữa đi!”

“Được!” Tôi trả lời.

Tôi đã từng nói với Nghiêm Diệu: “Cho em gặp anh trai anh đi. Bởi vì anh ấy là người nhà duy nhất của anh! Em yêu anh, em muốn người thân duy nhất của anh đồng ý.”

Đúng vậy, người thân duy nhất!!!

Ngắt điện thoại, tôi trở lại phòng ngủ, may mà không có ai. Tôi bỗng bật cười. Cúi đầu cười. Một âm thanh cất lên. Bén nhọn, đến mức nước mắt trào ra từ khóe mắt tôi.

Tôi vô lực dựa vào bức tường sau lưng mà trượt xuống, lồng ngực chột co rút đau đớn. Trái tim đau mãnh liệt.

Hung thủ hại chết anh trai tôi.

Hại chết Lộ Tịch Duy.

Nói một cách chính xác hơn nữa.

Hại chết anh trai tôi, nhưng bởi vì không đủ chứng cứ, nên hung thủ vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật!!!

Tôi làm sao có thể quên, cho dù cả thế giới quên đi, tôi cũng sẽ không quên, quên mối hận của Lộ Tịch Duy, quên đi nỗi đau mất đi Lộ Tịch Duy mà cả gia đình tôi phải gánh chịu.

Khi tôi nhìn trộm tư liệu về Nghiêm Diệu từ máy tính của ba tôi, tôi đã thấy được em trai duy nhất của hần học cùng trường với tôi.

Tôi chỉ biết, đó chính là do Lộ Tịch Duy dẫn dắt, là anh ấy ám chỉ cho tôi biết.

Tôi không biết biện pháp để tiếp cận Nghiêm Dịch, nhưng người thân nhất của hần lại gần trong gang tấc.

Vụ án giết chết Lộ Tịch Duy đã được đưa lên nhưng không đủ chứng cứ để kết án. Hồ sơ vụ việc năm ấy được để chung với hồ sơ của những bản án cũ chưa được xử lý.

Lộ Tịch Duy hi sinh khi đi nằm vùng. Không có nắm giữ chức vụ gì nhất định nên phải kết án qua loa.

Tôi biết ba tôi vẫn âm thầm tiến hành điều tra. Tuy rằng lực lượng ít ỏi, nhưng ông vẫn cố gắng điều tra đến cùng.

Nên tôi cũng giống như ông.

Tôi dùng phương thức của chính mình, tuy rằng từ đầu tới cuối tôi chẳng có một kế hoạch cụ thể. Tôi cũng không được phụ thân huấn luyện tư duy bí mật lâu dài. Tôi chỉ biết. Chỉ vậy tôi tiếp cận được với Nghiêm Dịch, sẽ dễ dàng biết được sự thật. Mặc kệ phía trước chờ đợi tôi là gì, mặc kệ cho dù có thể tôi vì chính suy nghĩ ngây thơ của mình mà phải trả giá bằng cả sinh mạng cũng được.

Tôi chỉ biết, tiếp cận được Nghiêm Diệu, cuối cùng, tôi nhất định sẽ tiếp xúc được với Nghiêm Dịch.

Tiếp xúc với tên ác ma giết người kia!!!

Nhưng sự việc này ngay từ đầu đã không trong sự kiểm soát của tôi, tôi làm sao biết được tương lai sẽ thế nào.

Nếu nói điều áy náy duy nhất với tôi, thì có lẽ là Nghiêm Diệu.

Dù sao, theo như tư liệu của ba tôi, Nghiêm Diệu không hề tham gia bất cứ hoạt động nào cùng với Nghiêm Dịch, nhưng mà, không tra ra không có nghĩa là không có. Thâm chí, hần biết rõ rằng anh trai mình có hành vi phạm tội. Còn tự mình ghi danh vào ngành luật, là tính sau này sẽ vì Nghiêm Dịch mà biện hộ hay sao?

Hần có thể biện hộ, anh trai hần giết đi sinh mạng của một người, lại vì bốn chữ “chứng cứ không đủ” mà ngay cả truy cứu cũng không hề vướng vào hay sao?

Rõ ràng hắn biết hết tội ác của Nghiêm Dịch mà vẫn có thể nhìn hắn sống trong cảm giác tự do tự tại hay sao?

Hắn tất nhiên biết. Cho nên tôi không sẽ không việc gì mà sợ bọn họ. tôi sẽ chi tiết trả lời. Như vậy ngược lại tôi sẽ tăng thêm phần thắng.

Cho nên, Nghiêm Diệu à.

Nếu anh biết thân phận của tôi, cho dù anh nói thực xin lỗi đi chăng nữa.

Tôi cũng không thể tha thứ.

Tuyệt đối không thể tha thứ!!! Lại nhìn thấy Nghiêm Diệu, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh mơ hồ kia. Tôi thậm chí nghi ngờ đó có phải là ảo giác do say rượu tạo ra hay không, nhưng cảm giác chân thật này thật sự không thể bỏ qua, còn có hương vị độc đáo này nữa. Người đàn ông này quả thực đáng sợ, tôi vô số lần tưởng tượng hắn rút cuộc hình dáng thế nào, được gọi là “Độc Phiến”, hung thủ giết chết Lộ Tịch Duy, rút cuộc là người như thế nào. Nhìn thấy mới biết đúng là ngoài dự đoán của mọi người.

Không thể không công nhận, Nghiêm Diệu và Nghiêm Dịch, hai anh em bọn họ ngoại hình rất xuất chúng. Đặc biệt là Nghiêm Dịch, cứ nhìn việc hắn cả người tản mát ra mị lực khiến người khác không thể bỏ qua là biết. Nhưng nhìn hình dáng này của hắn, nhất định không thể đánh giá hắn là “Độc Phiến” hay ác ma gì cả. Ai mà biết được sau cái bộ dáng quần áo chỉnh tề, tất cả là dùng máu tươi cùng tội nghiệt chồng chất mà đổi lấy. Tất cả mọi thứ trên người hắn đều là máu, là dùng máu để đổi lấy.

Người như vậy, nhưng lại không ai có thể trừng phạt sao.

Lần này gặp mặt, mỹ nữ tên “Anh” đang đến gần chúng tôi, làm việc ở bar nên cô ta rất ăn diện, hôm nay tất nhiên sẽ giản dị một chút, nhưng quần áo bảo thủ không thể che dấu được vẻ trời sinh đoan trang, một cô gái mị hoặc như vậy, chính là để cho đàn ông yêu mến mà sung ái. Cô ta lặng lẽ ngồi bên cạnh Nghiêm Dịch, nhu nhuận đóng vai một cô gái hiền lành.

Khi Nghiêm Dịch nhìn về phía tôi, tôi nhìn không ra cảm xúc của hắn có biến hóa hay không, có lẽ, hắn giống như Nghiêm Diệu đều quá mức che dấu tâm sự. Nhưng tôi biết, đã không còn đường lui nữa, tôi chỉ có thể tiến về phía trước mà thôi.

Tôi cười nói “Anh Nghiêm Dịch, em nghe Nghiêm Diệu nói nhà hai người ở Thị, lần sau có cơ hội em nói với ba chiều đãi hai người thật tốt!” Nghiêm Diệu quay đầu nhìn tôi rất nhanh. Lại co quắp nhìn thoáng qua Nghiêm Dịch.

Tôi ôn nhu cười với Nghiêm Diệu “Em muốn anh gặp cha em, gặp người thân của em mà!”

Nghiêm Diệu phức tạp nhìn tôi, ánh mắt như lóe lên, lúc này, Nghiêm Dịch dừng đùa, cười khẽ “Tốt, tôi đây cũng muốn có quen biết một số người trong đội phòng chống ma túy!”

Hắn như vậy thông dong cười. Thản nhiên.

Tôi cũng mỉm cười nhìn Nghiêm Dịch “Anh không chê là tốt rồi!”

“Ném thử món này!” Nghiêm Diệu thức thời gấp rau cho tôi. Ở phía đối diện, Nghiêm Dịch lại không muốn đổi đề tài này, hắn nhấp một ngụm rượu màu đỏ, nhẹ nhàng lay động ly rượu rồi chậm rãi nói “Như vậy Lộ tiểu thư đây có chút kiến thức gì về “Độc Phiến” ?”

Không khí nháy mắt đã trở nên ngọt ngào, tôi nghe được tiếng Nghiêm Diệu nắm chiếc đĩa sát một tiếng vào ly rượu.

Phía trước, Nghiêm Dịch cũng buông ly. Ung dung nhìn tôi.

Tôi chậm rãi nâng cao khóe miệng

Nhẹ nhàng nói ra:

“Những người đó, nên xuống địa ngục!”

Thời gian tựa như xoay tròn mãi, tôi cười khê, chỉ một câu nói, làm cho tôi thấy được một biểu hiện buồn cười. Kinh ngạc, phần nộ, bối rối, trầm mặc, ngoài Nghiêm Dịch đối diện tôi vẫn bình thản, những người xung quanh có những biểu hiện ở trên, thay nhau trình diễn.

Nghiêm Dịch lại nở một nụ cười, ngón tay cầm ly hướng về phía tôi nâng chén “Một ý kiến rất kiên định, đúng là nữ nhi anh hùng!”

Tôi nhận lấy ly rượu, lại tự nặn ra một nụ cười có chút suy yếu.

Lúc này, Nghiêm Dịch nhìn thoáng qua vẻ trầm mặc của Nghiêm Diệu, lại nhìn về phía tôi, con ngươi đen chợt lóe lên, tựa lưng vào ghế “Cô biết không? Lộ tiểu thư, cô thực rất may mắn, Nghiêm Diệu đối với những gì nó yêu thích luôn đặc biệt chấp nhất!”

Mặt tôi cứng đờ lại, nhìn Nghiêm Dịch khó hiểu, thậm chí tôi còn không có dũng khí để quay đầu, may mắn hắn đã nở nụ cười “Lộ tiểu thư không cần hiểu lắm, chỉ là tôi nói, em trai tôi thực sự rất thích cô!”

Thực sự rất thích cô.

Đúng không?

Hay là hắn đang ám chỉ tôi điều gì?

Hay là hắn cảnh cáo tôi?

Sau đó, Nghiêm Dịch còn nói hi vọng chúng tôi được nghỉ hè có thể đến thị đi chơi, làm cho hắn làm hết sức vai trò chủ nhà, tôi vui vẻ đáp ứng. Một lúc sau, tôi cũng không nhớ còn có gì để nói. Hôm nay, Nghiêm Dịch như rất hưng trí, Anh dựa vào hắn liên tục cười duyên, Nghiêm Diệu bên cạnh tôi thì thoảng gắp cho tôi chút thức ăn, một bữa ăn, ngoài trả lời anh trai hắn ra, hắn gần như không hề mở miệng. Ngay cả khi tôi đáp ứng Nghiêm Dịch đi Thị, hắn cũng không nói nửa câu.

Ra khỏi khách sạn, Nghiêm Dịch sau khi đã phân phó thủ hạ của hắn lái xe đưa chúng tôi về, liền ôm mỹ nhân nghênh ngang mà đi.

Chúng tôi ngồi trên xe trầm mặc, về đến nhà trọ, tôi còn chưa kịp bật đèn, Nghiêm Diệu từ phía sau gắt gao ôm lấy tôi.

“Nghiêm... Diệu!”

Tôi không thể động đậy, càng nhanh chóng muốn thoát khỏi hắn càng bị hắn ôm chặt hơn, khoe môi nóng bỏng của hắn từ sau lưng tôi đến phía trước, giây tiếp theo, cơ thể tôi đã bị hắn ôm gọn lại, không cho tôi thời gian nghỉ ngơi đã cuồng nhiệt hôn môi. Trần trọc mụt vào, hắn khê cắn cánh môi của tôi, tôi đau đớn lùi bước, nhưng vẫn không thoát khỏi cánh tay hắn. Chỉ có thể suy yếu dựa vào lòng hắn rên rỉ.

Qua một lúc lâu, Nghiêm Diệu mới hài lòng tha cho cánh môi tôi. Nhưng cánh tay vẫn bá đạo ôm tôi như trước.

Hắn nhìn tôi thật lâu rồi nói “Em thật sự muốn đi Thị sao?”

Không hề do dự, tôi gật đầu, tôi có dự cảm, ở nơi đó, tôi sẽ tìm được thứ tôi cần.

Nghiêm Diệu nghe xong câu trả lời của tôi, con ngươi trầm xuống, tôi cảm giác được cánh tay hắn đang ôm mình ngày càng siết chặt, bắt đầu cảm thấy đau đớn.

“Nghiêm Diệu... Anh không muốn gặp ba em, không muốn được ông ấy chấp nhận hay sao?” Tôi chân thành nhìn hắn, cố gắng ngăn chặn một chút áy náy đang dâng lên trong lòng, trước mắt con ngươi đen thâm thúy tràn đầy nhu tình của Nghiêm Diệu làm cho trái tim tôi có chút chấn động. Gần đây, tôi thường hay phát sinh cảm giác tội lỗi, Nghiêm Diệu đối với tôi càng tốt, loại cảm giác này càng mạnh mẽ.

Trong lòng tôi vẫn thường có mâu thuẫn. Tôi một mặt cảm thấy áy náy, một mặt lại tự khuyên nhủ chính bản thân mình rằng, không cần mềm lòng, đó khẳng định là Nghiêm Diệu tự mình cảm thấy tội lỗi, hắn biết anh trai hắn gây nên tội ác, thậm chí, có lẽ hắn cũng từng tham dự trong đó.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện Nghiêm Diệu luôn lạnh lùng với mọi người lại đặc biệt ôn nhu đối với tôi, mang theo sự sủng ái, ánh mắt như vậy khiến cho người ta tim đập chân run.

Giống như lúc này, rõ ràng biết nói như vậy đối với Nghiêm Diệu là chạm vào điểm nhạy cảm của hắn, tôi vẫn tàn nhẫn mở miệng, tôi rõ ràng nhìn thấy vẻ bối rối hiện lên trong mắt hắn.

“Nghiêm Diệu?”

“Tịch Ngôn... Nếu...” Nghiêm Diệu bỗng nhiên nắm lấy đầu vai tôi. Nhìn tôi chăm chăm, vài lần muốn nói lại thôi, tôi nghĩ có lẽ hắn muốn thẳng thắn nói với tôi mọi chuyện, nhưng cuối cùng hắn cái gì cũng không nói. Hắn chậm rãi kéo lấy tay của tôi, mở ra, đầu ngón tay hắn chạm vào lòng bàn tay tôi, ngón trở di di theo những đường chỉ tay. Một cảm giác tê dại lan tràn nơi khuỷu tay, trong lòng tôi dâng lên cảm giác khó chịu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt tối đen như mực kia của Nghiêm Diệu.

Tôi khó khăn mở mắt ra, chủ động dựa vào đầu vai của Nghiêm Diệu. Ôm hắn. Khẽ khàng nói:

“Nghiêm... Diệu!”

“Nghiêm Diệu, anh... yêu em sao?”

Trên đỉnh đầu tôi là một mảng trầm lặng.

Hồi lâu không nghe được câu trả lời của Nghiêm Diệu, nhưng lại làm cho tôi âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Ít nhất, hắn không yêu tôi, tôi cũng sẽ không có cảm giác tội lỗi.

Nghiêm Diệu bỗng nắm chặt cánh tay tôi, tay hắn nâng cơ thể tôi hướng về phía trước, môi bắt đầu hôn lên tai tôi, tôi hô hấp ngày càng dồn dập, cơ thể bất an trong vòng tay hắn, hắn vén váy tôi lên, dùng sức nâng hai chân tôi, tôi nghe được tiếng mở thắt lưng, giây tiếp theo, không cho tôi thời gian chuẩn bị liền tiến vào cơ thể tôi, tôi cảm giác được thân mình hắn kịch liệt rung động, đầu tôi va chạm vào bờ vai rộng lớn của hắn, tôi vô lực dựa vào hắn, cơ thể như bị trêu đùa đến cực hạn, nhưng đầu óc tôi lại vô cùng tỉnh táo, tôi tinh tường nhận thấy sự cuồng loạn đang dâng lên trong mắt Nghiêm Diệu, trong con ngươi đen bóng xuất hiện một tia sáng nhỏ nhoi. Trong khoảnh khắc này, tôi đặc biệt lưu ý nhìn gương mặt hoàn mỹ trước mắt, nhưng rất nhanh, trong cơ thể cảm giác khoái hoạt điên cuồng kéo tôi trở về, tôi lại bắt lực chớp cơ thể theo động tác của Nghiêm Diệu, nghe âm thanh hắn thở dốc bên tai tôi. Tôi nhắm mắt lại, dời khai thân thể Nghiêm Diệu nhưng lại bị hắn kéo trở lại, nặng nề ôm lấy, tôi không chịu nổi nữa, ôm lấy đầu vai của hắn, thanh âm khàn khàn “Nghiêm... Diệu! Nghiêm Diệu!”

Tôi không biết chính mình đang gọi cái gì, tựa như người chết đuối, liều mạng bắt lấy thứ gì đó để mong sống sót.

Một đôi bàn tay ấm áp ôm lấy tôi, Nghiêm Diệu để cho tôi dựa vào sô pha, toàn thân tôi vô lực, biết rõ tôi không chịu được, nhưng hắn vẫn như trước mạnh mẽ và chậm, như muốn đem tôi khảm vào cơ thể hắn. Ngay cả ánh sáng hiện lên trong mắt hắn cũng là thứ khiến người ta chói mắt đến khó chịu. Tay hắn chạm lên ngực tôi, lần đầu tiên, tôi phát hiện ra, bàn tay của hắn cứng rắn đến nỗi khiến người khác đau đớn.

Lần tiến nhập thứ ba của Nghiêm Diệu khiến tôi cảm giác mình như một đám mây đang tan biến. Từ đau đớn cắn đầu vai của Nghiêm Diệu, trong miệng vị máu tươi ập đến, nhưng hắn lại không hề hừ dù chỉ một tiếng, tuy rằng bàn tay bá đạo trên người tôi đã dừng lại, nhưng động tác dưới thân không hề có ý định chấm dứt. Hắn xâm nhập tôi càng mạnh, thân mình nhu nhuyễn của tôi bám chặt vào hắn, tôi mở mắt ra, đối diện với tôi là cặp mắt nóng như lửa của Nghiêm Diệu.

Bên tai tôi, hắn nói “Tịch Ngôn...”

“Tịch Ngôn...”

“Anh yêu em, Lộ Tịch Ngôn!”

9. Chương 9: Thế Giới Bí Mật

Biết không? Em rất may mắn đấy, Nghiêm Diệu đối với những thứ nó yêu thích luôn đặc biệt chấp nhất...

Đặc biệt chấp nhất ư?

Tôi bình tĩnh, trước mặt là một mảng tối đen, tôi nghe thấy tiếng thở dồn dập của mình trong bóng đêm. Ngực tôi phập phồng kịch liệt. Thật lâu sau, tôi mới áp chế được cảm giác kinh hoàng trong lòng. Tôi muốn cự mình một chút, nhưng cánh tay Nghiêm Diệu đang ôm tôi, khiến tôi không thể cự quây được.

Tôi nhắm mắt rồi lại mở ra, hít một hơi thật sâu, trên mặt cảm nhận được cái vuốt ve ấm áp, Nghiêm Diệu hôn nhẹ lên tai tôi, khẽ nói “Em tỉnh rồi?”

Tôi quay đầu, vẫn là đôi mắt đen như mực ấy, lóe lên một chút ánh sáng chói mắt. Hắn không ngủ sao? Hắn vẫn chưa ngủ, cứ như vậy nhìn tôi ư?

Mặc kệ có như thế nào chẳng nữa, những hành động của hắn đều làm tôi cảm thấy tim mình đập rất nhanh. Tôi bất an nhích người ra ngoài, cánh tay Nghiêm Diệu lại thu về, đem tôi dựa vào lồng ngực rộng lớn của hắn.

Hắn còn nói “Mơ thấy ác mộng sao?”

Tôi ngẩng đầu, không nhìn rõ được biểu cảm trên mặt Nghiêm Diệu. Tôi đành theo lời nói mà phán đoán cảm xúc của hắn. Tôi cảm nhận rằng, càng ngày tôi càng không thể hiểu được Nghiêm Diệu. Hắn nguy trang quá mức tinh tế, làm cho tôi hoàn toàn không thể biết được điều gì.

“Em không nhớ rõ nữa!” Tôi nhẹ nhàng đáp lại hắn.

Bàn tay to lớn của Nghiêm Diệu khẽ vuốt qua trán tôi, từ từ đi xuống, nắm lấy bàn tay tôi. Ngón trở lại di di theo đường chỉ tay của tôi. Tôi cũng bắt trước hắn, nâng ngón tay khẽ vuốt ve lòng bàn tay rộng lớn kia, lại cảm nhận được sự mâu thuẫn trong lòng càng ngày càng lớn. Tôi chợt nhớ đến cảm giác đau trên ngực ban này.

“Nghiêm Diệu, tay anh cứng rắn như vậy!”

“Ừm!” Nghiêm Diệu bình tĩnh trả lời tôi, cũng không buông tay tôi ra mà quay người ôm tôi từ sau lưng.

“Em... có chút khó thở!” Tôi cố tình buông bàn tay hắn ra, muốn tạo một khoảng cách giữa hai chúng tôi. Nghiêm Diệu lại tăng thêm lực đạo, hắn vùi đầu vào cần cổ tôi. Tôi thật không ngờ hắn cũng có loại động tác này.

Tôi mặc hắn kéo lại gần, vừa định mở miệng nói chuyện, lại nghe thấy giọng nói nặng nề truyền xuống đỉnh đầu “Tịch Ngôn... Hứa với anh, không rời xa anh!”

“Vĩnh viễn không rời xa anh!”

Tôi dừng hô hấp. Ánh mắt ảm đạm sụp xuống, trầm mặc một hồi lâu.

“Tịch Ngôn...!”

Đúng lúc này, một tia chớp xẹt ngang qua cửa sổ. Ánh sáng mờ hồ chiếu vào trong phòng ngủ. Tôi nhìn khuôn mặt hoàn mỹ trước mắt mình, đôi con ngươi đen như mực, lại ánh lên một tia sáng nhỏ nhoi, rất rạng rỡ. Đôi mắt Nghiêm Diệu nhìn thẳng vào tôi, vẻ rồi rầm trong đó khiến tim tôi lại đập nhanh.

Tôi nhú mi.

“Tịch Ngôn...!”

Cuối cùng, tôi nghe thấy tiếng nói của chính mình vang lên “Không rời xa, vĩnh viễn cũng không rời xa anh!”

Nghiêm Diệu mỉm cười trước mắt tôi.

Lần đầu tiên, tôi nhìn thấy hắn cười một cách mãn nguyện như vậy.

Nụ cười của hắn thực sự rất đẹp, độ cong hoàn mỹ, lại hư ảo đến mê người. Nhưng cũng mang một vẻ yêu dã khác lạ.

Cùng lúc đó, ngón tay tôi tự đâm thật sâu vào lòng bàn tay, nhưng không hề có cảm giác đau một chút nào, chỉ cảm thấy như chết lặng đi mà thôi....!

Không có cảm giác!!

Sau đó, ngày ngày tôi chờ đợi cho thời gian trôi qua, tôi biết, lần này đi Thị, có chuyện nhất định phải tìm ra. Vì thế một lần sau bữa ăn tối, tôi hẹn gặp Tả Lăng.

“Hai người... Đã chia tay!” Tả Lăng vừa thấy tôi đã vội vã hỏi, ngữ khí mười phần đều là giọng khẳng định. Đúng vậy, làm gì có ai biết hết sự thật, còn trở thành bạn gái của người liên quan đến cái chết của anh trai mình chứ.

Tôi chần chừ rồi lắc đầu, sắc mặt Tả Lăng lập tức trầm xuống.

“Nha đầu, em điên rồi sao? Rõ ràng em đã biết hết...”

“Anh Tả Lăng!” Tôi cắt ngang lời nói của anh ấy, cắn nhanh môi dưới nói “Anh trai em xương cốt cũng không tìm thấy... Một mạng đổi lấy chỉ là một chiếc huân chương anh hùng hi sinh vì nhiệm vụ, chuyện này có công bằng không?” Lộ Tịch Duy xuất sắc như thế, nổi bật như thế, nhất định không thể để cái chết của anh ấy không rõ ràng như vậy, chỉ dùng một chiếc huân chương để mong che dấu hết tất cả hay sao!

Trước mặt tôi, Tả Lăng dừng lại động tác, nhíu mi nhìn về phía tôi, mất nửa ngày, siết chặt cánh tay, bắt khả tư nghị nhìn tôi nói “Em đã biết... Từ đầu tới cuối em đã biết hết tất cả... Như vậy em... Em có biết có bao nhiêu nguy hiểm không? Em tại sao lại ngu xuẩn như vậy, nha đầu nhà em...”

“Anh phải nói với ba em!”

“Tả Lăng, anh không được nói, em gặp anh lần này chỉ muốn hỏi, anh đồng ý giúp em được không?” Tôi cầu xin nhìn về phía anh ấy.

“Không. Không được, em không thể lại đi vào thế giới ấy!” Tả Lăng ngắt đại một lúc, lắc đầu nói tiếp “Anh trai em đã phải mất đi tính mạng, đội trưởng thì vẫn ngày đêm theo đuổi Độc Phiến, không được. Tuyệt đối không thể được!”

“Nhưng anh có thể hiểu được sao? Mất đi người thân của chính mình, cha em liều mạng muốn chuộc lỗi, mẹ em gần như phát điên, em sao có thể đứng ngoài nhìn chứ? Đó là loại áy náy cùng đau lòng đan vào nhau, cảm giác ấy thực sự rất khó chịu.

Tả Lăng nhìn nước mắt đang trào ra của tôi, đang muốn phản bác lại nuốt xuống, cúi đầu không nói gì.

“Có lẽ phương pháp của em có chút ngây thơ, không chịu được đả kích, nhưng mà, chúng ta muốn tiếp cận được bọn họ, điều này mọi người có cố gắng bao nhiêu cũng không thể, nhưng em thì có thể, không những vậy, không lâu nữa em còn có thể đi Thị... Anh Tả Lăng, anh trai em không phải nằm vùng ở Thị hay sao? Lần này, em sẽ thay thế vị trí của Tịch Duy, tiếp tục công việc của anh ấy, em biết, sau này mọi người sẽ phải mất đi nhiều tính mạng nữa, thậm chí không chỉ có anh trai em phải hi sinh, anh cam tâm để mọi chuyện như vậy hay sao?”

Tả Lăng càng thêm trầm mặc, bàn tay càng nắm chặt hơn.

“Nhưng mà... Nha đầu!”

“Anh Tả Lăng” Tôi biết anh ấy đã bắt đầu lung lay.

Tôi chưa sót cười, chậm rãi nói “Huống hồ, em đã không còn đường lùi!” Một khi bị tên ác ma kia phát hiện, hẳn ta nhất định sẽ giết tôi. Bởi vậy, hoặc là hẳn ta, hoặc là tôi, chỉ cần hai chúng tôi đều sống trên cõi đời này, thì sẽ tiếp tục dây dưa với nhau cả đời, cho đến tận lúc chết.

Nhưng người nắm việc này, không phải tôi mà là “Vận mệnh”. Chúng tôi giống như con quay, càng không ngừng xoay tròn, càng không ngừng nhảy bắn thì càng không thoát được khỏi cái quỹ đạo vốn có ấy, đó chính là quy luật.

Mỗi bước đi của tôi như sa vào đầm lầy, càng giầy dụa lại càng lún sâu xuống, không thể làm theo ý mình được, chỉ có thể đứng nhìn cái thứ gọi là “Vận mệnh” kia tuyên án.

Cho dù phía trước là con đường chết chóc, một khi tôi đã đặt bước chân đầu tiên, sẽ không thể lùi bước.

“Nha đầu...”

“Nha đầu.... Em sẽ rất bất ngờ, thế giới kia không phải như em tưởng tượng đâu!”

Tả Lãng nặng nề thở dài, ánh mắt khó hiểu nhìn tôi. Đó là anh mắt bất đắc dĩ, tôi biết tôi đã thắng, anh ấy đã chịu thỏa hiệp.

Nghiêm Diệu cũng từng nói, đó là một nơi tôi vĩnh viễn không nên đặt chân đến.

Nhưng các người có thể hiểu được không?

Đối với tôi, còn thế giới nào tàn nhẫn bằng thế giới không có Lộ Tịch Duy?

Không có Lộ Tịch Duy, thế giới nào chẳng giống nhau. Địa ngục hay thiên đường cũng vậy!

Thị là thành phố nằm ở biên giới nước tôi, vẫn có biệt danh “Xứ hoa”. Ở nơi đó quanh năm bốn mùa đều có hoa hải đường nở, còn nhiều loại hoa tỏa hương đầy đường. Ngẫu nhiên có thể gặp được những người mang hoa tươi đi bán, ở ngã tư, ở các cửa hàng, giống như con người ta đang đặt chân vào thiên đường hư ảo.

Thực không thể tưởng tượng được, nơi đây là nơi tội ác diễn ra thường xuyên.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, thành phố tên Thị này, còn một thứ khác làm cho nó nổi tiếng, là nơi buôn bán ma túy.

Bởi vì vị trí địa lý đặc thù, Thị trở thành nơi vận chuyển trung gian tốt nhất của tập đoàn buôn ma túy, đặc biệt bọn chúng luôn luôn biến hóa, không có một sơ hở nào, điều này càng khiến cho Thị trở nên nổi tiếng.

Thuốc làm giảm đau – hay cây thuốc phiện yêu dã đúng là làm cho con người giảm bớt nỗi đau da thịt, nhưng cũng chính là con mồi đưa con người ta đến gần với địa ngục.

Đó cũng chính là, khúc dạo đầu cho bài ca hủy diệt.

Tôi chưa từng đến Thị, mặc dù ba tôi công tác ở đây hơn mười năm, chúng tôi cũng chưa được đến lần nào, mỗi lần ba tôi trở về chúng tôi đều đắm chìm trong cảm giác hội ngộ, nhưng lại không thấy ông nói gì về chuyện ở nơi làm việc, ba tôi luôn che giấu rất tốt, ông ấy luôn kịch liệt ngăn cách chúng tôi khỏi nguy hiểm ở thế giới bên ngoài. Ông lại không hề biết rằng, càng muốn tránh, thì càng dễ bị liên lụy.

Tôi yên lặng nhìn ô tô đi trên phố to ngõ nhỏ, tự nhủ với bản thân “Lộ Tịch Duy, không lâu nữa đâu, anh có thể ra đi một cách thanh thản, lúc ấy trong không khí sẽ tràn ngập mùi hoa.”

Em đã đến đây rồi, Tịch Duy.

Anh có nhìn thấy không?

Nhìn thấy không?

“Tiểu thiếu gia, chúng ta về biệt thự sao?” Lái xe nhìn Nghiêm Diệu qua tấm kính, thuận tiện liếc mắt nhìn tôi một cái.

Nghiêm Diệu trầm mặc một hồi nói “Không, đến Khải Duyệt!” Sau đó nhìn về phía tôi “Chúng ta ở khách sạn, biệt thự hơi xa một chút, không tiện đi lắm!” Tôi gật đầu, tôi đương nhiên nhận thấy cách nói chuyện là lòng của Nghiêm Diệu, hắn nói như vậy, nhất định rất băn khoăn, tôi bây giờ mới để ý rằng Nghiêm Dịch chưa đến, nơi này ngoại trừ hai chúng tôi ra, không có bất cứ người nào liên quan đến Nghiêm Dịch. Chẳng lẽ thật sự như hắn nói, là để chúng tôi đến đây nghỉ hè thôi sao?

Tôi không cam lòng, dù sao tôi cũng đã chờ ngày này lâu như vậy.

Cảm giác như tôi sắp có lẽ lột bỏ mặt nạ bí ẩn kia, nhưng không hề có chút động tĩnh. Nghiêm Dịch rất khó nắm bắt, tôi thậm chí còn cảm thấy bản thân mình bị hắn xem như quả bóng đùa nghịch trong lòng bàn tay, hắn cứ thể thỏa thích mà điều khiển tôi, tôi chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo ý hắn, kỳ thật, làm sao tôi lại không biết, đây có lẽ chính là một cái bẫy do Nghiêm Dịch kỳ công đặt nên, nhưng so với việc đứng một chỗ nghĩ ngờ những chuyện mờ ám xảy ra trong thế giới kia, tôi tình nguyện đi vào thế giới đó. Cho dù là thương tích đầy mình tôi cũng chấp nhận.

Cho nên, khi Nghiêm Diệu nói không muốn đưa tôi về biệt thự Nghiêm gia, tôi liền biết được rằng, nơi đó mới chính là nơi tôi nên đi.

Đến khách sạn, chúng tôi đi đến bàn tiếp tân làm thủ tục nhận phòng, tôi và Nghiêm Diệu ngồi ở sô pha trong đại sảnh, tôi đưa mắt nhìn xung quanh, bốn phía đều được trang hoàng rất hoa lệ, đặc biệt là chiếc đèn trần bằng ngọc lưu ly giữa sảnh càng làm tăng thêm sự hoa lệ nơi đây. Bốn phía đều phát ra ánh sáng, khiến người ta không mở được mắt.

Ngay cả chiếc sô pha mà tôi đang ngồi này, xem ra cũng hàng xa xỉ nhập từ nước ngoài về, cho dù lúc đi vào tôi không để ý đến khách sạn, nhưng có thể đoán được dễ dàng, đây nhất định là khách sạn năm sao. Tôi biết rõ về tài sản của Nghiêm gia, nhưng nhìn cuộc sống xa xỉ của bọn họ thì cũng có thể ước lượng được, nhưng là tất cả dùng máu tươi để gây dựng nên cơ nghiệp như ngày hôm nay, cái mùi vị tanh hôi ấy thật khiến người ta buồn nôn.

Tôi ngẩng mặt lên, vừa lúc nhìn thấy mấy người ở bàn tiếp tân đang cúi đầu làm việc, lại khẽ liếc mắt nhìn tôi, thấy tôi ngẩng mặt lên vội vã nhìn đi hướng khác, không dấu vết lại tiếp tục cúi đầu làm việc. Bên cạnh tôi, Nghiêm Diệu có chút dăm chiêu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, sau khi về đến Thị, hẳn càng trở nên trầm mặc, không nói lời nào, tôi biết, hẳn từng trải qua tuổi thơ không tốt đẹp như những người bình thường, nên khi vào nơi này, hẳn hiển nhiên không muốn động đến phần ký ức đấy. Tôi chắc chắn nếu không phải tôi nói muốn đến đây, có lẽ hẳn cả đời cũng không muốn về lại nơi này.

Vì tôi...

Bởi vì tôi nói tôi muốn đến đây, nên Nghiêm Diệu mới trở lại.

Kỳ thật, tôi không thích Nghiêm Diệu đối với tôi quá mức dung túng như vậy, mỗi khi đưa ra yêu cầu, tôi thậm chí còn mong hắn có một chút cự tuyệt. Hắn cứ dễ dàng đồng ý làm cho lòng tôi càng tăng thêm phần áy náy. Tôi cảm giác sự nhượng bộ của hắn như một đôi tay vô hình đặt trên lồng ngực tôi, càng ngày càng nhanh, càng lúc càng nặng nề, ép cho tôi không thể thở nổi, làm cho con người ta hoảng hốt lo lắng, khiến cho con người ta cảm thấy bất an, ngoài ra còn rất sợ hãi!!!!

“Em trai!” Một giọng nữ mềm mại mang theo cảm xúc ngạc nhiên vang lên trong đại sảnh.

Tôi ngẩng đầu, trước mắt tôi là khuôn mặt xinh đẹp, trong đôi mắt chớp động kia lóe lên tia sáng kỳ dị. Lòng tôi không nhận được sự sợ hãi muốn kêu một tiếng. Cảm xúc của cô gái chuyển biến một cách linh động uyển chuyển. Cô ta đứng tại chỗ, qua không gian rộng lớn ở đại sảnh, lẳng lặng nhìn về phía chúng tôi.

Cô ta xưng hô như vậy với Nghiêm Diệu, không lẽ...

Tôi nhìn Nghiêm Diệu, hắn cũng bất ngờ như tôi, ánh mắt có một chút khó hiểu, mày hơi nhíu lại.

“Nghiêm Diệu, em đã trở về?” Cô gái kia có chút kích động, nhưng bởi vì Nghiêm Diệu không hề có một phản ứng nào nên chỉ xấu hổ đứng ở một chỗ.

Tôi đứng lên “Mời ngồi!”

Cô gái cảm kích nhìn về phía tôi một cái, ngồi xuống, này hướng đến Nghiêm Diệu hỏi “Cô gái này là...?”

“Bạn của tôi!” Nghiêm Diệu trả lời bằng giọng lãnh đạm khác thường, thậm chí mắt cũng không nhìn đến cô gái kia, cho dù bình thường Nghiêm Diệu đối với mọi người đều lãnh lùng, cũng hay tỏ ra biểu hiện phiến chán, nhưng khi đối mặt với cô gái này, hắn lại thể hiện biểu tình đối địch một cách rõ ràng. Tôi nhìn thấy nụ cười ôn nhu của cô gái kia, đôi mắt hiện lên vẻ ảm đạm.

Nghiêm Diệu cúi đầu không nhắc lại.

Tôi cảm nhận không khí bắt đầu ngọt ngào, nhưng không tìm được các nào giải tỏa được, may mắn người đàn ông kia rất đúng lúc đi đến phía chúng tôi, cung kính đem chìa khóa phòng đưa cho Nghiêm Diệu, kính cẩn nói “Tiểu thiếu gia, đã đăng ký xong!”

Nghiêm Diệu gật đầu, kéo tay tôi đứng dậy muốn lên phòng ngay, cô gái kia cũng đứng dậy. Mỗi mấp máy muốn nói gì đó lại thôi.

Tôi khó xử nhìn cô ta, quay đầu nói “Nghiêm Diệu, cô gái này...”

“Không có gì, hai người cứ lên phòng đi... Không cần để ý đến tôi!”

Nghiêm Diệu lạnh lùng không có trả lời, mặc dù cô gái kia chủ động nói chuyện là vì hắn. Cô ta nắm chặt túi xách, cười tủm tỉm khoát tay, nhưng lúc này ai cũng nhận ra trong mắt cô ta đã ngấn nước mắt, vậy mà trên mặt vẫn có thể nở nụ cười mê người như vậy.

Đây chính là loại bộ dạng khiến người khác không kiềm chế được thương hại, lại thêm vẻ đáng thương.

Tôi có chút tức giận Nghiêm Diệu không phong độ, chần chừ, chưa kịp nói gì đã bị Nghiêm Diệu kéo đi, lúc đầu, cô ta vẫn trưng ra vẻ mặt điềm đạm đáng yêu đứng tại chỗ nhìn chúng tôi rời đi. Sau đó, cô ta lại ảm đạm sụp mắt xuống.

Cô ta rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là bạn gái cũ của Nghiêm Diệu? Nhưng tôi không nhìn thấy chút đồ kỷ niệm nào trong mắt cô ta, mà nét ưu thương khó hiểu kia, lại khiến người ta tò mò.

Lên đến phòng, tôi buông tay Nghiêm Diệu đi thẳng đến bên cửa sổ. Nghiêm Diệu ôm lấy tôi từ phía sau, tôi giãy dụa lại càng bị hắn ôm chặt hơn, có đôi khi, lực đạo của hắn lớn kinh người như vậy.

“Em sao thế...?” Nghiêm Diệu hỏi tôi.

“Cô ấy là ai?” Tôi không nhìn nhớ khó chịu, chỉ là tôi nhận thấy bản thân mình đối với thân phận thật của cô gái kia có chút hiếu kỳ.

Trên đỉnh đầu tôi lại truyền xuống một mảnh trầm mặc.

Tôi đang định tách đôi tay hắn ra, lại nghe thấy hắn nói “Một người không liên quan!”

Người không liên quan? Trừ khi tôi là người mù mới không nhận ra hai người này có mối quan hệ không tầm thường.

“Buông em ra!”

“Nghiêm Diệu...!”

“Buông em ra, Nghiêm Diệu!”

Tôi không nhận được đáp án nên tức giận, cố chấp muốn giải tỏa vòng ôm ấm áp của Nghiêm Diệu.

Rốt cuộc, hắn cũng buông tôi ra, lại nắm đầu vai bắt tôi đối mặt với hắn, nhíu mi nhìn tôi một lúc lâu.

Giây tiếp theo, trong mắt hắn bỗng nhiên hiện lên ý cười, mang theo một chút ít kinh ngạc, tiếng nói dễ nghe của hắn vang lên bên tai tôi

“Em đang ghen ư?”

Tôi lập tức cảm thấy tai tôi đang nóng dần lên, lập tức phản bác “Em không có!”

Tôi phủ nhận quá nhanh lại làm cho ý cười trong mắt Nghiêm Diệu càng sâu sắc hơn. Tôi có một chút thất thần, Nghiêm Diệu không hay cười, thì ra khi cười lộ lên lại điển trai như vậy.

Tôi càng thêm khó chịu, xoay người đưa lưng về phía hắn, trầm mặc cắn môi. Bởi vì trong lòng tôi cũng cảm thấy có chút khác thường, tìm đập nhanh đến nỗi khiến tôi thấy kinh hoàng lạ lùng.

“Ngốc ạ, cô ấy là bạn gái của anh trai anh!”

Bạn gái Nghiêm Dịch ư?

Tôi bất khả tư nghị nhìn về phía Nghiêm Diệu, cô gái kia là bạn gái của Nghiêm Dịch?

Tôi nhớ rõ lúc trước đã từng hỏi qua Nghiêm Diệu, cô gái tên Anh ở quán bar kia có phải bạn gái Nghiêm Dịch không, lúc ấy hắn trả lời “Cứ xem là thế đi!”

Xem là thế đi, đó là cái kiểu gì chứ?

Nhưng mà lúc này, khi mọi khúc mắc trong lòng tôi đã được tháo gỡ, mọi chuyện sáng tỏ, vậy tôi cứ xem như cả hai người bọn họ đều là bạn gái Nghiêm Dịch đi.

Chỉ là, nếu nói Nghiêm Diệu có không ít đàn bà, vậy cô gái này cũng giống như Anh chỉ là một trong nhiều người đàn bà của hắn, nhưng những lần đối thoại giữa Nghiêm Diệu với cô ta chứng tỏ rõ ràng giữa hai người bọn họ có điểm bất hòa. Lại thêm một thứ quan hệ quái dị nữa, thật không hiểu nổi những người của Nghiêm gia.

Nhưng là tại sao, Nghiêm Diệu đối với cô gái kia lại lạnh nhạt như vậy??

10. Chương 10: Rắc Rối.

Tôi cũng không nghĩ Nghiêm Diệu đang nói đùa.

Nếu đúng là như vậy. Không lẽ hắn cảm thấy cô gái kia phản cảm sao?

Xem ra, chưa nghĩ ra được cách tiếp cận với Nghiêm Dịch, ông trời đã nhanh nhanh chóng chóng ban cho tôi một đồng đề bài khó giải.

Sự nghi hoặc trước mắt tôi như đang trở thành một cơn lốc xoáy thật lớn, cứ không ngừng mở rộng vô hạn. Rồi lại vô tình cuốn theo tôi vào đó.

Những ngày tiếp theo, chúng tôi đi chơi ở hầu hết những điểm du lịch nổi tiếng của thành phố Thị, tôi thực sự rất muốn nói với Nghiêm Diệu bảo những người chủ địa phương có thể đừng gượng ép quá mức như vậy được không. Bởi vì, mấy ngày nay đi du ngoạn, ngoài chúng tôi, còn có một hướng dẫn viên du lịch, nói đúng hơn, là hướng dẫn viên du lịch này dẫn theo tôi và Nghiêm Diệu đi khắp nơi.

Tôi ngạc nhiên phát hiện ra, Nghiêm Diệu đối với nơi mình sinh ra và lớn lên lại không có một chút hiểu biết nào, cảm giác xa lạ không kém người khách mới đến đây lần đầu là tôi, nếu không phải khi tôi hỏi lại hắn có thật là sinh ra lớn lên ở đây không hắn xác nhận có, thì tôi thực nghi ngờ đây là hắn nói dối tôi. Mà Nghiêm Diệu còn nói với tôi, hắn không thích ở bên ngoài đi khắp nơi.

Chẳng lẽ hắn định nói trước khi rời Thị đi học đại học, mỗi ngày hắn ta đều chỉ đến trường, về nhà? Tôi không thể tưởng tượng được mình sẽ sống những ngày buồn tẻ ấy như thế nào, nhưng mà, theo tính cách của Nghiêm Diệu cũng không thể không chịu được.

Tôi càng ngày càng cảm thấy, trước đây tôi hình dung hắn là người sống khép kín không đúng cho lắm.

Phải nói hắn vừa khép kín vừa tự kỷ thì đúng hơn một chút.

Nhưng may mắn ở một địa danh nổi tiếng, hướng dẫn viên du lịch kia gặp được bạn, chúng tôi mới được hưởng thụ một chút cảm giác là một đôi tình nhân.

Những kiến trúc xa hoa, cùng với biển hoa bạt ngàn thực sự khiến tôi thích thú, thứ duy nhất tôi tiếc nuối, chính là Nghiêm Dịch trước sau không hề xuất hiện.

Tôi từng bóng gió hỏi Nghiêm Diệu, hắn cũng chỉ thản nhiên trả lời rằng anh trai hắn bề bộn công việc.

Bề bộn công việc?

Bận rộn đi lấy tính mạng người khác ư?

Tôi cười nhạt, thậm chí bắt đầu thấy nghi ngờ, Nghiêm Dịch có phải hay không đã biết chuyện gì về tôi? Dù sao chỉ cần hắn muốn nhất định sẽ tìm thấy tư liệu về tôi, hắn là đang âm thầm có kế hoạch gì?

Nhưng càng lo âu, lại càng không tìm được cách hóa giải những lo âu ấy, nó giống như một cánh cửa vô hình mở ra trước mắt, mà tôi thì không có cách nào đi ra được.

Sau giờ ngo, hướng dẫn viên du lịch vừa quay lại bỗng nhiên lại nhận được một cuộc điện thoại khẩn cấp, là người nhà bị tai nạn giao thông, những hành trình đã định buộc phải hủy bỏ, tôi cùng với Nghiêm Diệu đành phải nhàn nhã ở lại khách sạn chờ cho hết thời gian. Đối với Nghiêm Diệu mà nói, ở lý trong phòng như vậy không phải chuyện gì lạ, nhưng đối với tôi, lại là một loại cực hình, buồn chán đến muốn chết đi, tôi rốt cuộc không chịu được, đến phòng phòng ngủ của Nghiêm Diệu nói muốn xuống tìm một quán cà phê, ngẫu nhiên đi qua một quán cà phê trong khách sạn, nhìn bên ngoài trang hoàng lộng lẫy rất hút mắt.

Nghiêm Diệu do dự một lát, mặt đầy lo âu nhìn tôi, cuối cùng vẫn chậm rãi gật đầu.

Chúng tôi bước vào quán cà phê, quả nhiên không làm cho tôi thất vọng, tuy trang trí đúng là hoa lệ nhưng không rơi vào những kiểu lỗi thời khuôn sáo, trong đại sảnh cũng chỉ có vài người, đương nhiên không phải không có khách, theo Nghiêm Diệu nói, nơi này phải có thể hội viên mới có thể vào, về chuyện vì sao tôi cùng Nghiêm Diệu có thể vào được, có lẽ là do anh trai Nghiêm Dịch của hắn là hội viên ở nơi này.

Tôi chọn một chỗ ngồi, tâm tình vui vẻ nhìn xung quanh một lượt, ở trung tâm đại sảnh, có một cô gái quần áo sang trọng ngồi trước đàn dương cầm, tiếng đàn du dương từ ngón tay điêu luyện phát ra, xem ra, nơi này thực sự có thể hưởng thụ được sự thoải mái.

Tiếng chuông di động của Nghiêm Diệu bỗng vang lên, hắn nghe máy, tôi phát hiện thấy lông mày hắn chậm rãi nhíu lại, được hồi lâu, hắn ngắt điện thoại, nói với tôi phải đi ra ngoài một lát, tôi gật gù đầu, nhưng trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Nghiêm Diệu vừa rời đi một lúc, bàn bên cạnh có người ngồi, mùi nước hoa nồng đậm tỏa đến chỗ tôi ngồi. Tôi nhàn nhạt nhíu mày, vừa định đứng lên, chợt nghe thấy bọn họ nói chuyện “Biết gì không? Tôi vừa mới nhìn thấy Nghiêm Diệu!” Khẩu khí của người nọ như đang cố gắng áp chế hưng phấn.

“Nghiêm Diệu. Là hắn sao? Là em trai Nghiêm Dịch sao? Một giọng nữ khác cũng bén nhọn vang lên.

Tôi nhíu mi, nâng tầm mắt lên vừa vặn nhìn thấy bàn bên cạnh có hai cô gái ăn diện, trên mặt bọn họ, chính là biểu tình không kiềm chế được phấn khích.

Là người quen của Nghiêm Diệu sao? Hay là biết hắn?

“Thật sự, hắn vẫn nổi bật như trước đây, trời ạ, tôi trước kia đã nghi ngờ khuôn mặt anh ấy có phải đã qua phẫu thuật hay không, tại sao lại có thể hoàn mỹ như vậy!” Hai cô gái kia khá ngênh ngang, không ngại bốn phía đều yên tĩnh, không kiêng kỵ điều gì nói xong, trên mặt còn bày ra biểu tình khao khát.

“Tôi nghĩ là di truyền, anh trai anh ấy không phải cũng rất đẹp trai hay sao?”

“Thật bất công, ông trời vẫn là luôn không công bằng” Một cô gái nhụt chí nhún vai. Về khao khát ban này biến thành ảm đạm, rồi bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, liền nói “Đúng rồi, cậu đoán xem, hiện tại anh ấy đã có bạn gái hay chưa?”

“Bạn gái?”

“Cậu đừng có ngốc như vậy, không phải cậu cũng biết hay sao, làm gì có ai dám làm bạn gái hắn!” Cô gái kia nhướn mi, hai người nhìn nhau, ăn ý cười mỉa ra tiếng.

Tôi ngừng thở để nghe cho rõ, nhưng hai cô gái kia không biết có phải phát hiện ra mình đã nói những điều bất nhã hay không, thanh âm bỗng nhiên thu nhỏ đi không ít. Tôi chỉ còn thấy được hai người xích lại gần nhau thì thầm, lâu lâu lại cười cười.

Trong đầu tôi lần lượt hiện lên câu nói “Làm gì có ai dám làm bạn gái hắn?”

Câu nói này là có ý gì?

Tôi vẫn còn đang trầm tư, bỗng nhiên cảm giác mu bàn tay bỗng rất đau đớn. Còn không kịp để tôi phản ứng, đã có người nói “Thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

Trước mặt là người phục vụ nam, vẻ mặt giống như gặp thần chết, kinh hoàng nhìn tôi, không ngừng khom lưng lo lắng xin lỗi.

Thật ra, tôi quá mức chuyên tâm nghe ngóng hai cô gái kia nói cái gì, nên tôi đột nhiên đứng lên, vừa vặn lúc đó người phục vụ này đi qua đã va phải tôi.

Cho nên anh ta không có lỗi gì, tôi ôm mu bàn tay phồng hồng, lắc đầu nói “Không phải lỗi của anh!” Tuy rằng sưng đỏ như vậy nhìn rất nghiêm trọng, nhưng dùng nước đá chườm lên hắn là đỡ rồi.

Nụ cười của tôi làm cho người nam phục vụ giảm bớt căng thẳng trên mặt, nhưng khi hắn nhìn qua phía sau lưng tôi, trên mặt lập tức hiện biểu tình cứng đờ, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Hoang mang, tôi theo tầm mắt hắn quay đầu lại phía sau, là Nghiêm Diệu.

Không biết hắn đứng sau chúng tôi như vậy từ lúc nào, hắn nhìn chúng tôi, vẻ mặt sa sầm xuống.

Tôi nhìn theo tầm mắt của Nghiêm Diệu, hắn đang nhìn bàn tay tôi, mắt nheo lại đầy khó hiểu.

Phía sau, tôi nghe được những âm thanh bing bing bang bang, nam phục vụ kia không ngờ kinh động đến Nghiêm Diệu, cả người run rẩy, miệng không ngừng nói “Thực xin lỗi, thực xin lỗi..”

Tôi khiếp sợ nhìn, không thể tin được, người phục vụ này giống như nhìn thấy được quái vật, bộ dạng khiếp sợ của hắn rất rõ ràng. Không lẽ tôi làm ra việc gì sai trái?

Đối diện, Nghiêm Diệu đứng yên, mặt không chút thay đổi.

Nam phục vụ không ngừng giải thích, cả người anh ra không ngừng run rẩy.

Tôi ngây người đứng giữa hai người bọn họ, đầu óc nhất thời không kịp phản ứng.

Lúc này, một người trông như quản lý chạy tới, nhìn vào đồng hồ loạn, sắc mặt cũng không tự nhiên mà trầm xuống. Bối rối nhìn liếc qua tôi, lại nhìn về phía Nghiêm Diệu, bộ dáng khiêm tốn nói “Nhị... Nhị thiếu gia..” Thanh âm của ông ta rất kỳ cục.

Mà ông ta gọi Nghiêm Diệu là nhị thiếu gia?

Tôi nhìn bảng tên trên áo ông ta, ông ta là quản lý khách sạn này, lại gọi Nghiêm Diệu là nhị thiếu gia.

Như vậy khách sạn này...

Là của Nghiêm gia hay sao ?!!!

Nghiêm Diệu nhìn về phía tôi, tôi không biết lúc này biểu tình trên mặt mình thế nào, chỉ biết khi Nghiêm Diệu tiến đến gần tôi, cơ thể không tự giác được lui lại phía sau. Lập tức, trên mặt Nghiêm Diệu xuất hiện vẻ lo lắng. Âm trầm như đêm đen, so với cái lạnh mùa đông còn lạnh hơn.

Lúc này, ngay cả người quản lý cũng đã sợ tới mức quỳ trên mặt đất. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến tôi không kịp trở tay. Nghiêm Diệu từ đầu tới cuối không có động tác gì, thậm chí còn không nói lấy một câu.

Sắc mặt Nghiêm Diệu ngày càng khó coi.

Chúng tôi vẫn đứng chờ đợi tại chỗ như cũ, người quản lý và người phục vụ trước mắt tôi đã sợ tới mức sắp khóc, chuyện này khiến tôi có chút buồn cười, nhưng trong hoàn cảnh này tôi cười không nổi, một chút cũng không cười được.

Bỗng nhiên tôi hiểu ra vì sao Nghiêm Diệu không muốn cùng tôi trở về đây, là do quyền thế của Nghiêm gia ở đây vượt quá mức tưởng tượng của tôi, là hắn không muốn tôi khiếp sợ. Nghiêm Diệu ở sau lưng tôi ra sức che dấu, lảng tránh nói đến Nghiêm gia, thì ở Thị, cho dù hắn không muốn, mọi chuyện đều vô tình bại lộ trước mắt tôi.

Giống như lúc này.

Trên mặt hai người kia đều là sự sợ hãi không thay đổi. Đến khi về đến phòng, tôi vẫn không thể lấy lại trạng thái bình thường. Chuyện vừa rồi không ngừng hiện lên trong đầu tôi, vẻ mặt sợ hãi của bọn họ, giọng nói đầy run rẩy của bọn họ...

Cho dù cuối cùng, Nghiêm Diệu không hề truy cứu, chỉ kéo tôi rời đi, nhưng tôi cũng không thấy trên mặt người quản lý và người nam phục vụ kia có chút thoải mái thanh thản. Thậm chí, sắc mặt bọn họ ngày càng xấu đi, tôi không thể nào lý giải nổi tại sao bọn họ sợ đến như vậy, không lẽ là do trước đây đã từng xảy ra trường hợp tương tự?

Không gian trong phòng rộng lớn, nhưng không khí ngột ngạt dị thường.

“Rốt cuộc anh giấu diếm em điều gì?” Tôi nhìn thẳng về phía Nghiêm Diệu, hắn trầm mặc đứng bên người tôi.

“Nghiêm Diệu... Những người kia tại sao lại sợ anh như vậy chứ?” Tại sao bọn họ lại có loại biểu tình kinh hách như vậy. Nếu không phải trong lòng họ cực kỳ sợ hãi, làm sao có biểu tình như vậy được.

Là hấn hay Nghiêm Dịch, bọn họ đã làm gì khiến người khác sợ sệt như vậy chứ?

Không lẽ ở nơi đây, quyền thế của Nghiêm gia lớn tới mức pháp luật cũng không thể quản hay sao?

Tôi không thể tưởng tượng, lại càng không dám tưởng tượng.

Biểu hiện lạnh lùng của Nghiêm Diệu có chút dịu đi, khoe môi hấn nhẹ nhàng run, hơi nhú lông mày. Hấn vươn tay đến nắm tay tôi, tôi dứt khoát gạt ra.

“Nghiêm Diệu... Nếu anh... Nếu anh gạt em, em sẽ không tha thứ cho anh!”

Sắc mặt vừa dịu đi của Nghiêm Diệu lập tức trầm xuống, tôi thấy hai tay đặt bên người của hấn chậm rãi buông lỏng, nhưng vẫn giữ nguyên thái độ trầm mặc như trước.

“Nghiêm Diệu... Đừng dọa em..” Nói cho tôi biết... nói cho tôi biết, anh không liên quan đến những hoạt động man rợ của Nghiêm Dịch.

Nghiêm Diệu vẫn trầm mặc, mí mắt buông xuống về một mối, tôi thậm chí còn không nghe được tiếng thở của hấn.

Tôi chủ động đi đến bên người hấn, do dự một chút, rất nhanh đưa tay lên, nhắm mắt rồi lại mở ra, con ngươi lóe ra một chút kiên định.

Tôi kéo bàn tay Nghiêm Diệu, dùng ngón trỏ lướt trên lòng bàn tay cứng rắn của hấn, tôi cảm giác được thân mình Nghiêm Diệu chợt cứng ngắc rồi run nhẹ, tôi ôm lấy thắt lưng hấn, run run nói “Nghiêm Diệu... Em.. Yêu anh!” Tôi không thể xem nhẹ, cùng lúc đó, lòng tôi như ẩn hiện một chút rung động. Trên tay phảng phất một chút dư âm bị bỏng đau đớn.

“Em yêu anh... Em yêu anh!”

Sau khi tôi ôm chặt lấy, Nghiêm Diệu cũng nặng nề đem tôi ôn nhu ôm vào lòng. Tiếng hít thở của hấn có chút khó khăn, một lát sau liền ổn định.

Tôi ngẩng đầu đối mặt hấn, con ngươi đen láy, hiện lên hình ảnh phản chiếu của tôi trong đó, cũng từng có một người dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi, hấn nói “Nha đầu, nếu không có được thứ mình muốn, cho dù chiếm được cả thế giới cũng không có gì là vui vẻ!” Cũng là đôi mắt đen láy như vậy, cũng đẹp như vậy, cũng có nét bi thương như thế, còn tràn đầy cảm giác yếu ớt. Yếu ớt bởi vì sợ hãi mất đi thứ quan trọng nhất.

“Bọn họ... Không phải sợ anh, mà là sợ Nghiêm Dịch!” Rốt cục, Nghiêm Diệu chậm rãi nói, tôi nhìn miệng hấn mấp máy, hơi thở ấm áp khẽ vờn trên hai má tôi, tôi vẫn ôm sát hấn như trước, trong lòng không kiềm chế được sự kích động.

“Thế lực của Nghiêm Dịch ở Thị rất lớn... Bọn họ rất sợ đắc tội với anh ấy, cho nên...” Tôi biết Nghiêm Diệu đang mở lòng, tôi mím môi nói “Như vậy... Anh trai anh là thương nhân thật sao?” Nói xong, tôi ngừng thở chờ hấn trả lời, Nghiêm Diệu đẩy tôi ra, nhìn vào ánh mắt tôi, trong mắt hấn tất cả đều là phòng bị, hơi hơi nheo lại.

Tôi có chút chột dạ, không lẽ tôi đã hỏi quá mức rõ ràng, tôi đành ngậm ngừng nói “Em.. Em nói sai cái gì sao?” Tôi cẩn thận nhìn về phía hấn, vẻ khác thường trong mắt Nghiêm Diệu lập tức biến mất.

“Chuyện của hấn, anh cũng không biết rõ, nên người khác có ý nghĩ như vậy, anh cũng không khống chế được!” Thái độ Nghiêm Diệu đột nhiên trở nên lãnh đạm, hấn trả lời cho có lệ, nếu ai sáng suốt sẽ hiểu được, lúc này không nên làm cho tình hình trở nên xấu hơn, trong lòng tôi thầm mắng chính mình nhất thời xúc động. Tôi đành gạt gậy đầu, mím môi.

Lúc này, tiếng đập cửa vang lên, cửa mở ra, là người ngày trước đến đón chúng tôi ở sân bay, hấn thần nhiên liếc mắt lướt qua tôi một cái, rồi tiến đến nói nhỏ vào tai Nghiêm Diệu vài câu, Nghiêm Diệu quay đầu nhìn tôi nói “Anh ra ngoài có chút việc!” Không đợi tôi trả lời, tôi đã thấy cánh cửa khép lại.

Có chuyện gì xảy ra ư?

Tôi thả người ngồi xuống giường, thở mạnh ra một hơi, vừa rồi quá mức nóng vội rồi, nếu ngay cả Nghiêm Diệu cũng nghi ngờ mà xa lánh tôi, con đường duy nhất tiếp cận Nghiêm Dịch cũng không còn, nhưng Nghiêm Diệu thực là chuyện gì cũng không biết sao? Hay vẫn là... Tôi thấy bàn tay đau, mới nhớ tới mình bị bỏng, tuy rằng đã bôi thuốc mỡ nhưng vẫn khiến tôi thấy khó chịu.

Bởi vì vừa rồi vội vội vàng vàng muốn biết đáp án, nên đã quên mất mu bàn tay bị bỏng. Tôi đi đến phòng tắm dùng nước lạnh xả vào mu bàn tay đang phồng rộp, một lát không thấy tình trạng khá hơn chút nào, ngược lại càng cảm thấy khó chịu, tôi lại đến gần ngăn tủ, vẫn là tìm không thấy hòm thuốc. Cuối cùng tôi quyết định xuống phố mua thuốc.

Lúc ở trong thang máy, tôi nhớ hình như đối diện khách sạn có một quầy thuốc, khi đi đến đại sảnh, tôi cảm nhận được ánh mắt quỷ dị nhìn mình từ bốn phía, tôi ngẩng đầu nhìn, tất cả những ánh mắt kia đều hướng đi chỗ khác, dường như đang chăm chú vào công việc của họ. Tôi cẩn thận cúi đầu, vội bước ra khỏi khách sạn, xem ra sự việc hỗn loạn ban nãy vẫn còn làm mọi người căng thẳng, chưa lấy lại được trạng thái cân bằng.

Ra khỏi cửa quầy thuốc, tôi vừa định theo hướng cũ trở về khách sạn, bỗng nhiên nghe được tiếng kêu gào yếu ớt. Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, đập vào mắt tôi là một đường máu đỏ tươi uốn lượn đến ngõ nhỏ bên hiệu thuốc. Cẩn thận nghe ngóng, âm thanh chính là từ nơi đó truyền ra, tiếng kêu lúc này đã dứt quãng, tôi do dự một chút, không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, liền đi học theo vết máu bước vào một ngõ nhỏ, vừa liếc mắt liền nhìn thấy một người đàn ông cuộn mình, đầu tựa vào bức tường phía sau, ngũ quan bởi vì đau đớn trở nên vặn vẹo khó coi, thậm chí, máu tươi trên trán không ngừng chảy xuống, trên cánh tay cũng đầy rẫy những vết thương, anh ta rõ ràng đã bị người khác đánh, hơn nữa, là xuống tay không lưu tình. Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

Tôi ngồi xuống, theo bản năng lấy điện thoại ra gọi cứu thương, người đàn ông này bỗng nhiên động đậy, tôi nhìn anh ta, anh ta nâng mắt lên nhìn lại tôi, trong nháy mắt, đồng tử anh ta chợt co rút lại. Phía sau vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, có người nói “Ồ trong này!”

Tôi quay đầu, đúng là Nghiêm Diệu, bên người hắn còn có mấy người đàn ông toàn thân mặc đồ đen.

Nhìn thấy tôi, Nghiêm Diệu sững sốt, tôi còn chưa kịp nói chuyện, thân mình đã mạnh mẽ kéo về phía sau, mùi máu tanh rất nhanh tràn vào khoang mũi tôi, trên cổ tôi là một trận lạnh lẽo, có người ở bên tai tôi gào rít “Đừng tới đây!!!”

Người đàn ông chế trụ hai tay tôi, kéo tôi đi về phía sau, trên mặt Nghiêm Diệu hiện lên nét kinh hoàng, nhưng rất nhanh bị hắn che dấu tài tình, tôi nhìn tay hắn chậm rãi đặt bên người, con ngươi thâm trầm bất ngờ lóe lên ánh sáng. Người đàn ông vùng cánh tay đầy vết thương đang cầm dao khua loạn trước mặt tôi. Vài lần mạo hiểm xẹt qua gò má tôi, tôi ngừng thở không dám động đậy, lúc này, chỉ cần một động tác nhỏ cũng có thể kích thích anh ta lấy cái mạng nhỏ này của tôi.

Nghiêm Diệu hiển nhiên cũng nhận ra điều này, việc tôi xuất hiện ở đây đúng là làm cho hắn trở tay không kịp, nhưng hắn vẫn bình tĩnh như vậy, nói thủ hạ lùi lại, còn mình thử bước đến gần “Triệu Phong, anh buông cô ấy ra trước... Chúng ta nói chuyện sau...!” Lúc Nghiêm Diệu khuyên bảo, anh ta đã đưa tay cầm dao lên kề sát cổ tôi, cảm giác đau đớn cùng sợ hãi lan từ cổ ra toàn cơ thể, Nghiêm Diệu nhìn thấy biểu hiện của tôi, thanh âm của hắn có chút thay đổi.

Tôi biết cổ mình đang chảy máu, phía chuôi dao có vài vết máu nhỏ giọt, tôi nặng nề hô hấp. Nhìn xuống cơn đau, nhìn về phía Nghiêm Diệu cầu xin hắn giúp đỡ.

“Báo ứng, báo ứng... Ha ha ha, Nghiêm Diệu, mày cũng có ngày hôm nay... Hôm nay tao gặp được cô gái này, chính là báo ứng của mày!” Nghiêm Diệu không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì cảm xúc của người tên Triệu Phong này ngày càng khó khống chế. Tôi bị ngạt không thở nổi. Triệu Phong nắm lấy dao kề sát thêm vào cổ tôi, tôi hạ tầm mắt, trước mặt, Nghiêm Diệu bắt đầu có dấu hiệu suy sụp, vẻ mặt hắn trở nên kinh hoàng, như muốn liều lĩnh tiến về phía này.

Tôi giống như đã nhìn thấy lưỡi hái của tử thần, chói lọi đến lóa mắt.

“Triệu Phong —” Một tiếng hét lớn.

Mọi người dừng động tác, ngay cả người đàn ông đang khống chế tôi cũng vậy.

Phía trước, Nghiêm Dịch nhàn nhã bước lại đây.

Lúc này, trên mặt hắn mang theo nét cười thần nhiên. Một đôi đuôi mắt dài nhỏ, tràn ngập vẻ hắc ám, bạc môi gợi cảm nhếch lên, mang theo nụ cười vô tình yếu ớt.

Tiếng thở dốc ở bên tai tôi càng lúc càng lớn, tôi thậm chí còn cảm giác được thân mình Triệu Phong không ngừng run rẩy.

Nghiêm Dịch thần nhiên như vậy xuất hiện, đứng trước mặt chúng tôi, áo khoác màu đen xa hoa, gió thổi vạt áo hắn bay bay, lưỡi biếng đứng tại chỗ, trên mặt không có chút ít biểu hiện kinh ngạc, cho dù Triệu Phong đang gần như phát điên kề dao vào cổ tôi càng lúc càng sâu. Không chỉ đứng nhìn thần nhiên, hắn còn bắt đầu tới gần, vẫn là cái bộ dáng thông thả ấy, từ từ bước lên phía trước.

Thân thể của tôi lập tức căng thẳng, bên tai là tiếng gào rít của Triệu Phong, âm thanh ran rẩy “Đừng... Đừng... Lại đây... Đừng tới đây...!!! A!! Đừng tới đây!” Người đàn ông sau lưng tôi đã gần như phát điên, tiếng quát của hắn bén nhọn, đưa dao hướng về phía Nghiêm Dịch khua loạn lên, cũng không ngừng run rẩy.

“Cút ngay, cút ngay!!! Mày bước đến đây, tao giết cô ta, giết cô ta...”

Cho dù lúc đó tôi không nhìn thấy biểu cảm của Triệu Phong, tôi cũng có thể biết được, Nghiêm Dịch đang muốn bức người đàn ông này đến mức điên cuồng cực hạn, mà hắn nghiêm nhiên đem lời cảnh cáo của Triệu Phong chỉ là gió thoảng. Nghiêm Dịch cố chấp đi về phía trước, trên mặt một lần nữa nở nụ cười thâm thúy.

Hắn ta không hề để ý đến sự sống chết của tôi!!!

“Đừng tới đây...!”

“Tao giết cô ta... Giết cô ta!”

Tiếng rít gào bên tai tôi vang vọng. Tôi nghiêng mắt nhìn Nghiêm Dịch. Không thể tin được, hắn ta vẫn như mất điếc tai ngơ.

“Giết cô ta đi!” Rốt cuộc, khi chỉ còn cách chúng tôi trong gang tấc, Nghiêm Dịch dừng lại. Lúc hắn ta nói ra bốn chữ ấy, tôi thậm chí còn nhìn thấy khóe môi hắn chậm rãi nhếch lên tạo thành một vòng cung tuyệt đẹp, đôi ngươi thâm thúy đầy ý vị của hắn chiếu thẳng vào tôi, tôi trừng lớn mắt.

“Anh!”

“Động thủ đi... Triệu Phong.. Khiến cho cô ta chết cùng với người nhà của mày đi... Cùng chị gái mày, cùng với cha mẹ mày...” Trước mắt tôi, khóe môi xinh đẹp của Nghiêm Dịch không ngừng mấp máy, khẩu hình tuyệt đẹp, âm điệu mê người. Nhưng lại cực kỳ tàn nhẫn trong lời nói “Còn có... Người con gái mày âu yếm...”

“Anh...!”

“A...!” Bên tai tôi bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu gào điên cuồng.

“Mau ra tay đi!!!!!!”

“A!!! Không...!” Âm thanh quỷ dị kia như lời nguyền quỷ quanh bên tai tôi. Cảm giác thân thể bị kiềm chế bỗng nhiên biến mất, giây tiếp theo, tôi đã nằm trong vòng tay Nghiêm Dịch. Tôi cảm giác được thân mình Nghiêm Dịch khẽ run run, cánh tay gắt gao ôm tôi. Đối diện chúng tôi, một đám người tiến lên, đem Triệu Phong bị Nghiêm Dịch chế trụ kìm chặt xuống mặt đất.

Tôi ở trong lòng Nghiêm Dịch vội vã thở dốc. Trong một cái nháy mắt, mọi việc đã thay đổi nhanh như vậy.

Tôi đã đứng ở giữa ranh giới sống chết.

Thậm chí lúc đó Nghiêm Dịch có thể đứng trước sự sống chết của tôi, hắn ta cười, hắn ta thông dong, hắn ta chờ đợi, hắn ta tuyệt tình...

Hắn ta còn có một chút thờ ơ trước mạng sống của một con người.

Dưới đất, khuôn mặt Triệu Phong trở nên giống màu đất từ lúc nào. Hai người ghì chặt anh ta, bắt anh ta quỳ rạp, mặt áp xuống đất, cánh tay bị bọn họ dẫm nát nghiêm trọng với những đôi giày da khủng bố, anh ta vẫn cố vùng vẫy. Anh ta không ngừng kêu gào, không ngừng điên cuồng...

Một đôi mắt màu đỏ gắt gao trừng mắt nhìn về phía tôi và Nghiêm Diệu, hắn mở to mắt “Nghiêm Diệu... Nghiêm Diệu... Đem Tâm Nghiên trả lại cho tao, trả lại cho tao...”

“Trả lại cho tao, trả lại cho tao...”

“Chúng mày sẽ không được chết tử tế, không được chết tử tế!!!!”

“A...A...”

Đôi người của anh ta khi thì lặng yên trong suốt, khi thì hoảng hốt, lại không ngừng mở miệng kêu gao. Như là đã biến thành một phản xạ vô điều kiện, khiến tôi cảm thấy như mình đang bị đứt từng khúc ruột.

Nghiêm Diệu ôm lấy thân thể vẫn còn cứng đờ của tôi, tôi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trắng bệch của hắn.

Hắn ôm lấy tôi xoay người rời khỏi ngõ nhỏ.

“Đem bàn tay Triệu Phong vừa cầm dao, từng dao từng dao chặt đứt cho tôi!” Lúc này, âm thanh tàn nhẫn vô tình từ sau lưng chúng tôi truyền đến, tôi giật mình, dừng bước, định xoay người lại, đầu vai đã bị Nghiêm Diệu giữ chặt. Hắn không không nói lời nào, chỉ nhìn về phía tôi lắc đầu, cánh tay vẫn ôm tôi đi về phía trước, tôi kháng cự, nhưng đã nghe thấy âm thanh thê thảm vang lên ở phía sau, tiếng kêu gào của Triệu Phong, giống như hét thẳng vào tai tôi vậy.

“A...”

Bỗng nhiên, tôi không còn dũng khí xoay người. Nhắm mắt lại. Yếu đuối dựa vào Nghiêm Diệu rời khỏi ngõ nhỏ, rời khỏi nơi đáng sợ này, trên đường về, tiếng kêu thê lương của Triệu Phong không ngừng lọt vào tai chúng tôi, cho đến chúng tôi vào khách sạn.

Tôi gần như điên rồi, cảm giác được chính bản thân thừa nhận năng lực có hạn, chỉ có thể đứng nhìn.

“Các anh sao có thể làm như vậy, lạm dụng hình phạt riêng như vậy?!” Trở lại phòng, tôi phẫn nộ nhìn về phía Nghiêm Diệu rít gào, giải quyết chuyện của Triệu Phong thực quá tàn nhẫn, thậm chí, một thân anh ta thương tích đầy mình cũng là do Nghiêm Diệu.

“Là hắn ta tự mình tìm đường chết, hắn dám dùng em làm con tin!” Sắc mặt Nghiêm Diệu trầm xuống, đôi người hắn nhớ lại chuyện vừa rồi khẽ run lên. Đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy được hắn nghiêng răng nghiêng lợi, bàn tay hắn nắm thật chặt, trên mặt thoáng hiện lên nét âm ngoan.

Lòng tôi vừa co rút, lại phát hiện Nghiêm Diệu thật xa lạ, tôi không thể không thừa nhận, từ khi đến Thị, tất cả mọi việc đều vượt quá sức tưởng tượng của tôi, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập mùi nguy hiểm. Đặc biệt là Nghiêm Diệu, từng lớp vỏ nguy trang của hắn đã có kẽ hở, dần dần tách ra, từng lớp, từng lớp một.

Tôi thậm chí nghĩ tới, khi biết được chân tướng, làm sao tôi có đủ dũng khí đối mặt.

“Dù Triệu Phong có sai, nhưng nên để pháp luật xử lý hắn!” Pháp luật sẽ đưa ra hình phạt công bằng.

Tôi không buông tha Nghiêm Diệu tiếp tục phản bác, sắc mặt tôi càng trầm xuống.

“Tóm lại, tất cả là tự hắn chuốc lấy!” Thất sắc mặt khó coi của tôi, Nghiêm Diệu cố gắng dừng cuộc tranh cãi vô vị ở đây.

Nhưng lời nói của hắn lại làm cho trái tim tôi cảm thấy băng giá.

Tôi đẩy hắn ra, không muốn hắn tới gần.

“Nghiêm Diệu... Anh làm em thấy sợ!” Hắn, cùng với Nghiêm Diệu mang tính mạng của tôi ra bức điên Triệu Phong. Hai anh em họ, đều làm cho người khác sợ hãi.

“Em... Nói cái gì?” Nghiêm Diệu đứng trước mặt tôi, thân thể đột nhiên đứng thẳng, hai tròng mắt đầy hàn ý lạnh lẽo “Em nói lại một lần nữa xem!”

Tay hắn nắm chặt đầu vai tôi. Bức tôi nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt hắn lúc này thật khiến người ta tim đập chân run.

“Lộ Tịch Ngôn... Về sau, đừng để anh nghe lại câu nói này!” Hắn thông thả nói, gần từng tiếng, rõ ràng, rất có lực, không cho tôi chút phản kháng nào.

Tôi nhìn được trong mắt Nghiêm Diệu là cảnh cáo. Trái tim tôi như bị chìm trong nước lạnh, từ trong ra ngoài đều thấm lạnh.

Lạnh đến nỗi toàn thân tôi phát run.

Không thể tin được, vừa rồi, trong nháy mắt Nghiêm Diệu dùng ánh mắt hung ác như vậy nhìn tôi, chỉ một cái liếc mắt của hắn, trái tim trong lồng ngực đã cảm thấy đau đớn, dần dần lan ra khắp cơ thể...

Từ đó trở đi, tôi ở cùng Nghiêm Diệu vẫn cảm thấy sợ hãi, Nghiêm Diệu không xuất hiện nữa, hai ngày sau, hướng dẫn viên du lịch xử lý trong việc gia đình, lại tiếp tục kế hoạch dẫn chúng tôi đi tham quan. Tôi cảm giác rõ ràng khoảng cách giữa tôi và Nghiêm Diệu lúc đó, cho dù chúng tôi đứng cùng một chỗ, cùng nhau ăn cơm, nhưng không có nói gì với nhau, trong toàn bộ hành trình, Nghiêm Diệu chỉ mang bộ mặt lạnh lùng khó hiểu, tôi tình tường thấy được hướng dẫn viên du lịch xấu hổ nhìn tôi, tôi lại làm như không thấy.

Tôi biết không nên lún sâu, lại cố chấp muốn giải quyết vấn đề, trong đầu tôi đã lần lượt hiện ra bộ dạng của Nghiêm Diệu lúc đó, hắn sẽ giống như lúc chúng tôi tranh cãi về Triệu Phong, cứ như vậy dùng ánh mắt xa cách chăm chú nhìn tôi, có thể uy hiếp tôi, hắn đối mặt với chuyện bị tôi lừa dối... Chỉ cần tưởng tượng đến chuyện đó, trong lòng tôi liền dâng lên cảm giác đau đớn, tôi chán ghét loại cảm giác này, chán ghét loại cảm giác áy náy và vướng bận này.

Tôi theo bản năng muốn ngừng lại, nhưng càng lún sâu vào

Đây không phải chuyện tôi nên làm, không thể như vậy.

Tôi không thể...

Không thể yêu thương hắn!

Yêu sao?! Tôi bị hư não rồi hay sao chứ.

Trong lúc miên man suy nghĩ, ý tưởng đó chợt lóe lên. Như thế nào có thể, sẽ không như vậy, tôi không thể yêu hắn.

Tôi nên biết rằng, nên biết rằng....

Run run.

Chúng tôi theo hướng dẫn viên du lịch đi dạo, nhìn khung cảnh thực không có gì ấn tượng, đi dạo chỉ làm ắt cá chân tôi đau mà thôi, tôi nhũn mảy, lê bước chân một mõi, hướng dẫn viên du lịch này thực ra rất thông minh, đưa chúng tôi đi dạo đã mệt, liền đưa chúng tôi đến một quán trà ven đường nghỉ ngơi, nhìn những người qua lại trên đường, những đôi tình nhân thân mật, cùng với những đoàn du khách...

Bỗng nhiên, trước mắt tôi hiện lên một dáng người quen thuộc, tôi ngồi thẳng người lên, nhìn Nghiêm Diệu ngồi đối diện và hướng dẫn viên du lịch, nói “Em... Đi toilet một chút!”

Hướng dẫn viên du lịch đưa tay chỉ cho tôi “Là phía kia!”

Tôi gật gật đầu, lén liếc mắt nhìn Nghiêm Diệu một chút, hắn bình thản uống trà, cũng không nói câu nào. Tôi vội vàng đứng dậy, nhanh chóng bước về phía trước.

Tôi cố gắng kiềm chế bối rối trong lòng, ra về bình tĩnh theo đuôi Tả Lăng, đi qua một ngõ nhỏ hẻo lánh. Nhìn xung quanh, xác định không có người, chúng tôi mới dừng bước.

“Nha đầu, gần đây cảnh sát biên phòng có tin tức rằng gần đây Nghiêm Dịch bắt đầu có dấu hiệu hoạt động trở lại, tay chân của hắn là Trát Nhân đã xuất hiện ở biên giới. bọn anh ở bên này đã bắt đầu hành động,

cho nên em phải chú ý hành động của hắn ta... Cơ hội đã tới rồi!” Tả Lăng nói xong lời cuối cùng, tôi đã không còn kiềm chế được nữa, lòng xao động, cơ hội đã tới sao?

Cơ hội!

“Nhưng... Bây giờ em vẫn chưa thể tiếp cận Nghiêm Dịch!” Ánh mắt tôi tối sầm lại, thậm chí tôi và Nghiêm Diệu đang có khoảng cách như vậy, nhưng tôi cũng không thể bỏ qua, không thể bỏ qua cơ hội này, tôi lo âu nắm chặt tay... “Ba của em...” Nếu bọn họ đã bắt đầu hành động, ba tôi không phải cũng sẽ tham gia hay sao... Nếu vậy nhất định ba tôi sẽ biết tôi đang cố gắng tiếp cận Nghiêm Dịch. Tuyệt đối không thể là bây giờ, bây giờ, tôi chưa thu được kết quả nào, ngoại trừ việc bị lún sâu vào trong đó, ngoại trừ bị Nghiêm Dịch nghi ngờ, một chút manh mối tôi cũng chưa tìm được.

“Yên tâm, bởi vì đội trưởng thân phận đặc thù, cục trưởng không cho ông ấy tham dự trong lần điều tra này, nhưng mà... Ông ấy biết chuyện này chỉ là sớm hay muộn mà thôi!” Tả Lăng ánh mắt lóe sáng, tôi biết, sau khi Tịch Duy gặp chuyện không may, ba tôi có những hành động theo xu hướng tiêu cực, ông ấy mất đi nét bình tĩnh đáng tự hào trước đây, nhưng thật ra đối mặt với hung thủ sát hại con trai mình, ai có thể bình tĩnh chứ?

Tôi âm thầm thở nhẹ ra, nhúu mày.

“Nha đầu, bằng mọi giá em phải thật cẩn thận, Nghiêm Dịch rất狡 hoạt, bên anh không thể đưa hắn ta về quy án thì không nói, nhưng từ trước tới nay không thể tìm được chút ít chứng cứ nào, nên không thể loại trừ khả năng hắn ta sắp xếp nội gián!”

Tôi kinh ngạc cùng sợ hãi, không tưởng tượng được thế lực của Nghiêm Dịch đã đến mức có thể đặt được nội gián bên trong ngành cảnh sát, trong đầu lướt qua hình ảnh hắn ta dùng loại hình dã man như vậy đối với Triệu Phong, thân mình không nhận được sợ hãi.

Tả Lăng nhìn sắc mặt tôi biến đổi, anh ấy do dự nhìn ngắc đầu “Nếu không... Em nên rời đi... anh sắp xếp cho em tránh xa bọn họ!”

“Không! Em sẽ không lùi bước, anh Tả Lăng, em sẽ nghĩ cách, một khi có phát hiện nào sẽ lập tức liên lạc với anh!” Tôi nhất định nghĩ ra biện pháp, nhất định là như vậy!

Tả Lăng nhìn tôi, có chút dăm chiêu mấp máy môi, rồi lại thở dài.

Lúc này, di động tôi bỗng vang lên. Tôi vừa đưa lên bên tai đã có tiếng nói “Em ở đâu?” Lòng tôi hoảng hốt, tôi có thể cảm giác được, âm thanh đó không phải phát ra từ di động, mà là từ bên ngoài, tôi thậm chí nghe được tiếng bước bộ trong ngõ nhỏ. Là Nghiêm Diệu!

Tôi sợ tới mức mặt biến sắc, Tả Lăng dùng ánh mắt bảo tôi đừng sợ, nhìn xung quanh, không còn thời gian để vượt tường nữa, đành nhanh chóng chón sau một đồng rác, dùng chiếc ba lô rách nát che mình. Nhưng chỉ cần hơi hơi đến gần, sẽ dễ dàng phát hiện ra sự hiện diện của anh ấy.

Tả Lăng vừa kịp chón, Nghiêm Diệu liền xuất hiện trong tầm mắt tôi. Tôi tắt di động, yên lặng nhìn hắn.

Nghiêm Diệu bước đến gần tôi, tôi không thể kiềm chế được tiếng hít thở cuồng loạn của mình. Lúc này, nước mắt tôi bắt đầu tuôn trào. Tôi nhào vào trong lòng Nghiêm Diệu. Gắt gao ôm lấy hắn, nghẹn ngào nói “Tại sao anh lại đối với em như vậy?”

Nghiêm Diệu cũng gắt gao ôm tôi.

“Đừng tức giận!” Trong giọng nói có một chút ấm áp, không hề giống cái giọng lạnh lẽo nhiều ngày nay của hắn.

“Đương nhiên em phải tức giận, anh đối với em lạnh lùng như vậy, em không thể không tủi thân mà khóc một mình, em muốn đánh chết anh!” Tôi khê cắn môi, bàn tay bên hông Nghiêm Diệu cố ý siết chặt, tôi nghe được trên đỉnh đầu vang lên tiếng rên nhẹ, lại mang theo một chút sung sướng.

“Được, anh ngoan ngoãn cho em đánh chết!” Nghiêm Diệu nhẹ nhàng lùi lại một chút, khê nhéo chóp mũi tôi, cười nói “Em đứng đây khóc như vậy, thật xấu hổ!”

Hắn bỗng nhiên dùng động tác vô cùng thân thiết như vậy làm tôi sửng sốt, tôi rất ít khi làm nũng với hắn, chưa từng nghĩ rằng hắn sẽ có phản ứng như vậy, khi đầu ngón tay hắn chạm vào chóp mũi tôi, ngoài cảm giác tê dại, trong lòng tôi còn như có dòng nước ấm chảy qua.

Trước mặt tôi, Nghiêm Diệu nhìn tôi với ánh mắt tràn đầy nhu tình khiến cho tôi thật đau lòng, tôi lại ôm hắn chặt hơn, như đang quyến luyến cái ôm ấm áp của hắn, lại có thể che giấu được dòng nước mắt không ngừng trào ra. Tôi đã khóc...

Thật sự rất muốn khóc.

Đau lòng.

Nghiêm Diệu đối với tôi sủng nịnh như vậy làm tôi thực sự đau lòng...

“Tịch Ngôn...”

“Tịch Ngôn... Chúng ta về nhà anh đi!”

Đây là ông trời chiếu cố tôi sao? Tôi nghĩ đến nát óc cũng không ra cách giải quyết vấn đề này, vậy mà Nghiêm Diệu tự mình nói với tôi. Thật quá dễ dàng.

Nhà hắn, chắc là Nghiêm gia, tôi dám nói, đây là biệt thự đẹp đẽ xa hoa nhất tôi từng thấy. Đó là khi tôi lần đầu tiên thấy từ bên ngoài đã nhận xét như vậy. Đi vào bên trong, tôi đã không thể không ngạc nhiên bởi sự hoa lệ cùng xa xỉ ấy.

Đèn trong đại sảnh sáng trưng, đèn trần lưu ly ở đây dĩ nhiên giống hệt loại ở khách sạn.

Tôi ngạc nhiên, không ngừng than.

Bên người, Nghiêm Diệu lôi kéo tay tôi, dẫn tôi đi vào đại sảnh, ánh sáng chói mắt trên đầu làm tôi không chịu được nhú mắt lại.

Trước mặt chúng tôi, Nghiêm Diệu thản nhiên ngồi trên sô pha, chính là tên ác ma này. Bên cạnh hắn ta còn có một mỹ nữ uyển chuyển.

Bạn gái Nghiêm Dịch?!

Lí Thấm cười với tôi rất thân mật, chủ động bảo hạ nhân đem hành lý của chúng tôi lên lầu, rất nhanh đi pha trà, Nghiêm Diệu vẫn lãnh đạm với cô ấy như trước, từ đầu tới cuối chưa hỏi qua cô ấy một câu, cho dù ở trước mặt Nghiêm Dịch, cho dù cô gái này đối xử với chúng tôi rất nhiệt tình.

Tôi đã sớm đứng ngồi không yên, Nghiêm Dịch luôn có thể dễ dàng khiến cho tôi muốn kết thúc câu chuyện nhanh chóng, mỗi lần ở chung với hắn đều làm cho tôi bối rối và sợ hãi một cách khó hiểu.

Tôi lảng tránh ánh mắt hắn, đó là ánh mắt có thể giết người.

May sao, chúng tôi chỉ nói chuyện đơn giản, sau đó tôi cùng Nghiêm Diệu liền lấy cớ mệt mỏi lên lầu. Ở khúc rẽ, tôi nhìn thấy Lí Thấm nhìn chúng tôi rất lâu.

Đến phòng của Nghiêm Diệu, tôi cảm thấy rất mệt mỏi, không biết có phải do chuyện của Triệu Phong không, gần đây tôi thường thấy bất an, tràn đầy trong lòng tôi, nỗi bất an ấy cứ dần dần lớn lên. Rõ ràng biết sự tình ở đây rất kỳ quái, tôi lại không thể lựa chọn quay đầu. Tôi thậm chí biết mình đang từng bước từng bước đi vào cạm bẫy không thấy lối ra.

Trước mặt là một cạm bẫy thật lớn, nhưng lại dụ hoặc đến trí mạng.

Nhưng, tính sao cũng vậy, không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Nếu là cạm bẫy, Nghiêm Dịch nhất định sẽ thả con mồi ra, chỉ cần có một cơ hội nhỏ nhoi, tôi đều phải thử.

Tôi nhìn xung quanh. Không ngoài dự đoán của tôi, phòng Nghiêm Diệu giống với phòng trọ của hắn, đơn giản, lạnh lẽo, cách trang trí sắc lạnh, ngoài giường, tủ quần áo, một bộ sô pha, bàn trà, thì không có gì khác. Có một điểm duy nhất không giống, bên cạnh phòng ngủ là một đường dài, đã được sửa lại, cuối đường là một cái bàn học, hai bên là giá sách được thiết kế âm tường, phía trước là một cửa sổ sát đất rất lớn, từ trong có thể nhìn thấy cảnh trí bên ngoài không sót một chi tiết nhỏ.

Lúc này Nghiêm Diệu ôn nhu ôm tôi từ phía sau, cánh môi ở bên tai tôi lưu luyến, tôi cảm giác được hơi thở ngày càng cuồng loạn của hắn, tôi biết đó là biểu tình cho chuyện gì, thân mình run nhẹ quay lại đối mặt hắn, nhìn ngọn lửa quen thuộc lóe lên trong mắt hắn.

Tôi ngẩng đầu lên, trực trực đáp lại nụ hôn của hắn, hô hấp Nghiêm Diệu cứng lại, hai tay nâng người tôi lên, nặng nề đem tôi đến bàn học, ngón tay tách lớp áo ngoài vào nội y, thuần thực tìm đến nơi mềm mại của tôi, đầu ngón tay hắn khẽ động, lòng bàn tay đã chiếm trọn nơi mềm mại của tôi, khẽ xoa nắn.

Tôi khinh ngâm một tiếng, cổ vũ động tác của hắn, Nghiêm Diệu một bên hôn tôi thật sâu, một bên vội vàng cúi xuống quần áo. Tôi cảm nhận được hô hấp nóng bỏng của hắn, tiếng tim đập cuồng loạn cùng sự nhiệt tình của hắn. Cho nên tôi cũng nhiệt tình đáp lại.

“Nghiêm Diệu...!” Tôi ôm sát cổ hắn, đầu bất lực vùi vào ngực hắn, tôi không kiềm chế được yếu lòng, muốn chạm vào hắn.

Tôi mút vào thịt hắn, thân mình khó nhịn ở trên người hắn mấp máy, nhu cầu với hắn càng nhiều hơn. Từ từ tiếp xúc, đã khiến tôi không còn sự rụt rè. Hai chân tôi quấn quanh vòng eo lớn của hắn, cách một lớp quần áo cảm nhận được vật cứng rắn của hắn cực nóng, một chút ma sát bên dưới.

“Tịch Ngôn...!” Thanh âm Nghiêm Diệu khàn khàn, mang theo chút kiềm chế liền trở nên run run, tôi hơi cong khoe miệng, nhướn mi nhìn về thống khổ kiềm chế dục vọng của hắn.

Bỗng nhiên, thân thể của tôi bị xoay chuyển, Nghiêm Diệu lại dựa vào bàn học, nửa người tôi ở trên không, chỉ có mắt cá chân tiếp xúc với mặt bàn, toàn thân tôi bị Nghiêm Diệu dùng tay nâng lên, chỉ cần hắn nhất thời buông tay, tôi sẽ ngã trên mặt đất. Tôi rốt cuộc không kiềm chế được sợ hãi, gắt gao ôm sát cần cổ Nghiêm Diệu, sợ hắn buông tay. Tôi cũng không muốn thân thể của sàn nhà tiếp xúc thân mật.

“Ngốc nghếch... Anh như thế nào có thể buông tay?!” Trước mặt tôi, Nghiêm Diệu liếc mắt đã có thể nhìn thấu được ý nghĩ của tôi, cùng lúc đó, hung hăng đi vào cơ thể tôi, chúng tôi cùng nhau hô hấp một cách nặng nề, làm cho tôi cảm thấy ấm áp. Thân mình tôi bắt đầu lên xuống theo nhịp độ của hắn, chớp lên, tiếng thất lưng va vào mặt bàn, phát ra tiếng va chạm thanh thúy cùng với tiếng than nhẹ của tôi.

Động tác của Nghiêm Diệu càng lúc càng nhanh, tôi có chút không chịu nổi. Hắn bỏ kẹp tóc của tôi ra, làm cho tóc tôi buông xuống rồi tung, đổ lên vai tôi, theo động tác mãnh liệt của hắn, lắc lư không ngừng, tôi lại bắt đầu chậm rãi phát ra âm thanh nức nở, đầu tiên là cúi đầu nỉ non, dần dần không thể ức chế được nữa kêu to, cuối cùng, đầu tôi ngã ra phía sau, sự va chạm mạnh mẽ dưới thân làm tôi cảm giác như bị đánh đến tận lực phủ ngũ tạng, tôi không thể nhắm mắt, càng luật động càng khiến cho tôi tỉnh táo lạ thường.

Hai chân tôi bắt đầu trượt xuống, cánh tay quá mọi dần dần không thể duy trì ôm cổ hắn được nữa, Nghiêm Diệu thay đổi tư thế, làm cho cơ thể tôi kề sát vào tấm kính cửa sổ lạnh lẽo. Động tác dưới thân càng ngày càng mãnh liệt.

Trên người tôi như có băng hòa vào lửa tạo nên khoái cảm cực điểm, tôi nghe được tiếng nức nở không ngừng của mình, tôi quay đầu, hiện lên trong tầm mắt tôi, phong cảnh xa xa hiện lên rất rõ ràng.

Đó là một mảnh rừng rậm xanh um tùm. Uốn lượn, tạo ra một vách đá dài hẹp.

Đó là vách núi đen, trong trẻo mà lạnh lùng đứng sừng sững trước gió.

11. Chương 11: Đùng Lừa Dối Anh

Thì ra đứng ở nơi đây sẽ có loại cảm giác như thế này, chính là loại cảm giác này...

Tôi bước về phía trước, đá vụn trải đầy bên trên vách đá đến trước vực sâu, bởi vì tôi quá nhỏ bé, nên khi nhìn xuống mặt biển không tìm được kích động, tiếng gió gào thét bên tai tôi, gió dưới chân tôi giống như lưỡi dao sắc bén, thổi mạnh đến nỗi khiến quần áo tôi bay phấp phật.

Tôi nhắm mắt lại, gió mang theo hương vị nồng đậm của biển đến mơn trớn hai má tôi.

Lộ Tịch Duy, Lộ Tịch Duy...

Anh có nhìn thấy em không?

Có nhìn thấy em đã đến đây không?

Anh đang ở đây phải không?

Ở đây có đúng không?

Đột nhiên, cánh tay đang buông lỏng của tôi bị kéo lại phía sau, tôi xoay người, chống lại là ánh mắt kinh hoàng của Nghiêm Diệu.

“Em đang làm cái gì vậy?!” Nghiêm Diệu kéo tôi cách xa vách núi đen sâu thẳm kia, bàn tay nắm chặt cánh tôi, tôi đau đến nhủu mi.

“Em ở đây làm gì?”

“Em...” Hắn kích động ôm tôi vào lòng, giống như sợ giây tiếp theo tôi sẽ biến mất vậy. Tôi bị lực đạo nặng nề của hắn ép tới mức nói không nên lời.

“Em chỉ đến đây ngắm phong cảnh thôi!” Tôi dụi dụi đầu trong lòng hắn rầu rĩ nói.

“Em có biết ở đây rất nguy hiểm không?” Nghiêm Diệu vẫn không buông tôi ra, ánh mắt kinh hoàng khẽ quay lại phía sau tôi “Sau này... Không nên đến đây!”

Tôi lặng yên, Nghiêm Diệu lôi kéo tay tôi rời khỏi vách núi, tôi cảm giác được lòng bàn tay hắn toát ra đầy mồ hôi, dọc đường về chúng tôi không ai nói với ai câu nào, nhưng tay hắn vẫn gắt gao nắm chặt tay tôi, không hề có ý định buông ra.

Xuống núi, tôi đã nhìn thấy hoa viên gần biệt thự, trong đó đặt một chiếc bàn nhỏ, mặt trên đã được đặt nhiều món điểm tâm trông rất phong phú, Lí Thấm ngồi ở đó mỉm cười với chúng tôi, bên cạnh cô ấy, Nghiêm Dịch cầm trên tay một ly rượu vang kê lên bên môi. Người đàn ông này, sáng sớm đã uống rượu được? Hơn nữa hắn dường như rất biết hưởng thụ, cảnh biển tuyệt đẹp với mỹ nữ bên cạnh hầu hạ.

Hắn thân nhiên hưởng thụ tất cả.

Tất cả những thứ hắn dùng tội ác đổi lấy.

Nghiêm Diệu kéo tôi ngồi xuống, người giúp việc lập tức đưa lên trước mặt chúng tôi nhiều món ăn. Nghiêm Dịch quay đầu nhìn vào giữa khoảng không, sau đó lại chậm rãi nhìn về phía tôi cười “Sớm như vậy, Lộ tiểu thư đã có hứng thú đi ngắm cảnh!”

“Vâng, ngày hôm qua em nhìn thấy phong cảnh trên đó rất đẹp đã nghĩ nhất định sáng nay phải đi qua đó ngắm nhìn!”

“Cảm thấy thế nào?”

“Đúng như em tưởng tượng... Rất đẹp.”

“Vậy sao?” Nghiêm Dịch gạt đầu, lại nhấp một ngụm rượu, giống như chợt nhớ ra, liền bổ xung “Nhưng cần phải cẩn thận, vách núi đó rất cao, ngã xuống chắc chắn mất mạng!”

Tôi nhìn hắn ta, Nghiêm Dịch vẫn như trước khẽ nhếch khóe miệng, nụ cười của hắn ta mạnh mẽ như triều cường, làm nổi bật lên nét quý dị, giống như một đóa hoa đỏ tươi đáng sợ.

Tôi xiết chặt chiếc đĩa trên tay “Cảm ơn anh nhắc nhở, em nhất định sẽ cẩn thận!”

Trước mặt, Nghiêm Dịch lại nâng ly rượu lên hướng tôi mời, rồi lại ngửa đầu uống cạn.

Lí Thấm nhìn tôi đầy quái dị, nhưng cô ấy rất nhanh hạ mi mắt, tiếng đĩa ăn chạm vào đĩa tạo ra những âm thanh va chạm thanh thúy.

Một bữa sáng diễn ra trong không khí quý dị, sau khi ăn xong, Nghiêm Diệu cùng với Nghiêm Dịch vào thư phòng, để Lí Thấm ở lại cùng tôi đi dạo trong hoa viên.

Đi bộ một lát, chúng tôi ngồi nghỉ ngơi trên ghế đá trong hoa viên.

“Lộ tiểu thư và Nghiêm Diệu ở cùng nhau bao lâu rồi?”

“À...” Tôi xấu hổ nhìn cô ấy “Được nửa năm rồi!”

“Nửa năm?” Lí Thắm ngạc nhiên, lập tức lại nở một nụ cười có phần cứng ngắc.

“Sau này chị có thể gọi em là Tịch Ngôn...” Tôi nhìn cô ấy mỉm cười, trên mặt Lí Thắm chợt đỏ hồng, gật đầu.

Cô gái này, nhìn nhu thuận như vậy, tại sao trở thành bạn gái Nghiêm Dịch? Còn nữa, cô ấy biết về Anh không? Bọn họ...

“Tịch Ngôn...” Tiếng gọi của Lí Thắm kéo suy nghĩ miên man của tôi trở lại hoa viên.

Tôi nhìn cô ấy, trong mắt cô ấy hiện lên sự khác thường. Chậm rãi gọi tôi “Tịch Ngôn... Cô...”

“Tịch Ngôn!” Tiếng nói của Nghiêm Diệu đột ngột xuất hiện, tôi nhìn thấy mặt Lí Thắm chợt biến sắc, rất nhanh che giấu sự dị thường ban nãy, Nghiêm Diệu đã đi đến bên người tôi.

“Nói chuyện xong nhanh như vậy?” Trong lòng tôi thầm tiếc nuối, mới vừa rồi, tôi rõ ràng trông thấy Lí Thắm có điều gì đó muốn hỏi tôi. Bộ dạng muốn nói lại thôi của cô ấy cùng với ánh mắt do dự kia.

“Ừm, chúng ta đi ra ngoài đi!” Hắn cúi người xuống, kéo tay tôi đứng lên.

“Đi ra ngoài?” Tôi không biết hôm nay vẫn còn trong lịch trình du ngoạn của chúng tôi.

Tôi quay đầu nhìn Lí Thắm “Chúng ta...”

“Đi đi, chơi vui vẻ!” Lí Thắm mỉm cười, tôi lại nhìn thấy đôi tay cô ấy đặt ở thắt lưng không ngừng nắm chặt.

Tôi nhú mi, Nghiêm Diệu đã bắt đầu đưa tôi đi, tôi lại quay đầu, Lí Thắm đứng ở đó một lúc lâu không có ngồi xuống. Cho dù lúc cô ấy nâng tay chào tôi, trong mắt cô ấy vẫn tràn đầy ưu thương.

Cô ấy muốn nói gì với tôi?

Lần này không có ai đi cùng chúng tôi, Nghiêm Diệu bắt một chiếc taxi, để tôi ngồi vào xe, sau đó hắn đi đâu đó, khi trở về trên tay là một bó hoa bách hợp. Tôi nhìn sắc mặt nghiêm trang của hắn, trong lòng không kìm được sự bất an.

Xe yên lặng chạy trên một đoạn đường núi, lúc dừng lại, tôi nhìn thấy một bia đá, trên mặt khắc hai chữ rất lớn “Mộ viên”

Chúng tôi xuống xe, đưa mắt trông về phía xa đều là rừng núi xanh um tùm, có một hàng bậc thang dài phía trên, xung quanh rất nhiều bia mộ.

Tôi ngẩn người, Nghiêm Diệu nắm tay tôi, dắt tôi bước lên bậc thang, tôi nghe được tiếng tim mình đập cuồn cuộn, trực giác cho tôi thấy, một bí ẩn sẽ mở ra, nhưng tôi lại sợ hãi, sợ hãi Nghiêm Diệu thẳng thắn với tôi, sợ hãi hắn chân thành với tôi...

Rốt cuộc, chúng tôi dừng lại trước một bia mộ.

Ái nữ. Lí Tâm Nghiên.

Lí Tâm Nghiên.

Tâm Nghiên.

Cái tên này vẫn thường xuất hiện trong giấc mơ của tôi, một cái tên tôi không thể mở miệng gọi.

Tôi không nghĩ sẽ hỏi, cũng không dám hỏi...

“Nghiêm Diệu...” Nghiêm Diệu buông tay tôi, cầm bó hoa bách hợp nhẹ nhàng đặt trước bia mộ, ngay dưới tấm ảnh trên bia mộ ấy, đầu ngón tay khẽ vuốt mặt đá nhiễm bụi. Sau đó thuận thực lau sạch bụi, nhặt hết rác rưởi xung quanh. Từ đầu tới cuối, tôi đều đứng nhìn, trong lòng quá dị không nói nên lời, giống như có nỗi khổ riêng.

Đã từng như vậy, hẳn đã từng ôn nhu như vậy với người khác, đã có một cô gái khác.

“Tịch Ngôn...” Nghiêm Diệu quay đầu nhìn tôi, tôi không biết chính mình có thể cười tự nhiên đến thế, chỉ cảm thấy đầu ngón tay không tự giác cắm sâu vào lòng bàn tay đau đớn.

Nghiêm Diệu kéo tôi đến gần hơn, tôi theo bản năng kháng cự hẳn, thực không rõ hẳn vì sao lại dẫn tôi đến đây. Mang tôi đi gặp bạn gái cũ của hẳn sao?

Nghiêm Diệu nhìn ra tôi không thoải mái, ôm lấy đầu vai tôi hướng về phía bìa mộ yên lặng cúi đầu.

“Tịch Ngôn... Cô ấy là người trước đây anh từng thích!” Rốt cuộc thì hẳn cũng nói, không phải tôi đã sớm đã đoán ra sao? Vì sao khi nghe Nghiêm Diệu nói trong lòng tôi lại xúc động dị thường như thế. Tôi không nói gì. Cảm nhận được chính mình đã rất nhanh vô thức nắm lấy góc áo Nghiêm Diệu.

“Cô ấy là người đầu tiên anh thích...” Ánh mắt Nghiêm Diệu trở nên âm u, giống như đang nghĩ về quá khứ “Anh từ nhỏ không thích giao tiếp với người ngoài, thậm chí có thể nói là tự ti, mặc kệ anh trai có thể bảo vệ anh, cho anh những điều tốt đẹp nhất, nhưng anh vẫn không thể tìm được cảm giác thoải mái. Anh đem chính bản thân mình nhốt trong thế giới cô độc, có đôi khi ngay cả Nghiêm Dịch cũng không thể chạm đến thế giới của anh. Cho đến khi... Một ngày, một cô gái bước vào thế giới của anh, mặc kệ anh đối với cô ấy lạnh nhạt thế nào, thái độ từ chối mãnh liệt thế nào, cô ấy đều mỉm cười, lần đầu tiên anh cảm giác được thì ra trong cái thế giới của anh cũng có mặt trời...”

Đúng vậy, tôi từng cảm thấy, thế giới của Nghiêm Diệu giống như mãi mãi tràn ngập trong sự u ám, ngoại trừ hiu quạnh cô đơn, trong trẻo nhưng lạnh lùng thì thực sự không còn gì đáng nói.

Nếu khiến cho hẳn cảm giác ấm áp, như vậy người đó nhất định...

“Nhưng là... Anh đã sai lầm rồi, sau đó anh phát hiện lý do buồn cười mà cô ấy tiếp cận anh, là đánh cược, cô ấy đối tốt với anh, đối với anh ôn nhu, tất cả đều là giả dối, cô ấy chỉ là cùng bạn bè mình đánh cược, cô ấy thậm chí còn có một người bạn trai rất tốt...” Nghiêm Diệu nói đến đây, bàn tay trên đầu vai tôi tăng thêm lực đạo, tôi biết, người bạn trai tốt đó chính là Triệu Phong.

“Anh không thể nào đối mặt được với chuyện ấy, cảm giác như đang ở thiên đường lại ngã xuống địa ngục, lúc ấy anh còn nghĩ sinh nhật lần tới của cô ấy, dùng tiền công lần đầu tiên đi làm thêm của mình mua vòng cổ tặng cho cô ấy, rốt cuộc lại không có cơ hội tặng...” Thân mình Nghiêm Diệu khẽ run, trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng hẳn nói “Tóm lại, kết quả chính là, là anh làm cho cô ấy chịu thiệt thòi, là anh hại cô ấy.” Tôi không biết sau đó xảy ra chuyện gì, hay nói cách khác là Nghiêm Diệu đã làm gì với Tâm Nghiên, tôi chỉ thấy được trong mắt Nghiêm Diệu hiện lên sự đau đớn khôn cùng, bàn tay trên vai tôi càng ngày càng nắm chặt.

Tôi ôm lấy hẳn “Nghiêm Diệu... Mọi chuyện đã qua rồi!” Hết thủy đã trôi qua... Bi thương cũng đã trôi qua không phải sao?

Chúng tôi gắt gao ôm nhau, quẩn luyến ở trong lòng đối phương tìm kiếm sự an ủi. Trong gió nhẹ, tôi nhìn ngôi mộ qua đầu vai Nghiêm Diệu, cô độc đứng ở nơi đây. Lặng lẽ...

Thật lâu sau, chúng tôi đi dọc theo bậc đá xuống dưới, tôi lôi kéo tay hẳn, chu miệng nói “Nghiêm Diệu... Anh dẫn em đến đây, không sợ em sẽ ghen ư?!”

Nghiêm Diệu nhìn tôi, rất nhanh nở một nụ cười, lại néo néo chớp mũi tôi, làm bộ đứng đắn nhìn xuống tôi nói “Thì ra có người ăn dấm chua!... Cũng phải!”

Tôi xấu hổ nhìn hẳn, mặt đỏ bừng.

“Nghiêm Diệu!” Người này, gần đây nói chuyện càng ngày càng không ra thể thống gì. Chọc ghẹo người ta cũng không để mặt mũi cho người ta nữa.

Tôi vươn vươn tay định đánh vào ngực hẳn tại bị hẳn vưng vàng bắt lấy. Trước mặt, vẻ mặt Nghiêm Diệu bỗng nhiên trở nên rất ôn nhu, lấy ra một chiếc vòng cổ, nhẹ nhàng đưa đến cổ tôi “Bây giờ, anh mang vật này tặng cho người xứng đáng nhận nó!”

Nụ cười của tôi cứng đờ, ưu thương nhìn hắn, rất nhanh thấy trên cổ lạnh lẽo. Tại sao ngọt ngào lại vẫn mang theo đau đớn như vậy?

Nghiêm Diệu...

“Tịch Ngôn, anh không muốn giấu diếm em điều gì, chuyện của anh, anh sẽ không bao giờ giấu diếm anh!”

“Anh biết em sẽ không ghen, em có biết, hiện tại trong lòng anh chỉ có em không? Tịch Ngôn!”

Cả người tôi chấn động, khó chịu nhíu mi, không nói gì dựa vào đầu vai Nghiêm Diệu, trong lòng đau đớn đến tận cùng.

Nghiêm Diệu à, không cần, không cần như vậy nhìn em, em sợ, sợ em sẽ không khống chế được yêu anh.

Nghiêm Diệu!!

Hắn nhìn tôi thật lâu, vuốt ve khuôn mặt tôi, trong mắt đầy mê hoặc, còn có thứ tình cảm tôi không hiểu được.

“Lộ Tịch Ngôn!” Tiếng hắn ôn nhu lại xen lẫn hỗn loạn.

Hắn chậm rãi đến bên tai tôi nói “Đừng lừa dối anh...”

“Tịch Ngôn... Đừng lừa dối anh, anh tình nguyện em giết chết anh cũng được, chỉ cần đừng lừa dối anh!!!”

12. Chương 12: Là Bạn Hay Là Thù?

Những ngày sau đó tôi sống trong thấp thỏm lo âu, tôi phải nghĩ cách tìm hiểu hành tung của Nghiêm Dịch, nhưng, hình ảnh thâm tình của Nghiêm Diệu lúc chúng tôi đi thăm mộ Tâm Nghiên cứ lần này đến lần khác hiện lên trong đầu tôi, trong lòng càng ngày cảm giác áy náy càng nhiều, tôi lại không có nhiều thời gian để do dự, ông trời đã ép tôi phải đưa ra quyết định.

“Hàng đã chuyển đến phía Tây, Dịch ca định lúc nào xuất hàng?!” Tình cờ đi ngang qua thư phòng, tôi nhíu mi nhìn vào cánh cửa để ngỏ, có người đang nói chuyện cùng Nghiêm Diệu, tôi đến gần cánh cửa hơn, không hiểu sao hôm nay bọn họ lại sơ xuất như vậy, tôi nhìn theo dấu giày dính bùn trên mặt sàn, xem ra người này đến rất vội vàng, không cần nhìn vào trong tôi cũng có thể nhận ra âm thanh này – Trát Nhân. Kể từ khi biến mất một thời gian, cảnh sát rất dễ mất đến hắn ta.

Hắn đã trở lại, như vậy có nghĩa là...

Hàng hóa? Là thuốc phiện sao?

Bởi vì vô tình phát hiện ra manh mối, lòng tôi vô cùng kích động, cảnh giác nhìn xung quanh, tôi nhẹ nhàng tiến đến sát cánh cửa.

“Nói bọn chúng chờ đã, không cần vội vàng, bên cảnh sát nhất định đã phát hiện, hai ngày tiếp theo tính tiếp!”

“Nhưng lão đại, những sổ sách ghi chép kia?”

Sổ sách?

“Bắt hắn đưa cho chúng ta...”

“Từ từ đã...” Bỗng nhiên tôi nghe được tiếng bước chân lên lầu, tôi không kịp suy nghĩ, bối rối xoay người đi về phía trước, mở cửa bước vào phòng ngủ, động tác liền mạch dứt khoát, nhưng do quá mức bất ngờ, tôi thậm chí không kiểm chế được, cơ thể run lên từng đợt, thở dốc từng hơi, lại nghe thấy âm thanh cửa mở ngoài hành lang, có tiếng người nói “Đại thiếu gia!”

“Ân!” Âm thanh trả lời trầm thấp, tiếp theo là tiếng bước chân ngoài hành lang, càng lúc càng xa, cuối cùng bên ngoài trở về trạng thái yên lặng, yên lặng đến quỷ dị. Tôi ngồi xuống, trong đầu nhớ lại những gì vừa nghe được trong cuộc đối thoại kia, xuất hàng, sổ sách. Tôi cố gắng tìm tin tức tổ chức của Nghiêm Dịch, nếu đó là thông tin chính xác, vậy bọn chúng sắp có hành động, hơn nữa nhất định có sổ sách ghi chép, sổ sách, chứng cứ!

Đúng vậy, chỉ cần tìm được sổ sách, như vậy sẽ có chứng cứ...

Lộ Tịch Duy, anh có nhìn thấy không? Em nhất định, nhất định sẽ đưa tên ác nhân kia ra cho pháp luật trừng trị.

Những ngày tiếp theo tôi luôn cẩn thận quan sát từng người trong căn biệt thự này, mấy hôm nay, ngay cả Nghiêm Diệu cũng trở nên bận rộn hẳn lên, hẳn không những cùng anh trai ra khỏi cửa từ sớm, mà còn đến tận đêm khuya mới trở về, đương nhiên, lúc hẳn không ở nhà đã cố ý phân phó người đi du ngoạn cùng tôi, cũng vì thế, tôi và Lí Thấm thân nhau hơn, tôi thật sự nhìn không ra tại sao cô gái này có thể ở bên Nghiêm Dịch mười năm dài như vậy, chuyện này khiến tôi bắt đầu hoài nghi liệu cô ấy có tham dự vào những hoạt động tội ác của Nghiêm Dịch hay không, nếu không, ít nhất cô ấy cũng mang ơn Nghiêm Dịch. Giống như Nghiêm Diệu sùng bái Nghiêm Dịch, có lẽ bọn họ biết rõ chuyện của Nghiêm Dịch như lòng bàn tay.

Tôi cũng phát hiện ra, người con gái này giống với bề ngoài cô ấy tinh tế nhưng nhu nhược, đối với bất luận kẻ nào, cho dù ở bên hầu hạ Nghiêm Dịch cũng không đòi hỏi trả giá, đối nhân xử thế rất hòa nhã. Điều này khiến cho tôi đang vắt óc nghĩ cách tìm ra sổ sách lại nghĩ đến một ý tưởng điên cuồng, tôi có thể thử thuyết phục Lí Thấm, thuyết phục cô ấy nói với tôi mọi chuyện. Tôi biết ý tưởng này rất điên rồ, tôi cũng đã rất do dự, nhưng hiện tại tôi rất bế tắc trong việc tìm chứng cứ, tôi đã hết đường, đúng lúc tôi tưởng như không còn cách nào, tôi lại phát hiện được một bí mật, điều này khiến cho tôi quyết định thực hiện cái ý tưởng điên rồ kia.

Là Lộ Tịch Duy, tôi tuyệt đối không nhìn nhầm, Lí Thấm cẩn thận cất giữ ảnh chụp của Tịch Duy, tấm ảnh kia là tôi thấy cô ấy lấy ra từ dưới gối ngủ.

Đúng là Lộ Tịch Duy!

Cô ấy nhìn ảnh chụp, mắt bi thương, vụng trộm khóc.

Tôi nghĩ cơ hội đã đến, Lộ Tịch Duy, anh nhất định phải phù hộ em, khiến cho những người hại anh bị trừng phạt.

“Cô lại sao biết anh trai tôi?” Sự xuất hiện đột ngột của tôi làm Lí Thấm hoảng sợ, không kịp trở tay, bàn tay cầm tấm ảnh của cô ấy bởi vì giật mình bà buông ra, tấm ảnh chậm rãi rơi xuống chân tôi. Tôi nhặt lên, chất vấn cô ấy “Cô biết Lộ Tịch Duy?”

Mặt Lí Thấm biến sắc, bối rối né tránh ánh mắt của tôi, tôi càng thêm chắc chắn suy nghĩ của mình là đúng, tiếp tục dùng khí thế bức người hỏi cô ấy “Cô nói đi, cô tại sao có ảnh chụp của anh trai tôi, hai người quen biết nhau? Chẳng lẽ...”

“Tịch Ngôn, hãy tin tưởng tôi, tôi chỉ nhớ tới một người thôi, tôi tuyệt đối không có ác ý, mà cô... Cũng biết rõ ràng, chuyện đã qua không thể cứu vãn được!”

Không thể sao, cô biết không? Cô càng nói như vậy, tôi càng chắc chắn suy nghĩ của tôi.

“Được, tôi đi hỏi Nghiêm Diệu!” Tôi làm bộ định rời đi, Lí Thấm cuống quýt đứng trước mặt tôi.

“Không được, Tịch Ngôn, cô sẽ không muốn biết sự thật đấy đâu!”

“Không muốn biết ư? Đó là anh trai tôi, cô biết đúng không? Biết anh trai tôi đã chết như nào đúng không? Tôi nói đến đây đã không không chế được âm thanh run run, cô gái này, khẳng định cô ấy biết, biết hết tất cả sự thật.

Trong đầu tôi hiện tên ý tưởng, tôi nắm chặt lấy cánh tay cô ấy “Cô nói cho tôi biết, có phải hay không... Có phải hay không cô cùng anh trai tôi...” Tôi nhìn cô ấy, cô ấy nhìn ảnh chụp, lại nhìn tôi.

“Có phải cô và anh trai tôi yêu nhau, cho nên Nghiêm Dịch... Cho nên Nghiêm Dịch...” Nhất định là như vậy, vì cô gái này, nên anh trai tôi khi ấy mới có bộ dạng cô đơn như vậy, bởi vì yêu thương cô gái này, hơn nữa phát hiện thân phận thật của anh trai tôi, cho nên Nghiêm Dịch đã giết anh ấy.

Giết Lộ Tịch Duy!

Giết...

“Tịch Ngôn, cô không được nói gì, cầu xin cô, coi như chuyện gì cũng không biết đi!” Lí Thầm đau khổ cầu xin tôi.

Không thể như vậy, tôi sao có thể giả bộ không biết gì.

“Anh ấy là anh trai tôi, là anh trai tôi. Nếu... Nếu cô thật sự yêu Lộ Tịch Duy, nên nói tất cả sự thật với tôi! Nói xong lời cuối cùng, tôi đã quên sạch kế hoạch ban đầu của mình, tôi chỉ biết, Lộ Tịch Duy là vì cô gái này mà chết, Lộ Tịch Duy yêu thương cô gái này, chuyện này thôi cũng đủ khiến tôi điên cuồng.

“Cô nói cho tôi biết, nói cho tôi biết đi!” Tôi muốn biết biết sự thật, biết tất cả sự thật.

“Lí thắm, cô hãy nói cho tôi biết, nói cho tôi biết!”

“Tịch Ngôn, đừng ép tôi, đừng như vậy!”

“Cô hãy nói cho tôi biết đi!”

“Thiếu gia, Lộ tiểu thư ở trên lầu!” Dưới lầu bỗng truyền lên tiếng nói làm cho chúng tôi im lặng, tôi sao có thể sơ xuất như vậy, quên mất nhiệm vụ của mình sao? Trước mặt, Lí Thầm nhanh chóng lau nước mắt, tiếng bước chân càng ngày càng gần, chúng tôi ăn ý nhìn nhau một cái.

“Tôi sẽ đến tìm cô!” Vội vàng hít thở, tôi đi rất nhanh khỏi phòng Lí Thầm, vừa rời khỏi thì Nghiêm Diệu xuất hiện ở góc hành lang.

“Đã về rồi!” Hai tay tôi đặt sau lưng, vụng trộm nắm chặt.

“Em sao vậy?” Nghiêm Diệu chú ý đến đôi mắt sưng đỏ của tôi, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn khóe mắt tôi. Tôi lắc đầu “Vừa rồi em sơ ý để bụi bay vào. Không sao đâu!”

“Để anh gọi thám Tửng lấy thuốc nhỏ mắt cho em!”

“Được. Cảm ơn anh!”

Một trận phong ba cứ như vậy qua đi, lúc ăn bữa tối, mấy ngày gần đây Nghiêm Dịch không có xuất hiện, Lí Thầm lâu lâu lại liếc nhìn tôi, bị tôi nhìn thấy lại bối rối tránh né, trải qua buổi chiều nghỉ ngơi hồi phục, tâm tình tôi khá lên một chút, tôi biết, tôi phải bảo toàn kế hoạch, không thể hành động lộ liễu, hiện tại tôi chỉ có một cơ hội duy nhất là Lí Thầm.

Trở lại phòng, Nghiêm Diệu hôm nay nhiệt tình khác thường, ôn nhu ôm tôi từ phía sau, đôi tay gắt gao ôm lấy tôi. Cảm giác được tâm tình hần hôm nay rất tốt, không nghĩ đến sau đó hần lại nói cho tôi một tin tức xấu. hần nói việc hần làm sắp xong rồi, làm xong việc này, hần sẽ mang tôi rời đi, cùng lắm là một tuần nữa.

Bảy ngày nữa, Nghiêm Diệu lại không biết, việc này đối với tôi như bị hắt một bát nước lạnh vào người vậy, nếu thực sự như lời hần nói, thời gian của tôi không còn nhiều nữa, Nghiêm Diệu và Nghiêm Dịch đều rất thông minh, đặc biệt là Nghiêm Dịch, nếu nói Nghiêm Diệu bởi vì yêu tôi nên có thể đem những điều dị thường của tôi coi như không nhìn thấy, nhưng Nghiêm Dịch, hần ta không như vậy, hần ta tâm địa độc ác giao hoạt. Lại cực kỳ am hiểu tâm kế, tôi bắt buộc phải đẩy nhanh tiến độ.

Cho nên ngày hôm sau, khi Nghiêm Diệu và Nghiêm Dịch vừa ra khỏi cửa tôi lập tức đi tìm Lí Thầm. Xem ra tối hôm qua cô ấy không ngủ được, sắc mặt trông rất tiêu tụy.

“Lí Thầm, cô hãy nói cho tôi sự thật đi!” Tôi tuyệt đối không bỏ ý định của mình.

“Tịch Ngôn, cô thực sự yêu Nghiêm Diệu sao?” Cô ấy làm như nhìn ra quyết tâm của tôi, nhưng lại vớt cho tôi một câu hỏi ngoài lề.

Tôi ngăn người không trả lời, chỉ nhìn thẳng cô ấy.

“Nếu cô yêu Nghiêm Diệu... Cô có thể vì cậu ta không truy cứu chân tướng không? Dù sao sự tình cũng không còn cách nào cứu vãn nữa.

Tôi nắm chặt tay, trong lòng hiện lên một chút do dự, tôi không thể như vậy, không thể do dự, tôi lập tức hiểu ý nói của Lí Thấm, tôi thật sự có thể bởi vì chữ “Yêu” mà buông tha sự thật sao?

Không, tuyệt đối không thể, mục đích của tôi là báo thù cho Lộ Tịch Duy, là báo thù.

“Cô có nói nữa cũng không thể ngăn cản tôi đâu!”

“Cho dù là sau khi cô biết sự thật, cô và Nghiêm Diệu không bao giờ có thể ở bên nhau nữa sao? Vĩnh viễn!”

Vĩnh viễn!!!

Vĩnh viễn sao?!!

Tôi đã biết tình yêu tôi và Nghiêm Diệu sẽ không có kết quả tốt đẹp, nhưng tại sao sau khi Lí Thấm nói ra những lời này, ngực tôi lại đau đớn như vậy?

Vĩnh viễn?

Nghiêm Diệu đã từng nói, chúng tôi sẽ bên nhau mãi mãi.

Nhưng, mãi mãi là bao lâu?

“Tôi... muốn biết sự thật!”

Lí Thấm nhìn tôi, trên mặt hiện lên một nét xa lạ, cô ấy chậm rãi nở một nụ cười chua xót. Quay lưng về phía tôi.

“Giống như cô nói, tôi yêu Lộ Tịch Duy. Tôi yêu anh ấy, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy tôi đã bị mê hoặc, tôi đã lún sâu xuống đầm lầy mà không hay, thậm chí tôi có thể vì anh ấy mà phản bội Nghiêm Dịch. Vì một người đàn ông tôi quen biết chưa đến mười tháng mà dứt bỏ mười năm tình cảm. Tôi là một cô gái độc ác, Nghiêm Diệu hận tôi là vì lý do này!”

Thì ra là vậy...

“Cái chết của anh trai tôi cùng Nghiêm Dịch có liên quan đúng không?!” Tôi từng bước tiến đến gần sự thật, nhưng tôi không thể chỉ một bước biết được tất cả, tôi phải từng bước chậm rãi khiến cho Lí Thấm nói hết tất cả.

Lí Thấm xoay người, hai mắt đã đỏ hồng.

“Có thể nói như vậy, tôi nghĩ... Tịch Ngôn, có một chuyện cô cũng biết!

Cơ thể tôi cứng đờ, Lí Thấm có thể nhìn rõ biểu tình tôi lúc đó.

Tôi nhìn cô ấy thật lâu, một lúc sau, tôi nói “Thực ra, tôi hoài nghi nghề nghiệp của Nghiêm Dịch, tôi nghĩ không thông suốt cuộc Nghiêm Dịch là thương nhân bình thường như vậy sao có thể có lượng tài sản khổng lồ như vậy, thậm chí khiến người khác khiếp sợ như vậy?”

Lí Thấm trầm mặc, cao thấp đánh giá tôi, làm như đang xem trong lời nói của tôi có mấy phần đáng tin.

“Tịch Ngôn, tôi khuyên cô cùng Nghiêm Diệu nên nhanh chóng rời đi, Nghiêm Diệu thực sự yêu cô, từ trước đến giờ, tôi thật sự chưa bao giờ thất vọng đối với một người con gái lại quan tâm như vậy. Cô... Không thể tổn thương cậu ta!”

“Anh trai tôi đâu?” Tôi thốt ra, thật sự là không chịu được kiểu cô ấy dùng Nghiêm Diệu làm tôi rối loạn, càng không thể bỏ qua là tôi vẫn để ý, cứ mỗi lần cô ấy nhắc đến Nghiêm Diệu, tôi vẫn để tâm. Tôi để ý đến cảm nhận của hắn, gần đây tôi còn thường xuyên tưởng tượng, nếu sau này hắn biết sự thật tôi lừa dối hắn... Kết quả này còn khiến tôi hiểu kỳ hơn chuyện về cái chết của Tịch Duy.

Tình cảm đối với hắn trong tôi càng ngày càng nhiều, nó khiến tôi cảm giác như không thở nổi.

“Lí Thấm, nếu mọi chuyện là như vậy, nếu cô thực sự yêu anh trai tôi... Cô lên đứng ra! Anh trai tôi không thể hy sinh vô ích như vậy!”

Sắc mặt Lí Thấm biến đổi rất nhanh, tái nhợt đến đang sợ, thậm chí, bàn tay của cô ấy bắt đầu run run, tôi không biết cô ấy nghĩ đến chuyện gì, nhưng nét kinh hoàng trong mắt cô ấy đủ để khiến tim tôi đập nhanh.

“Tịch Ngôn, cô sẽ không hiểu được Nghiêm Dịch thủ đoạn như thế nào đâu, tôi không thể, tôi đã phản bội hắn một lần, tôi không thể lại phản bội hắn, cô hãy đi đi, cô đâu không lại hắn đâu, cô và Nghiêm Diệu, hãy đi khỏi nơi này!”

“Không, Lí Thấm, cô có nghĩ đến không? Cô hiện tại đang che giấu thủ phạm giết Tịch Duy, cô không yêu anh ấy sao, nếu cô yêu anh ấy sao có thể để cho anh ấy chết không nhắm mắt như vậy chứ?” Tôi lớn tiếng, tôi biết, Lí Thấm đang do dự, nét ưu thương kia của cô ấy không phải là giả, chính nó cũng khiến tôi đau lòng, cô ấy từng yêu Lộ Tịch Duy, chỉ cần cô ấy yêu Tịch Duy, tôi vẫn còn cơ hội.

Sự kích động quá mức của tôi khiến Lí Thấm im lặng, cô ấy đứng đó, như đang suy nghĩ, thật lâu, cô ấy mới nói “Để tôi suy nghĩ một chút được không?”

Tốt lắm, tôi biết, những lời nói của tôi đã có tác dụng.

Tôi vội vàng gạt đầu, chỉ cần tôi cố gắng chút nữa, tôi tin tưởng cô ấy nhất định sẽ dao động.

Mặt khác, tôi cũng không từ bỏ việc tìm kiếm sổ sách, quan hệ giữa tôi và Nghiêm Diệu chop phép tôi được vào phòng sách, tôi cuối cùng cũng được tiếp cận với căn phòng xa hoa này, tôi không thể khẳng định căn phòng này có thiết bị ghi hình không, cho nên động tác của tôi không quá mức độ cho phép, nhưng sau vài ngày cẩn thận quan sát, tôi có thể khẳng định, nếu nơi này Nghiêm Diệu có thể cho phép tôi ra vào, khẳng định Nghiêm Dịch sẽ không đem loại sổ sách trọng yếu như vậy để ở đây, như vậy...

Bắt hắn giao cho chúng ta...

Tôi cố gắng nhớ lại cuộc đối thoại giữa Trát Nhân với Nghiêm Dịch, giao cho...

Không lẽ trước đây Nghiêm Dịch đã giao sổ sách cho ai, là thủ hạ của hắn? Là Nghiêm Diệu? Hay là Lí Thấm?

Có rất nhiều khả năng, như vậy ai mới là người giữ sổ sách.

“Thím Trương, thím lên phòng tôi thu dọn một chút, nhớ kỹ, đừng động đến ngăn kéo màu đen ở tủ quần áo!” Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng Lí Thấm phân phó việc với người làm.

Ngăn kéo màu đen?

Chẳng lẽ nói...

Đúng vậy, mặc dù chuyện trước đây thế nào, người con gái này đã đi theo Nghiêm Dịch mười năm, rất có thể...

Chỉ cần tôi tìm được... Thì cho dù Lí Thấm không muốn nói cho tôi cũng phải nói...

Tôi cẩn thận chờ thím Trương dọn phòng Lí Thấm xong xuôi, tôi lên vào phòng cô ấy, cố gắng tìm kiếm nhanh chóng, bỗng căn phòng trở nên sáng bừng. Tôi còn chưa kịp phản ứng, Lí Thấm đã đứng ở cửa. “Quả nhiên, cô đã sớm đoán được mọi chuyện?”

Tôi từ từ đứng lên, nhìn cô gái trước mắt mình, chợt hiểu ra tất cả. Tôi không nghĩ đến chuyện cô ấy có thể dùng cách này thử tôi, là tôi quá vội vàng rồi, cô ấy quá thông minh, tôi thật sự không nói được gì.

“Cô đã biết mọi chuyện, vậy lí do cô ở bên Nghiêm Diệu là vì... Tịch Ngôn, cô đi đi, coi như tôi trả lại Lộ Tịch Duy cho cô!”

“Trả lại? Trả lại thế nào, Lộ Tịch duy đã mất đi mạng sống, cô còn nói cô trả lại anh ấy cho tôi sao?” Nếu cô ấy đã chuẩn bị từ sớm, tôi sẽ không giấu diếm gì nữa.

“Ngay cả một chút kỹ xảo nhỏ của tôi cô cũng không nhìn ra, cô làm sao có thể đấu được với Nghiêm Dịch? Cô cũng chỉ có một cái mạng này mà thôi!”

“Tôi mặc kệ, tôi nhất định khiến cho kẻ hại chết Lộ Tịch Duy nhận sự trừng phạt thích đáng!” Dù sao cũng chỉ là tôi nhất thời sơ ý mới mắc mưu cô ta.

“Nhưng như vậy ngoài hy sinh vô ích, cô không thu được kết quả nào hết!”

“Vậy cô thì sao, một người đàn ông vì cô mà bị Nghiêm Dịch hại chết, cô lại có thể thờ ơ được hay sao? Nói cách khác, cô hiểu được cảm giác hai người đàn ông tranh giành một người con gái, cô lại nói cô yêu Lộ Tịch Duy, như vậy chính là dồn Tịch Duy vào chỗ chết!”

“Lí Thắm! Cô không xứng!”

Trước mặt tôi, Lí Thắm suy sụp ngồi xuống giường, chỉ nhìn tôi, hồi lâu không nói.

“Tịch Ngôn, đi thôi, bây giờ vẫn còn kịp, tôi có thể phát hiện được bí mật của cô, Nghiêm Dịch không thể không biết được, cô không đầu lại được hần đâu.”

Đầu không lại, đầu không lại, chẳng lẽ cô ấy chỉ có thể nói được câu này thôi sao?

“Lí Thắm, tôi nói rồi, tôi sẽ không đi, cô muốn nói chuyện này cho Nghiêm Dịch cũng tốt, vạch trần tôi cũng tốt, tôi không để ý, nhưng tôi nhất định phải tìm ra chứng cứ chứng minh tội ác của Nghiêm Dịch, cho dù có phải chết đi chăng nữa!”

Đúng vậy, cho dù chết!

Không chết thì tôi cũng không thể sống sót rời đi nơi này.

Tôi thông dong đi đến cửa, phía sau tôi truyền đến giọng nói lạnh lẽo của Lí Thắm.

“Tịch Ngôn... Đừng ép tôi! Tôi biết, đôi khi không phải ai cũng có thể chấp nhận được kết quả.” Ép?!!! Tôi ép cô ấy sao? Ai có thể đến đây, ai có thể nói cho tôi biết, từ trước tới giờ, tất cả mọi chuyện chỉ là một giấc mơ, chỉ là một cơn ác mộng!

Ác mộng khác sự thật ở chỗ nó sẽ kết thúc sau giấc ngủ của ta, nhưng sự thật, nó sẽ tàn nhẫn đi theo chúng ta suốt cả cuộc đời.

Tôi thậm chí đã chuẩn bị sẵn tâm lí, chuẩn bị đón nhận việc Lí Thắm đem hết bí mật của tôi nói cho Nghiêm Dịch, sau đó Nghiêm Dịch sẽ dùng phương pháp ngoan độc nào đến xử lý tôi. Nhưng mọi chuyện không diễn ra như những gì tôi tưởng tượng, hai ngày sau đó tôi vẫn bình an vô sự, buổi tối Nghiêm Diệu về nhà tôi cũng không phát hiện ra hần có điểm gì khác thường, có lẽ như Lí Thắm nói, coi như cô ấy trả lại Tịch Duy cho tôi.

Trả lại anh trai cho tôi.

Không thể dễ dàng như vậy, chỉ có thể dùng mạng đền mạng, chỉ có thể dùng tính mạng của Nghiêm Dịch mới có thể đổi lấy mạng của Lộ Tịch Duy.

Hôm nay, Trát Phi đã lâu không đến lại bỗng nhiên xuất hiện, hần cùng hai anh em Nghiêm gia sau khi ăn cơm xong liền vào thư phòng, hồi lâu không trở ra, do dự một lúc, tôi quyết định mạo hiểm đi thăm dò một chút tin tức, dù sao tôi cũng không còn nhiều thời gian, nếu còn do dự tôi sẽ không thu được kết quả, nếu sớm muộn gì cũng có ngày bị vạch trần thì ít nhất tôi cũng phải có được một chút ít tin tình báo quan trọng. Tôi nắm chặt hai tay, lén lút đi đến cửa thư phòng, lần này cửa đóng chặt, như vậy khẳng định lần này bọn họ thương lượng hoạt động tội ác, như vậy cũng khẳng định Nghiêm Diệu đối với chuyện làm ăn phi pháp của Nghiêm Dịch là có liên quan, cho dù không tham dự, thì hần cũng giống như Lí Thắm nhất định biết mọi chuyện. Mà chúng tôi, lại đứng ở vị trí đối lập với nhau.

Đúng lúc tôi đang ngẩn người, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân, tôi nhanh chóng trốn vào hành lang cạnh thư phòng. Một lúc sau, một người đàn ông áo đen tiến đến gõ cửa thư phòng, Trát Phi mở cửa, Nghiêm Dịch và Nghiêm Diệu cũng đi ra theo, người đàn ông kia ghé vào tai Nghiêm Dịch nói gì đó, giày tiếp theo đã bị Nghiêm Dịch đá một cước, Nghiêm Dịch phần nộ, hướng về phía người đàn ông kia hét lên “Nếu chuyện phải lộ, tao ày chết không toàn thây, lập tức đi giải quyết cho tao!” Người đàn ông kia khúm núm đứng lên, liều mạng cúi thấp người. Sau đó chạy trốn rồi đi, Nghiêm Dịch quay lại nói với Trát

Phi vài câu, Trát Phi gạt đầu rồi cũng rời đi, xem ra bọn chúng đã gặp phải chuyện gì. Tôi rất nhanh trở về phòng ngủ, vừa kịp nằm lên giường thì cửa mở ra.

“Em sao vậy?” Nghiêm Diệu vừa vào đã nhìn tôi, đi đến bên giường, đưa tay lên xoa xoa trán tôi “Không thoải mái sao? Anh gọi bác sĩ cho em!”

“Không cần đâu!” Tôi giữ chặt lấy hần, nhẹ nhàng lắc đầu “Chỉ là em cảm thấy mệt mỗi một chút thôi!” Những lời này của tôi không phải nói dối, gần đây tôi luôn có cảm giác lo sợ, bởi vậy thường xuyên mất ngủ, cơ thể cảm thấy mệt mỏi.

Nghiêm Diệu vẫn lo lắng xoa xoa hai má và trán tôi, xác định tôi không sốt, lấy cho tôi một cốc nước “Vây em cố gắng nghỉ ngơi một chút đi, anh phải đi ra ngoài bàn bạc chút chuyện, sau hai ngày nữa, chúng ta có thể rời khỏi đây, đến lúc đó anh đưa em đi du lịch cho thoải mái!” Nói xong, Nghiêm Diệu nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, tôi cười suy yếu.

Nghiêm Diệu nhanh chóng nghe điện thoại rồi dời đi, cửa vừa đóng tôi đã vội nhảy dựng lên, hai ngày nữa, tin này đối với tôi như tặng cho tôi một quả bom, hai ngày, làm sao tôi có thể giải quyết tất cả? Nghiêm Diệu lần này tuyệt đối nhượng bộ đối với tôi, tôi dám chắc chắn, sau này, tôi không còn cơ hội tiếp cận Nghiêm Dịch, không còn cơ hội biết được sự thật, thậm chí tôi có thể không còn cơ hội đến Thị. Không thể được, tôi nhất định phải thành công.

Ngay lúc tôi đang như con kiến trên chảo nóng, bỗng nhiên phát hiện trên sàn nhà có một mẩu giấy màu trắng, tôi nhặt lên, mặt trên đúng là có một địa chỉ, nhà kho ở quảng trường. Mặt trái, ghi chạng vạng tối. Tôi bắt đầu suy nghĩ, đây nhất định là do Nghiêm Dịch cho bọn họ địa điểm và thời gian giao hàng, nhưng chuyện này, lại dễ dàng để tôi biết được sao? Liệu đây có phải là âm mưu của Nghiêm Dịch? Suy nghĩ đến nát óc, cuối cùng tôi quyết định nói tin tức này cho Tả Lăng, dù sao tôi cũng không thông thạo Thị.

Mất một lúc lâu để giấu diếm người làm trong nhà, tôi mới ra được bên ngoài. Vì không muốn để lại phiền toái, tôi và Tả Lăng đều không liên hệ với nhau, anh ấy chỉ cho tôi một dãy số, nói khi nào khẩn cấp thì gọi điện đến đây. Sau khi ra ngoài, xác định không có ai bám theo sau, tôi đến buồng điện thoại công cộng, đưa tay ấn dãy số kia. Bởi vậy, tôi biết được một tin động trời, thì ra cục cảnh sát vừa phát hiện ra Nghiêm Dịch gần đây có buôn bán với người Miến Điện, đáng tiếc là để mất liên hệ với trình sát nằm vùng, bởi vậy cảnh sát không thể tìm thấy địa điểm giao hàng của bọn chúng, lúc này tôi báo cho bọn họ tin tức này, không ngờ được lại cùng với trình sát nằm vùng kia không hẹn mà gặp.

Chẳng lẽ, đây là Nghiêm Diệu sơ xuất đánh rơi sao?

Treo điện thoại, Tả Lăng luôn miệng dặn dò tôi không can thiệp vào chuyện này, tôi vẫn băn khoăn, anh ấy nói đây là việc quan trọng, phải trình báo và xin chỉ thị của cấp trên, nếu không được cho phép hành động, hoặc đợi đến lúc được cho phép hành động chẳng phải quá muộn rồi sao... Tôi không dám nghĩ nữa, lúc này không biết được mình đang muốn điều gì, tôi giờ tay bắt taxi.

Đó là một kho hàng bên cạnh bờ biển bị bỏ hoang, xe bỗng nhiên dừng lại, lái xe nói với tôi không thể đi tiếp, nhận được tiền thanh toán liền lập tức rời đi.

Tôi đứng ở cửa thật lâu, chậm chạp không dám tiến vào bên trong, trong lòng đang nghĩ ra hàng trăm ngàn khả năng có thể xảy ra, nhưng bây giờ tôi còn có sự lựa chọn sao? Bây giờ cho dù phát hiện đây là cạm bẫy tôi cũng phải nhảy xuống. Chỉ cần, chỉ cần có một chút cơ hội mỏng manh tôi cũng sẵn sàng mà nhảy xuống không một chút do dự.

Với chút dũng khí cuối cùng, tôi cẩn thận tới gần nhà kho, cánh cửa cũ nát đến mức sắp nứt ra khiến tôi không cần dùng lực đạo lớn đã có thể mở, tôi có thể nhìn hết mọi sự việc bên trong. Không có ai sao? Tôi đã đến sớm ư? Tôi nhìn mẩu giấy, bây giờ so với thời gian ghi trên đó sớm hơn vài tiếng đồng hồ, nén xuống do dự, tôi quyết định đi vào, tìm một chỗ tốt để ẩn nấp.

Rảo bước vào nhà kho trống trải, mùi ẩm mốc bốc lên. Tôi nhú mào đi về phía trước, nhìn xung quanh tìm một vị trí thích hợp để ẩn náu, phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân, tôi xoay người, điều đầu tiên nhìn thấy là vẻ mặt kinh hoàng của Lí Thắm.

“Lí Thắm...”

“Tịch Ngôn, đi theo tôi!” Lí Thấm nhanh chóng tiến đến nắm tay tôi, kéo tôi ra bên ngoài.

“Cô làm gì thế?!” Tôi giãy dụa, cô ấy sao có thể xuất hiện ở đây?

“Cô không muốn sống nữa ư? Đó chính là một cái bẫy!”

“Bẫy ư? Lại là cô làm sao?”

“Đi theo tôi, đi mau!” Lí Thấm nhìn xung quanh, lại giữ chặt tay tôi “Rời khỏi nơi này, nhanh lên!”

“Không!” Tôi giãy khỏi tay cô ấy, lui người về phía sau “Dựa vào đâu cô muốn tôi tin tưởng cô.”

“Cô điên rồi Lộ Tịch Ngôn!” Lí Thấm bắt khả tư nghị nhìn tôi “Tóm lại, cô mau theo tôi rời khỏi đây, tôi sẽ đem tất cả sự thật nói cho cô!”

Tôi dao động, hoài nghi nhìn cô ấy.

“Tôi vô tình nghe được Nghiêm Dịch gọi điện thoại, hẳn ta sớm đã biết thân phận của cô, hẳn ta là đang muốn chậm rãi đùa giỡn con mồi, quan trọng hơn là, hẳn ta muốn chứng minh, muốn chứng minh cho Nghiêm Diêu, cô hiểu không?”

Nghiêm Diêu! Thân thể tôi cứng đờ.

“Tịch Ngôn, nhân lúc bọn họ còn chưa đến, hãy đi theo tôi!”

Nghiêm Dịch đã biết hết mọi chuyện? Hẳn ta muốn chứng minh cho Nghiêm Diêu xem?

Đầu óc tôi nhất thời choáng váng. Tôi nhìn khuôn mặt thất kinh của Lí Thấm, bên tai tôi là tiếng nói thất thanh, như đập thẳng vào tai tôi.

“Tịch Ngôn, đi nhanh đi, Nghiêm Dịch có rất nhiều thủ đoạn, cô không tưởng tượng được đâu!”

“Không...!” Tôi đẩy cô ấy ra, Lí Thấm kinh ngạc nhìn tôi.

Nếu hẳn ta đã biết, hẳn ta sẽ nói, như vậy đây là một âm mưu, như vậy hẳn ta nhất định sẽ đến, nếu Tả Lăng đến... Còn nữa, tôi đã thất bại nhanh như vậy, tôi đã không thể báo thù cho Lộ Tịch Duy, tất cả những hi sinh của tôi đều uổng phí...

Tôi thật ngây thơ, tôi quả nhiên rất ngây thơ, tại sao biết rõ ràng không có kết quả mà tôi vẫn ngu ngốc đi ôm hi vọng, ngốc đến nỗi nghĩ chính mình có thể vì Lộ Tịch Duy báo thù!

“Tôi không đi, nếu hẳn ta đã biết, tôi có năng lực chạy trốn hẳn ta hay sao? Tôi sẽ không tha cho kẻ giết chết Tịch Duy, tôi muốn khiến cho hung thủ nợ máu phải trả bằng máu!”

“Lộ Tịch Ngôn!”

Tôi đứng đờ đẫn, đúng vậy, nợ máu phải trả bằng máu, như vậy, tôi sẽ ở đây chờ tên Nghiêm Dịch ác ma kia đến.

“Nghiêm Dịch, hẳn ta...”

Trước mặt tôi, Lí Thấm cắn chặt răng thống khổ nhìn tôi chăm chú.

“Tịch Ngôn à, cô hi sinh không công như vậy thì cứu vãn được gì? Tại sao cô lại ngốc nghếch như vậy?”

Ngốc, không có Tịch Duy thì thế giới có biến hóa như thế nào không phải cũng giống nhau sao? Trong đầu tôi hiện lên khuôn mặt đầm nước mắt của mẹ, bà nói, bà chỉ còn tôi, chỉ còn tôi nữa mà thôi.

Thật xin lỗi mẹ, có lẽ con gái phải rời xa mẹ rồi.

“Tịch Ngôn!” Lí Thấm nhìn thấy thái độ quyết tâm ở lại chờ Nghiêm Dịch của tôi, rất nhanh siết chặt tay, không ngừng thở dốc. Làm như đang hạ quyết tâm, giây tiếp theo, nàng đi đến gần tôi, nắm chặt tay tôi, dùng sức kéo tôi ra ngoài.

“Thả tôi ra, cô thả tôi ra!” Nếu có thể, cho dù phải xuống địa ngục, tôi cũng muốn lôi kéo theo tên ác ma kia.

“Lộ Tịch Ngôn!”

“Cô thả tôi ra đi, tôi không đi đâu hết, tôi không đi!” Tôi sẽ ở đây chờ.

Tôi tập trung sức lực, đẩy mạnh khiến Lí Thấm ngã sang một bên, cô ấy lao đảo lui về sau vài bước, tựa vào cọc gỗ phía sau.

“Tịch Ngôn, cô cần bản không thể tưởng tượng được Nghiêm Dịch sẽ tra tấn cô như thế nào, hẳn ta sẽ không coi ngươi là bạn gái của em trai hẳn mà buông tha cho cô, cô hiểu không? Cô có biết... Lộ Tịch Duy, anh ấy...”

“Tịch Duy!!! Anh ấy làm sao?” Vừa nghe đến tên gọi quen thuộc này, tôi như người mù lần đầu tiên nhìn thấy ánh sáng, nhìn khuôn mặt thống khổ của Lí Thấm, trong lòng lại trầm xuống, trực giác cho tôi biết, một sự thật kinh khủng sắp được tiết lộ, chính là thứ mà tôi luôn luôn tìm kiếm...

“Lộ Tịch Ngôn, cô đã nói, tôi là người hiểu cảm giác khi hai người đàn ông tranh giành mình, cô sai rồi, cô đã sai rồi, cho tới bây giờ, không phải Tịch Duy và Nghiêm Dịch tranh giành tôi, là tôi cùng với Nghiêm Dịch tranh giành Tịch Duy!!!” Lí Thấm như nổi cơn điên, rống to “Cô biết không? Anh trai cô mới là người yêu của Nghiêm Dịch!!!!!!”

“Không!!!!” Tôi kêu to, trong đầu như có dòng điện chạy qua, thoáng hiện lên khuôn mặt của Tịch Duy.

“Nha đầu, nếu không có được thứ em muốn, cho dù có được cả thế giới cũng không vui vẻ gì!” Cho dù có được cả thế giới.

Không, sẽ không, không thể như thế được, sẽ không...

“Ngay cả người mình yêu nhất Nghiêm Dịch cũng có thể hạ độc thủ, hướng hồ là cô, Tịch Ngôn, cô biết không? Anh trai cô, cũng là vì yêu Nghiêm Dịch nên mới bại lộ thân phận, nếu cảnh sát tiếp tục điều tra sâu hơn, anh ấy ngay cả huân chương cũng không có được, anh ấy đã yêu ‘Độc Phiến’!”

“Sẽ không, không phải, cô lừa tôi, cô đang nói dối tôi!!!!” Lộ Tịch Duy không thể như vậy, anh ấy sao có thể yêu Nghiêm Dịch, sao lại có thể, anh ấy không phải như vậy. Không phải!!!!

“Thật sự rất phản kích!” Một giọng nam lạnh lẽo cắt đứt lời cuộc cãi vã của tôi và Lí Thấm, tôi nhìn ra cửa, một thân quần áo tây trang an nhàn thông dong đứng lặng lẽ ở đó, cười mà như không cười nhìn chúng tôi.

13. Chương 13: Đáng Sợ

“Nghiêm Dịch, anh hãy bỏ qua cho Tịch Ngôn đi, cô ấy cần bản không phải đối thủ của anh... Coi như là.. Vì Tịch Duy đi!” Lí Thấm đẩy tôi ra sau lưng, đau khổ cầu xin Nghiêm Dịch.

Nghiêm Dịch cười lạnh lùng “Cô cho rằng nhắc đến Tịch Duy có thể thay đổi được chuyện gì sao?”

Sắc mặt Lí Thấm trở nên trắng bệch.

“Lí Thấm, tôi thật không tưởng tượng được, Tịch Duy đã chết mà cô vẫn yêu cậu ta như vậy!”

Tịch Duy. Vừa nghe đến tên của anh trai tôi, cơ thể đang đại ra không có chút phản ứng nào của tôi lập tức tỉnh táo, tên ác ma này, chính là hẳn ta giết Tịch Duy, tôi đẩy Lí Thấm ra, rút chiếc dao đã chuẩn bị sẵn “Đồ ác ma. Súc sinh!” Tôi nổi cơn điên lao về phía Nghiêm Dịch, hẳn ta lại không hề tránh né, cười lạnh nhìn chiếc dao đang đâm tới, nhưng giây tiếp theo, tay của tôi đã bị một người giữ lại, trước mặt, là đôi mắt màu đỏ tươi, lạnh lẽo khiến cho người ta tim đập chân run. Là Nghiêm Dịch!

Tôi muốn giãy ra, lại bị Nghiêm Dịch giữ chặt càng nhanh, không thể động đậy được nữa.

“Thả ra, thả ra. Nghiêm Dịch, anh nhất định không được chết tử tế, không được chết tử tế!”

“Thật vậy sao? Đó là điều chúng tôi vẫn mỗi mắt mong chờ, xem cô và tôi ai chết trước!” Nghiêm Dịch lạnh lùng nhìn tôi bị Nghiêm Dịch giữ chặt “Cô có muốn biết chúng tôi trừng phạt kẻ phản bội như thế nào không?”

Phía sau, bàn tay đang giữ chặt tôi đã bắt đầu dùng sức, tôi đau đến mức không kêu được nữa, cắn răng trừng mắt nhìn Nghiêm Dịch “Súc sinh!”

“Ba!” Giây tiếp theo, Trát Phi vẫn đứng bên Nghiêm Dịch từ đầu đến giờ hung hăng cho tôi một bạt tai, phía trước, Lí Thầm đã quỳ xuống đất “Nghiêm Dịch, anh buông ra cho Tịch Ngôn đi, buông tha cho cô ấy đi, Nghiêm Diệu... Nghiêm Diệu... Cô ấy là Tịch Ngôn mà, Nghiêm Diệu!”

Tôi không nhìn rõ biểu tình của Nghiêm Diệu, nhưng có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể phía sau đang dần trở nên cứng ngắc. Thật lâu sau, bên tai tôi vang lên tiếng nói lạnh lùng “Tôi đã nói rồi, đừng nói dối anh!”

Tôi tuyệt vọng nhắm mắt lại, nhưng lại nghe thấy tiếng thét chói tai, tôi mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt Lí Thầm đang tái nhợt đi, cô ấy cuộn mình dưới đất, như có thứ gì bên trong cơ thể đang hành hạ cô ấy, thậm chí ngón tay cô ấy cắm vào lòng bàn tay rất sâu, trên mặt là vẻ thống khổ.

“Anh đã làm gì với cô ấy?”

“Yên tâm đi, cô ấy đang hưởng thụ cảm giác của ‘Thiên Đường’!” Nghiêm Dịch nhìn tôi, vẫn để mặc Lí Thầm đau đớn quằn quại trên mặt đất, tôi khiếp sợ nhìn cô ấy không chịu được đau đớn, đang lê thân thể đến bên người Nghiêm Dịch, ôm lấy mắt cá chân của hắn ta, giống như một người hành khất đang nín giữ Nghiêm Dịch xin thức ăn, miệng không ngừng van xin “Cầu xin anh, cho em một chút ‘Thiên Đường’, em rất khó chịu, rất khó chịu!”

Đến bây giờ tôi mới hiểu ra, Nghiêm Dịch dùng một loại độc phẩm không chế Lí Thầm, chính là thứ mang tên Thiên Đường kia ư! Thật buồn cười, thứ thuốc kia khiến một người thống khổ van xin, một người ác độc đứng nhìn, lại mang cái tên đẹp nhất trên thế giới ‘Thiên Đường’. Thật đáng cười!!!

Nhìn Lí Thầm vứt hết tôn nghiêm cầu xin Nghiêm Dịch, tôi tuyệt vọng nhắm mắt.

Sau đó, tôi bị đưa về Nghiêm gia, ném vào một phòng tối, tôi không biết Lí Thầm hiện giờ ra sao, còn có Tả Lăng, đây là cái bẫy Nghiêm Diệu đặt ra, một mũi tên trúng hai đích. Nếu Tả Lăng cũng đến... Tôi thực không dám tưởng tượng nữa, thật ra, thủ đoạn của hắn ta không được gọi là cao tay, chỉ là hắn ta biết lợi dụng tình hình, lợi dụng nhược điểm của người khác. Hắn ta biết tôi nóng lòng muốn biết sự thật, biết tôi rất hận hắn ta, bởi vì thù hận khiến tôi bị che mắt, nên cho dù tôi biết đó có thể là một cạm bẫy, tôi vẫn không oán không hối mà lao đầu vào, nhưng tôi đã không nghĩ đến một câu nói của tôi, một hành động vội vàng của tôi lại làm tổn thương một người. Bây giờ, ngoài cầu nguyện, tôi còn có thể làm gì nữa?

Nơi này rất tối, đèn nổi tôi còn không nhìn được cả ngón tay của mình, lại yên tĩnh tới mức tôi có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình. Như là một lời nguyện đòi mạng, tôi ngẩng đầu lên, hiện tại, mọi chuyện đã chấm dứt, vì nóng lòng muốn thành công, tôi đã khiến mọi thứ đổ vỡ. Mà trận này, ngoài trừ bị tổn thương, ngoại trừ bị thất bại thảm hại, tôi chẳng làm được gì.

Nhưng tôi vẫn không tưởng tượng được, địa ngục thực sự vẫn chờ tôi ở phía sau. Nó ở một nơi không xa, đứng nhìn tôi, chậm rãi, thích ý nhích dần dần về phía tôi, khiến cho tôi vạn kiếp bất phục.

Tôi không còn nhận thức được thời gian trôi qua như thế nào, hiện tại thế giới của tôi chỉ là một màu đen, tôi không biết bọn họ định xử lý tôi như thế nào, ngay lúc họ đưa cho tôi bữa cơm thứ mười ba, tôi nhất đầu có ý nghĩ rất điên rồ, liệu có phải đây chính là một thủ đoạn của Nghiêm Dịch, hắn ta muốn tôi ở trong này suy nghĩ, cho đến khi tôi bị bức đến điên thì thôi. Trong khoảng thời gian này, cuộc sống của tôi thật sự rất đáng sợ, ngoài tiếng người đưa cơm, thì thoảng bên ngoài có tiếng bước chân thì không còn âm thanh nào khác, yên tĩnh đến đáng sợ, sự yên tĩnh này khiến cho tôi hít thở không thông. Thật sự rất đáng sợ.

Sau đó tôi lại nghĩ đến Nghiêm Diệu, từ đầu tới cuối tôi không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng lời nói lạnh lùng bên tai khi ấy lại khiến tôi nhớ rất rõ, rất lạnh lẽo, như mũi dao đâm thẳng vào tim tôi, thậm chí không có do dự, hắn vẫn đứng về phía Nghiêm Dịch, hắn cũng ngầm đồng ý cho Nghiêm Dịch xử lý tôi sao? Hắn nói yêu tôi, nói tôi vĩnh viễn không rời xa hắn, mà tôi lại lừa hắn, tôi nói không rời xa hắn, tôi còn nói tôi yêu hắn, nhưng tôi đã thực sự lừa dối hắn.

Sau đó tôi lại nghĩ đến Lí Thầm, nghĩ đến sự khó xử của cô ấy. Tôi còn nghĩ đến cha tôi, mẹ tôi, bạn bè, người thân, nhưng phần lớn thời gian tôi nghĩ đến Tịch Duy, tại sao có thể như vậy, Lí Thầm đã từng cảnh báo tôi không nên biết sự thật này, nhưng tôi vẫn không tưởng tượng được Lộ Tịch Duy tại sao lại cam tâm

tình nguyện ở bên Nghiêm Dịch, thậm chí tôi còn nghĩ rằng anh ấy bị Nghiêm Dịch tự tay giết chết rồi ném xác xuống vách núi đen kia.

Nhưng không thể nghĩ ra chuyện tàn nhẫn như vậy, sau vẻ hoàn mỹ của Tịch Duy, lại là một tình yêu tàn nhẫn. Nếu như đúng với lời nói của Lí Thâm thì là như vậy.

Mỗi ngày trôi qua tôi nhớ lại rất nhiều chuyện, nhớ lại rất nhiều người, đầu tôi đã sắp không chịu nổi, đau không chịu được, đêm nào cũng trằn trọc suy nghĩ, có thể đoán được nếu tình trạng này cứ tiếp tục tôi sẽ trở nên thảm hại thế nào. Đáng tiếc, Nghiêm Dịch hiển nhiên không muốn cho tôi cái chết thoải mái, giống như lời Lí Thâm nhắc nhở tôi, hắn ta rất hiểm độc, tôi không bao giờ có thể tưởng tượng nổi.

Bữa cơm thứ hai mươi mốt được đưa đến, giọng nam trầm kia rớt cuộc cũng vang lên. Ngoài cửa, ánh đèn sáng trưng, ở giữa cánh cửa kia là thân hình cao lớn sừng sững của Nghiêm Dịch, tôi đã nghĩ, ‘Mặt người dạ thú’ là câu nói thích hợp nhất để hình dung về Nghiêm Dịch, còn có nụ cười nhếch mép, nụ cười mang hương vị máu tươi và tội ác.

Nghiêm Dịch đưa tôi đến một gian phòng khác, trang hoàng đơn giản, toàn những đồ dùng màu tối, chắc chắn chủ nhân cũng lạnh lẽo như vậy, quả nhiên là hai an hem, sở thích cũng giống nhau, đến cách đặt ảnh chụp ở đầu giường cũng giống nhau.

“Anh mang tôi đến thăm phòng ngủ của anh là muốn cho tôi ở đây thưởng thức nghệ thuật sao?” Lúc này, ngoài tự giễu cợt bản thân, tôi còn có thể làm được gì?

Nghiêm Dịch cười lạnh lùng, thông thả ngồi xuống, hắn ta giống như muốn xem tôi giữ được vẻ bình tĩnh trong bao lâu, hắn ta đã biết tôi không thể, cho nên khi tôi nhìn thấy tập san của cảnh sát trên kệ TV rất lớn kia, tôi đã gần như quy xuống.

“Nhóm người này thật phiền phức, tôi còn muốn cảm ơn cô lần này đã hỗ trợ tôi lần này đại thắng!”

“Lại sao anh không giết tôi!”

Nghiêm Dịch đứng lên, chậm rãi đi đến gần tôi “Như thế này, không phải sẽ có thể chơi đùa vui vẻ hơn sao? Dù sao tôi cũng rất ngạc nhiên, cô có thể tự nghĩ ra kế hoạch tiếp cận tôi như vậy, đáng tiếc, tôi lại phát hiện ra, tất cả cũng bởi vì sự ngu ngốc của cô. Không sao, trong khoảng thời gian này tôi rất nhàm chán, có người cùng tôi chơi không phải tốt lắm sao!” Âm thanh của hắn như rất xem nhẹ chuyện này, lại có phần lạnh lẽo đáng sợ.

“Nghiêm Dịch, nếu tôi là anh, tôi chỉ tự cảm thấy bị thương mà thôi, anh không phải người, anh là súc sinh, động vật máu lạnh!”

Hắn ta không hề nổi giận, trên mặt thậm chí còn có nét cười. Đứng thẳng thân mình nhìn tôi “Cảm nhận được không? Nơi này có hương vị của Lộ Tịch Duy đấy, cả căn phòng này đều có hương vị của cậu ra, cô cảm nhận được không? Cậu ta từng ở trong căn phòng này, ngay trên chiếc giường kia, cô chắc không thể nào tưởng tượng được hình ảnh anh trai cô ở dưới thân tôi cầu xin tôi, cầu xin tôi...”

“Câm mồm! Câm mồm!” Tôi kích động che lỗ tai, hét lớn “Anh im đi, im đi!!!”

Hắn sao có thể vô sỉ như vậy chứ!

“Không thích nói về đề tài này sao?” Biểu tình trên mặt Nghiêm Dịch không hề có chút biến hóa, hai tay khoanh trước ngực “Mọi chuyện còn chưa bắt đầu đâu, tôi cũng không thể để cô có chuyện gì, nếu không sẽ chơi không vui đúng không!!”

Ác ma, đúng là ác ma, tôi bỗng nhiên cười to, người đàn ông này chính là ác quỷ, hắn ta có thể đem miệng vết thương của người khác xé rách rồi xát muối lên đó không lưu tình. Không đếm xỉa đến cảm giác của người khác là thống khổ thế nào. Hắn ta chính là ác quỷ.

“Anh muốn thế nào? Điên rồ, điên rồ, cho dù chết tôi cũng sẽ nguyên rửa anh cả đời!” Tôi vờ bình hoa trên bàn ném về phía Nghiêm Dịch.

Nghiêm Dịch chậm rãi giơ tay lên, giữ chặt cổ tay tôi “Chết sao? Đó chính là cách giải thoát cho cô rồi, tôi còn muốn tiếp tục chơi, cho nên cô cũng không thể chết dễ dàng! Cô nên biết rằng, ngoài anh trai cô ra, có

chính là người thứ hai khiến cho tôi thấy thú vị.” Nói xong, ngón tay thon dài của hắn đã xẹt qua gương mặt tôi, hơi thở nóng bỏng phả lên hai má tôi “Tôi đã nói cô có đôi mắt rất đẹp!”

Trong nháy mắt, tôi thấy trong mắt hắn một tia sang quen thuộc, lại khiến cho tôi thấy ghê tởm muốn nôn ra.

“Anh làm cho tôi thấy ghê tởm!” Tôi giãy dụa, lại càng bị giữ chặt, giây tiếp theo cơ thể đã bị hắn đẩy lên giường, hắn cũng tiến lại đây, hai tay giữ chặt tay tôi, mĩa mai nói “Tôi thực sự rất muốn biết, hai anh em các người có phải lúc ở trên giường đều nhiệt tình như nhau?”

“Thả tôi ra, đồ súc sinh, đồ súc sinh!” Tôi tình nguyện chết cũng không muốn bị hắn làm nhục như vậy

Tôi liều mạng giãy dụa, thậm chí nghĩ đến cắn lưỡi tự sát, Nghiêm Dịch lại nhanh tay bóp chặt khớp hàm của tôi khiến tôi há miệng, tiện tay đem một miếng vải nhét vào miệng tôi, tôi tuyệt vọng khóc, cố gắng vùng vẫy. Quần áo lại bị hắn cởi ra.

“Nghiêm Diệu... Nghiêm Diệu...” Bị miếng vải chặn lại, tiếng kêu khóc của tôi phát ra không rõ ràng, đó là một cái tên, tôi chỉ có thể nghĩ đến cái tên ấy, thậm chí nghĩ đến hắn.

Nghiêm Diệu, Nghiêm Diệu, anh ở đâu...

Đáng tiếc, tôi không thể kêu lên, hắn vẫn không xuất hiện, ngay lúc tôi tuyệt vọng muốn buông xuôi tất cả, dừng lại kháng cự, Nghiêm Dịch lại buông tôi ra. Hắn ta đứng thẳng thân mình từ trên cao nhìn xuống tôi. Hắn ta nhàn nhã sửa sang lại quần áo của mình cho chỉnh tề. Cười nhẹ.

Lúc tôi vừa nghĩ hắn cũng có một chút tính người, lại nghe thấy giọng nói của hắn “Cô thực may mắn, hai anh em chúng tôi không có hứng thú với cùng một cô gái, nhưng cô có muốn biết chúng tôi trước kia dùng phương pháp gì đối với cô gái từng đùa giỡn Nghiêm Diệu không?”

Lí Tâm Nghiêm?!

Cửa phòng lúc này mở ra, vài người đàn ông cơ thể vạm vỡ tiến vào, xếp thành một hàng trước mặt tôi. Tôi trừng lớn mắt, hiểu được ý nghĩa câu nói vừa rồi của Nghiêm Dịch, liều mạng lắc đầu, hoảng sợ lùi về phía sau.

“Cố gắng hưởng thụ đi!” Nghiêm Dịch vừa lòng nhìn biểu hiện của tôi, cuối cùng hắn khoát tay, mấy người đàn ông kia bắt đầu đến gần tôi.

“Không được lại đây, không được lại đây!” Tôi tóm những thứ gần mình ném vào bọn chúng, thoáng nhìn khung ảnh trên đầu giường, tôi cầm lên ném xuống đất, cầm lấy một mảnh thủy tinh đưa tới gần cổ “Đừng tới đây!”

Mấy người đàn ông đều dừng lại, nhìn về Nghiêm Dịch đứng đằng sau, hắn ta không có một chút biểu cảm nào, lạnh lùng ra lệnh “Không sao cả, chỉ cần không đùa chết cô ta là được!” Sau đó hướng về phía rồi nhếch khóe môi đi ra ngoài. Tâm tôi co rút lại, tôi cầm mảnh thủy tinh đang kề trên cổ muốn siết mạnh xuống, nhưng lại không cảm nhận được chút cảm giác đau đớn nào, bàn tay tôi đã bị giữ chặt, máu chảy theo cổ xuống phía dưới, đám súc sinh kia không hề để tâm, bọn chúng giữ chặt cơ thể tôi, trong đó đã có người vừa cười dâm dăng vừa bắt đầu cởi quần áo.

“Không! Không!!!”

“Đủ rồi!” Một âm thanh lạnh lẽo cắt ngang tiếng kêu khóc của tôi, tôi nhìn ra, Nghiêm Diệu đang đứng cạnh cửa, tâm trạng bối rối của tôi lập tức trở nên bình tĩnh, khóe mắt tôi, dòng nước mắt lạnh lẽo chảy xuống.

“Tôi tự mình xử lý!”

Nghiêm Dịch không nói gì, phất tay một cái, mấy người đàn ông buông tôi ra rồi theo hắn ta đi ra ngoài. Cửa bị đóng lại, bên trong khôi phục trạng thái yên tĩnh, tôi nắm lấy vạt áo, chặt chẽ bao lấy cơ thể, cuộn mình vào góc giường. Bắt đầu khóc.

“Tôi chỉ muốn biết, những thứ tôi biết về em, tất cả đều là sự thật sao?”

Thật ra hẳn hỏi câu này với mục đích gì? Nhưng tôi cũng không phải giấu diếm nữa, tôi gật gật đầu, cúi đầu vào giữa hai đầu gối, không có tiếng đáp lại, tôi cũng không dám ngẩng đầu nhìn Nghiêm Diệu.

Vẫn là im lặng, im lặng đáng sợ.

Giây tiếp theo, cơ thể của tôi được bế lên, ngẩng đầu, là khuôn mặt quen thuộc của Nghiêm Diệu, hẳn ôm tôi rời khỏi phòng, trở về phòng ngủ của hẳn, đem tôi đến trước vò hoa sen, xả nước xuống, cởi quần áo đã bị xé rách từ lâu của tôi ra, thân mình tôi ướt nhẹp, cần cổ bắt đầu thấy đau đớn, trong dòng nước dưới sàn đã bắt đầu có màu máu đỏ sẫm chảy xuống từ cơ thể tôi, Nghiêm Diệu cũng nhìn thấy, hẳn vẫn tiếp tục dùng nước tẩy sạch cơ thể của tôi, tăng thêm sức mà chà xát, thật sự rất đau, tôi chắc rằng chịu đựng không phát ra tiếng.

Hai tay tôi nắm chặt ở bên người. Thân thể gần như bị bọt nước bao phủ, Nghiêm Diệu cuối cùng cũng dừng lại, cầm lấy khăn tắm bên cạnh ném cho tôi, sau đó ra khỏi phòng tắm. Tôi cẩn thận lau cơ thể, máu trên cổ bắt đầu dần ngưng chảy, nhìn qua gương thất cần cổ đã phình hồng, miệng vết thương lưu lại một chút máu, nhưng không hề cảm thấy một chút đau đớn nào, có lẽ tôi đã mất cảm giác đau.

Chính là muốn đổi mặt.

Chính là muốn đổi mặt, tôi biết hẳn đang chờ tôi bên ngoài, không cần suy nghĩ, tôi sao có thể ra ngoài, hẳn yêu tôi đổi lấy việc bị tôi lợi dụng, hơn nữa, đây lại không phải là lần đầu tiên, không phải là lần đầu tiên Nghiêm Diệu dùng thật lòng đổi lấy sự lừa dối.

14. Chương 14: Khúc Mắc

Do dự hồi lâu tôi quyết định ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Nghiêm Diệu ngồi trên giường, tôi nhìn trong mắt anh không có dù chỉ chút động tĩnh, bộ dáng anh bây giờ từng rất quen thuộc với tôi, giống hệt lúc tôi mới quen biết anh.

Anh không nói gì, tôi không biết anh còn muốn biết gì, có lẽ lúc này, cũng không còn gì để nói nữa, tất cả mọi chuyện đều đã được phơi bày ra ánh sáng, mặc kệ chúng tôi có nguyện ý hay không, chúng tôi cũng đã đi đến bước đường này, từng bước từng bước đi ngay từ đầu tôi đã đoán được kết quả nhưng vẫn cam tâm tình nguyện lún sâu vào.

Chúng tôi lẳng lặng nhìn nhau, không khí trong phòng nặng nề đủ khiến cho người ta không thở nổi, rốt cuộc tôi không nhịn được nữa đành mở miệng “Mọi chuyện Nghiêm Dịch làm anh đều biết, anh còn học ngành luật làm gì nữa?”

Nghiêm Diệu cười lạnh nhìn tôi, chậm rãi nói “Em bây giờ là đang nói đạo lý sao? Em cảm thấy em bây giờ mình còn có tư cách gì mà đứng trước mặt tôi thuyết giáo?”

“Nghiêm Diệu...”

“Lộ Tịch Duy là anh trai em, Nghiêm Dịch cũng là anh trai tôi!”

“Nhưng anh trai anh tự tay giết Tịch Duy!” Hẳn ta là hung thủ. Là ma quỷ.

“Tịch Ngôn!” Nghiêm Diệu bỗng nhiên đứng lên, hai tay giữ chặt hai bả vai tôi, đôi ngươi lạnh như băng lại ánh lên nét giận dữ “Là Lộ Tịch Duy phản bội anh trai tôi, hẳn chết còn không hết tội!”

“Chết không hết tội sao?..” Tôi cười lạnh tự giễu, đúng vậy, tôi làm sao quên được, hai anh em bọn họ cùng chung dòng máu, tuyệt tình như nhau, máu lạnh như nhau.

“Đúng vậy, như thế em không phải là cũng chết không hết tội hay sao, anh không phải nên tự tay giết em hay sao?” Chết không hết tội? Nghiêm Dịch chính là ma quỷ, là ma quỷ tôi muốn ăn tươi nuốt sống.

Trước mặt tôi, đôi ngươi lạnh lẽo của Nghiêm Diệu nhú lại. Bàn tay đặt ở đầu vai tôi siết chặt hơn nữa “Tịch Ngôn, em đừng nghĩ anh không dám!!!”

Tôi cười lớn, không dám? Nghiêm gia các người có cái gì mà không dám làm?

“Được, Nghiêm Diệu, anh tốt nhất nên giết chết em đi, nếu không, em sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện này, đến chết, em cũng sẽ không tha thứ cho Nghiêm Dịch!!!”

“Lộ Tịch Ngôn! Em cho rằng mình còn có quyền quyết định mọi chuyện sao?”

“Anh giết em đi!” Tôi nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, có lẽ chết mới là cách giải thoát tốt nhất cho tôi, như vậy, tôi sẽ không cần phải khổ sở sống với thù hận nữa, Tịch Duy, cả đời này, em không còn cơ hội báo thù cho anh nữa rồi, em đã quá ngây thơ, nếu tiếp tục sẽ hại thêm những người khác. Thật xin lỗi, Tịch Duy, thật xin lỗi.

“Em quên mau như thế, lúc này chết đối với em mà nói là sự giải thoát quá dễ dàng!” Âm thanh lạnh lùng từ đỉnh đầu tôi chuyển xuống, tôi kinh ngạc mở mắt, gương mặt quen thuộc trước mặt bỗng trở nên xa lạ.

Tôi cảm giác được thân mình không tự chủ được, nhìn anh mà phát run, trước kia anh đúng là có lãnh đạm, nhưng bây giờ lạnh lẽo vô cùng, sự lạnh lùng của anh này đủ để khiến người ta sợ hãi.

“Tịch Ngôn, em phải dùng cả đời để trả giá cho chuyện này!” Anh đẩy tôi ra, tôi lảo đảo lùi đến bên giường, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nghiêm Diệu, tôi liền hiểu ra ý tứ trong lời nói của anh.

Cả đời, cả đời rồi cuộc là bao nhiêu lâu?

Tôi lại bị giam cầm, chỉ khác là từ phòng tối tôi được chuyển đến phòng ngủ của Nghiêm Diệu, Nghiêm Diệu đem tôi nhốt ở đây, hoạt động mỗi ngày của tôi chỉ ở trong phạm vi của căn phòng này, có người đưa cơm cho tôi ăn, chỉ là tôi vẫn phải chịu cái cảnh ngột ngạt không thở được.

Không ai hỏi thăm tôi, mỗi ngày, tôi chỉ có thể nghe được tiếng bước chân truyền vào từ hành lang bên ngoài cùng tiếng nói chuyện của bọn họ, đây là điểm duy nhất chứng minh tôi vẫn còn sống trên đời, một mình một thế giới lâu như vậy, gần như làm cho tôi quên mình vẫn còn sống, Nghiêm Diệu buổi tối mới trở về, nhưng anh không chạm vào tôi, anh nằm xuống liền ngủ, hoàn toàn coi tôi như không khí.

Những đêm dài tĩnh lặng, nghe tiếng người hít thở nhẹ nhàng bên cạnh, cả căn phòng tối om, ban đầu tôi cảm thấy sợ hãi, nhưng rồi từ từ tôi cũng thích ứng được, sự sợ hãi biến mất, tôi đã thích ứng được với bóng tối.

Tôi biết, là Nghiêm Diệu đang trừng phạt tôi, cũng có thể, anh căn bản không biết phải đối xử với tôi thế nào, vẫn là vừa yêu vừa hận sao? Bởi vì tôi phản bội anh nên hận là đương nhiên, nhưng về phần yêu, anh còn có thể yêu tôi sao?

Mỗi khi đêm khuya tỉnh lại từ giấc mộng, mở mắt ra vẫn là bóng tôi bao phủ tôi từ bốn phía, như một gương mặt dữ tợn tiến đến gần tôi, khiến tôi không thở nổi.

Trong lúc mơ hồ, có thứ gì đó lạnh lẽo đặt lên trán tôi, rất lạnh, chạm vào vầng trán nóng bỏng của tôi. Tôi mơ hồ mở mắt ra, giống như tôi đang gặp ảo giác, một gương mặt quen thuộc, biểu tình quen thuộc, trên đó là nét ám áp của anh, là sự quan tâm của anh, đây là ảo giác sao? Bây giờ, anh vẫn có thể dùng ánh mắt như vậy quan tâm tôi sao? Có thể sao?

Khi tôi tỉnh hẳn, cửa phòng đã mở ra, tôi nghe được tiếng người nói bên tai, là Nghiêm Diệu, anh đứng ở một bên, bàn tay cầm điện thoại siết chặt, lớn tiếng nói “Xảy ra sự cố sao? Tôi nói cho cậu biết, cho dù thế nào cũng phải đưa ông ta về đây!” Ngắt điện thoại di động, Nghiêm Diệu nhìn về phía tôi, thấy tôi đang mở mắt nhìn anh, trên mặt có chút bối rối, sau đó nhanh chóng khôi phục vẻ lãnh đạm, lúc này cửa mở ra, một người giúp việc bưng một chậu nước đi vào, ngồi xuống bên cạnh tôi “Lộ tiểu thư, cô đã tỉnh? Có chỗ nào không khỏe sao? Bác sĩ một lát nữa sẽ đến!”

Bác sĩ... Tôi lập tức nhú mi, muốn cử động thân mình, nhưng cả cơ thể đều đau mỏi.

“Tiểu thư, cô không nên cử động, cô đang sốt cao!”

Người giúp việc dùng khăn mặt gấp lại đắp lên trán tôi, lại cầm lấy một bát nước tỏa ra mùi hương khiến tôi gay mũi, đưa đến bên miệng tôi “Đây là canh giải cảm, cô uống trước đi, sẽ đỡ sốt!”

Hương vị vừa đến mũi tôi liền cảm thấy buồn nôn, tôi che miệng lại

“Thật khó ngủ!”

“Tiểu thư, cầu xin cô uống bát thuốc này, bác sĩ đã dặn dò, trước hết phải cho cô uống canh giải cảm!”

Tôi ngồi bất động, thật sự mùi của loại thuốc này rất khó ngủ, lúc này Nghiêm Diệu vẫn đứng một bên này giờ đi đến gần tôi, đoạt lấy bát canh trong tay người giúp việc “Uống hết đi!”

“Em ngủ một lát sẽ đỡ!” Tôi cự tuyệt, cũng không dám ngẩng đầu.

“Muốn tôi ép em uống sao?” Nghiêm Diệu không bỏ qua dễ dàng, nhíu mi nhìn tôi, trực tiếp đưa bát thuốc đến bên miệng tôi, hương vị kia lại sộc đến mũi tôi khiến tôi buồn nôn, tôi theo phản xạ đẩy ra. “Ba” một tiếng, bát thuốc rơi xuống sàn nhà, âm thanh bén nhọn, không khí trở nên yên tĩnh dị thường, người giúp việc vội vàng cúi người định dọn dẹp, lại nghe thấy tiếng nói lạnh lùng của Nghiêm Diệu “Không cần thu dọn, lập tức đi bảo người mang bát thuốc khác đến đây!”

Tôi ngồi im không nói lời nào, người giúp việc vừa đi, còn lại hai chúng tôi yên lặng giằng co.

“Muốn thế nào? Như vậy là muốn chết sao?” Trào phúng cười, tốt lắm, anh rút cuộc cũng chủ động nói chuyện với tôi. Tôi tự giấu bản thân, trong lòng dâng lên cảm giác chua xót.

Tôi vẫn không trả lời, Nghiêm Diệu vẫn lạnh lùng, thấy tôi không trả lời cũng không nổi giận, anh ngồi xuống bên người tôi, tôi cố ý không nhìn anh, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng sau lưng mình, một lát sau, tiếng bước chân vội vã vang lên, một người đàn ông xách một hộp thuốc đẩy cửa vào.

“Tiểu thiếu gia, thầy thuốc đến rồi!”

Một người đằng sau thở hồng hộc nhìn Nghiêm Diệu, nuốt nuốt nước miếng “Nghiêm Tiên sinh, bởi vì có chút chuyện, cho nên...”

“Không cần nói nhiều, đi khám cho cô ấy đi!” Nghiêm Diệu lạnh lùng cắt ngang lời giải thích của bác sĩ.

“Em không khám bác sĩ!”

“Lộ Tịch Ngôn!”

“Em nói em không khám bác sĩ!” Không yếu thế nhìn Nghiêm Diệu, bác sĩ định tới gần tôi xấu hổ đứng tại chỗ, không biết làm như nào cho phải. Ông ta quay lại nhìn Nghiêm Diệu như cầu xin sự giúp đỡ.

“Lộ Tịch Ngôn, em ở đây mặc cả với anh sao?”

“Mặc kệ anh muốn nghĩ thế nào, em không khám bác sĩ!” Tôi gằn lên từng tiếng.

Nghiêm Diệu nhíu mi, nắm lấy khuỷu tay tôi “Hôm nay phải khám cho cô ấy, không muốn cũng phải khám, ông lại đây!”

Bị anh quát, thầy thuốc nơm nớp lo sợ chạy tới, đưa ống nghe đến gần tôi, tôi dùng sức giãy dụa, như nổi điên vùng tay đánh vào người đối diện, Nghiêm Diệu không kịp tránh né cũng bị tôi đánh trúng. Tức giận quát “Lộ Tịch Ngôn!”

“Em không khám bác sĩ, em tình nguyện chết cũng không muốn anh dùng tiền bạc của Nghiêm Dịch cho em khám!” Tôi hét lên, cự tuyệt mọi người đến gần.

“Em tình nguyện chết!!!!”

15. Chương 15: Ma Quỷ

Đáng tiếc rằng hai anh em bọn họ đều đã nói lúc này chết đối với tôi là một loại xa xỉ, Nghiêm Diệu vẫn không giận dữ, nhưng bởi vì tôi kháng cự quá mạnh nên anh đưa bác sĩ ra khỏi phòng, sau đó trở lại rất nhanh, anh cúi đầu phân phó người giúp gì đó, người giúp việc gật đầu ra ngoài, Nghiêm Diệu lại đi đến

bên cạnh tôi, tôi ngồi im, có lẽ vì đang sốt lại dùng sức để phản kháng, tôi cảm thấy mệt mỏi, đầu choáng váng.

“Đợi bọn họ mang thuốc đến, cố gắng mà uống hết, anh có thể bắt bọn họ sắc thuốc đến khi nào em uống mới thôi!” Nói xong, anh tiện tay nhặt những thứ tôi vừa ném loạn dưới sàn đặt lên giường, sau đó đỡ tôi nằm xuống, tôi nhỏ giọng “A” một tiếng, vừa nằm xuống đã thấy nhẹ nhõm.

Không lâu sau, người giúp việc lại bưng một bát thuốc đến, trước ánh mắt chăm chú của Nghiêm Diêu kiên trì cho tôi uống bằng hết rồi đưa bát không cho anh xem, Nghiêm Diêu cũng đứng dậy đi ra khỏi phòng không quay đầu lại lấy một lần, người giúp việc đỡ tôi nằm lại, giăng co đến qua nửa đêm, tôi thật sự mệt mỏi, may mà bát thuốc kia có hiệu quả rất tốt, đầu không đau như trước nữa, tôi thở dài, mí mắt chậm rãi nhắm lại...

Không biết thời gian qua bao lâu, cảm giác được hơi ấm bên người, rất ấm áp, thậm chí, tôi còn cảm giác được tiếng tim đập, tôi chậm rãi mở mắt, cửa sổ sát đất khiến cho căn phòng tràn ngập ánh sáng, trước mặt, Nghiêm Diêu đang ôm tôi, hơi thở yếu ớt phả lên má tôi, tôi khẽ động dậy, chiếc khăn trên trán tôi rớt xuống, Nghiêm Diêu khẽ cử động thân mình, anh giống như đang tìm một vị trí thoải mái để nằm. Tôi nghĩ anh đã ngủ say, thật không ngờ anh bất chợt mở mắt, giống như là đột nhiên bừng tỉnh, Nghiêm Diêu trợn mắt nhìn tôi, theo phản xạ đưa tay lên sờ trán tôi, sau đó, nhìn thấy tôi đang nhử mi nhìn anh, con ngươi đen thâm trầm của anh lại hiện lên thứ tia sáng quen thuộc, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, cánh tay đang ôm cơ thể tôi buông ra, anh xoay người ngồi xuống, đồng thời, tôi dùng hết sức đến ôm anh từ phía sau, tôi có thể cảm giác được cơ thể anh trở nên đông cứng, anh không đẩy tôi ra, nhưng cũng không xoay người lại, trong không gian yên tĩnh, chúng tôi chỉ có thể nghe được hơi thở khó nhọc của nhau.

Thật lâu sau, anh vẫn không hề có phản ứng, tôi vươn đến trước mặt anh, hương vị độc chiếm của Nghiêm Diêu lập tức phả vào mũi tôi, tôi ôm cổ anh, cánh môi chậm rãi đặt lên môi anh, cơ thể anh lập tức đông cứng, sau đó lại thả lỏng, ngay lúc đó, một đôi bàn tay áp áp cầm lấy tay tôi, giây tiếp theo, anh ôm lấy thân thể tôi, tôi vững vàng ngồi trên người Nghiêm Diêu, ánh mắt lạnh đậm của anh gắt gao nhìn tôi.

“Nghiêm Diêu...” Tôi cắn môi, tay vươn đến hai má của anh, anh không hề cự tuyệt, sau đó, đôi môi run rẩy của tôi áp sát bờ môi anh, trước kia đều do anh chủ động, tôi vẫn không thể học được làm thế nào mới được, may mà rất nhanh sau đó, Nghiêm Diêu chủ động ôm lấy thắt lưng tôi, giúp tôi dễ dàng hôn sâu hơn.

Trong khoảng thời gian ngắn, chúng tôi dính sát vào nhau, khiến cho hô hấp không còn đều đặn, tôi hôn anh mãnh liệt, lại giống như đang xâu xé đôi môi anh. Cảm giác được anh bắt đầu chủ động, tôi lại muốn trốn tránh, nhưng lại bị anh giữ lại nhanh hơn. Từ sau lưng, tay anh chậm rãi đi xuống phía dưới, tiến vào vạt váy tôi, một cảm giác nóng bỏng quen thuộc.

Tôi hô hấp một cách nặng nề, cảm giác được đôi tay cứng rắn của anh, tôi nhắm mắt lại, cảm thụ cảm giác mê loạn này, nhưng giây tiếp theo, cơ thể tôi bị đẩy ra, tôi kinh ngạc mở mắt ra, trước mặt là ánh mắt nghi ngờ và lạnh lẽo của Nghiêm Diêu “Lộ Tịch Ngôn, em là đang có âm mưu gì nữa?”

“Nghiêm Diêu...”

Nghiêm Diêu đẩy tôi ra rồi đứng dậy, tôi không kịp phản xạ ngã xuống giường.

Anh đứng thẳng người nhìn tôi, lạnh lùng nói “Em còn muốn ở lại đây với tôi là vì mục đích gì?”

Tôi ngạc nhiên, đầu óc không kịp thích ứng. Tôi không nói gì, chỉ cảm thấy cả người thật lạnh.

“Con đường này chính là do em chọn.” Nghiêm Diêu nghiêng răng nghiêng lợi nói, liếc mắt nhìn tôi một cái sau đó đi ra khỏi phòng, cũng không quay lại một lần nhìn tôi.

Trên giường, tôi thả lỏng cơ thể đang tê dại, khẽ thở dài, đúng vậy, tôi đang muốn cái gì? Tôi đang muốn thứ gì?

Từ hôm đó trở đi mọi việc có những chuyển biến mới, phạm vi hoạt động của tôi không còn bị giới hạn trong căn phòng ngủ nữa, buổi chiều luôn có người đến đưa tôi ra hoa viên đi dạo, có lẽ Nghiêm Diêu sợ tôi chán đến mốc meo, cho dù là phạm nhân trong tù không phải cũng có giờ được ra khỏi buồng giam hít thở sao?

Cũng chính vì thế, đôi khi tôi vẫn giáp mặt với Nghiêm Dịch, chúng tôi không nói chuyện với nhau, chỉ đứng đối diện từ xa, anh ta vẫn cười đường hoàng nhưng không thể giấu nổi vẻ tà ác, không sai, trận chiến lần này, anh ta chính là người toàn thắng. Anh ta thậm chí không thêm bảo em trai cảnh giác với tôi, bởi vì anh ta vẫn tự tin rằng tôi căn bản vẫn không thể chịu đựng được một chút kích động.

Ngoài ra tôi cũng biết được một việc quan trọng, Nghiêm Diệu đã cho hạ nhân đi làm hộ chiếu cho tôi, không còn nghi ngờ gì nữa, Nghiêm Diệu nhất định muốn giữ tôi bên anh cả đời, trước đây anh đã từng nói qua, tôi sẽ phải dùng cả đời còn lại để bù đắp tổn thương của anh, như vậy anh muốn chúng tôi xuất cảnh sao...

Hôm nay, người giúp việc vừa đưa tôi về phòng đã thấy Nghiêm Diệu ngồi chờ tôi. Mà dạo gần đây, phải đến tôi anh mới có thể trở về.

Nhìn thấy chúng tôi trở về, anh ngẩng đầu nhìn chúng tôi một lượt, lại quay sang người giúp việc nói “Giúp tiểu thư thu dọn hành lý!”

Cả người tôi run lên, vội vàng hỏi anh “Anh muốn đưa em rời đi? Đi đâu?”

“Em không cần biết, chẳng lẽ em muốn cả đời ở nơi này?” Câu trả lời của Nghiêm Diệu đầy mỉa mai, anh khẽ liếc mắt nhìn tôi.

Tôi cắn môi không nói được gì.

Tôi biết Nghiêm Diệu sẽ không nói, tôi chỉ còn cách yên lặng ngồi một bên nhìn người giúp việc thu xếp quần áo của tôi vào vali.

Nghiêm Diệu ngồi đối diện với tôi, nhìn thẳng vào tập văn kiện trong tay, chúng tôi vẫn không nói chuyện với nhau, tựa như chúng tôi từ trước tới nay ở chung chỉ là hình thức, nhưng hôm nay không bình thường, đợi người giúp việc rời đi, tôi mới mở miệng “Mang theo em sẽ chỉ là gánh nặng của anh!” Cho dù tôi không đủ tư cách làm đối thủ của hai anh em họ, nhưng hiện tại, tôi đối với bọn họ không khác gì một quả bom hẹn giờ có thể nổ bất cứ lúc nào, tôi không phải thứ vô hại, giữ lại tôi việc nhận ảnh hưởng là không tránh khỏi.

“Em nói rồi, chỉ cần em còn sống ngày nào, em sẽ không từ bỏ việc trả thù Nghiêm Dịch, mang theo em, đối với hai người không có lợi!”

Nghiêm Diệu không trả lời tôi, thậm chí, đầu vẫn cúi xuống tập văn kiện không hề ngẩng lên chút nào.

Tôi đứng trước mặt anh, cố gắng bình tĩnh nhìn anh nhưng trong lòng đã trở nên rất rối loạn.

“Nghiêm Diệu... Anh đưa em đi theo làm gì, đây là sự trừng phạt anh nói sao? Anh muốn dùng quãng đời tự do còn lại của em để trừng phạt em sao?”

“Nghiêm Diệu, em có tội gì? Người có tội là anh trai anh, anh ta mới là người nên bị pháp luật trừng trị!”

Bất mãn cùng đau xót trong lòng tôi bấy lâu nay đã không còn chỗ chứa nữa, tôi ghen ngào hướng anh hét lên.

Trước mặt tôi, Nghiêm Diệu dừng động tác lật giấy, giấy tiếp theo, anh đứng lên, “Ba” một tiếng, tập văn kiện trong tay Nghiêm Diệu sượt qua tai bay đến vách tường sau lưng tôi, âm thanh va đập rất sắc nhọn và lớn, đó là cơn thịnh nộ của anh, hai mắt anh đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi hướng về phía tôi quá lớn.

“Lộ Tịch Ngôn... Em hỏi tôi vì sao mang em theo... Em không phải là người nên biết rõ nhất hay sao?!”

Vì sao?

Em không phải là người nên biết rõ nhất hay sao!

Trong nháy mắt, tôi thấy được sự đau đớn trong mắt anh, cuối cùng vẫn bị lạnh lẽo che lấp, tôi tin vừa rồi ánh mắt Nghiêm Diệu là hận không thể giết chết tôi, nhưng hai tay anh vẫn nắm chặt ở bên người, không hề gờ lên. Không có cách nào giờ lên.

Trong lòng tôi chột chưa xót, trái tim như bị người khác giày xéo, tôi nhắm mắt lại.

Trượt xuống nền nhà, gắt gao ôm lấy hai đầu gối, lần đầu tiên, tôi cho phép bản thân được khóc một cách thoải mái.

Thật sự, tôi cũng không muốn đi đến bước đường này, tuyệt đối không hề muốn, nhưng không thể cứu vãn được nữa, giống như cái chết của Tịch Duy, không còn cách nào cứu vãn lại, khi không còn đường lùi nữa, tôi chỉ có thể tiến về phía trước, chỉ có về hướng về phía trước mà bước tiếp... Không biết tôi khóc trong bao lâu, phát tiết bao lâu, lâu đến mức tôi không thể khóc được nữa, có người ôm tôi đến bên giường, thân mình dựa vào người anh, nhưng tại sao tôi vẫn không cảm nhận được sự ấm áp.

Kỳ thật chúng tôi đều đã sai lầm, trong hoàn cảnh như vậy, giữa chúng tôi không nên có tình yêu.

Bởi vậy lúc này giữa chúng tôi, cho dù chúng tôi có dựa sát vào nhau như thế nào, hai trái tim đã cách xa nhau quá rồi, giống như ở giữa có một vách vực sâu không đáy ngăn cách, chúng tôi ở hai bên bờ vực, dùng cách nào cũng không thể đến được với nhau.

Mà tôi. Trong lòng, có thể nói duy nhất, chỉ có...

Tôi chậm rãi mở to mắt, trong không gian tối đen là hương vị quen thuộc của Nghiêm Diệu, là hơi thở quyền luyện của anh.

Tôi vươn tay nhẹ nhàng đặt lên hai má anh, không còn là lạnh lẽo trong trí nhớ, là ấm áp, ấm áp.

Nghiêm Diệu...

Thật xin lỗi.

Lúc này, em chỉ có thể nói...

Em yêu anh.

Em yêu anh, Nghiêm Diệu.

Em...

Em đã yêu thương anh. Đã thực sự yêu anh...

Lòng ngực tôi thắt chặt, tôi hít thật sâu, đứng dậy rất nhanh, nhanh chân bước ra khỏi phòng, nhìn thấy bóng người ở góc hành lang.

“Thuốc trong thức ăn khiến bọn họ ngủ ít nhất ba tiếng!” Lí Thấm liếc mắt nhìn tôi nói.

Tôi gật đầu, đi theo cô ấy vào thư phòng, cô ấy đi thẳng đến một mặt tường, thành thực ấn một nút trên tường, vách tường lớn nhanh chóng mở ra, lộ ra một kết sắt, sau đó Lí Thấm ấn mặt mã, lấy từ trong kết sắt ra một quyển sổ.

“Chính là quyển sổ này, Trát Nhân đã xảy ra chuyện, Nghiêm Dịch mới có thể sơ sẩy như vậy, cô cầm lấy, dọc theo biệt thự có một con đường nhỏ, Tả Lăng ở bên sườn núi đợi cô!” Lí Thấm đem quyển sổ đưa cho tôi, mở cửa thư phòng đưa tôi ra ngoài.

“Bây giờ cô lập tức đi đi, không cần quay đầu, thuốc ngủ kia đối với mỗi người có tác dụng khác nhau, trước khi bọn họ tỉnh lại mau mau rời khỏi đây đi!”

“Nhưng Nghiêm Dịch nhất định sẽ đoán được cô giúp tôi, chúng ta đi cùng nhau không được sao?” Tôi bắt lấy tay cô ấy. Nghiêm Dịch nham hiểm như vậy, nhất định anh ta không bỏ qua cho Lí Thấm.

“Không!” Lí Thấm lắc đầu, rút tay lại “Mạng của tôi là của Nghiêm Dịch, nếu anh ấy muốn lấy lại, tôi không oán không hối trả lại cho anh ấy!”

“Lí Thấm!”

“Tịch Ngôn, cô đi mau đi, không thể trì hoãn, lần này, tôi đã làm hết sức có thể, tất cả trả lại như ban đầu!”

“Đi mau!”

Lí Thấm nhả tâm đẩy tay tôi ra.

Tôi biết không thể trì hoãn, bỏ lỡ cơ hội này sẽ không còn cơ hội nào thoát khỏi đây được nữa.

Tôi nhìn Lí Thấm đứng trước mặt, khẽ cắn môi, xoay người rời đi.

“Không từ biệt tiếng nào đã đi sao?” Âm thanh lạnh lùng bỗng nhiên từ phía trước truyền đến, trong bóng đêm, một bóng người chậm rãi xuất hiện.

“Nghiêm Dịch!” Tôi rất nhanh nắm chặt cuốn sổ trong tay, Lí Thấm cũng đi đến bên cạnh tôi.

“Anh tại sao có thể tỉnh lại...”

“Thấm nhi, em quên rồi sao? Loại thuốc này là do tôi dạy em dùng, em nghĩ rằng tôi không nhận biết được sao?”

“Tôi không ngại chơi lại trò chơi này... Một lần cuối cùng!” Khóe miệng Nghiêm Dịch khẽ nhếch lên. Hơi hơi híp mắt nhìn tôi “Có biết tại sao tôi không vạch trần âm mưu của các cô không? Nếu như Nghiêm Dịch không có cách nào quyết định, như vậy tôi giúp nó quyết định, khi nó tỉnh lại, mọi chuyện đều đã xong, cô hoàn toàn biến mất!” Nghiêm Dịch bình tĩnh nói, chúng tôi bắt đầu nhận ra trên tay hắn giờ lên một vật màu đen.

“Dịch ca!” Lí Thấm chắn trước mặt tôi “Dịch ca, buông tha cho cô ấy đi, chúng ta đều đã sai lầm rồi, không nên lại tiếp tục sai lầm thêm nữa!”

“Thấm nhi, em cuối cùng vẫn lựa chọn phản bội tôi? Đầu tiên là Tịch Duy, sau đó là em gái cậu ta, em theo chân anh em bọn họ thực ăn ý?” Nghiêm Dịch trào phúng cười, trên tay động tác lấp thêm đầu giảm thanh vào khẩu súng không ngừng lại.

“Dịch ca, cầu xin anh!”

“Lí Thấm, không cần cầu xin anh ta!” Tôi đẩy Lí Thấm ra, chết cũng không sợ, chỉ tiếc không đưa được tên ác ma này ra trước vành móng ngựa cho pháp luật xử lý.

“Thật ra cô rất dũng cảm.” Nghiêm Dịch lạnh lùng nhíu mi. Ánh mắt chột lệ vẻ hung hiểm, tay nâng họng súng chĩa vào tôi.

“Dịch ca!” Lí Thấm lại đến chắn trước người tôi “Đừng như vậy, Dịch ca... Dịch ca, anh đã mơ thấy Tịch Duy đúng không? Anh vẫn nhớ Tịch Duy đúng không? Nghiêm Dịch thả lỏng tay một chút, ngay lúc Nghiêm Dịch dạo ra, Lí Thấm xông đến ôm chặt Nghiêm Dịch, quay đầu hét lên với tôi.

“Chạy đi, chạy đi tiểu Ngôn!”

Tôi ngây người, giây tiếp theo, lão đảo lui lại, bên tai là tiếng hét của Lí Thấm, chạy mau, chạy mau, tôi té ngã, lại chắt vật đứng lên, liều mạng chạy về phía trước, bỗng nhiên nghe được một tiếng kêu to, quay đầu lại, cơ thể Lí Thấm đã tách ra khỏi Nghiêm Dịch.

Không, tôi nhìn thấy thân ảnh yêu kiều kia ngã xuống đất, nước mắt tràn đầy khóe mi.

Nhưng có người đuổi theo, tôi bắt chập người đó là ai, xoay người điên cuồng mà chạy.

Không ngừng thở dốc, không ngừng thở dốc, bốn phía tất cả đều là âm thanh hít thở nặng nề của tôi, cho đến khi...

Trước mặt chính là vách núi đen không đáy, còn có tiếng sóng biển gào thét bên tai.

Tôi dừng chân.

Không thể lùi được nữa.

“Đồ ma quỷ, ma quỷ!” Nhìn Nghiêm Dịch chạy đến gần mình, tôi nổi điên hướng về phía anh ta rít gào, anh ta đã giết Lí Thấm. Anh ta giết Lí Thấm.

“Nếu tất cả mọi chuyện đều do cô dựng lên, thì nên lấy cô chấm dứt tất cả!” Nghiêm Dịch ánh mắt lạnh lẽo, một lần nữa tôi lại đối diện với họng súng đen.

16. Chương 16: Rốt Cuộc Là Thù Hận

Tôi hít một hơi, nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi mở mắt ra, tôi bắt đầu cười to, đúng vậy, mọi chuyện thật nực cười, tất cả mọi chuyện.

Tôi thật ra chỉ là một người luôn tự cho rằng mình thông minh mà thôi.

“Anh có nhớ nơi này không?” Tôi bình tĩnh nói, sau đó nhìn thấy Nghiêm Dịch chậm rãi nhú mào.

“Nghiêm Dịch... Anh cho rằng anh thắng rồi sao?”

“Cho dù thắng tôi anh vẫn trắng tay, cho đến cuối cuộc chơi này, người yêu anh, người anh yêu, tất cả đều rời khỏi anh, hơn nữa, là do anh tự tay giết chết!”

“Lộ Tịch Ngôn!” Bàn tay đang cầm súng của Nghiêm Dịch run lên, anh ta trừng mắt nhìn tôi.

Tôi vẫn tiếp tục cười “Là bị tôi nói trúng tim đen sao? Nghiêm Dịch... Lí Thầm mới chỉ hỏi có phải anh đã mơ thấy Tịch Duy hay không? Lại có thể dọa đến người như anh, bởi vì anh căn bản không dám đối mặt với Tịch Duy!”

“Câm mồm!” Khuôn mặt vô cảm của Nghiêm Dịch đã trở nên dị thường, anh ta nghiêng răng nghiêng lợi hướng về phía tôi hét lên, nhưng vẫn không bóp cò súng.

“Đã bao lâu rồi? Có phải những người khác ở trước mặt anh đều không dám nhắc đến Tịch Duy? Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giúp cho anh tự lừa mình dối người, khiến cho anh quên đi chính là anh... Là anh tự tay giết chết người mình yêu!”

“Nghiêm Dịch, anh thật đáng thương. Anh ngay cả lương tâm của mình cũng không đấu lại được. Lúc này đây, anh có được cái gì? Anh rốt cuộc đạt được thứ gì?!”

“Lộ Tịch Ngôn!”

Đây là lần đầu tiên thấy Nghiêm Dịch không thể khống chế được tâm trạng, tôi từng nghĩ anh ta không có linh hồn, nhưng thật ra chỉ là không ai dám chạm đến vết thương của anh ta, vốn mỗi người đều có một nhược điểm, Nghiêm Dịch cũng không ngoại lệ.

“Lộ Tịch Ngôn, cô muốn chết sao?” Nghiêm Dịch tức giận hét lên với tôi.

“Anh!” Tôi bỗng trừng mắt, nhìn ra phía sau Nghiêm Dịch hét lên “Anh!”

Dường như lúc đó, Nghiêm Dịch đang định quay người lại, phía sau lùm cây lại bừng sáng, anh ta lập tức quay đầu, tôi lập tức với cành cây lớn ném lên người anh ta, Nghiêm Dịch kêu đau, súng trên tay liền rơi xuống vách đá.

Tôi vẫn ném thêm về phía anh ta, anh ta lại không nể hà gì giờ tay chưa bị thương lên đỡ cành cây, đá tôi ngã xuống đất, trước mặt tôi là một đôi mắt màu đỏ, trừng mắt nhìn tôi, anh ta chậm rãi giờ cành cây vừa bắt được của tôi lên, hướng đầu tôi muốn xuống tay.

“Pằng..”

“Không!!!”

Tiếng súng và âm thanh gào thét từ phía xa đồng thời vang lên.

Một làn khí nóng phả vào mặt tôi, vốn đã chuẩn bị tinh thần tiếp nhận đòn của Nghiêm Dịch lại không thấy gì, tôi chậm rãi mở mắt, trước mặt tôi, ngực Nghiêm Dịch đổ thối ngã xuống, đằng sau anh ta chính là Tả Lăng.

Mà tiếng gào thét kia...

Tôi chậm rãi nhìn sang bên cạnh “Anh... Anh!” Nghiêm Diệu ôm thấy cơ thể Nghiêm Dịch gọi lớn, tay anh run run lấy di động, tôi chỉ có thể đứng một bên nhìn mặt đất dần dần tràn đầy máu tươi. Tả Lăng đi đến bên người tôi, vỗ vỗ bả vai tôi. Tôi ghen ngào cúi đầu.

Xe cứu thương cùng xe cảnh sát xuất hiện rất nhanh, bác sĩ nói cho chúng tôi biết Lí Thấm đã tắt thở, về phần Nghiêm Dịch, Nghiêm Diệu đi theo cáng đến xa cứu thương ở phía trước, tôi nhanh chân chạy theo, từ đầu đến lúc ấy, anh rút cuộc cũng chịu ngẩng đầu nhìn tôi, nhưng chỉ là liếc mắt một cái, chỉ là liếc mắt nhìn tôi một cái khiến cho tôi như rơi xuống mười tám địa ngục.

Hận, tràn đầy hận, trong mắt anh ngoài hận thù không còn một thứ tạp chất nào khác.

Tim tôi nhói đau. Như bị người khác xử oan vậy, trái tim trong lồng ngực như bị một lưỡi dao nhọn cắm sâu vào, đau đớn không chịu được.

Cho đến khi còi xe cứu thương khởi động rồi dời đi, tôi vẫn đứng đại ra tại chỗ, thật lâu vẫn không thể lấy lại trạng thái ban đầu.

Tả Lăng nhìn lên bầu trời bắt đầu sáng, nói với tôi “Tiểu Ngôn, nhớ kỹ, chúng ta vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm, mối hận của anh trai em vẫn chưa báo được!”

Tôi hạ mi mắt, không nói gì.

Thù hận?

Giờ phút này, trong lòng tôi chỉ có ánh mắt đầy hận thù của anh, anh mất ấy thật lâu sau này tôi vẫn không quên được.

Lộ Tịch Duy, có phải em đã sai rồi không?

Sai lầm rồi sao?

Quyển sổ đó vốn là giả, Nghiêm Dịch đã sớm biết hết mọi chuyện, chúng tôi vẫn không có cách nào khiến anh ta chịu tội, nhưng tội sát hại Lí Thấm thì anh ta có muốn cũng không thoát được. Có điều chúng tôi không nghĩ đến chuyện, phát súng kia của Tả Lăng khiến Nghiêm Dịch xuất huyết trong, khó hô hấp, đến lúc hắn được lên xe cứu thương, bác sĩ nói anh ta có khả năng vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại, trở thành một người thực vật.

Người thực vật?!!

Theo pháp luật Trung Quốc, trừ khi phạm nhân tỉnh lại, nếu không, chúng tôi không thể đưa Nghiêm Dịch ra kết tội. Bởi vậy, nếu Nghiêm Dịch không tỉnh lại, anh ta cứ ngủ như vậy cả đời, như vậy việc điều tra tội ác của hắn mà tôi làm bấy lâu nay trở thành công dã tràng.

Kết quả này không phải ai cũng chấp nhận được. Chẳng lẽ hai mạng người bị giết, vậy mà vì việc Nghiêm Dịch hôn mê bất tỉnh là có thể dễ dàng đền mạng sao? Tội ác của anh ta tày trời như vậy, nhưng vì không đủ chứng cứ lại có thể bị bác bỏ ư?

Không, không thể dễ dàng buông tha cho anh ta như vậy.

Từ viện kiểm sát đi ra, tôi tự hỏi chính mình, Lộ Tịch Ngôn, kết quả này là ai thắng?

“Yên tâm, nha đầu, cảnh sát sẽ theo dõi sát sao việc tiến hành trị liệu của Nghiêm Dịch, một khi anh ta tỉnh lại nhất định sẽ phải chịu sự trừng phạt của pháp luật!”

“Vậy còn chứng cứ buôn ma túy của anh ta?”

Tả Lăng nhìn tôi rồi thở dài “Bọn anh vẫn không tìm được, lần trước ở trong kho hàng đã hy sinh vài đặc vụ, bọn chúng rất khôn ngoan, nhưng lần này chúng ta nhất định phải tra ra, nhân cơ hội Nghiêm Dịch xảy ra chuyện, bọn chúng lúc này như rắn mất đầu, có thể khẳng định đường dây buôn ma túy trên biên giới không có Nghiêm Dịch sẽ có kẻ hở cho chúng ta!” Kết quả vẫn có thể khiến người ta vui mừng. Ít nhất, chúng tôi cũng giúp được nhiều người tránh khỏi thương vong.

Một tháng sau, trường học khai giảng, tôi lại nhớ đến cuộc sống trước đây với Nghiêm Diệu, mỗi ngày đi học lại tan học, cuộc sống của tôi lúc này như thể Nghiêm Diệu chưa từng xuất hiện trong cuộc đời tôi vậy.

Tả Lăng nói cho tôi biết, những đường dây buôn lậu ma túy ở biên giới bởi vì Nghiêm Dịch hôn mê bất tỉnh mà trở nên rối loạn, cảnh sát bắt lấy cơ hội này cho canh phòng nghiêm ngặt, tiêu diệt không ít điểm nóng.

Về phía bệnh viện, nghe nói Nghiêm Diệu mời một chuyên gia tới chăm sóc anh trai, dù Nghiêm Dịch vẫn chưa bị kết tội nhưng anh không hề xuất hiện ở Thị, kết quả ở trường học cũng được bảo lưu, cứ như vậy mà biến mất, khiến tôi không kịp trở tay. Hoàn toàn biến mất trước mắt mọi người.

Còn tôi, vẫn không có cách nào quên được anh, mỗi khi đêm khuya tỉnh lại từ những cơn ác mộng, trong đầu luôn là hình ảnh anh nhìn tôi lần cuối, ánh mắt anh tràn đầy thù hận. Khiến tôi cảm thấy thật đau lòng.

Tôi biết, ân oán giữa chúng tôi lúc đó đã tạo thành một vết thương lớn, ngay trong trái tim, cho dù bao nhiêu năm trôi qua vẫn khiến chúng tôi thấy đau đớn, miệng vết thương ấy vĩnh viễn cũng không khép lại.

Ngày giỗ của Tịch Duy, chúng tôi một nhà ba người đến thăm mộ anh trai, trong ảnh chụp, vẫn là gương mặt tươi cười hoàn mỹ của anh, giống như anh vẫn chưa rời khỏi chúng tôi, vụ án của Nghiêm Dịch kết thúc, ba tôi xin chuyển về gần nhà, ở bên mẹ tôi một thời gian, bà đã không còn đau buồn như trước nữa, thân thể cũng khỏe lên không ít.

Tôi nói với chính mình, như vậy là tốt rồi, ít nhất bây giờ chúng tôi cũng hạnh phúc.

Lúc chúng tôi đến, có người đặt một bó hoa bách hợp trước mộ, anh ta nói là nhân viên của một cửa hàng hoa, trước đây rất lâu, một người đàn ông đã đặt trước, hằng năm vào ngày hôm nay sẽ đưa đến trước mộ.

Ba mẹ tôi nhìn nhau, tôi cười nói, nhất định là bạn của Tịch Duy.

Hai người đều vui vẻ cười, mẹ tôi cũng đặt bó hoa trong tay lên, sau đó lấy khăn ra lau ảnh chụp trên bia mộ.

Tôi xoay người nhìn bầu trời trước mắt.

Nghiêm Dịch, anh thật sự yêu thương Tịch Duy sao? Vậy sao anh có thể tự tay giết chết người mình yêu, bây giờ anh cho người làm như vậy sẽ cảm thấy bớt áy náy sao?

Lộ Tịch Duy, trong khoảnh khắc ngã xuống vách núi đen kia có phải anh cảm thấy rất đau lòng?

Câu hỏi này của tôi mãi mãi cũng không có đáp án, người đã chết, anh trai, ở trên thiên đường cố gắng sống tốt được? Quên hết mọi chuyện ở đây, sống một cuộc sống thật tốt!!!

Chúng tôi không thể phủ nhận, vẫn còn nhiều chuyện đau lòng, thời gian không phải là liều thuốc có thể chữa lành miệng vết thương, cho dù chúng tôi có nguyện ý hay không, chúng tôi vẫn phải nhớ rõ mọi chuyện, cho dù cố gắng quên đi, nó vẫn đọng lại trong ký ức chúng tôi, chậm rãi lưu lại...

Cũng là tại nơi đây, tôi hạ quyết tâm.

Tịch Duy, việc anh chưa làm xong em sẽ giúp anh hoàn thành.

17. Chương 17: Chỉ Còn Là Ký Ức

Cho dù đang tiến về phía trước, nhưng tất cả mọi người vẫn không thể quên được quá khứ trước đây của họ, như vậy cũng tốt, còn có thể nhớ đến những ngày tháng hạnh phúc.

Năm năm sau.

Có một đôi mắt, một đôi mắt đẹp mê người, tôi từng vì đôi mắt ấy mà sa vào tình yêu của anh, không thể tự kiềm chế được bản thân, cứ như tôi bị lốc xoáy cuốn vào, không thể dứt ra được, cùng không nghĩ sẽ tự mình dứt ra.

Nhưng trong nháy mắt, vẫn là đôi mắt ấy, nhưng không còn ảm áp như trước nữa.

Chỉ có hận thù.

Ngoài hận thù tràn ngập, trong đôi mắt anh không còn gì dành cho tôi.

“A!” Tôi giật mình mở mắt, trong không gian là tiếng hít thở của chính mình. Ngực không ngừng phập phồng hô hấp. Trước mắt là không gian đen tối.

Nặng nề thở ra, tôi với tay bật đèn ngủ ở đầu giường, ánh sáng mỏng manh chiếu lên khuôn mặt trắng bệch của tôi.

Tôi lau mồ hôi trên trán, không biết đã bao lâu rồi, bao lâu rồi tôi không còn mơ thấy cảnh tượng này?

Năm đầu tiên sau đêm kinh hoàng kia, mỗi đêm tôi đều gặp ác mộng, nhưng sau đó, hình bóng anh cùng những cơn ác mộng cũng dần dần biến mất hoàn toàn, nhưng tôi vẫn không hiểu tại sao, gần đây tôi lại bắt đầu mơ thấy anh, trong mơ, tôi bị anh bóp cổ không thở nổi.

Đã bao lâu rồi, khuôn mặt dần trong ký ức đã trở nên mơ hồ, nhưng cảm giác đau đớn này vẫn khắc sâu vào tim tôi.

Tôi ngồi dậy, tự ôm lấy cơ thể lạnh lẽo của mình, như vậy sẽ cảm thấy ấm áp hơn một chút.

Tôi rúc đầu vào hai đầu gối, cố gắng hô hấp từng chút một, từng chút một.

Bỗng nhiên, có người ôm lấy tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn, trước mắt tôi là một khuôn mặt mập mạp đáng yêu.

“Tiểu Tự!” Tôi giấu đi vẻ bi thương, ôm lấy Tiểu Tự, một thời gian không gặp, Tiểu Tự dường như đã mập lên rồi.

Lúc này, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, mẹ bưng một bát canh đi vào, trực tiếp bật đèn lớn, toàn bộ căn phòng lập tức được phủ đầy ánh sáng.

“Tiểu Tự, bảo dì con xuống giường đi!” Bà xoa xoa đầu Tiểu Tự, bé con kia lập tức lao vào ôm lấy bà.

“Dậy nhanh đi, đến giữa trưa vẫn còn ngủ được!” Mẹ vỗ vỗ lên chiếc chăn tôi đắp, cầm bát canh đặt lên tủ đầu giường “Rử mặt rồi uống bát canh này, sau đó xuống nhà ăn cơm!”

Tiểu Tự lập tức chạy đến bên tôi, tôi liếc mắt nhìn bát canh, hỏi mẹ “Là gì vậy?”

“Thuốc bổ. Con gái nên bồi bổ thật tốt, người trực đêm như con càng nên uống!” Mẹ tôi đến gần bế Tiểu Tự ra ngoài, vừa đi vừa nói.

Tôi dẫu môi, xốc chăn lên đi vào nhà vệ sinh.

Trong thời gian tôi vắng nhà, mẹ đã chăm sóc dạy bảo Tiểu Tự rất tốt. Lúc tôi từ phòng xuống đã thấy nó ngoan ngoãn tự xúc cơm ăn. Thấy tôi đi ra, vẻ mặt hưng phấn cực độ gọi lớn “Dì!”

Tôi cười cười xoa đầu con bé, lại nhìn mẹ “Mẹ, Tiểu Đào và Tiểu Tự rất giống nhau phải không, chúng đều tự mình ăn cơm. Mẹ xem, Tiểu Tự vẫn muốn được bón cơm, vậy mà mẹ nản được cho nó tự ăn!” Tiểu Đào và Tiểu Tự là sinh đôi khác trứng, Tiểu Đào là chị nhưng cực kỳ nhu thuận.

“Còn nữa, mẹ xem, Tiểu Tự nhà chúng ta không phải nên giảm béo sao?” Tôi liếc mắt nhìn thân mình mập mạp của Tiểu Tự.

“Nói lung tung. Tiểu Tự bây giờ rất tốt!” Mẹ trừng mắt nhìn tôi, lại gấp một miếng thức ăn cho Tiểu Đào “Cháu gái, ăn nhiều một chút, bà dì làm rất ngon đó!”

Tôi không nói gì, đi thẳng đến tủ lạnh lấy một chai nước lạnh, mẹ lại cản nhand “Con gái không nên uống nước lạnh như vậy!”

“Con biết rồi!” Tôi mở nắp bình nước, thuận miệng hỏi “Tả Lăng lại đi công tác sao?” Nếu hai đứa nhỏ này ở đây, khẳng định hai vợ chồng bọn họ nhất định lại đi làm nhiệm vụ rồi.

“Đúng thế, bọn chúng cũng thật là, quanh năm suốt tháng chỉ lo làm việc, hai bé con cũng không được chăm sóc thường xuyên, đáng thương vẫn là hai bé con này!” Mẹ tôi tuy nói như vậy, nhưng hai nhóc con kia đến

đây cả nhà tôi đều vui mừng. Mẹ tôi định đứng lên, hai đứa tiểu yêu tinh kia lại đồng thời giữ bà ấy lại, không cho bà đứng dậy.

“Tả Lăng cũng nên cho Phương Mẫn một danh phận, hai đứa bé đã năm tuổi rồi!”

“Con nói rồi, người ta đã có dự tính riêng, nếu có thời gian Tả Lăng nhất định cưới chị Phương Mẫn!” Mẹ tôi càng ngày càng nhiều chuyện, tôi không đủ kiên nhẫn nói chuyện với bà nữa.

“Thời gian? Còn phải đợi bao lâu nữa? Mẹ đã nói rồi, hai đứa đều làm cảnh sát không nên đến với nhau!”

“Mẹ!” Tôi buông đũa, mẹ nhìn tôi, trước mặt, tuy rằng năm đó mẹ nhất nhất phản đối tôi học cảnh sát, nhưng mấy năm nay bà vẫn nhắm một mắt mở một mắt cho qua.

“Mẹ, con biết mẹ lo lắng cho bọn họ, cũng có sao đâu, đôi khi hôn lễ không nhất định cứ phải làm thật to!” Tôi hạ giọng, gấp ẹ một miếng thức ăn để lấy lòng.

“Thật ra mẹ lo cho con hơn!”

Tôi giật mình, trừng mắt nhìn mẹ, bà ấy lại làm tôi nhớ đến những chuyện trong quá khứ.

“Tịch Ngôn, con đã hai bảy tuổi, con gái có được mấy lần hai bảy? Chú thím lần này nói muốn giới thiệu cho con một người, mẹ cũng muốn con nhanh chóng tìm đối tượng kết hôn, con xem có được hay không?”

“Mẹ! Đừng nhắc đến chuyện này nữa!”

“Con muốn khiến ẹ không được bế cháu ngoại sao, ba con còn một năm nữa là nghỉ hưu, còn con cứ ở sở cảnh sát, mẹ chỉ muốn có đứa cháu bên mẹ thôi!” Nhắc tới chuyện này, mẹ lại bắt đầu than thở khóc lóc.

“Không phải có Tiểu Tự, Tiểu Đào rồi sao?”

“Hai đứa đâu phải cháu ruột của mẹ?”

“Tư tưởng của mẹ thật lạc hậu!”

“Lộ Tịch Ngôn, con muốn khiến mẹ tức chết sao?”

“Được rồi, con đã biết!” Tôi thỏa hiệp “Mẹ và chú thím muốn con gặp ai?”

“Là người sắp đến chỗ con làm việc!” Mẹ tôi lập tức cười tươi, từ trong túi lấy ra một tấm ảnh “Là một người tốt đấy, ngày lễ Bái Thiên, mẹ đã xin phép thủ trưởng cho con nghỉ ngơi một ngày hôm đó!”

Tôi thở dài, mẹ tôi cái gì cũng đã làm, tôi còn có thể không đi sao?

Khẽ gạt đầu, tôi tùy tay gấp thức ăn đầy miệng, nhìn khuôn mặt vừa lòng của mẹ, trong lòng cũng thấy vui hơn. Anh trai mất nhiều năm như vậy, mẹ ở nhà cũng không có việc gì để làm, có lẽ, tôi thật sự nên giúp bà ấy toại nguyện, dù sao tôi cũng đã hai bảy tuổi, không thể phí phạm thời gian nữa.

Vì thế lờ lี้c mắt nhìn tấm ảnh, đúng là rất đẹp trai, trong lòng thầm cảm thán, hy vọng tôi không khiến anh ta thất vọng.

Mẹ nhìn thấy tôi để ý tấm ảnh, trên mặt lại cười tươi hơn, buông đũa, nhanh tay cầm tấm ảnh trước mặt tôi, nói “Ba năm trước mẹ đã gặp qua cậu ta, liền chụp một tấm ảnh, lúc ấy mẹ đã muốn cho con gặp mặt cậu ta, đáng tiếc khi ấy cậu ta lại có đối tượng rồi, nhưng hiện tại cậu ta độc thân, mẹ nghĩ bây giờ chính là lúc thích hợp nhất!” Mẹ tôi bắt đầu có ảnh hưởng của nghề cảnh sát rồi đấy.

Mặc dù tôi buồn mở miệng, nhưng lại nhin xuống tất cả.

“Như vậy nhé, chủ nhật tuần này, chúng ta đến tiểu khu bên cạnh dùng cơm!” Sợ tôi đổi ý, mẹ không ngừng dăn dò, mắt bà sáng ngời nhìn tôi, đến khi tôi gạt đầu, mở miệng nói đồng ý, tâm tình của bà tốt lên rất nhanh, vui vẻ ôm thân mình mập mạp của Tiểu Tự, hôn lên một cái lên má nó.

Tôi thở dài, vừa bực mình lại vừa buồn cười.

“Bà dì thật đáng xấu hổ!” Nhóc con Tiểu Tự ra vẻ mặt né tránh, Tiểu Đào lại ở bên cạnh thêm mắm thêm muối “Mặt đỏ rồi kìa, bà dì không biết ư, Tiểu Tự thích hôn môi kìa!” Bên cạnh, khuôn mặt Tiểu Tự đỏ bừng lên.

Tôi cùng mẹ cười lớn, hai đứa nhóc này đúng là hai đứa dở hơi mà.
Nhìn thấy mẹ tôi cười vui vẻ như vậy.
Đúng là không còn gì hơn..
Như vậy là đủ rồi.
Tôi có thể hi sinh mọi thứ, chỉ cần, chỉ cần người thân tôi được vui vẻ là đủ rồi.
Bọn họ hạnh phúc, tôi mới có thể hạnh phúc được.
Tuy rằng, hạnh phúc thực sự đã sớm rời xa tôi.
Rất lâu rồi, năm năm trước, tôi đã đánh mất hạnh phúc của chính mình.

18. Chương 18: Quen Thuộc

“Ngô” không được xem là nhà hàng nổi tiếng, đó chỉ là một nhà hàng được mở trong tiểu khu gần nhà tôi, cách bài trí và các món ăn đều rất tùy ý nhưng lại rất phù hợp với sở thích của mẹ tôi.

Tôi thật không hiểu nổi, người tôi gặp mặt ngày hôm nay sao có thể để ẹ tôi tùy ý sắp xếp như vậy, dù sao, tôi vẫn canh cánh trong lòng câu nói ngày hôm qua của mẹ “Khó có người có thể chấp nhận công việc của con!”

Nói ra thực đáng xấu hổ, công việc của tôi không nguy hiểm hay vất vả như Tả Lăng, hơn nữa “Nửa đường xuất sư” như tôi, đặc biệt là nữ sinh đều được ở cục quản lý đảm nhiệm việc soạn thảo công văn, phân tích vụ án, năm năm này, vụ án lớn nhất tôi xử lý cũng chỉ là việc điều tra tội phạm tháng trước dám trộm đồ của tiểu khu mà thôi, còn lại đều là những việc rất nhỏ nhặt, hoàn toàn không có dù chỉ là một chút nguy hiểm nào.

Chúng tôi ở quán ăn tên Ngô này đợi khoảng mười phút, nhìn thấy thời gian hẹn gặp mặt sắp đến nhưng không thấy bóng dáng ai xuất hiện ở cửa quán, như vậy có thể khẳng định, người kia hoặc là rất đúng giờ, đúng thời điểm sẽ xuất hiện, hoặc là luôn luôn trễ hẹn, hoàn toàn không biết việc giờ giấc.

Cô gái làm việc trong quán ăn tiến đến chỗ chúng tôi thêm một lượt trà, cười hi hi, tôi cảm nhận được ánh mắt ái muội của cô ấy, đúng lúc đấy mẹ tôi lại gọi điện tới hỏi, tôi thành thật trả lời mẹ, lơ đãng nói ra người mẹ hẹn giúp tôi kia không tuân thủ thời gian, nhưng hiển nhiên mẹ giả mất điếc tai ngơ, ngoài dặn dò tôi phải nói chuyện khôn khéo ra sao thì không nói gì khác, tôi không còn lời nào để nói, rầu rĩ ngắt điện thoại, lúc đầu cảm thấy cha mẹ hai bên không đi cùng sẽ thoải mái, thật không thể tưởng tượng được mọi chuyện không hề như vậy, ngược lại còn rất phiền hà, mọi chuyện còn tệ hơn khi tôi không mang theo ảnh chụp của anh ta, đành liều mạng lật dở lại ký ức nhớ lại khuôn mặt kia, cuối cùng, một người đẩy cửa bước vào quán ăn.

Anh ta nhìn xung quanh, hình như là tìm người.

Cao gầy, dáng người hơi hợt, nhưng cách ăn mặc rất đáng để thưởng thức.

Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, tôi chủ động đứng lên, hy vọng nụ cười của mình lúc này sẽ không gượng ép.

Cùng lúc tôi đứng lên, sau lưng bắt đầu có những tiếng nói khe khẽ.

Nếu biết trước tôi sẽ không đến nơi toàn người quen như vậy, đây đúng là “Cơ sở ngầm” của mẹ tôi mà!

Anh ta đi đến gần tôi, vừa định mở miệng chào hỏi đã bị tôi cắt ngang “Xin chào, anh muốn ăn gì? Món đậu hũ ở đây rất ngon!” Tôi ba hoa một lúc, muốn nhanh chóng chấm dứt cuộc gặp mặt này, tôi không muốn sau này cả tiểu khu có thêm đề tài bàn tán.

Tuy rằng người đàn ông trước mắt khuôn mặt rất dễ nhìn, nhưng tôi không có một chút cảm giác.

“Ah, vậy thì đậu hũ cũng được, còn có gì cô cứ giới thiệu!” Khó thấy được có người cũng tùy ý như anh ta, tôi không nghĩ tới gặp được người như vậy, ngần người một lúc, sau đó lập tức lấy menu trên bàn, cao giọng gọi “Tiểu Lâm!”

Tiểu Lâm chạy nhanh đến, nhìn tôi, nhếch nhếch lông mày, vừa cười vừa quay lại nói “Rất đẹp trai!”

Ở đầu kia, bà chủ quán mặt mày hớn hở nhắc điện thoại lên gọi ẹ tôi.

Xem ra “Cơ sở ngầm” thấy người đàn ông này rất hợp ý, đã thông báo ẹ tôi rồi.

Tôi mím môi, quay đầu lại, nhìn người đối diện, cố gắng nở nụ cười.

“Đây là cửa hàng lâu đời, món ăn rất ngon, bà chủ quán nấu món đậu hũ ngon lắm...” Tôi nghĩ, mỗi người có một sở thích ăn uống khác nhau, quan trọng hơn, đề tài này có thể khiến đối phương nhầm chán là tốt nhất!!!

Tôi cố ý nói những chủ đề nhầm chán, mặc kệ mẹ muốn tôi nói chuyện khôn khéo cùng anh ta, không phải tôi mới là nhân vật chính hay sao?

“Tiểu Thâu, Trảo Tiểu Thâu!” Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng hét kinh hãi, một bóng người lao nhanh ra khỏi quán, phía sau là một người phụ nữ trung niên vừa chạy theo vừa thở hổn hển, chính là người hét lên khi nãy.

Tôi đứng phắt dậy, chạy nhanh theo bọn họ.

Chưa đến mười phút sau, đã thấy Tiểu Thâu trốn vào một ngõ nhỏ, tôi chạy theo anh ta vào đó, là một cái ngõ cụt.

“Cảnh sát ư, không ngờ được chạm mặt ở đây!” Người đàn ông kia hướng tới tôi hét lên, người đứng phía sau anh ta giơ cao cây gậy trong tay, trừng mắt nhìn tôi “Tiếc rằng không cho cô đi được, như vậy khác nào tôi tự chuốc phiền phức ỉnh!”

Nói xong, anh ta liếc mắt nhìn tôi, trong mắt tràn đầy vẻ đắc ý.

Tôi quay đầu, không biết từ khi nào, có vào người đàn ông đâm loạn đến phía sau tôi, xem ra là cùng một hội. Tôi nhất thời nghĩ ra, tôi đã quên rằng những người thế này đều cùng một bang hội, có kẻ phụ trách cướp, có kẻ phụ trách việc trông chừng.

Tôi theo bản năng lùi lại phía sau, lùi đến tường, nhưng lúc này hai bên đều có địch, nếu không bị bao vây, mấy năm học võ của tôi miễn cưỡng có thể đối phó bọn chúng, nhưng, hiện giờ tôi bị bao vây như vậy...

“Các anh đừng làm càn, tôi ở bang ‘Xuất Sở!’”

“Bang ‘Xuất Sở’ sao? Mày là đại ca mới của bang đó sao? Mấy người cầm đầu ‘Xuất Sở’ không phải mới bị chúng tao dẫn dắt sao? Còn cái loại kỹ nữ thối nhà mày, dám xen vào chuyện của người khác, hôm nay, bọn tao sẽ ày biết thế nào là lợi hại, anh em, bắt cô ta lại!”

Tên đàn ông đi đầu ra lệnh, một đám người liền tiến đến vây lấy tôi, tôi liền đá một cước, khiến một tên ngã xuống, bọn chúng hiển nhiên không đoán được tôi đã từng tập võ, tất cả lùi lại phía sau vài bước “Không nhìn ra được cô cũng luyện võ đấy!” Vẫn cái giọng điệu khinh miệt như trước, ai nấy đều thấy được, hiện tại tôi không đánh lại được bọn chúng.

Cuối cùng, một tên vọt đến, tôi tránh sang một bên, không ngờ lại bị chúng bắt được, dùng dây trói cả vai tôi, tôi đau quá khụy xuống, nhưng giây tiếp theo, đau đớn trên vai không còn nữa, tiếp theo là một tiếng rên rỉ, không phải là của tôi, một tên bị đánh nằm trên mặt đất, tiếp theo lại một tên nữa bị đánh gục, tôi ngẩng đầu lên, là một gương mặt quen thuộc.

Tôi chỉ thấy thân thủ anh ta mạnh mẽ, lưu loát gục ngã hai người, những tên còn lại cùng một lúc lao đến, anh ta không hề nao núng, nhắc chân, ra đòn rất nhanh, cho nên động tác lưu loát liền mạch, không qua một phút đồng hồ, những kẻ vừa rồi còn vênh vao tự đắc đã nằm la liệt trên mặt đất, còn tôi trợn mắt há miệng đứng một bên nhìn mọi chuyện xảy ra, giây tiếp theo, anh ta bỗng nhiên khiến tôi thấy quen thuộc, nếu tôi nhìn không nhầm, đó chính là cậu bạn thanh mai trúc mã của tôi...!!!

19. Chương 19: Oan Gia

Ngay lúc tôi đang trợn mắt há mồm, di động bỗng vang lên, là mẹ tôi gọi, vừa bắt máy, đầu dây bên kia đã vang lên một tràng “Lộ Tịch Ngôn, con đang ở đâu, có biết rằng Tiểu Triệu chờ con rất lâu rồi không?”

Ai da!

Tôi quay đầu, nhìn người đang cười trước mặt mình, cậu ta là ai vậy?

Nhưng bởi vì mẹ gọi, tôi không kịp hỏi cậu ta đã vội vã trở về “Ngô”, nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của mẹ, bên cạnh chính là Tiểu Triệu kia tôi không thể không cảm than “Lực lượng quả thật là hùng hậu mà!”

Tôi mệt mỏi về nhà, cục cảnh sát đã gọi điện đến, nói tôi nhận nhiệm vụ bắt mấy người kia, đột nhiên nhớ ra lúc này tôi đâu có kêu cứu, tại sao tự nhiên cậu ta lại xuất hiện đúng lúc như vậy, cho dù tôi có ngốc nghếch cũng phải phát hiện ra hắn ta đến là có mục đích.

“Tiểu Triệu đúng là đã béo ra không ít, nhưng đàn ông mà, béo một chút không phải rất khỏe mạnh hay sao?” Lúc này mẹ vẫn không quên thuyết phục tôi, tôi gật gật đầu ra vẻ chăm chú, tay lại mở điện thoại ra, không sao cả, tôi làm bộ như chăm chú nghe mẹ nói mà khiến bà vui hơn thì tốt rồi, dù sao vừa rồi lúc tôi vội vã trở về, hình tượng tôi lúc đó đến bản thân mình cũng không thể chấp nhận được, chỉ cần Tiểu Triệu là nam nhân bình thường sẽ lập tức bỏ qua tôi.

Mà thực tế, tôi đoán quả không sai, chuyện gặp mặt lần này đã dần dần chìm vào dĩ vãng như tảng đá chìm vào đáy biển, hoàn toàn biến mất không còn một chút dấu tích, chỉ là tôi không biết được, chính vì lần gặp mặt ấy “Nghịch duyên” của tôi cùng một người khác đã bắt đầu...

“Xin chào!” Khuôn mặt dễ nhìn kia hơn ha hơn hở trước mặt, lịch sự đưa tay lên chào tôi, lúc đấy tôi đang ăn một bát mì ăn liền trên bàn làm việc rất mất hình tượng, tay tôi lập tức run run, vội vàng đứng lên.

“A...” Tôi lùi lại phía sau, tìm cái gì đó che màn hình, nếu cậu ta nhìn thấy thì tôi thật sự xong rồi.

Nhưng đáng sợ hơn, trong tay tôi lại là tập báo cáo tôi làm mất một ngày, mà hiện tại đã bị dầu mỡ trên bàn làm bẩn hết, đã không nhìn được nữa.

Không thể nào!

Trong lòng tôi không ngừng kêu gào thảm thiết, không ngừng trừng mắt nhìn tên đầu sỏ đang cười trước mặt.

Lí đội trưởng đi tới “Tịch Ngôn, đây là người mới được phân đến đây, cậu ta tên Hiệp Thịnh, sau này mọi người hợp tác vui vẻ nhé!”

“Tiền bối... Sau này hợp tác vui vẻ!”

Hợp tác vui vẻ? Có khả năng này sao?

Cậu ta đúng là ôn thần!!!!!!

Dù sao cũng phải nói Hiệp Thịnh là một tên rất may mắn, một bộ quân phục, mặc trên người cậu ta lại có nét thời thượng cá tính như vậy, không tới vài ngày, nam nữ già trẻ trong cục cảnh sát đều hoàn toàn gục ngã vì “Mị lực” của cậu ta, đặc biệt cậu ta chỉ cần một câu “Chị Triệu” “Anh Lí” đều có thể dễ dàng đem mấy món đồ cổ bị bắt giữ thu mua, ghê tởm hơn, cậu ta có thể dụ dỗ những cô gái trẻ, tôi nghĩ, hai từ “khéo léo” cũng không đủ hình dung về cậu ta.

Đương nhiên, mọi người đều quý mến cậu ta, ngoại trừ tôi.

Nói vậy cũng không đúng, nếu mọi người đều biết cậu ta thật ra chỉ là muốn có món lợi nhỏ mà đi nịnh nọt sẽ đều ghét hắn ta như tôi mà thôi.

Nhưng thật không may...

“Chị Tịch Ngôn, chị nhầm rồi kìa!” Bên tai bỗng vươn đến một bàn tay, chỉ vào màn hình trước mặt, nếu là bình thường tôi chắc hẳn sẽ giật mình, nhưng lần này tôi không bị dọa, vì đây vốn không phải là lần đầu tiên cậu ta vô phép như vậy.

“Ồ, cảm ơn cậu!” Tôi không nóng không lạnh trả lời một tiếng đơn giản, dịch người sang một chút, một bộ như cự tuyệt sự nhiệt tình của cậu ta, nhưng Hiệp Thịnh lại làm như không thấy. Tiếp tục đùa giỡn bắt tay vào công việc nhiệt tình soi mói cái màn hình máy tính của tôi, không hề có ý định dừng lại.

“Bàn làm việc của cậu ở bên kia!” Tôi rất hao tâm nhấc nhở cậu ta, tay chỉ vào chiếc bàn làm việc đối diện bàn tôi. Đều tại Lí đội trưởng dặn tôi phải giúp đỡ người mới đến. Khiến cho tôi rước lấy một đồng rơm vào bụng.

Có người tốt cuộc cũng có một chút tự giác, ngoan ngoãn trở lại chỗ ngồi, than mình ngã về phía sau, trông thật không ra cái thể thống gì cả, tôi thực sự hoài nghi, người như cậu ta làm sao có thể được làm cảnh sát, nhưng hôm cậu ta cứu tôi thân thủ thực không thể không khen một tiếng.

Đó đúng là điểm mâu thuẫn lớn, thân thủ của cậu ta không giống với bộ dạng đẹp hơn con gái chút nào.

“Tịch Ngôn. Có phải chị thực sự rất ghét đàn ông?”

“Ba!” Chiếc bút máy trong tay tôi lập tức gãy làm đôi.

Tôi ngẩng đầu trừng mắt nhìn cậu ta “Hiệp Thịnh, nếu cậu thực sự nhầm chán, tôi có thể nói vài lời với đội trưởng Lí giao thêm cho cậu mấy vụ án ở bên ngoài!”

Hiệp Thịnh nhún vai ra vẻ không để ý đến lời nói của tôi, tiếp tục nói “Nếu không, người thân cận với chị, lại có bộ mặt đẹp như tôi tại sao liếc mắt một cái chị cũng không thèm?”

“Hiệp Thịnh!” Tôi thề tôi đã hét rất to, tôi tức giận tuyệt đối không phải vì cậu ta cứ lảm nhảm không thôi, tôi tức giận vì cậu ta cứ liên tục nhắc đến chuyện đàn ông này đàn ông nọ.

“Được rồi, không nói nữa, Tịch Ngôn, lần trước chị mời tôi ăn cơm rồi, lần này tôi mời lại chị được không?”

“Không cần!” Tôi không thèm ngẩng đầu lên nhìn cậu mà trực tiếp từ chối.

“Tịch Ngôn, chị không nên lạnh lùng như vậy, nếu không em sẽ hoài nghi chuyện em hoài nghi là đúng đấy!”

“...”

“Tịch Ngôn!”

“...”

“...”

“...”

Đối phó với kẻ lảm chuyện như cậu ta, cứ im lặng là cách duy nhất.

Mà tôi đã làm rất đúng, bị tôi bỏ mặc như vậy, Hiệp Thịnh cuối cùng chán nản im lặng về chỗ ngồi, tiếp tục đùa nghịch với máy tính, rốt cuộc không tiếp tục quấy rầy tôi nữa.

Tôi nghĩ, thái độ của tôi đã quá rõ ràng rồi, nên nếu cái tên Hiệp Thịnh kia là người bình thường, có lòng tự trọng sẽ tự động tránh xa tôi.

Đáng tiếc tôi cuối cùng cũng phát hiện ra cậu ta không hề phải là một người bình thường.

“Tịch Ngôn, chị làm báo cáo thể này không đúng rồi!”

“Tịch Ngôn, khi nào chúng ta ra ngoài đi dạo nhé!”

“Tịch Ngôn, đàn ông đáng sợ như vậy sao?”

“Chị Tịch Ngôn!”

Cứ mỗi lần nghĩ đến cậu ta tôi đã thấy đủ buồn phiền, không nghĩ đến cậu ta còn đáng sợ hơn...

“Cái gì? Tôi và Hiệp Thịnh!” Âm thanh của tôi vang khắp căn phòng nhỏ hẹp, lần này đến lượt chúng tôi ra ngoài đi tuần tra, tôi lại bị đội trưởng phân vào đội với cái tên Hiệp Thịnh kia.

“Đội trưởng Lí, anh có thể cho Hiệp Thịnh cùng đội với Lí Hân, hay Dương Mĩ không được sao?” Mấy cô nữ sinh kia với cậu ta một đội không phải rất tâm đầu ý hợp sao? Tại sao lại cho cậu ta cùng đội tuần tra với tôi chứ?

Tức giận hơn nữa, lúc tôi từ phòng đội trưởng Lí ra, đón chào tôi là bộ mặt tươi cười hớn hở của Hiệp Thịnh “Tịch Ngôn à, từ ngày mai tất cả phải nhờ chị chỉ giáo rồi!”

Tôi nhắm mắt, làm như không nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của cậu ta.

Ánh nắng tươi sáng hắt vào mặt tôi, một không gian rất đẹp, nhưng có một điểm duy nhất không hoàn mỹ...

“Tịch Ngôn, nghe nói ở phía đông tiểu khu có quán cơm rất ngon, chúng ta đến đó ăn cơm được không?”

“Chị Tịch Ngôn!”

Rất cục, tôi không nhin được nữa, cậu ta thực sự không hiểu hay là giả vờ không hiểu mà cứ lượn lờ quanh tôi làm nhầm đủ thứ chuyện như vậy chứ.

“Hiệp Thịnh, hiện tại chúng ta đang trong giờ công tác, không phải giờ nói chuyện phiếm!”

Hiệp Thịnh dừng lại, liếc mắt nhìn tôi một cái, giọng nhàn nhạt true ghẹo tôi “Tôi còn tưởng chị thực sự cam điếc rồi chứ!”

Cậu ta đúng thật là.

“Hiệp Thịnh, chẳng lẽ cậu không nhận ra người khác chán ghét cậu sao mà cậu cứ làm nhầm xung quanh người ta như vậy?” Tôi sẽ không tin người khôn khéo như cậu ta lại không nhận ra người ta chán ghét mình.

Hiệp Thịnh ít khi có vẻ mặt đứng đắn như vậy, cậu ta nhìn tôi, cười mím môi, vẫn không hề quan tâm đến lời nói của tôi “Nhưng tôi là người đặc biệt tốt bụng!”

“Cậu có biết chuyện gì cũng không thể ép buộc không?”

“Chưa từng nghe qua!”

Cậu ta...

Tôi cố gắng hít thở đều, tôi không muốn giảng đạo với cái loại gà vịt như cậu ta.

Chúng tôi tiếp tục đi tuần tra trên đường, nửa ngày sau, trong không khí lại vang lên âm thanh của cậu ta “Tịch Ngôn, đối với chị đàn ông thực sự đáng sợ như vậy sao?”

“Không phải đàn ông đáng sợ, là cậu đáng sợ được chưa!” Tôi vẫn lạnh lùng như trước, bên tai lại truyền đến một tiếng cười nhẹ “Tịch Ngôn, tôi rất phục chị, thật sự, trên đời này tôi chưa từng cúi mình trước ai như chị!”

“Đó là do yêu cầu của cậu quá thấp!” Cậu ta tùy tiện liền nói phục tôi, tôi tin được sao.

“Chị không phải từ nhỏ đã có bộ dạng lạnh lùng nghiêm túc như vậy, chị nói xem, tại sao chị lại sống như vậy?”

Tôi dừng chân, từ nhỏ sao?

“Tịch Ngôn... sao chị lại trở nên như vậy... Tịch Ngôn, bên kia...” Hiệp Thịnh cúi đầu nhìn tôi, nắm mạnh tay tôi “Bên kia!”

Tôi nhìn theo hướng tay hắn chỉ, ở dãy phố bên kia có một người phụ nữ mang thai đang đau đớn ôm bụng, ngồi phịch xuống trước mặt đường cái, chúng tôi lập tức chạy đến, tôi xem bụng của cô ấy, vừa nâng cô ấy dậy, vừa phân phó Hiệp Thịnh “Cô ấy sắp sinh rồi, Hiệp Thịnh, cậu mau mau chặn một chiếc taxi đi!” Tôi mới quay đầu đã thấy Hiệp Thịnh chặn một chiếc taxi rồi gọi chúng tôi “Tịch Ngôn!”

Cậu ta chạy tới, giúp tôi đưa người phụ nữ mang thai lên xe.

Là một ca sinh non, người phụ nữ kia đau bụng đến mồ hôi chảy ròng ròng, cô ấy gắt gao nắm chặt cổ tay tôi, đau đớn khiến cô ấy kêu rất to, tôi thử trấn an cô ấy “Cô thử chậm lại, cố gắng thở đều, đúng vậy, đúng như vậy, hít thở, đúng rồi, từng chút từng chút một...!”

“Thử suy nghĩ một chút nào, sau này cục cưng ra đời sẽ đáng yêu như nào, đúng vậy, cố gắng thở chậm một chút, sắp đến bệnh viện rồi, cô cố gắng hô hấp thật chậm...”

Trên đường đến bệnh viện, vừa đúng lúc gặp một chiếc xe cứu thương đi tới.

Chúng tôi giúp người phụ nữ xuống xe, một vài hộ sĩ từ xe cứu thương vội chạy đến, mang theo cáng, bên trong có một người đàn ông nằm trên cáng, người nhà đang kêu khóc bên cạnh.

“Bác sĩ, bác sĩ, xin ông cứu anh ấy, xin ông cứu anh ấy!”

“Ông xã, ông xã, anh cố lên!”

Một đám người ra ra vào vào, người lái xe cứu thương cuối cùng cũng nổ máy, những người cuối cùng còn nói chuyện với nhau “Ai da, người đàn ông kia nào đã như vậy, không chết thì cũng là người thực vật!”

Người thực vật?

Tôi lập tức dừng chân.

“Lộ Tịch Ngôn, chị còn đứng đây phát ngốc cái gì vậy, đi mau!” Hiệp Thịnh ở bên cạnh tôi nhắc nhở, tôi vội vã lấy lại tinh thần, chạy nhanh lên xe cứu thương, khoa sản phụ chắc đã nhận được điện thoại từ trước, hộ sĩ đã ra đón sẵn từ cổng bệnh viện với chiếc cáng lăn.

“Đây là ví lấy từ trên người cô ấy!”

Bên trong có chứng minh thư, như vậy có thể lấy thông tin địa chỉ của cô ấy, có thể liên lạc được với người nhà của cô ấy rồi.

“Được, cảm ơn hai người!” Hộ sĩ tiếp nhận ví, cười với chúng tôi.

Nhìn mấy người hộ sĩ đi xa tôi mới nặng nề thở ra.

Bên cạnh, Hiệp Thịnh cởi cúc cổ tay áo “Tôi phải nhìn chị với con mắt khác rồi!”

Tôi hoang mang quay lại nhìn cậu ta.

“Chính là cái phương pháp hô hấp chị dạy cô ấy!” Cậu ta nhận thấy thắc mắc của tôi nên tự mình giải thích.

Tôi thần nhiên cười nhẹ nhàng, nói bang quơ “Chuyện này có gì kỳ quái đâu, trong tiểu khu cũng từng gặp qua mấy người mang thai!”

“Đây có phải gọi là “Chưa ăn qua thịt lợn, cũng từng nhìn thấy lợn chạy” không?”

Tôi cuối cùng không nhịn được cười, liếc mắt nhìn Hiệp Thịnh một cái, thực muốn tặng cho cậu ta biệt danh xảo quỷ.

“Coi như là vậy đi!” Tôi bĩu môi. Không thể phủ nhận, cậu ta bình thường thoát nhìn cà lơ phất phơ, nhưng mỗi khi phát sinh chuyện gì không ổn, cậu ta lại bình tĩnh như vậy.

Lần đầu tiên, tôi cảm thấy cậu ta cũng không phải không có ưu điểm.

Nhưng ưu điểm của cậu ta chỉ xuất hiện trong nháy mắt mà thôi. Bởi vì một giây sau khi tôi nhận ra cái ưu điểm duy nhất của cậu ta....

“Tịch Ngôn, chị nhận lời mời của tôi, qua bên đó ăn cơm không được sao? Tôi đã khiến chị cười, chị cười rồi thì phải đi ăn cùng tôi!”

“Ai.. Tịch Ngôn, Tịch Ngôn, chị đi từ từ, đợi tôi với chứ!!”

20. Chương 20: Vận Mệnh

Không thể phủ nhận, từ sau ngày hôm ấy, quan hệ giữa tôi với Hiệp Thịnh đã dịu đi không ít, ít nhất tôi đã không còn tỏ ra chán ghét cậu ta nữa, thiện cảm đối với cậu ta cũng tăng lên, còn có thể giống như những đồng nghiệp khác cùng nhau tâm sự... Đồng nghiệp, đúng vậy, tôi vẫn chỉ coi cậu ta là đồng nghiệp mà thôi.

Sau chuyện giúp người phụ nữ mang thai hôm tuần tra ra, ngoài những chuyện vặt vãnh, cuộc sống của tôi không phát sinh những chuyện bất thường, tôi cũng dần dần thích ứng với việc bên cạnh có người lăm nhăm suốt ngày.

Cuộc sống cứ như vậy mà trôi đi, giống như năm năm vừa qua, cho đến một ngày, tôi nhận được điện thoại của Tả Lăng, anh ấy cùng với Phương Mẫn sống cùng nhau đã có trai một gái, lần này có thời gian rảnh rồi mới tổ chức hôn lễ.

Tiệc tổ chức vào cuối tuần tại một khách sạn cao cấp bốn sao, Phương Mẫn đã nói muốn tôi làm phù dâu.

Tôi vui vẻ đồng ý, mẹ tôi được gặp hai đứa nhỏ kia liền mặt mày hớn hở, vợ chồng Tả Lăng lại là đồng nghiệp cùng cục công an của rồi, bình thường hai đứa nhỏ sẽ được bà ngoại chúng chăm sóc, nhưng mẹ của Phương Mẫn sức khỏe không tốt lắm, nên phần lớn thời gian hai đứa nhỏ đều được mẹ tôi chăm sóc, mà hai người Tả Lăng Phương Mẫn kia lại đưa hai đứa nhỏ đến nhà tôi chơi để nịnh mẹ.

Mẹ cùng với hai đứa nhỏ kia không gặp nhau được một tháng, tôi đang định đứng lên, nhưng mẹ với hai đứa nhỏ kia quấn quýt như lâu lắm không được gặp vậy, vậy mà mẹ tôi còn nói bà không có ý định gì với chúng.

Đảo mắt cuối cùng cũng đến cuối tuần, hai đứa nhỏ kia làm hoa đồng, tôi làm phù dâu tất nhiên không thể nổi bật hơn cô dâu Phương Mẫn nhà người ta, ăn uống qua loa một chút liền đi ra cửa khách sạn đón khách đến dự, Phương Mẫn hôm nay vô cùng xinh đẹp, người ta vẫn thường nói phụ nữ đẹp nhất là khi mặc váy cưới, những lời này quả nhiên không hề sai, chỉ là tôi không nghĩ đến chuyện giữa đám đông lại gặp được Hiệp Thịnh.

Cậu ta đứng yên không bước nửa bước chân, tuy rằng tôi rất tò mò tại sao cậu ta lại xuất hiện ở đây, nhưng tôi thật sự không nhàn rỗi để quan tâm đến chuyện của cậu ta, người nào đó nhử mày nhìn tôi, lại nhàn nhả đi vào đại sảnh, nhìn cậu ta vui cười như vậy có thể xác định đến đây không phải chỉ ăn tiệc cưới.

Không ngờ rằng, khi hôn lễ chuẩn bị bắt đầu, tôi nhìn thấy Tả Lăng cùng Hiệp Thịnh đứng một góc, xem ra nói chuyện rất chăm chú. Tôi lại cho rằng giữa hai người bọn họ không hề có một điểm chung nào, thật không hiểu bọn họ đang nói về cái gì nữa.

“Có phải Hiệp Thịnh rất đẹp trai không?” Phương Mẫn vỗ vỗ bả vai tôi, khuôn mặt biểu hiện rất mờ ám.

“Cái gì? Tả Lăng biết cậu ta sao?”

“Em không biết sao?” Phương Mẫn nhìn tôi, giống như giật mình “Hiệp Thịnh là con trai thủ trưởng trước đây của Tả Lăng!”

Thủ trưởng cũ của Tả Lăng, không phải được mệnh danh là “Thiết huyết tướng quân” mà sau này được điều đi làm cục trưởng cục cảnh sát tỉnh Thính Hiệp hay sao?

Con người nghiêm túc, chiến công huy hoàng kia lại bà ba của Hiệp Thịnh?

Tôi đúng là nhìn nhầm cậu ta rồi, không phải Hiệp Thịnh và Tả Lăng không có điểm chung nào, chính là Hiệp Thịnh cùng bố cậu ta mới không có điểm chung.

“Chị chắc chắn cậu ta không phải con nuôi chứ?” Tôi không khỏi bất ngờ hỏi Phương Mẫn.

Phương Mẫn vỗ bả vai tôi cười cười “Em khẳng định có hiểu lầm gì về cậu ấy rồi, đừng nhìn cậu ấy bình thường cà lơ phát phơ, nhưng chỉ cần cậu ấy nghiêm túc sẽ khiến người ta phải nhìn với con mắt khác đấy, năng lực không hề thua kém bố mình đâu!”

“Thật sao?” Cứ cho có chút đúng như vậy đi, nhưng không hiểu tại sao tôi vẫn cảm thấy Phương Mẫn nói hơi khoa trương rồi.

“Năng lực của cậu ấy rất tốt, nhưng hình tướng của cậu ấy trong mắt người khác quả thật rất giống loại hoa hoa công tử chơi bởi lầu lộng.”

Phương Mẫn cười lớn một tiếng “Nói đến chuyện ấy, khi cậu ấy còn học đại học, theo đuổi một nữ sinh, ở trước phòng cô ta ca hát, còn bị hất một bát nước vào mặt, kinh động cả trường! Khi ấy, cậu ta thường đến cục cảnh sát làm chân sai vặt, về việc cậu ta học việc ở cục, mấy người trong ngành đều biết, chẳng lẽ em thật sự không biết!”

“Đang nói đến tôi sao?” Sau lưng bỗng nhiên có tiếng nói, tôi và Phương Mẫn bị dọa đồng thời nhảy dựng lên, xoay người, haiz, nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Tên đang cọt nhả trước mặt chúng tôi đây không phải là nhân vật chính chúng tôi đang bàn tán hay sao?

“Phương Mẫn, chúc mừng chị nhé!” Hiệp Thịnh một bên bày ra bộ mặt lấy lòng “Cám ơn chị mời tôi đến ăn tiệc!”

Cái gì chứ, cậu ta.

“Tiểu tử thói nhà cậu, bố của cậu cuối cùng cũng tới rồi kìa!”

“Ông ấy cũng đến sao? Thật đúng là nể tình, thật sự là biết cách phá hoại tâm trạng của người khác!” Hiệp Thịnh nói nhỏ vài câu, bĩu môi, vẻ mặt rất bất mãn, tôi không hề bỏ qua một câu, phá hoại tâm trạng? Cậu ta hình dung sự xuất hiện của bố mình như vậy?

Lúc này, âm nhạc bỗng vang lên, Phương Mẫn vội vàng tìm kiếm hình bóng Tả Lăng trong đám đông, tôi cũng phải chuẩn bị, trừng mắt liếc cái tên Hiệp Thịnh chướng mắt một cái, Phương Mẫn thấy vậy buông bàn tay trên vai tôi ra, cười khổ.

Hai đứa nhỏ kia cũng đến đây, Tiểu Tự thân mình tròn vo đứng ở hành lang, không thoải mái nhìn đông ngó tây, mẹ tôi kiên nhẫn khuyên bảo nó, Tiểu Dao lại nhu thuận đứng một bên, không quên cười nhạo em trao mậ mậ của mình.

Mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa, tiếng nhạc vang lên, không gian trở nên yên tĩnh, phía cuối thảm đỏ chính là phúc đường, những người yêu nhau, dắt tay nhau vào trong đó, không cần biết có khó khăn trở ngại gì, cô cần biết bàn cùng hay ôm nhau, thề vĩnh viễn nắm tay nhau cho đến cuối cuộc đời.

Nắm tay nhau, cho đến khi đầu bạc.

Tôi nghĩ giờ khắc ấy, không có câu nói kia phụ nữ sẽ không cảm động, nếu những cô gái bình thường đều là cô bé lọ lem, như vậy hôn lễ chính là nơi cô bé ấy lột xác thành công chúa.

Đáng tiếc rằng, cô bé lọ lem, cả đời cũng không có cơ hội biến thành nàng công chúa.

Một lát sau, người chủ trì hôn lễ ở trên bục bắt đầu trêu chọc đôi vợ chồng mới cưới, tôi cuối cùng nhàn nhã đi xuống dưới, nhìn đám đông náo nhiệt, người người tươi cười, rất nhiều bộ dạng, tôi chưa sót cười, tìm một chỗ ngồi trong góc, lẳng lặng nhìn ánh hào quang xung quanh hai người trên bục.

“Hâm mộ sao?” Bên cạnh có người trêu chọc tôi.

Không cần ngẩng đầu cũng biết là ai.

“Nếu mỗi lần tôi đến dự đám cưới đều hâm mộ, vậy không phải cả người tôi đều bị bao phủ bởi sự đồ kị hay sao?”

“Chị không nên dùng cái khí thế bức người như vậy? Giống như con nhím vậy!”

“Cậu không nên lảm chuyện như vậy. Giống như bà tám!” Tôi không chịu yếu thế, lập tức mỉa mai cậu ta.

“Ha ha, tôi càng ngày càng phát hiện ra đấu võ mồm cùng với chị rất thú vị, chị cho rằng đó là tin tốt hay tin xấu?” Cậu ta đứng mặt dày mà.

“Tôi cho rằng cậu tốt nhất nên ngâm miệng lại!”

“Đừng như vậy, Tịch Ngôn, chúng ta là đồng nghiệp, lại cùng hợp tác, hơn nữa còn là bạn bè tốt, chị lại suốt ngày bày ra bộ mặt lạnh lùng như vậy sẽ khiến người ta hiểu nhầm chị dùng chiêu lật mềm buộc chặt đấy!”

Tôi tức đến cắn chặt răng, cậu ta có phải bị chứng hoang tưởng không vậy?

“Đồng nghiệp của tôi, thật bất hạnh phải hợp tác, nhưng chúng ta tuyệt đối không phải bạn bè tốt!” Khó có ngày hỷ như hôm nay, không ngờ vẫn phải cùng cậu ta đấu võ mồm, trong không khí ồn ào náo nhiệt làm cho người ta có chút không thở nổi, tôi nhắc váy, đi thẳng về phía cửa tìm chút không khí thoáng mát.

Hiệp Thịnh mặt dày kia vẫn đi theo tôi.

“Tịch Ngôn, chị tức giận sao?” Trên mặt cậu ta không hề có chút áy náy nào.

“Không có, tôi rất cao hứng!” Nếu cậu ta thông minh thì nên lập tức biến mất.

“Quên đi, đấu võ mồm với chị lại làm hỏng không khí ngày hôm nay!” Một bộ dạng từ bi được bày ra trước mặt tôi.

“Tôi có nên cảm động rơi nước mắt?”

“Chuyện đó không cần, chỉ cần lần sau ra ngoài đi tuần chị mời tôi dùng cơm!” Người nào đó trả lời thật đúng là rất liên quan nha.

“Hiệp Thịnh, tôi thực sự rất muốn bỏ não cậu ra xem bên trong đó là óc hay là bã đậu vậy!”

“Tôi cũng rất tò mò!”

“Cậu...” Được được, tôi không còn gì để nói, không còn gì để nói.

“Chị... Ai da... Lộ Tịch Ngôn, không phải chị làm phù dâu sao, chị định đi đâu vậy?” Hiệp Thịnh ở sau lưng hét lớn, đuổi theo tôi.

“Tôi đi trốn cũng không được sao!” Cậu ta đã chạy đến bên người tôi, tôi thật sự đã nghĩ đến một câu kinh điển của Tôn Ngộ Không “Đáng sợ nhất là sâu bọ ư, không, là một đồng sâu bọ bám quanh, suốt ngày ong ong ong ong...”

“Tốt lắm, tôi không đùa với chị nữa, trở vào trong đi, tôi không muốn mình trở thành tội nhân thiên cổ đi phá hỏng đám cưới của người khác!” Hiệp Thịnh xuống nước, bày ra bộ mặt đáng thương.

“Hiệp Thịnh, sao cậu không đi làm diễn viên điện ảnh đi, làm cảnh sát quả thực là uống phí!”

“Chị cũng nghĩ vậy sao? Tôi thực sự rất tuần tú mà!”

“Hiệp Thịnh!!!” Tôi không thể nhịn được nữa, cuối cùng giơ nắm tay hướng về phía cậu ta, nghiêng răng nghiêng lợi vung tay.

“Ấy, chị mưu sát đấy à, đau quá... Ai da, chị vẫn đánh, vẫn đánh sao!” Hiệp Thịnh vươn tay bắt lấy tay tôi, tôi nổi giận dùng dùng càng tăng thêm lực.

“Đau quá, chị mạnh tay như vậy, dùng đánh nữa, dùng đánh nữa, cùng lắm tôi mang xe hoa đến đón chị, chị sẽ không sợ không lấy được chồng!”

Tiểu tử thôi!!!!

Tôi dùng sức đánh cậu ta, phải cho cậu ta một bài học mới được, trước mắt bỗng nhiên một chiếc xe hơi đen vụt qua, trong lòng tôi chợt cứng đờ, động tác trên tay cũng dừng lại ngay lập tức.

“Tịch Ngôn... Làm sao vậy? Choáng váng sao?” Hiệp Thịnh giơ tay ra trước mặt tôi quơ quơ, nhú mi nhìn tôi.

Tôi nhắm mắt che giấu tâm trạng của mình, trong lòng cũng không ngừng tự nhủ, nhất định là nhìn nhầm, nhìn nhầm rồi. Sẽ không phải như vậy.

“Đi thôi!” Hiệp Thịnh nhìn tôi hồi lâu, tôi không rảnh bận tâm cậu ta nói gì, nhưng lại ngây thơ gạt đầu, hoang mang đi về phía cửa, thiếu chút nữa đâm đầu vào cửa.

“Lộ Tịch Ngôn, chị định tự sát đấy à!”

Tôi không để ý Hiệp Thịnh nói gì ở phía sau, trong đầu vẫn là hình ảnh vừa xuất hiện, tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng khuôn mặt bên trong chiếc xe màu đen kì lạ kia tôi vĩnh viễn không thể quên được, khuôn mặt ấy vẫn xuất hiện trong những giấc mơ của tôi, khuôn mặt mà chỉ trong mơ tôi mới dám nghĩ đến, chỉ trong mơ mới xuất hiện.

Nghiêm Diệu, sao có thể, ngay cả tên của anh tôi cũng không dám nhắc đến, tôi vẫn lừa gạt chính mình, vẫn muốn khiến cho cái tên ấy biến mất khỏi trí nhớ của tôi.

Nhưng người vừa rồi...!!!

Lẽ nào đúng là Nghiêm Diệu??

21. Chương 21: Lính Cứu Hỏa Danh Dự

Từ bữa tiệc trở về, tôi cảm giác rất trống rỗng, những ngày tháng cũ lại bắt đầu vây quanh tôi, mỗi sáng tôi đều tỉnh lại từ cơn ác mộng, cảm giác lo sợ càng ngày càng trầm trọng...

Trong giấc mơ, luôn là những quả bóng rổ nện đều đều trên mặt đất, giống như tiếng tim đập, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, loại cảm giác nặng nề này, một lần, hai lần, ba lần sau đó lại là đôi mắt đen thâm trầm kia, bên trong đôi mắt quen thuộc ấy chính là cái nhìn đầy thù hận mà tôi không thể nào quên, cuối cùng, khi tôi tỉnh lại từ cơn ác mộng cả người đã ướt đầm mồ hôi, trong không khí chỉ có tiếng hít thở dồn dập của bản thân, không gian yên lặng đến ngạt thở.

“Tịch Ngôn, chị trở thành họ hàng với gấu trúc từ khi nào vậy?” Mỗi buổi sáng tôi đều tránh không được tên tiểu tử kia trêu chọc, nhưng đây cũng không phải lần đầu tiên bị như vậy, tôi đã sớm quen rồi, bên người có lỗi nhai không thôi, nhưng ít nhất sẽ giúp tôi không còn thời gian để suy nghĩ lung tung nữa.

Tôi không nói gì, yên lặng trở về chỗ ngồi, yên lặng sửa sang lại đồng văn kiện trên bàn làm việc, Hiệp Thịnh càng được đà liên tiếp đến gần tôi, nhìn tôi giống như nhìn thấy quái vật vậy.

“Cậu làm gì vậy?”

“Tôi rất tò mò, đây là lần đầu tiên chị không phản bác lại tôi!”

“Nhàm chán!” Tôi trừng mắt liếc cậu ta một cái, ngồi thẳng người, thở dài.

“Ai da... Tôi nói chị này...”

“Tịch Ngôn, Hiệp Thịnh, thủ trưởng gọi hai người!” Đội trưởng Lí đi vào nói với chúng tôi.

Thì ra đã gần đến ngày nghỉ lễ, lực lượng không còn đủ để điều động, đành phải phân nhỏ các tổ ra, tôi với Hiệp Thịnh hợp tác phụ trách duy trì trật tự buôn bán trên phố.

Trước đây đã từng hợp tác với cậu ta, tôi ít nhiều cũng có cảm giác thống khổ.

Ngày hôm sau, khi chúng tôi đang tuần tra trên đường, Hiệp Thịnh lại bắt đầu lăm nhăm bên tai tôi “Tịch Ngôn, tôi cảm thấy chị từ lúc đi đám cưới ở Thị về liền trở nên rất lạ!”

Tôi bĩu môi “Nếu cậu đang nói đến chuyện tôi không đấu võ mồm với cậu nữa, thì đó là do tôi đang đổi chiến lược đối phó với cậu mà thôi!”

“Không đúng... Tôi nghĩ, liệu có phải chị đã gặp lại mối tình đầu ở đó?”

Tôi ngẩn người “Không phải đầu óc cậu có vấn đề đấy chứ... À, không đúng, chính là từ sau lần bị người ta hắt nước liền trở nên không bình thường phải không?”

Trước mặt, Hiệp Thịnh ngây người, bộ dáng cậu ta giống như rất kinh ngạc vậy, sau đó có một kỳ tích xảy ra, loại người mặt dày như cậu ta lại đỏ mặt, giống như bị người khác nói trúng tim đen vậy.

Xem ra, ai cũng có nhược điểm.

“Chị... chị...” Người nào đó cũng có lúc không nói nên lời, tôi đặc ý nhún vai, đi thẳng về phía trước “Tôi biết một bác sĩ rất tốt, giỏi nhất chính là điều trị bệnh thần kinh nha!”

“Lộ Tịch Ngôn!”

“Anh trai, em thích cái này, thích cái này thôi! Tặng em làm quà sinh nhật được không?” Phía trước, một cô gái chỉ vào chiếc khinh khí cầu, nói với một cậu trai, cậu ta kiên nhẫn nói với em gái “Được, đợi anh xin tiền mẹ!”

“Thôi, em không cần nữa!”

“Xin lỗi, nhưng lúc này anh thực sự không còn tiền, hay là như vậy, chúng ta về nhà trước đã, được không?”

“Được!”

...

“Tịch Duy, mặc kệ chuyện gì xảy ra năm nay anh cũng phải mua quà sinh nhật cho em!”

“Xin lỗi, anh thực sự không có tiền, hay là như vậy đi, quà sinh nhật của anh năm nay em cũng không cần tặng, như vậy chúng ta huề nhau!”

“Anh đi chết đi, em không cần nữa. Về sau đừng mong em gọi anh là anh trai!”

“Không sao cả, dù sao trước giờ em cũng không gọi anh là anh trai!”

“Lộ Tịch Duy!!!”

....

Lộ Tịch Duy... Anh trai... Anh trai.....

“Này... này, Tịch Ngôn!!!!” Bên tai bỗng truyền đến tiếng hét lớn, tôi còn chưa kịp lấy lại tinh thần, chỉ thấy một chiếc container không khổng chế đang lao về phía tôi, trong nháy mắt, khi tôi theo bản năng nhắm mắt lại, cảm thấy cơ thể bị đẩy ra rất mạnh, giãy tiếp theo, bên tai tôi chỉ còn tiếng thét chói tai.

Mở mắt ra, là màu đỏ tươi tràn ngập, nửa người Hiệp Thịnh bị đặt dưới bánh xe, xung quanh là một mảng máu đỏ tươi.

“Hiệp Thịnh!!!”

“Bình tĩnh một chút, chị hét to như thế sẽ dọa chết tôi!” Người nào đó bắt màn oán giận, cậu ta thật là đến chết cũng không hết lắm chuyện như vậy.

“Sao cái miệng của cậu không bị thương nhỉ!” Tôi trừng mắt liếc cậu ta một cái, từ hôm cậu ta bị tai nạn đến giờ cũng đã qua một tuần, may mắn Hiệp Thịnh không bị thương nặng, chỉ là rạn mắt cá chân.

“Đây là thái độ mà chị dành cho ân nhân cứu mạng của mình sao?” Hiệp Thịnh làm bộ làm tịch liếc mắt nhìn tôi đầy khinh bỉ.

“Tôi đã cho cậu nghỉ phép, cậu còn muốn như nào nữa, nhưng tôi cũng phải nhắc nhở cậu, cậu bị thương ở chân chứ không phải tay, hơn nữa, năng lực hoạt động cũng đã phục hồi như cũ, không thua kém cảnh khuyển (chó được huấn luyện của cảnh sát), không cần phải ca thán suốt ngày như vậy!”

“Loạn, loạn, loạn rồi, thật đúng là không còn thiên lý nữa rồi, đầu năm thấy việc nghĩa hăng hái làm cũng không nhận được một câu cảm ơn, còn bị mắng là cảnh khuyển, thiên lý ở đâu chứ?” Hiệp Thịnh khoa trương nhíu mày, trông rất thương tâm, biểu tình như đang muốn chết vậy.

Tôi cắn chặt răng, nửa ngày mới dẫu môi nói “Cảm ơn cậu, còn nữa... Xin lỗi cậu!”

Tôi đỏ mặt, những lời cần nói cũng đã nói hết, cậu ta lại đình chỉ hoạt động, lại dùng ánh mắt nhìn thấy quái vật để nghiên cứu lời nói cùng tâm trạng của tôi, nửa ngày, lại còn như có chuyện gì rất lạ sờ sờ trán tôi “Lộ Tịch Ngôn, chị nói “cảm ơn” với tôi, chị xác định mình không bị thần kinh chứ?”

“Hiệp Thịnh!” Cái tên tiểu tử thói này, thật đúng là được nước lấn tới.

“Đúng rồi, như vậy mới là chị, đừng có tự nhiên thay đổi thái độ như vừa rồi, tôi còn sợ chị bị hỏng não rồi đấy!” Hiệp Thịnh làm bộ như thờ dài, nhếch một bên khóe miệng nhìn tôi.

“Đồ ngốc!”

“Đúng rồi, là tôi ngu ngốc, lúc ấy nên nghĩ ra, tội gì phải ngu ngốc mà xông lên cứu chị, nếu không phải tôi nghĩ đến chuyện chị cần bản không gả được cho ai, nếu đi cùng tôi lại xảy ra chuyện, tôi sẽ phải chịu trách nhiệm với chị cả đời thì tôi nhất quyết không ngu ngốc như vậy đâu!”

“Cậu...” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn cậu ta, tiểu tử thối này vì cái gì mà mỗi câu đều giống như xỉa xói tôi vậy chứ?

“Chị định làm gì? Tôi dù sao cũng là bệnh nhân đấy nhé!” Nhìn thấy tôi làm bộ định đánh cậu ta, Hiệp Thịnh cuối cùng cũng cảm thấy lo lắng “Lộ Tịch Ngôn, chị trăm ngàn lần bình tĩnh lại!”

“Nếu cậu lại tiếp tục nói trắng nói cuội, tôi cũng không dám cam đoan!” Tôi cắn hận nói, đem một nửa quả táo nhét vào tay cậu ta “Tự mình ăn đi, tôi sẽ không dọa cậu nữa!”

“Một chút hương vị con gái gì cả, khó trách chị không thể gả cho ai!” Hiệp Thịnh nói nhỏ, cắn một miếng táo vào miệng.

Tôi nắm chặt tay, cố gắng nhẫn nhịn cậu ta.

“Này, Tịch Ngôn, cho tôi xin cốc nước, tôi khát nước!” Cậu ta ra lệnh cho tôi cũng thuận thực đến mức này rồi.

Tôi thờ dài, chẳng còn cách nào, tôi nhận mệnh đi rót nước, ai kêu tôi nợ cậu ta một ân tình, sớm biết trước sẽ như vậy, tôi tình nguyện người nằm dưới gầm container là chính mình.

“Đây!”

Hiệp Thịnh nhận cốc nước, nhấp một ngụm, miệng vẫn không chịu ngồi yên “Đúng rồi, Lộ Tịch Ngôn, khi nào tôi xuất viện, chị phải mời “Lính cứu hỏa danh dự” của chị là tôi ăn một bữa cơm đấy!”

“Lính cứu hỏa danh dự?” Cậu ta làm loạn cái gì vậy chứ.

“Không phải sao? Mỗi lần đều là tôi giúp chị tránh tai nạn, quả thực đã trở thành lính cứu hỏa của chị rồi!” Hiệp Thịnh nói như thể đó là chuyện đương nhiên vậy.

Tôi ngoài cười nhưng bên trong lãnh cảm nhìn cậu ta “Xin hỏi tôi có cần tặng cho cậu huân chương không vậy?”

“Chuyện đấy khỏi đi, về sau chỉ cần thái độ của chị đối với bốn thiếu gia khiêm tốn một chút là được rồi, à đúng rồi, giống như người vợ Nhật Bản thường nói “Lão gia người đã về rồi!” “Lão gia người vất vả quá rồi!” “Lão gia...”

Được, tốt lắm, cậu thực sự vẫn ngựa quen đường cũ mà thôi. Rất tốt!!!

“Đại khái chỉ cần như thế thôi, nếu... Từ từ, chị làm gì vậy... Á, Lộ Tịch Ngôn, tôi là bệnh nhân đấy, buông tay... Buông tay...”

“Lính cứu hỏa danh dự, cậu đang có cơ hội giúp tôi dập lửa đấy!”

“Bác sĩ, bác sĩ, có người mưu sát bệnh nhân!!!”

“Câm miệng, đồ biến thái!!!”

22. Chương 22: Miệng Vết Thương

Ba ngày sau đó, Hiệp Thịnh xuất viện, đúng lúc vợ chồng Tả Lăng đi tuần trăng mật trở về, gọi điện nói muốn tụ tập ăn một bữa cơm, còn bảo tôi mang theo tên mặt dày vô liêm sỉ này theo cùng...

Lâu không được gặp lại hai đứa nhỏ, hai đứa đi theo ba mẹ chúng du lịch trăng mật mới về, Tiểu Tự giống như lại béo lên, đáng đi lúc la lúc lác chạy đến ôm tôi, tôi dang tay đón nó bế lên, Hiệp Thịnh bên cạnh lại nhanh chóng dùng lợi thể tay dài của cậu ta đón lấy nó, đặt lên cổ, Tiểu Tự còn cao hứng ở trên cổ Hiệp Thịnh khoa chân múa tay, mặt đầy vẻ vui sướng.

“Cậu thả Tiểu Tự xuống đi!”

“Không liên quan đến chị, phụ nữ có tuổi vốn không nên ghen tị với trẻ con như vậy!” Hiệp Thịnh cố ý nhún nhảy để Tiểu Tự tóm chặt lấy đầu cậu ta.

“Hiệp Thịnh!”

“Ghen tị...!” Lúc này cả hai đứa nhỏ cũng học theo cậu ta, tôi vừa tức giận vừa buồn cười nhìn hai người một lớn một nhỏ này, Phương Mẫn đi đến gần vỗ vai tôi “Không sao, Tả Lăng vẫn thường đùa nghịch với nó như vậy!”

“Dì!” Tiểu Đào mặc váy công chúa cũng chạy đến chỗ tôi, tôi vừa ôm lấy nó, Tiểu Tự kia lập tức mất vui “Con cũng muốn được dì ôm!”

“Aiz... Tiểu tử thôi, lớn như vậy còn gào thét đòi dì ôm, đúng là ngốc nghếch!”

“Con không cần ôm nữa!” Tiểu Tự lập tức héch khuôn mặt tròn đầy. làm dáng kên kiệu ở trên vai Hiệp Thịnh.

Tôi ôm lấy Tiểu Đào, không quên nhắc Hiệp Thịnh “Hiệp Thịnh, cậu cẩn thận một chút!”

Tả Lăng cũng đi ra, trên người còn mặc tạp dề “Được rồi, vào ăn cơm thôi!”

Nhìn Tả Lăng rất ra dáng nội trợ, tôi không nhịn được cười ra tiếng “Tả Lăng, ngoài chuyện cầm sung, anh còn có tiềm năng làm người nội trợ gia đình đấy!”

Tả Lăng đỏ mặt, Hiệp Thịnh lập tức nhảy đến trước mặt chúng tôi “Lộ Tịch Ngôn, chị tiến bộ một chút được không, hiện nay đầu bếp nổi tiếng nhất trên thế giới là đàn ông đấy!”

Tôi lườm cậu ta một cái “Mặc kệ, không phải đàn ông cũng còn sót lại kẻ biến thái như cậu hay sao?”

“Ôi chào! Lộ Tịch Ngôn!”

“Đồ biến thái, biến thái!” Tiểu tự bắt chước rất nhanh. Mọi người cười vui vẻ.

Có thêm tên Hiệp Thịnh đỡ hơi mà bữa cơm đạm bạc cũng trở nên vui vẻ hòa thuận, sau khi ăn xong, tôi cùng Phương Mẫn dọn bàn ăn rồi rửa bát, những người khác đều ra phòng khách nghe nhạc, lâu lâu còn nghe thấy tiếng Hiệp Thịnh với Tiểu Tự tranh cãi ầm ĩ.

Tôi ngao ngán lắc đầu, đưa chiếc bát đã rửa sạch cho Phương Mẫn “Phương Mẫn, em thật không nhìn ra Tả Lăng lại có tay nghề như vậy, em rất hâm mộ chị nha!” Người bề ngoài nhìn kiên cường như Tả Lăng thì ra cũng có những lúc như vậy.

Phương Mẫn mỉm môi cười, vẻ mặt hạnh phúc.

“Thật ra không cần hâm mộ chị, em xem, em cũng đã có rồi!” Nói xong, cô ấy nhìn tôi chỉ ra ngoài phòng khách.

Sau đó không chút để ý nói câu “Hiệp Thịnh cũng là một người đàn ông tốt!”

Ai cũng có thể nhận ra hàm ý trong câu nói của Phương Mẫn, nhưng tôi vẫn trầm mặc không nói.

“Tịch Ngôn, mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình, nó không phụ thuộc vào người nhà, bạn bè mà là tự bản thân mình quyết định. Trên thế giới này không có chuyện thiếu vắng một người nào đó mà không

sống nổi, đương nhiên, Nghiêm Diệu đã từng gắn bó với em một thời, nhưng nếu em cứ sống mãi trong quá khứ không chị bước ra, em sẽ vĩnh viễn không thể có được cuộc sống như em mong muốn được!”

Tôi không phản bác câu nào, cảm thấy không khí như ngưng đọng, vì thế cố ý phá tan không gian khó thở này mà trêu ghẹo “Phương Mẫn, tên tiểu tử kia nói thích em không phải do chị vẽ đường cho cậu ta chứ, haha!”

“Nếu vậy thì sao? Tịch Ngôn, em có đồng ý thử không, cũng chính là cho bản thân một cơ hội không được sao? Phương Mẫn ngừng tay, chăm chú nhìn tôi, tôi không thể nhìn thẳng vào mắt cô ấy, vội nhắm mắt lại.

Một lúc lâu sau, tôi hít một hơi thật nhanh, hỏi ngược lại Phương Mẫn “Có phải... Nghiêm Diệu đã trở lại không?”

“Ba” một tiếng, chiếc đĩa rời khỏi tay Phương Mẫn rơi xuống bồn rửa bát, va vào mấy chiếc bát bên trong tạo nên âm thanh va đập thanh thúy.

Tim tôi như chùng xuống.

Tôi không thấy trong mắt Phương Mẫn chợt lóe lên sự kinh hoảng rồi nhanh chóng biến mất.

Quả nhiên, tôi đã không nhìn nhầm, người hôm đó chính là Nghiêm Diệu.

“... Tịch Ngôn, cuộc đời của em sau này còn dài, em còn có cuộc sống của bản thân mình, mọi chuyện lúc trước đã kết thúc, không còn một chút liên quan nào nữa, em nên thoát khỏi cái bóng đen ấy đi!” Cuối cùng Phương Mẫn dứt khoát nói “Cậu ta đã rời khỏi cuộc sống của em rồi, em và Nghiêm Diệu đã không còn gì nữa!!!”

Tôi chưa xót cười, lắc đầu.

“Phương Mẫn, chị biết rõ mà, em và Nghiêm Diệu... quan hệ vẫn không rõ ràng, vĩnh viễn là như vậy!!!”

“Tịch Ngôn...”

Vĩnh viễn, những chuyện giữa chúng tôi, vĩnh viễn không thể chấm dứt, đó là điều mà nhiều năm rồi tôi mới hiểu, cho dù có bao nhiêu người xung quanh tôi đi chăng nữa, hai chữ ‘Nghiêm Diệu’ ấy, mặc kệ tôi tìm mọi cách bài xích nó, tìm mọi cách quên đi, cuối cùng, cho dù không hề nói với tôi câu nào, Nghiêm Diệu cũng có thể làm cho cuộc sống của tôi đảo lộn.

Cơn lốc vận mệnh đã sắp đặt trước mọi chuyện cho chúng tôi, cho dù tôi dùng cách nào để trốn tránh, tự lừa mình dối người thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng, chúng tôi cũng sẽ bị kéo vào cái vòng xoáy ấy, không thể thoát ra được.

Ngày nghỉ lễ cũng gần tới, một tin tức làm cho khu phố chúng tôi ở trở nên náo loạn, một tập đoàn lớn khai trương một siêu thị, nghe nói đó là một tập đoàn đa quốc gia. Bọn họ tri ân khách hàng nên làm một đại lễ, phó thị trường sẽ đến tận đây cắt băng khánh thành.

Trước ngày nghỉ lễ ba ngày, mấy tin tức này đã khiến mọi người xôn xao. Vì tránh những chuyện không tốt xảy ra, chính phủ đề nghị lực lượng cảnh sát đến làm công tác an ninh, tôi và Hiệp Thịnh phân làm ở khu B, cách siêu thị sắp khai trương một dãy phố.

Đương nhiên rồi, phó thị trường đại giá quang lâm, người đến xem đã đến mức cao điểm, lực lượng cảnh sát cũng không đủ, chúng tôi đành phải một bên gọi trợ giúp, một bên cố gắng duy trì an ninh với đám người hỗn loạn này, nhưng đám đông chật chội, giao thông ngày càng bế tắc, bởi vì vô số ánh mắt đều đang chờ xem màn đại lễ này.

“Di!” Không ngờ, trong đám đông tôi lại gặp Phương Mẫn cùng Tiểu Tự và Tiểu Dao.

“Phương Mẫn!” Tôi giúp cô ấy đỡ lấy Tiểu Dao.

“Tại sao ở đây có thể đông vậy chứ, còn nói nhân dịp nghỉ tân hôn đưa hai đứa nhỏ đến đây xem đại lễ khai trương này!” Phương Mẫn đẩy về một bên, không quên nghiêng người tránh khỏi đám đông và phải Tiểu Tự, một bên lau lau mồ hôi trên trán “Nhiều người như vậy, muốn về cũng khó!”

“Lên xe trước đi!” Hiệp Thịnh chạy lại chỗ tôi, bế Tiểu Dao, chỉ vào chiếc xe cảnh sát bên cạnh.

“Được. đợi lát nữa kết thúc màn mở màn, đám đông rời khỏi đây, lúc ấy chúng ta về cũng được!” Bởi vì chúng tôi vẫn đang trong giờ làm, tôi cùng hết cách, đành dẫn Phương Mẫn vào xe cảnh sát.

Ngay lúc trán đầy mồ hôi, an tâm một chút, phía trước, trên khán đài, giọng người chủ trì lễ khánh thành vang lên “Bây giờ, mời giám đốc siêu thị Hạ Khiên Dục tiên sinh, xin mời Hạ tổng!” Vừa dứt lời, một thanh niên cao gầy, một thân âu phục, biểu tình khiêm tốn, rất trẻ để cái tên đứng bên hai chữ chủ tịch.

P phía sau truyền đến một tiếng thét kinh hãi, tôi xoay người, túi xách trên tay Phương Mẫn rơi xuống đất từ tíc tíc nào, bên trong, một chiếc bình đựng thứ gì đó rơi xuống mặt đường vỡ tan, chất lỏng chảy ra.

Giờ phút này, tiếng vỗ tay bao trùm khán đài, đám đông bao vây siêu thị, che khuất gương mặt đang trở nên trắng bệch của Phương Mẫn.

Màn khai mạc nhanh chóng qua đi, đám đông trên đường mất đầu tán ra, trên đường đã bớt xe cộ đi lại, Phương Mẫn cố gắng nhặt lại mấy mảnh vỡ, Hiệp Thịnh có chút dăm chiêu đẩy bả vai tôi, hướng đến chỗ Phương Mẫn.

Ngay cả cậu ta cũng nhìn ra vấn đề sao?

“Phương Mẫn, đã vỡ rồi, đừng cố nhặt lại làm gì, sang bên này trước đã!” Tôi nâng cô ấy dậy, cô ấy gần như đã thất hồn lạc phách, một lúc mới gật gật đầu, lúc này Tiểu Tự không biết Phương Mẫn đang có chuyện lại bắt đầu kêu la muốn đến khán đài.

Tôi vừa vỗ về Tiểu Tự, vừa đỡ Phương Mẫn đứng lên “Phương Mẫn... Nếu không chị không khỏe, em gọi Tả Lăng đến đón chị về nhé!”

“Không... Không cần đâu... Hôm qua anh ấy trực ca đêm, rất mệt mỏi, bây giờ vẫn ở cục cảnh sát, đừng làm anh ấy lo lắng!” Nói xong, nhìn về phía tôi cười, nhưng trên mặt vẫn là biểu tình cứng ngắc “Chị thật sự không sao cả! Là chị sơ ý thôi, đây là canh đậu đỏ, hôm qua Tiểu Tự nói rất muốn ăn!”

Nhìn canh đậu đỏ đổ trên mặt đường, tôi ôm lấy Tiểu Tự “Tiểu Tự ngoan, đợi đi tan ca sẽ mua canh đậu đỏ cho con, mẹ đang mệt, chúng ta trở về nhà được không?”

Tiểu Tự nghĩ một lát, lại nhìn Phương Mẫn, nửa hiểu nửa không hiểu gật đầu với tôi nhưng vẫn nhìn Phương Mẫn, dang tay đòi mẹ ôm.

“Tiểu Tự ngoan, để đi ôm con nhé, mẹ đang rất mệt!” Tôi ôm chặt nó. Một tay lại giữ chặt Tiểu Dao, khó xử nhìn sắc mặt Phương Mẫn càng ngày càng tái nhợt đi, Hiệp Thịnh thức thời đưa ra chủ ý “Hay là đến quán cháo bên đó đi!”

Tôi gật đầu lia lịa, lúc này ở đó chắc không đông khách lắm, hơn nữa bên trong còn có mấy thứ đồ chơi cho trẻ con, Phương Mẫn cũng có thể đỡ mệt hơn.

Phương Mẫn, ba người đi trước đi, đợi em và Hiệp Thịnh tan ca sẽ đi tìm chị!”

“Được!” Phương Mẫn mệt mỏi gật đầu, không hiểu vì sao, nhìn ánh mắt chị ấy lại mất hồn như vậy, trong lòng không khỏi không nghĩ đến trước đây cũng từng gặp bộ dạng thất thần như vậy, rất quen thuộc.

Phương Mẫn đưa hai đứa nhỏ đi rồi, tôi cùng Hiệp Thịnh mới bớt lo lắng, trong đầu tôi vẫn không thể xóa đi hình ảnh gương mặt trắng bệch của Phương Mẫn, bởi vì từ khi Tả Lăng đến với Phương Mẫn, tôi mới biết chị ấy, ở trong tâm trí tôi, chị ấy luôn lạc quan yêu đời, cho dù trường hợp nào cũng không muốn làm người khác lo lắng, luôn tỏ ra kiên cường, nhưng lúc này không như vậy, tôi rõ ràng nhìn thấy được vẻ yếu ớt mệt mỏi của chị ấy, nhìn vô cùng ưu thương, hoàn toàn không giống Phương Mẫn thường ngày.

“Trước kia tôi nghe nói, khi Phương Mẫn học đại học từng bị mối tình đầu gây tổn thương sâu sắc, người con trai kia vì sự nghiệp mà bỏ rơi chị ấy, chị ấy còn từng tự sát, thiếu chút nữa đã chết...” Tôi khiếp sợ nhìn Hiệp Thịnh, ý của cậu ta là...

Hiệp Thịnh nhú mi “Bây giờ tôi mới nhớ ra, người con trai lúc ấy, hình như chính là Hạ Khiên Dục..”

Hạ Khiên Dục... Chính là chủ tịch tập đoàn đa quốc gia có cả một hệ thống siêu thị kia ư?!!

Trách không được...

Thì ra mỗi người đều có một vết thương mà không muốn ai động đến, nhưng chính bản thân lại không có cách nào che dấu được miệng vết thương!”

23. Chương 23: Hạnh Phúc Ngắn Ngủ

Cuối cùng cũng tan ca, tôi và Hiệp Thịnh đến quán cháo bên đường, lại thấy hai đứa nhỏ kia đang đùa nghịch ở khu vui chơi gần đó, Phương Mẫn ngồi trên ghế dài gần đó, gương mặt như người mất hồn.

Tôi với Hiệp Thịnh nhìn nha, không cần đoán cũng đã có đáp án.

“Dì ơi, dì!” Tiểu Tự nhìn thấy tôi, thân hình bé nhỏ mập mạp liền chạy đến phía này, nặng nề nhào vào lòng tôi.

Cơ thể béo tròn của thằng bé không ngừng cọ sát, vẻ mặt như đang bị bắt nạt “Mẹ không cho con mua đĩa hoạt hình!”

Tôi cười cười, đưa tay nhéo khuôn mặt to tròn của Tiểu Tự, Tiểu Đào đến trước mặt Phương Mẫn nói rằng nó khát nước, Phương Mẫn ngẩn người, một lát sau mới nhận ra sự xuất hiện của tôi và Hiệp Thịnh, nhìn thấy Tiểu Đào đòi uống nước, một lát mới có phản ứng, rót một cốc nước đưa cho con bé.

Mọi người đều nói thời gian là liều thuốc tốt để chữa khỏi mọi vết thương, thật ra không phải đối với ai cũng như vậy, chỉ cần nhìn phản ứng của Phương Mẫn lúc đó có thể hiểu được trong lòng cô ấy chưa bao giờ quên được người đàn ông kia.

“Chị Phương Mẫn!” Tôi muốn nói lại thôi, kỳ thật, vết thương đã muốn giấu trong lòng, bất luận là ai cũng không thể chạm đến.

“Chị Phương Mẫn, em đến giờ tan ca rồi, cũng lâu rồi không có đưa hai đứa đi chơi, nếu chị mệt mỗi thì về nghỉ ngơi trước đi, tối nay em sẽ đưa hai đứa về nhà chị!”

Vừa nghe nói tôi đưa đi chơi, hai đứa nhỏ vui mừng đến nỗi khoa chân múa tay loạn xạ, Phương Mẫn đứng bên suy nghĩ một chút, sắc mặt đỏ hơn một chút, một lát sau gật đầu “Được rồi, đi chơi vui về nhé!”

Tôi nhìn bóng dáng Phương Mẫn xa dần, yên lặng thở dài, lại nhìn thân hình cao gầy bên cạnh mình, ngừng đầu nói với cậu ta “Cậu còn chưa đi sao?”

“Lộ Tịch Ngôn, chiều này của chị chính là qua cầu rút ván đấy!” Hiệp Thịnh khinh thường liếc mắt nhìn tôi, sau đó ôm lấy thân hình mập mạp của Tả Tự “Nói sau đi, Tiểu Tự muốn đi chơi cùng chứ không nào?”

“Lên ngựa nào!” Tiểu Tự lập tức hưng phấn, có lẽ mặt mũi tôi cũng không nhớ rõ nữa rồi, Hiệp Thịnh nghe thấy thằng bé nói lên ngựa liền lập tức nâng nó lên vai.

Tôi bất đắc dĩ nhìn Hiệp Thịnh với Tiểu Tự, nhưng dù sao thì có thêm Hiệp Thịnh giúp tôi trông hai đứa nhỏ cũng tốt, đằng nào thì cậu ta tan ca rồi cũng chỉ chơi bởi lêu lổng, thôi thì cứ cho cậu ta đi cùng.

“Dì Tịch Ngôn, con muốn đi chơi công viên!” Tiểu Đào sà vào lòng tôi làm nũng, ở phía trước, Tiểu Tự đã yên vị trên vai Hiệp Thịnh, lại còn bày ra bộ mặt rất đắc ý.

Tôi gật đầu, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Đào “Được, dì đưa con đi chơi công viên nhé!”

“Tiểu Tự muốn đi xem “Chíp bông”!” Haizz.. Chíp bông mà thằng bé nói chính là Phi Châu sư phụ, là nhân vật được bọn trẻ rất ưa thích.

“Đi thôi!” Hiệp Thịnh hướng tôi nháy mắt, công Tiểu Tự trên vai đi trước gọi tôi.

“Này, Hiệp Thịnh, cẩn thận thằng bé!!!” Hai đứa nhóc con này lâu rồi chưa đi vườn bách thú, vừa thấy các con vật, nhện không được vui mừng mà gào thét, hơn nữa Hiệp Thịnh lại thích gây trò cười, tôi phải luôn miệng nhắc nhở cậu ta, lại vừa phải chú ý Tiểu Đào, đúng là còn mệt hơn bình thường.

Nhưng nhìn hai đứa vui vẻ, tôi cảm thấy bao nhiêu mệt mỏi cũng đáng giá.

Tôi nhìn Tiểu Tự và Tiểu Dao, hai đứa đều đã mệt mỏi, năng lượng từ bát cháo đã sớm tiêu tan, cuối cùng, hai đứa đều nằm yên không chịu nhúc nhích trong lòng Hiệp Thịnh.

Trong công viên rất nhiều trẻ con, đặc biệt là trong khu bách thú này, chúng tôi vất vả lắm mới tìm được một cái ghế để ngồi, cho hai đứa nhỏ kia ngồi yên, tôi liền cảm thấy khát nước, một bên má bỗng mát lạnh, trước mắt đã xuất hiện một lon nước ngọt.

Tôi ngẩng đầu, là khuôn mặt tươi cười với biểu hiện đặc ý quen thuộc của Hiệp Thịnh.

“Không cần cảm động như vậy chứ!” Hiệp Thịnh đặc ý đưa lon nước ngọt cho tôi, tự bật nắp một lon khác, mở to miệng uống ừng ực. Xem ra cậu ta cũng mệt mỏi lắm, cả buổi phải công Tiểu Tự mập mạp, còn đùa nghịch khiến thằng bé vui vẻ nữa.

“Không phải cậu mới là người nên cảm ơn tôi đã cho cậu cảm giác làm bậc cha mẹ vui như nào hay sao?” Tôi làm bộ làm tịch không đếm xỉa đến cậu ta, mặc kệ, dù thế nào thì nói tiếng cảm ơn với cậu ta, tôi cảm giác không tự nhiên cho lắm.

“Tịch Ngôn, chị đừng lúc nào cũng cứng nhắc như vậy!” Hiệp Thịnh bĩu môi, ngồi xuống bên cạnh tôi, nặng nề nói ra một câu “Nhưng mà nói thật, đưa hai đứa nhóc con này đi chơi so với đuổi bắt tội phạm còn mệt hơn!”

Tôi bật cười “Cho nên tôi mới nói, cậu nên cảm ơn tôi, tôi vĩ đại cỡ nào mới cho cậu đi cùng ngày hôm nay!”

“Lộ Tịch Ngôn... Chị xem tôi là trẻ con đấy hả? Chị có thể không tin, nhưng từ trước đến giờ ai gặp đều yêu thích tôi, từ nữ sinh đến cô giáo, ngay cả các thầy giáo khó tính ở trường cũng vậy!”

“Chắc chắn, mấy năm này không thiếu gì chuyện lạ, ngay cả lợn cũng có thể trèo lên cây, tôi đương nhiên là tin tưởng lời cậu nói rồi!”

“Trời đất! Tịch Ngôn, mắt nhìn người của chị có phải nên xem xét lại không?” Hiệp Thịnh nghiêm trang nói, cuối cùng đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt Tiểu Tự, lập tức làm mặt xấu “Tiểu Tự, cháu nói đi Tịch Ngôn có nên xem lại hay không?”

Tiểu Tự đương nhiên không rõ, nửa hiểu nửa không hiểu quay sang nhìn tôi, lại ngược mắt nhìn Hiệp Thịnh, không quên nhìn Tiểu Dao ở bên cạnh, một lúc sau bỗng nhào vào lòng tôi khóc thét “Chú Mã Mã kỳ quái quá, đáng sợ quá!”

“Ha ha!” Rất đúng, Chú Mã Mã, chú ngựa!!

Trong đầu bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng, tôi ghé vào tai Tiểu Tự, dùng âm thanh ở mức Hiệp Thịnh có thể nghe được nói vào tai thằng bé “Chú Mã Mã công con cả buổi rất mệt mỏi, Tiểu Tự giúp chú ấy đầm lưng được không?”

Hiệp Thịnh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn tôi “Không thể nào, Lộ Tịch Ngôn, chị có thể tốt như vậy sao?”

“Không phải tôi tốt, là Tiểu Tự của chúng ta tốt mới đúng!”

“Tiểu Tự ngoan nhất!” Tiểu Tự nghe thấy mình được tâng bốc, lập tức nâng cánh tay béo mập, xoa xoa đi đến sau lưng Hiệp Thịnh.

“Nào, Hiệp Thịnh, cậu có phải nên quay người sang bên kia không?”

“Được, để chú hưởng thụ một chút!” Hiệp Thịnh tin thật liền quay người sang bên, tôi cười thâm, cầm lấy lon nước ngọt vẫn đang lạnh, nhiệt độ vừa đủ, sau đó nháy mắt với hai đứa nhóc, Tiểu Dao lập tức hiểu liền tiến tới.

“Một, hai, ba!” Tôi kéo áo Hiệp Thịnh ra, hai đứa nhóc con nhanh nhẹn đưa lon nước ngọt vào bên trong áo.

“A a a!!! Lạnh quá!” Hiệp Thịnh nhảy dựng lên, mu bàn tay không ngừng vuốt vuốt lưng, trợn mắt nhìn chúng tôi.

“Lộ Tịch Ngôn, lần này chị xong rồi.

“A..!”

“Dì Tịch Ngôn, con bảo vệ dì!”

“Ha ha!”

Chúng tôi vui vẻ cười, trước đây tôi cũng từng cười như vậy, chân thành, vui vẻ cười...

Nhưng cũng đã rất lâu rồi, lâu đến mức tôi đã quên lúc đó cảm giác thế nào!

24. Chương 24: Trò Chơi Bắt Đầu

Tôi không ngờ rằng lúc đưa hai đứa về nhà, Phương Mẫn vẫn chưa về, di động báo ngoài vùng phủ sóng, đành gửi cho chị ấy một tin nhắn nhưng không có trả lời, tôi và Hiệp Thịnh đành đưa Tiểu Tự và Tiểu Dao đến quán cà phê bên đường nghỉ ngơi, hai đứa nhóc con đó chơi cả một ngày nên mệt mỏi ngủ ngon trong lòng tôi.

Một lát sau, Phương Mẫn trả lời tin nhắn của tôi, nói tôi đến đầu phố đón chị ấy, tôi nghi ngờ nhưng vẫn đi, cho dù là có chuyện gì tôi cũng phải đến, có điều tôi vẫn là không nên bỏ qua sự kỳ quái kia thì hơn, khi tôi một mình đi đến đầu phố, từ xa một chiếc xe màu đen quen thuộc đi đến, cơ thể tôi chấn động, dưới chân như có đeo chì không thể nào bước đi được.

Chiếc xe chậm rãi dừng ở trước mặt tôi, lái xe cung kính xuống mở cửa rồi nói với tôi “Lộ tiểu thư, mời lên xe!”

Tôi đứng bất động, cố gắng đẩy sự sợ hãi trong lòng xuống. Cố ý như không nhìn thấy, quay mặt đi thẳng.

“Lộ tiểu thư!” Anh ta cố ý dè âm thanh xuống thấp nhất.

Tôi ngẩng đầu, nhìn người đàn ông cao lớn đầy vẻ lạnh lùng trước mặt, tuy rằng tôi rất muốn nói với anh ta rằng đã nhận nhầm người rồi, nhưng ánh mắt kiên nghị của anh ta nói cho tôi biết, anh ta khẳng định không nhầm. Anh ta dường như đợi tôi đã lâu, là nhận mệnh lệnh của người khác sao?

“Lộ tiểu thư, tiên sinh nói tôi phải mời cô đến bằng được, bạn của cô cũng đang làm khách ở chỗ chúng tôi!” Lái xe là một người đàn ông đeo kính đen nhả nhặn, giờ tay nhắc chân đối với tôi đều vô cùng tôn kính lễ độ, đáng tiếc, lời từ miệng hắn vừa nói ra tuyệt đối mang ý uy hiếp.

Tôi thoả hiệp, hít một hơi thật sâu, nhận lời anh ta ngồi vào trong xe.

Người đàn ông thấy tôi đã ngồi yên liền xoay người nhẹ nhàng đóng cửa xe lại, ngồi vào vị trí lái xe, bắt đầu khởi động động cơ, tôi nhìn qua gương chiếu hậu, thấy anh ta mặc một thân âu phục màu xám, cà vạt cùng màu, áo sơ mi trắng bên trong lại có cảm giác muốn bật cười. Gần đây, dạng người nào cũng nhìn giống như “thành phần trí thức”!!!

Xe chậm rãi chạy rồi dừng lại trước một ngôi biệt thự sang trọng, thiết kế đặc biệt đẹp mắt, khiến tôi không khỏi liên tưởng một chút đến ngôi biệt thự của Nghiêm gia trong ký ức.

“Lộ tiểu thư, mời!”

Không thể ngờ được, một người lái xe cũng có khí chất bất phàm như vậy, thật đúng là khiến người ta phải nhìn với con mắt khác.

Tôi nhún nhún vai, cúi đầu đi theo anh ta, dọc theo bậc thang cẩm thạch, bỗng có một bóng người từ trong ra, bàn tay vô tình đập vào bả vai tôi, tôi ngẩng đầu lên, là khuôn mặt xinh đẹp với đôi mắt ạng nước, tôi chỉ cần nhìn qua cũng biết cô ấy vừa bị người khác tát tai, một bên mặt còn lằn vết ngón tay, khoé miệng còn vương vết máu, trông rất đáng thương, xem ra người ra tay với cô ta không hề nương tình.

Phát hiện thấy có người nhìn mình, cô ta hạ mí mắt, vội vàng nhìn tôi một lần rồi ôm khuôn mặt sưng đỏ chạy đi.

Người đàn ông hình như không có ý định vào trong cùng tôi, tôi hít một hơi thật sâu, xoay người mở cửa, khung cảnh sang trọng bên trong thật khiến người khác nghẹt thở, nhớ lại nhà trọ của Nghiêm Diệu năm đó, đơn giản bình thường khiến cho người khác cảm thấy rất đơn thuần, nhưng ở đây trang hoàng lộng lẫy, mọi thứ đều là sự xa xỉ, nhìn đâu cũng thấy lạnh lẽo, lạnh đến thấu xương.

Tôi nhìn thoáng qua, thấy một vũng nước nên sàn nhà, có lẽ ở đây vừa , chắc không phải là vì tôi chứ?

Tôi tự giấu cột bản thân, đưa mắt nhìn bốn phía, không có ai ở đây, con mồi không phải đã tới cửa rồi sao? Vậy mà thợ săn vẫn chưa đến, chắc cũng không phải người ta mời tôi đến thăm nhà mới.

Tôi biết rõ, người mời tôi đến còn biết rõ hơn, chúng tôi chắc chắn có thứ mà đối phương muốn, bởi vậy người ta mới mời tôi đến.

Có điều, người ta không vội vàng, tôi có thể làm gì? Tôi vẫn là kẻ bị động. Đây là chuyện tôi không thể trốn tránh, đến lúc này rồi càng không thể, tôi không ngừng an ủi bản thân nếu lúc nữa không thể trốn chạy nhất định phải lạc quan mà đối mặt với kẻ địch, có lẽ kết quả sẽ có phần lạc quan hơn.

Tôi vô thức nhìn, bước vài bước vào giữa phòng khách, tay chạm vào thành sofa, trong không gian tĩnh lặng truyền đến tiếng bước chân, không lớn không nhỏ, không nhanh không chậm, rất đều đặn.

Cơ thể tôi không ngừng run lên. Tay bám chặt vào thành sofa, không dám xoay người.

“Đã lâu không gặp!” Chính là giọng nói này, lồng ngực tôi truyền đến sự rung động không theo quy luật, tim đập nhanh như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Tôi nhắm mắt lại, dùng hết can đảm quay người.

Trước mặt tôi là khuôn mặt quen thuộc, năm năm trôi qua không lưu lại dấu vết gì, vẫn điển trai như trước. Đó là khuôn mặt từng làm cho vô số nữ sinh cam tâm tình nguyện cúi đầu tôn sùng, bây giờ vẫn như vậy, phong thái không hề biến mất. Nếu có thay đổi, chỉ là ánh mắt kia, lạnh thấu xương! Còn có nụ cười trên đôi môi nhàn nhạt.

Đúng vậy, Nghiêm Diệu giống như cây hoa anh túc chứa đầy độc dược biết cười, nếu nói năm năm trước tôi có thể dễ dàng nhìn thấu cảm xúc trong mắt anh, thì ngày hôm nay tôi đã hoàn toàn bất lực, bởi vì, trong đôi mắt anh lúc này, ngoài sự tĩnh lặng chết chóc thì không còn gì khác!

“Chị Phương Mẫn ở đâu?” Tôi biết bản thân không thể thoát được chuyện này, cho dù là biết trước là cạm bẫy, bản năng vẫn nhắc tôi nên rời khỏi đây, nhưng tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể hỏi anh trực tiếp.

“Chúng ta không còn chuyện gì để nói hay sao? Như ôn lại chuyện xu chưởng hạn?” Khoé môi Nghiêm Diệu nâng lên tạo thành một nụ cười tuyệt đẹp, là anh đang cười với tôi đấy ư, hình như không phải, người đàn ông này, tôi đã không thể hiểu được anh như lúc trước nữa rồi, đây không phải là Nghiêm Diệu năm năm trước, người này tôi dường như không quen biết, không nhìn thấu anh, ngay cả hiện giờ anh là chân thành hay giả tạo tôi cũng không nhận ra.

“Em muốn gặp Phương Mẫn!” Tôi nghi ngờ nhìn Nghiêm Diệu, nét cười trên mặt anh không ngừng nở rộ, tôi cảm giác hơi thở của chính mình bắt đầu dồn dập, tôi đâu không lại anh, chỉ cần một cái nhìn, tôi đã biết chính mình là người thua cuộc.

Nghiêm Diệu vẫn giữ nụ cười trên môi, tao nhã cởi cúc áo vest bên ngoài, bình tĩnh ngồi vào ghế đối diện với tôi. Ngón tay nhẹ nhàng ấn một cái, màn hình TV loé sáng rồi bắt đầu hiện rõ, tôi nhíu mi, khi nhìn rõ những hình ảnh quen thuộc trong đó tôi gần như không nói được gì.

Là chị Phương Mẫn.

Còn có người đàn ông kia, là mối tình đầu của cô ấy.

“Là em nói muốn xem!” Nghiêm Diệu nhíu mày nhìn tôi.

Trong màn hình TV, Phương Mẫn và người đàn ông kia đang tranh cãi “Hạ Khiên Dục, chúng ta không còn liên quan gì nữa, năm đó anh vì tiền đồ mà vứt bỏ tôi, chúng ta lúc đó đã đường ai nấy đi!”

Phương Mẫn cao giọng đến khản cổ, liều mạng giãy dụa khỏi Hạ Khiên Dục. Hạ Khiên Dục không buông cô ấy ra, dùng sức giữ cô ấy “Em hãy nghe anh nói!”

“Còn gì để nói chứ, buông tay tôi ra!” Phương Mẫn cắn bàn tay Hạ Khiên Dục, anh ta lập tức buông tay ra.

“Hạ Khiên Dục, tôi biết dã tâm của anh rất lớn, nhưng vẫn không nên làm việc với loại người như vậy, anh có biết cậu ta là ai không? Nghiêm Diệu với anh trai cậu ta đều là trùm ma túy lớn, anh có biết số tiền hiện tại cậu ta có dính bao nhiêu máu người không?”

“Hạ Khiên Dục, anh đúng là điên rồi, anh với cậu ta không có gì khác nhau, các người đều giết người!!! Đồ súc sinh!”

Điên, súc sinh, Phương Mẫn hét to đến rồi bao vang vọng cả căn phòng, tôi nhìn Nghiêm Diệu, khuôn mặt anh không hề có một chút cảm xúc nào, chỉ có nụ cười trên khóe môi càng ngày càng trở nên thâm hiểm. Đôi mắt đen thâm trầm của anh khiến tim tôi không tự chủ được mà đập nhanh.

Trong TV hình ảnh Phương Mẫn vẫn không ngừng khóc và giãy dụa, lòng tôi đau như dao cắt, bởi vì chúng tôi đều giống nhau, chúng tôi biết rõ điều đau khổ nhất không phải là người đàn ông của mình thay đổi, mà là biết rõ anh ta làm những việc đen tối đến thế nào vẫn yêu anh ta mà không tự kiềm chế được!!!

Phương Mẫn...

Cả người tôi run run, cố gắng đứng cho vững, đau lòng nhìn chăm chú vào màn hình, sự đau khổ của cô ấy hay lúc ở trên phố ban nãy, tất cả đều là do cô ấy yêu Hạ Khiên Dục, chính là bởi vì một chữ yêu!!!

Sau lưng tôi có tiếng động, một giây sau, một vòng tay ôm lấy tôi từ phía sau, mùi hương quen thuộc lập tức tràn vào khoang mũi.

Tôi không thể cự quạ, đành để mặc Nghiêm Diệu ôm, bờ môi anh ghé sát vào bên tai tôi, giọng nói như gần lên từng tiếng “Em nói xem, dùng một đòn đánh vào đầu Tả Lăng, hay để anh ta bị người vợ ngày đêm âu yếm phản bội lại mình đau hơn? Em nói đi?”

Câu nói của anh lập tức khiến tôi thấy lạnh dọc sống lưng.

“Phương Mẫn sẽ không như vậy!”

Tôi kích động giãy dụa quay lại, hai tay đẩy lồng ngực rắn chắc của Nghiêm Diệu ra, lại bị anh dùng một bàn tay khoá chặt vào sau lưng, cả thân người dán chặt vào anh, không có lấy một khe hở để thở, tôi còn có thể cảm nhận được nhịp tim đập mãnh liệt trong lồng ngực anh đang va chạm vào lồng ngực tôi.

“Buông em ra... Buông!” Lời chưa kịp nói của tôi bị Nghiêm Diệu nuốt mất, tôi không dám nói đây là hôn, đây là cắn người thì đúng hơn. Anh dùng lực mạnh cắn môi tôi, thật sự rất đau đớn, sau đó anh không dừng lại, trực tiếp dùng đôi môi nóng bỏng hôn dọc theo cổ tôi xuống phía dưới.

Tôi định dùng hai chân vùng ra, lại bị anh phát hiện, hai chân khéo léo chặn tôi lại, trực tiếp đẩy tôi xuống sofa, cả người lập tức đè lên khiến tôi không thể động đậy. Tôi như cá nằm trên thớt, Nghiêm Diệu cúi xuống gần tôi, hơi thở nóng bỏng phả lên khuôn mặt vì sợ hãi mà trở nên trắng bệch của tôi.

Tôi cố gắng lùi về phía sau, cho đến khi lưng chạm đến tay vịn.

“Nghiêm... Diệu, năm năm trước, Tả Lăng chỉ thực hiện đúng chức trách, người sai là em, anh muốn trả thù thì đối với mình em là đủ!”

Anh lạnh lùng nâng cằm tôi lên “Rất dũng cảm, Lộ Tịch Ngôn, em cho rằng tôi quên phần của em sao?” Nói xong câu cuối cùng, anh dùng tăng thêm sức siết chặt tay tôi, tôi lập tức nhú mào, quật cường không chịu phát ra tiếng rên vì đau.

Ngón tay thon dài của Nghiêm Diệu dọc theo mí mắt tôi xuống phía dưới, nhẹ nhàng cởi từng cúc áo của tôi, tôi nhìn rõ dục vọng trong mắt anh, nhưng cơ thể bị anh khoá chặt không thể nhúc nhích, đành nhắm mắt hét chói tai “Không!”

Bên tai vang lên một tràng cười, giãy tiếp theo, sức nặng trên người lập tức biến mất, Nghiêm Diệu đứng thẳng thân mình, từ trên cao nhìn sự chật vật của tôi, như cười như không mang theo sự khinh miệt “Không cần hoảng sợ như vậy, tiếp theo còn có trò hay chờ em xem!”

Tôi vừa xấu hổ vừa giận dữ kéo nhanh cổ áo, trừng mắt nhìn anh. Cơ thể không che giấu được sự run rẩy.

“Em có thể đi rồi!” Anh bỗng nhiên buông một câu, lạnh lùng đưa mắt nhìn tôi một lượt rồi quay người đi lên cầu thang.

“Nghiêm Diệu!” Anh dừng lại, nhưng không hề xoay người.

“Nghiêm Diệu, năm năm này, không có ai trong chúng ta là sống thoải mái, mà trọng chuyện đó, hai chúng ta không ai sai cả!”

Sự trầm mặc của anh khiến tôi cảm thấy áp lực, không thể hít thở nổi.

Thật lâu sau, trong không gian vang lên giọng nói của anh.

“Lộ Tịch Ngôn, năm năm này chỉ khiến cho tôi hiểu được một đạo lý, muốn đạt được thứ gì, nhất định phải xuống tay, không cần biết kết quả! Càng không cần biết ai đúng ai sai!” Cuối cùng, anh cũng quay người, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn tôi, ánh mắt này của anh khiến tôi như bị một cái tát, trên mặt cảm thấy bỏng rát đau đớn.

“Ngoan ngoãn chờ xem, trò hay vẫn đợi em ở phía sau!!”

Đây không phải giọng nói của con người, là giọng nói của ác ma, là lời nguyền rủa!!

25. Chương 25: Dây Dưa Không Dứt

“Năm năm nay, chỉ khiến cho tôi hiểu được một đạo lý, muốn đạt được thứ gì nhất định phải xuống tay không lưu tình!”

Hôm ấy, khi tôi trở về nhà Tả Lăng, nhìn thấy Phương Mẫn ngồi trên sofa, vẻ mặt như người mất hồn. Tôi không đành lòng hỏi cô ấy. Quan trọng hơn nữa tôi hiểu rằng, cô ấy có thực sự đau đớn, thực sự hoảng hoàng cũng là bởi vì cô ấy yêu Hạ Khiên Dục, cho dù từng bị anh ta vứt bỏ, cho dù từng bị tổn thương thì trong lòng cô ấy vẫn tràn đầy yêu thương.

Mà lúc ấy, tôi óc còn không mang nổi mình óc, đối mặt với sự nghi ngờ của Hiệp Thịnh, tôi chỉ có thể á khẩu không nói câu nào, hiện tại tất cả chúng tôi đều là quân cờ bị đùa giỡn trong tay Nghiêm Diệu, chúng tôi không biết bước đi tiếp theo của mình là tiếp tục bình an hay dẫn đến cái chết, cũng không có cách nào để thoát khỏi trò chơi này. Trong cuộc chơi này, điều tôi biết duy nhất chính là lời nhắc nhở của Nghiêm Diệu năm năm trước, năm đó anh nói sẽ trả lại cho tôi gấp bội. Bởi vậy tôi biết mình không đủ may mắn để tránh khỏi kiếp nạn này.

Như lời Nghiêm Diệu nói “Trò hay” còn ở phía sau chờ tôi, có điều rốt cuộc trò hay mà anh nói là gì thì tôi không tài nào đoán được.

Ba ngày sau, tôi nhận được điện thoại của Phương Mẫn, cô ấy nói Tiểu Dao mất tích!

Cô ấy không báo về cục cảnh sát mà lại gọi cho tôi, có lẽ vì cô ấy biết, mà không, chắc hẳn tất cả chúng tôi đều biết người đứng sau chuyện này là ai.

“Tịch Ngôn! Làm sao bây giờ, chị không thể, không thể để cho Tả Lăng biết chuyện này, bây giờ chị không muốn mất đi, không muốn mất đi tất cả...” Phương Mẫn nói năng lộn xộn, còn không ngừng nói lắp, trong mắt hiện lên sự lo âu khiến tôi đau lòng.

“Anh ta tại sao lại trở lại? Bây giờ chị rất hạnh phúc, tại sao anh ta trở về, chị không thể để anh ta phá hoại gia đình hạnh phúc của chị được!”

“Phương Mẫn, chị bình tĩnh một chút, không có chuyện gì đâu, không có việc gì đâu, ai cũng không thể phá hoại gia đình chị!” Có thể hình dung mấy ngày này Phương Mẫn đã phải chịu nhiều áp lực thế nào, hình ảnh Phương Mẫn bây giờ tôi chưa từng gặp qua, có thể nói, từ giây phút Hạ Khiên Dục bắt đầu xuất hiện trở lại đã khiến cho cô ấy trở nên xa lạ như vậy.

Một người dù rất kiên cường, một khi bị người khác chạm đến vết sẹo trong tim lập tức sẽ trở nên yếu đuối.

“Nhất định là bọn họ bắt Tiểu Dao, nhất định là bọn họ, chị rất sợ, cũng không dám gọi điện thoại cho Tả Lăng!” Phương Mẫn rút cuộc vẫn lựa chọn phương pháp trốn tránh, nhưng cô ấy không thể hiểu được ý đồ của bọn họ, điều bọn họ muốn là từ chuyện này khiến cho gia đình Tả Lăng lục đục, đây chính là điều Nghiêm Diệu muốn, nhưng bây giờ chắc chắn Phương Mẫn chưa hiểu, tôi nghĩ tôi chỉ còn một cách.

Đứng trước biệt thự xa hoa, trong lòng tôi dâng lên đủ loại cảm xúc, khó trách lần trước Nghiêm Diệu cho tôi rời đi một cách thoải mái, thì ra anh đã sớm biết rằng tôi sẽ tự mình phải tìm đến anh.

Không phí chút hơi sức, tôi đi thẳng vào liền gặp được Nghiêm Diệu và Hạ Khiên Dục.

Đây là một phòng sách lịch sự tạo nên bốn phía đều là giá sách bằng gỗ lim, đựng đầy các loại sách khiến cho người ta hoa cả mắt, tôi bỗng muốn cười, so với Nghiêm Dịch, Nghiêm Diệu còn khó đối phó hơn, bởi vì anh là thành phần trí thức, là sinh viên giỏi của ngành luật nên có thể lợi dụng chặt chẽ lỗ hổng của pháp luật. Nên trong năm năm ngắn ngủi, anh đã phát triển sản nghiệp của Nghiêm gia lên gấp mấy lần.

“Tiểu Dao đâu rồi?” Tôi hỏi trực tiếp, không cần thiết phải vòng vo làm gì, tôi không có hứng thú diễn trò cho Nghiêm Diệu xem.

Nghiêm Diệu chỉ cười không đáp, ý muốn nói tôi ngồi xuống, sau đó Hạ Khiên Dục đứng lên, một lúc sau đi vào gian phòng thông từ phòng sách dắt Tả Dao ra.

“Dì!” Tiểu Dao vừa nhìn thấy tôi mắt lập tức sáng ngời, bổ nhào vào lòng tôi, trong tay cầm thanh kẹo mút còn một nửa.

Tôi cẩn thận xem xét con bé một hồi, thấy nó không sao mới bớt lo lắng thở phào, ôm chặt Tiểu Dao, đề phòng nhìn hai người bọn họ “Trẻ con có tội tình gì, tại sao lại bắt cóc con bé chứ!”

“Con bé đương nhiên vô tội, chúng tôi chỉ có chút tò mò mà thôi!” Nghiêm Diệu bình tĩnh nói, ngón tay đặt trên thành ghế không ngừng di chuyển, sau đó cất tiếng nói tiếp “Vào đi!”

Vừa dứt lời, cửa phòng mở ra, một người đàn ông tiến vào trong, cung kính đặt một tập tài liệu lên mặt bàn, Tiểu Dao vẫn ở trong lòng tôi cọ cọ cái đầu “Dì ơi, chú nói con chích máu rất dũng cảm!” Nói xong còn khoe ra cây kẹo trong tay.

Chích máu! Sắc mặt tôi lập tức biến đổi.

“Lộ Tịch Ngôn... Nếu đứa bé này là con tôi, có lẽ về sau em sẽ được sống thanh thản hơn một chút!” Nghiêm Diệu như cười như không nhìn tôi, lời nói nửa thực nửa giả, bàn tay vươn tới tập tài liệu.

Cơ thể tôi bắt đầu run lên, rút cuộc hiểu được cái mà anh gọi là “tò mò”.

Tôi chỉ cảm thấy cả người mất trọng tâm, cố gắng ôm Tiểu Dao chặt hơn, Nghiêm Diệu mở tập tài liệu, một lát sau, anh nở nụ cười, nhìn chằm chằm vào tôi rồi gần lên từng tiếng “Lộ Tịch Ngôn, em quả nhiên không làm tôi thất vọng!”

Tôi dễ dàng thấy lửa giận trong mắt anh, nặn ra một nụ cười “Nghiêm Diệu, anh cho rằng anh xứng đáng có một đứa con thế này sao?”

Con người đen thâm trầm của Nghiêm Diệu lập tức nhú lại. Bàn tay lập tức nắm thành nắm, ánh mắt nhìn như muốn đem tôi lột da xẻ thịt.

Nhưng chưa đầy một giây sau tay anh lập tức buông lỏng ra, nhún nhún lông mày, giọng mỉa mai “Làm tốt lắm...” Anh nhìn chằm chằm vào tôi, nhưng lời nói dường như là nói cho người đàn ông ngồi bên cạnh anh “Hạ Khiên Dục, anh làm tốt lắm, cặp song sinh trai gái này là con của anh đấy.” Sau đó Nghiêm Diệu đặt lại tập tài liệu lên mặt bàn.

Tôi và Hạ Khiên Dục khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Nghiêm Diệu, cả hai chúng tôi cùng lúc cầm lấy tập tài liệu mờ ám kia, đọc được những dòng chữ này không khỏi bất ngờ.

Tôi vẫn thắc mắc không hiểu tại sao thái độ của Nghiêm Diệu lại thay đổi nhanh như vậy, thì ra... thì ra...

Khó trách, Phương Mẫn bấy lâu nay lo lắng nhiều, khó trách cô ấy ngày nào cũng luống cuống chân tay.

Mà Tiểu Dao.

“Hạ Khiên Dục, mặc kệ Tiểu Dao có phải con gái anh hay không, anh cũng không cần thiết phải thực hiện trách nhiệm làm cha đâu, nếu anh thực sự cảm thấy có lỗi với Phương Mẫn thì anh càng không nên đi phá vỡ hạnh phúc gia đình bọn họ!” Vừa nhìn thấy Hạ Khiên Dục xoay người định đi ra ngoài, tôi lo lắng gọi anh ta, anh ta dừng lại, xoay người nhìn tôi.

“Hạ Khiên Dục... Nếu anh thật sự yêu Phương Mẫn, anh sẽ không phá hỏng hạnh phúc của chị ấy!!!” Hạ Khiên Dục đứng trước mặt tôi, sắc mặt trầm xuống, không hề di chuyển, đôi mắt hướng thẳng đến Tiểu Dao đang ngồi trong vòng tay tôi.

“Được, nói cho cùng thì..!” Trong không khí bỗng vang lên một tràng vỗ tay “Lộ Tịch Ngôn, để tôi xem em nào, rất vĩ đại. Ý của em có phải nói rằng Hạ Khiên Dục nên trở mặt nhìn đứa con ruột của mình gọi người khác là bố sao?” Những câu Nghiêm Diệu nói toàn những ý cay độc, đánh trúng điểm yếu của Hạ Khiên Dục, trước khi đi, anh ta còn nhìn lướt qua Nghiêm Diệu “Ấn oán của hai người tôi không tham dự, cho nên chuyện của tôi hai người đừng nhúng tay vào!” Nói xong câu này anh ta lập tức rời đi.

Là tôi xem thường Hạ Khiên Dục rồi, xem ra anh ta không đơn giản là con rối trong tay Nghiêm Diệu, nhưng dù sao đi nữa kế hoạch của Nghiêm Diệu đã thành công, những ngày về sau nhất định sẽ dây dưa không ngừng.

“Làm bạn của anh chẳng có gì hay ho!”

“Thật sao? Tôi chỉ tốt bụng nhắc nhở người nào đó mà thôi!”

Tôi cười nhạt, đứng rồi, anh rất tốt bụng!!!

“Trò chơi đã bắt đầu, em vừa lòng không?”

“Nghiêm Diệu, tôi cảm thấy anh rất đáng thương, anh sống trên thế giới chỉ lấy những chuyện như này làm niềm vui tôi ư?” Không thể thua, nhất định không thể thua, tôi tự nhắc nhở bản thân.

Trước mặt tôi, đôi ngươi đen thâm trầm của Nghiêm Diệu hơi nhíu lại, nhìn tôi đầy nguy hiểm. Ngọn lửa tức giận trong mắt anh dần biến mất “Lộ Tịch Ngôn, em nhất định sẽ vì ngày hôm nay “dũng cảm” mà trả một cái giá đắt!”

“Vinh hạnh chờ ngày đó!” Tôi ôm Tiểu Dao đứng thẳng người, không dám nhìn anh.

Bầu không khí trong phòng ngập tràn sự căng thẳng. Tôi không ngừng nói với bản thân, không được thua, không được sợ hãi, Lộ Tịch Ngôn, không cần phải sợ...

Nhất định không sợ hãi, nhất định không thua!!!

“Vậy thì, tôi đây sẽ chống mắt lên nhìn, chờ đến ngày em xoay chuyển càn khôn, nhân tiện nói cho em một bí mật nhé, nếu tôi là em, tôi sẽ cầu nguyện cho trò chơi này kéo dài hơn một chút, bởi vì nhân vật chính lần này chính là em!”

Tôi nhắm mắt lại, cố gắng ôm chặt Tiểu Dao trong tay để tìm kiếm một chút ấm áp, bởi lúc này tôi như đang đứng trên vách núi năm xưa, sau lưng là vực sâu hun hút, mà phía trước chính là một người đã mất đi tâm tính, cả người anh mang theo thù hận ngất trời, ngoài phản kháng anh, tôi đã không còn con đường khác để chọn!

Tôi không thể nhớ bản thân ra khỏi Nghiêm gia thế nào, chỉ biết lúc đó hồn bay phách lạc. Tiểu Dao bị bầu không khí lúc đó làm cho hoảng sợ, ngoan ngoãn nằm trong lòng tôi.

Khi tôi ôm con bé trở lại nhà Phương Mẫn, cô ấy ôm chặt Tiểu Dao mà khóc. Tôi lùi lại, không kịp nói câu nào lập tức xoay người đi ra ngoài, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một hình ảnh, nhưng cũng chỉ thoáng qua trong giây lát.

Tôi không ngẩng đầu, đi thẳng về phía trước, rảo bước thật nhanh, khi ra khỏi ngõ đến đường cái rộng lớn gặp nhiều người, trong đầu tôi lập tức hiện lên những mảnh ký ức hỗn loạn, có những người cùng những câu chuyện trong quá khứ, đèn kéo quân không ngừng quay quay, có người khẽ nói bên tai tôi “Tịch Ngôn, nếu không có được thứ bản thân mình thích, thì cho dù có cả thế giới cũng vô dụng!” còn có giọng nói của người khác “Đừng lừa dối anh, anh tình nguyện cho em giết anh cũng không muốn em lừa dối anh!”, “Lộ Tịch Ngôn, anh yêu em!”, “Lộ Tịch Ngôn... Lộ Tịch Ngôn!” Nhưng trong nháy mắt, đôi mắt thâm tình kia lại biến thành đôi mắt vằn máu đỏ, mang theo mối hận hằn giọng với tôi “Lộ Tịch Ngôn, tiếp theo chính là em!”

Cuối cùng tôi đứng yên tại chỗ, không thể nhấc nổi chân.

Tôi cúi đầu khóc nức nở, tiếng khóc ngày càng to và rõ ràng nhưng tôi không thể kiềm chế nổi, tôi ngồi sụp xuống, ôm chặt lấy hai chân mình cuộn người lại. Áp lực cũng có, khổ sở cũng có, tất cả đều khiến tôi không chịu nổi. Rốt cuộc phải làm thế nào, phải làm thế nào mới có thể không cảm thấy đau đớn, không còn muốn khóc như lúc này nữa...

“Là cô gọi 119 ư?” Giọng nói nhẹ nhàng vang lên trên đỉnh đầu tôi, không cần để ý xung quanh.

Tôi chậm chậm ngẩng đầu, hai mắt đầm nước, nhìn mông lung tỏ ra bất cần.

Hiệp Thịnh xuất hiện trước mắt tôi, áo sơ vin sơ sài, tay dứt túi quần, bộ dáng cà lơ phất phơ, đôi mắt nhìn thẳng tôi, khoé miệng khẽ nâng lên “Trên danh nghĩa lính cứu hỏa của Lộ Tịch Ngôn!”

Cuối cùng, cậu ta cười khoe ra hàm răng trắng sáng “Tôi đến đây là để dập lửa!”

26. Chương 26: Liệu Có Thể Bình Yên?

Chợ đêm ồn ào náo nhiệt, bầu không khí xung quanh rất vui vẻ, Hiệp Thịnh kéo tôi đi xuyên qua đó đến một quán ăn tìm chút gì nhắm nháp.

Các món ăn được bày rất đẹp mắt, Hiệp Thịnh đứng bên cạnh không ngừng giới thiệu, cho đến khi khay đựng trên tay tôi đã nhiều món đến mức không nhét thêm được gì nữa chúng tôi mới dừng lại, quay đi tìm một chỗ ngồi yên tĩnh.

Tôi đưa mắt nhìn quanh, mọi người đều chỉ lấy mấy món ăn nhẹ mà không lấy cơm, mục đích chỉ để nghỉ chân, đánh giá một lượt tôi có thể đoán được sắc mặt của chủ quán lúc này.

“Tôi thực sự phục ông chủ quán, người khác bình thường gặp phải tình huống này sẽ không đồng ý cho họ chỉ lấy mấy món rau không, nói nhỏ với chị, không chừng đổi tên quán thành “Nơi nghỉ chân” sẽ hút được nhiều người chuyên ăn rau hơn đây nhỉ!” Hiệp Thịnh ghé vào tai tôi nói, tôi sớm đã biết cậu ta là đại thiếu gia không biết “nói nhỏ” là như thế nào, nhìn thấy mặt ông chủ cắt không được giọt máu, tôi chỉ biết cười xấu hổ, nói nhỏ với ông ta “Làm ơn cho chúng hai bát canh thịt bò!”

Chủ quán mặt không chút thay đổi xoay người nấu canh, tôi khẽ thở, trừng mắt liếc người bên cạnh “Cậu càng ngày càng độc địa đấy!”

Hiệp Thịnh cười, cầm lấy một đôi đũa lau sạch để trước mặt tôi “Có Lộ Tịch Ngôn ở đây, tôi chỉ dám nhận thứ hai thôi!”

Tôi cười ra mặt nhưng bên trong lạnh nhạt nói “Rất cảm ơn cậu!”

Cái tên vô liêm sỉ kia lập tức ngoác miệng “Không cần khách khí với tôi!”

Một lúc sau, hai bát canh thịt bò trước mặt vẫn còn nguyên, tôi nhìn chủ quán đến dọn dẹp bàn, rất muốn khuyên ông ấy một câu “Chủ quán, ông xem, món ăn khó ăn như vậy mà vẫn trụ vững ở chợ đêm đúng là một kỳ tích!!!!”

Nghĩ đến mà tôi không nhịn được cười khiến cho sắc mặt chủ quán càng khó nhìn, tôi cắn môi dưới, liếc mắt nhìn Hiệp Thịnh đang không ngừng cổ vũ “Tiếp tục cố gắng nhé ông chủ!”

Cậu ta... Đi với cậu ta lâu ngày xem ra tôi cũng bị nhiễm tính cách của cậu ta mất rồi.

Chúng tôi đi dạo một lát, khi cảm thấy đã bớt no, tôi và Hiệp Thịnh mới cảm thấy thoải mái trở về nhà.

Bên dưới nhà trọ, tôi cùng cậu ta nói chuyện tào lao, bước chân nhàn nhã.

“Hiệp Thịnh, tôi vẫn ngạc nhiên, tại sao cậu thích “Siêu nhân”?” Tôi nhớ lại lần đầu tiên gặp cậu ta.

“Chuyện đó...” Hiệp Thịnh bỗng dừng lại, vừa định nói khoác, chuông di động vang lên, cậu ta nhìn màn hình, không kiên nhẫn nhận cuộc gọi “Lại có chuyện gì vậy?”

Tôi lơ mơ nghe được trong điện thoại truyền ra giọng nói con gái, có chút canh chua, lại còn cười hỗn loạn.

Hiệp Thịnh nghe máy, lông mày không ngừng nhíu lại, cuối cùng không kiên nhẫn ngắt điện thoại, thấy ánh mắt kỳ quái của tôi, cậu ta chun mũi noi “Là bạn bè bình thường!”

Tôi được đà bĩu môi “Vậy mà cậu đỏ mặt ư!”

“Tôi không có!” Lúc này Hiệp Thịnh giống như khỉ mất đuôi, giống hệt lần trước tôi trêu cậu ta đi tỏ tình bị người ta hắt nước vào mặt, thật đáng nghi ngờ.

“Đúng rồi!”

“Đúng cái gì chứ? Lộ Tịch Ngôn, chị dám trêu tôi...!”

Tiếng chuông di động lại vang lên cắt ngang lời nói của Hiệp Thịnh, cậu ta vừa nhìn màn hình lập tức nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hiệp Nguyệt, nếu em còn lải nhải nữa, anh lập tức đồng ý không đi làm!” cuối cùng, không đợi bên kia nói cậu ta lập tức tắt máy. Xem ra trên thế giới này vẫn có người có thể khiến cho Hiệp Thịnh tức giận.

“Thật ra, là em gái tôi!” Cậu ta nói.

“À!”

“Chị chỉ biết “à” thôi à?” Hiệp Thịnh nhìn tôi.

“Ôi chào... Thật ra tôi còn muốn nói, nếu cậu cũng cảm thấy em gái cậu hay lắm lắm như vậy thì chắc chắn đó là gen di truyền rồi!” Kỳ thật cậu ta còn lắm nhảm nhiều hơn.

“Lộ Tịch Ngôn!”

Hiệp Thịnh có chút tức giận, một lát sau lại bình thường, biểu tình kỳ lạ, nửa ngày mới ấp úng nói ra “Lộ Tịch Ngôn, chị mỗi lần gặp tôi có cảm giác gì?”

“Cái gì?” Tôi kinh ngạc nhìn cậu ta, cậu ta nghĩ cái gì mà có thể hỏi ra cái vấn đề “kinh điển” đó chứ?

“Cậu thật sự muốn biết sao?” Tôi không định nói ra nên cố ý trêu Hiệp Thịnh.

“Bổn thiếu gia có gì không dám?”

“Không hỏi hận chứ?”

“Lộ Tịch Ngôn!”

“Được rồi, tôi ăn ngay nói thật nhé!”

“Nói đi!” Cậu ta khinh thường nhướn mày.

“Được rồi... Keo kiệt, ích kỷ, lòng tham không đáy, tính cách quái dị...” Tôi nói một tràng khiến cho sắc mặt Hiệp Thịnh sa sầm xuống, lúc cậu ta định hét lên, tôi vừa kịp nói ra nốt phần còn lại “Còn có biến thái!!!”

Cậu ta đã tức giận đến cực điểm, tôi thậm chí nghe được tiếng hô hấp của Hiệp Thịnh.

Tôi lập tức bào chữa “Là cậu bảo tôi nói nhé!”

“Chị cho rằng tôi đùa ư? Từ ngữ dễ mắng người của chị rất phong phú đấy!”

Tôi rất muốn cãi lại, nhưng nhìn sắc mặt Hiệp Thịnh lại đem lời sắp nói nuốt vào trong.

“Quên đi, tôi về trước!” Hiệp Thịnh định nói gì đó, một lát sau rốt cuộc vẫn không nói ra được, chỉ nhàn nhạt nói một câu “Được rồi, ngủ ngon nhé, đừng chạy lung tung, tôi sợ chính mình bị ép đến điên mất!”

Hiệp Thịnh mím môi xoay người rời đi, trên mặt hiện nét cô đơn hiếm thấy.

Tôi nhất thời áy náy liền gọi cậu ta “Hiệp Thịnh!”

“Chuyện gì?” Hiệp Thịnh không kiên nhẫn trả lời, nhưng vẫn dừng bước nhìn tôi.

“Thật ra... Thật ra cậu cũng có điểm tốt!”

Mắt Hiệp Thịnh lập tức sáng lên, ra vẻ phấn chấn, nhìn tôi chờ đợi.

Tôi vắt óc suy nghĩ, quanh co một hồi mới nói “Thật ra... Thật ra cậu ăn rất khoẻ, người già không phải luôn nói ăn được là phúc sao?” Nói xong, tôi cảm thấy chính mình cũng nên cắn lưỡi tạ tội với cậu ta, làm sao tôi có thể nghĩ ra được cái ưu điểm khác thường như vậy chứ?

“Chị...” Hiệp Thịnh không còn gì để nói “Lộ Tịch Ngôn...”

“Chị được lắm, mau mau về nhà mà gột rửa sạch cái đầu óc tầm tối của chị đi!” Tiểu tử thói ác mồm ác miệng nói với tôi rồi xoay người rời đi.

Tôi nhìn bóng dáng cậu ta mà lắc đầu rồi cười, khẽ nói lời đã định sẵn trong lòng từ lâu “Cảm ơn cậu, Hiệp Thịnh!”

Không ngờ tôi nghe thấy giọng nói đặc ý quen thuộc “Tôi nghe thấy rồi nhé, Lộ Tịch Ngôn, nếu muốn cảm ơn tôi ngày mai mời tôi một bữa là được rồi!” Cậu ta nói xong liền đưa tay ra sau lưng vẫy vẫy.

Cậu ta đúng thật là!!!

Có những chuyện rốt cuộc không trốn tránh được, cuối tuần tôi nhận được điện thoại của Tả Lăng.

Vừa thấy mặt tôi anh đã đi thẳng vào vấn đề “Phương Mẫn gần đây có chuyện gì, nói cho anh biết được không?!”

Tôi do dự hồi lâu, cuối cùng mới gạt đầu, bởi tôi biết rằng trốn tránh không phải biện pháp tốt.

“Tả Lăng... Anh có biết Hạ Khiên Dục không?”

Sắc mặt Tả Lăng lập tức thay đổi, không cần anh phải nói tôi cũng biết đáp án. Tôi nhẹ nhàng thở ra, ít ra thì anh cũng đã biết sự tồn tại của Hạ Khiên Dục, chắc chắn anh cũng biết trước đây anh ta và Phương Mẫn có quan hệ thân thiết đến mức nào, như vậy tôi cũng không còn gì khó nói nữa.

“Thảo nào dạo gần đây anh luôn cảm thấy cô ấy có chuyện gì khác thường, người đàn ông kia đã đến tìm cô ấy sao?”

Tôi trầm mặc không nói. Trong lòng đang suy nghĩ xem nên bắt đầu thế nào, không ngờ được Tả Lăng bất ngờ hỏi tôi “Em... biết chuyện Nghiêm Diệu về đây rồi sao?”

Cơ thể tôi run lên, tôi nắm chặt chiếc thìa trong tay, Tả Lăng tiếp tục nói “Quả nhiên là liên quan đến cậu ta!” Ngữ khí của anh mười phần khẳng định chuyện Hạ Khiên Dục có liên quan đến Nghiêm Diệu.

“Cậu ta nhất định muốn báo thù cho anh trai cũng được... Nhưng tại sao lại liên lụy đến người nhà của chúng ta?”

“Anh Tả Lăng!”

“Tịch Ngôn à, em nên nhớ kỹ, mặc kệ Nghiêm Diệu sử dụng thủ đoạn gì, đều không phải chuyện của em, trăm lần ngàn lần anh cũng không muốn em lại bị dính dáng gì vào chuyện ân oán này, anh và chị dâu của

em không có vấn đề gì đâu. Mấy năm gần đây, Nghiêm Diệu đã phát triển thể lực của Nghiêm gia lên gấp mấy lần, cậu ta so với anh trai Nghiêm Dịch còn điên cuồng hơn, bọn anh hiện giờ căn bản không hề nắm được một chút nhược điểm nào của cậu ta. Tịch Ngôn, để tránh cho những người khác bị tổn thương, em nhất định phải tránh Nghiêm Diệu càng xa càng tốt!”

Càng xa càng tốt... Nếu tôi thực sự có thể thì tốt rồi.

Tôi cười mang theo chút chua xót “Tả Lăng, thật ra là em làm liên lụy đến anh!” Nếu năm năm trước tôi không nhờ anh giúp đỡ thì đã không có chuyện ngày hôm nay.

“Tịch Ngôn... Không liên quan đến chuyện của em, nếu em không làm như vậy, sẽ có nhiều người khác chịu tổn thương hơn, Nghiêm Diệu chắc chắn sẽ có điểm yếu nào đó, cậu ta vi phạm pháp luật nhất định sẽ có ngày bị bắt. Vấn đề chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Lần này anh tìm gặp em, vừa muốn hỏi thăm một chút chuyện của Phương Mẫn, vừa muốn nhắc nhở em, Tịch Ngôn, em hãy cố gắng tránh xa mọi chuyện!” Tả Lăng dặn dò tôi lần nữa, cảm giác áy náy lại lan toả trong tâm trí tôi, đi sâu vào từng thớ thịt trên người tôi.

“Nhiều năm như vậy, anh và Phương Mẫn rất quan tâm em, thậm chí... Mà em chỉ có thể đẩy phiền phức cho anh...” Cảm giác tội lỗi bao vây đại não tôi, tôi không biết cách nào khiến nó biến mất.

“Anh Tả Lăng... Ngày đó, bọn họ bắt cóc Tiểu Dao... Còn đưa con bé đi...” Tôi không thể nào nói được nốt câu cuối cùng, đành ngừng lại, sắc mặt Tả Lăng lập tức trầm xuống “Em nói là Hạ Khiên Dục đã biết Tiểu Dao là con anh ta?”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu “Tả Lăng, anh...”

Tả Lăng cô đơn hạ mí mắt “Anh biết, anh vẫn biết con bé là con của Hạ Khiên Dục, năm đó, khi anh và Phương Mẫn đến với nhau anh đã biết cô ấy có thai... Anh cũng biết, nhiều năm như vậy, tình cảm Phương Mẫn dành cho anh là cảm tạ nhiều hơn tình yêu, cô ấy cố gắng muốn giữ gia đình đầy đủ! Có điều, từ khi đi tuần trăng mật trở về, anh có thể thấy cô ấy rất khác thường, người cũng trở nên tiêu tụy. Anh rất lo lắng cho cô ấy!”

“Anh Tả Lăng!” Tôi thật sự không thể tưởng tượng được, tình yêu của anh lớn như thế nào, tình cảm của anh tuy chỉ là chỉ chấp nhất, nhưng tôi thực sự không tưởng tượng nổi để có được tình cảm của Phương Mẫn anh đã phải trả một cái giá đắt thế nào.

“Anh Tả Lăng, anh phải tin Phương Mẫn, chị ấy nhất định sẽ nghĩ thông thôi, chị ấy quý trọng mấy năm hoạn nạn có nhau cùng với gia đình này hơn bất cứ ai khác!”

Tả Lăng gật gật đầu, trong mắt đều là sự bất đắc dĩ “Tịch Ngôn, mọi chuyện sẽ tốt thôi, sẽ không có gì thay đổi! Em cứ yên tâm đi!”

Đúng vậy, tôi nhất định phải vững tâm, mấy năm nay chúng tôi cố gắng thoát khỏi bóng đen quá khứ như vậy, nhất định không thể để nó tan biến, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi, đều sẽ tốt mà thôi... Nhất định là như vậy...

Trước khi đi, Tả Lăng dường như chợt nhớ chuyện gì đó, do dự hồi lâu mới nói với tôi “Mấy hôm trước, Hiệp Thịnh đến chỗ anh hỏi thăm chuyện trước kia của em... Anh nói với cậu ta, mọi chuyện vẫn nên để tự mình em nói ra mới được!”

Tôi ngẩn người, một lúc sau mới định thần, gật gật đầu.

27. Chương 27: Ký Ức Không Thể Quên

Ba ngày sau đó, tôi nhận được điện thoại của Phương Mẫn, cô ấy nói cho tôi biết bọn họ mới xin nghỉ mấy ngày, dự tính về quê của Tả Lăng hưởng tuần trăng mật thứ hai, cô ấy nói muốn nhờ tôi trông hai đứa tiểu tử nghịch ngợm kia, tôi vui vẻ đồng ý, tôi biết Tả Lăng đang rất cố gắng bảo vệ gia đình mình.

Hy vọng lúc bọn họ trở về mọi chuyện đã chấm dứt.

Buổi chiều, tôi đi đến nhà bọn họ đón hai đứa nhỏ, nhìn thấy Phương Mẫn, sắc mặt cô ấy đã hồng hào lên rất nhiều, Tả Lăng ngồi bên giúp cô ấy sắp xếp lại hành lý.

Tôi ở lại đó ăn cơm tối, Tả Lăng cùng hai đứa nhỏ ở phòng khách chơi đùa, Phương Mẫn liền bí mật kéo tôi vào phòng ngủ.

“Tịch Ngôn, có phải Tả Lăng đã biết chuyện gì rồi không? Tại sao anh ấy lại xin nghỉ, còn nói muốn đi về quê du lịch chứ?” Chồng mình là người ham việc, cô ấy biết rất rõ.

Trên mặt tôi vẫn tươi cười, trong lòng lại nhen nhóm một chút lo lắng.

Tôi cười, đáp lời cô ấy “Anh Tả Lăng ngẫu nhiên muốn lảng mạn một chút thôi, nói đi du lịch chị liền ngạc nhiên sao, sau này hai người chưa chắc đã có cơ hội!”

Phương Mẫn nghe thấy lời tôi lập tức thả lỏng, nhưng vẫn không hết nghi ngờ, lại thở dài “Chị chỉ hy vọng lần này đi du lịch có thể quên hết mọi chuyện, lúc trở về không muốn thấy Hạ Khiên Dục nữa!”

Tôi cầm tay chị ấy “Nhất định như vậy!”

“Được, Tả Lăng là người tốt, anh ấy đối với chị thực sự rất tốt... Luôn ở bên chị lúc chị khó khăn nhất, chị không thể phụ lòng anh ấy!” Nói xong, đôi mắt Phương Mẫn đã bắt đầu đỏ lên.

Tôi nắm chặt tay cô ấy, trong lòng dâng lên cảm giác buồn bã, đây là cảm kích, giống như Tả Lăng đã nói, Phương Mẫn đối với anh chỉ là cảm kích mà thôi...

Tôi không nói gì nữa.

Chỉ có thể hy vọng mọi chuyện đều suôn sẻ như chúng tôi mong muốn.

Khoảng thời gian sau đó, trong nhà tôi có thêm hai đứa nhóc con kia, chúng suốt ngày xãi nhau ầm ĩ, nhưng lại khiến căn nhà trở nên vui vẻ náo nhiệt.

Trong lúc này, cái tên Hiệp Thịnh mặt dày mày dạn kia thường cùng tôi đưa Tiểu Dao và Tiểu Tự đi chơi, có lần đưa chúng tôi về tận cửa nhà. Mẹ tôi nhìn thấy, còn cảm thấy Hiệp Thịnh rất vừa ý bà, buổi tối hôm đó chỉ ngồi hỏi tôi về cậu ta, tôi không kiên nhẫn tiếp chuyện với mẹ nữa đành nói Hiệp Thịnh vẫn chưa có bạn gái, ý của tôi là không có ai yêu nổi cậu ta, vậy mà mẹ tươi cười rạng rỡ. Còn ghé sát vào tai tôi nói “Đúng là cậu ta ít tuổi hơn con, nhưng không sao, bây giờ đang thịnh hành tình yêu chị em đấy thôi!”

Ôi! Mẹ tôi cũng bị cậu ta lừa gạt.

Tóm lại, những ngày có hai đứa nhóc kia ở bên tôi thấy rất thoải mái, mỗi ngày chỉ mong nhanh chóng tan ca rồi đưa chúng đi chơi. Mẹ tôi cũng lâu rồi mới có dịp được ở với chúng, bà vui vẻ ra mặt, sau này bà mới nói rằng bản thân vui như vậy bởi vì bà cảm thấy tôi đưa hai đứa đi chơi lại liên tưởng đến chuyện nếu tôi đã kết hôn thì sẽ hạnh phúc như này.

Thật đúng là!!

Bỗng nhiên tôi nhớ tới mấy chuyện phiền não, năm năm trôi qua vẫn không thay đổi được gì, kết quả vẫn như trước đây, cho dù tôi có miệt mài theo đuổi lý tưởng, cố gắng thoát khỏi bóng đen quá khứ để có cuộc sống bình thường, thì giờ đây, năm năm đã qua, tôi vẫn chỉ có thể bị động ngồi đây chờ, chờ Nghiêm Diệu đi bước tiếp theo.

Đúng như lời anh nói, tôi chỉ có thể cầu nguyện cho ngày ấy đừng đến mà thôi.

Trong khoảng thời gian, trên TV thường chiếu phim hoạt hình Quy Quy mà bọn trẻ thích, bây giờ trẻ con thường thích xem nhưng thứ như vậy. Tiểu Tự xem xong bộ phim liền đòi mua mấy thứ đồ chơi, liền gọi điện đặt ngày hôm sau đến quảng trường nhận hàng. Ngày hôm sau vốn là ngày nghỉ nên tôi nói sẽ đưa Tiểu Tự đi lấy mấy thứ đồ chơi đó, thắng bé nghe xong rất vui.

Không thể ngờ lúc tôi đưa thằng bé đến quảng trường nhận đồ chơi lại gặp Hiệp Thịnh ở đó, trong tay cầm một bộ đồ chơi.

“Cậu giao hàng à?”

“Đúng, em gái tôi là nhân viên giao hàng, chính là người con gái gọi điện cho tôi hôm ấy!” Hiệp Thịnh nhàn nhả nói “Con bé nhờ tôi giao hàng. Ngày hôm ấy thấy chị cứ nhìn vào đó nên nghĩ chị muốn mua, thì ra là Tiểu Tự. Nhưng lúc ấy nhìn dáng vẻ tò mò của chị thật sự rất giống như muốn mua cho bản thân!”

“Cậu đang giải thích chuyện lần trước sao?” Tôi muốn nói lại thôi.

Hiệp Thịnh đỏ mặt, không để ý trên dưới nói “Giải thích làm gì... Dù sao trong lòng chị thì tôi cũng chẳng có gì hay ho!”

“À? Thì ra thế?” Tôi nhìn Hiệp Thịnh, cảm thấy hôm nay cậu ta rất khác mọi ngày.

“Được rồi, Tiểu Tự, thì ra cháu thích “Quy Quy” sao?” Giơ món đồ chơi trong tay lên, Tiểu Tự mắt sáng ngời, thân mình béo béo rời khỏi tay tôi chạy đến Hiệp Thịnh ôm lấy cậu ta.

“Chú Hiệp Thịnh!” Tiểu Tự gọi ngọt ngào. Hiệp Thịnh bày ra vẻ mặt hưởng thụ, đưa đồ chơi cho Tiểu Tự. Tôi nhìn thấy mà bật cười.

Lúc này Tiểu Dao ở bên cạnh bỗng nhiên kéo áo tôi nói “Dì ơi!”

Tôi cúi đầu nhìn con bé, lại nhìn theo hướng Tiểu Dao đang chỉ, liếc mắt một cái cũng có thể nhìn thấy hình bóng anh ta trong dòng người đông đúc, chính là Hạ Khiên Dục!

Tôi quay lại thấy Hiệp Thịnh và Tiểu Tự vẫn đang loay hoay với món đồ chơi mới, tôi lại quay sang nhìn Hạ Khiên Dục lúc này đã đứng trước mặt tôi “Hạ tiên sinh, nếu muốn hỏi chuyện Phương Mẫn, e rằng tôi không thể thoả mãn yêu cầu của anh rồi!”

Hạ Khiên Dục thản nhiên cười với tôi rồi nói “Muốn biết cô ấy ở đâu không khó!”

Vậy anh ta muốn?...

“Hạ tiên sinh, tôi đã nói rồi, Phương Mẫn bây giờ rất hạnh phúc, nếu anh yêu cô ấy, nếu anh cảm thấy mình có lỗi với cô ấy, cách tốt nhất không phải bù đắp cho cô ấy mà là rời xa cô ấy, vĩnh viễn không xuất hiện để quấy rầy cuộc sống của cô ấy là tốt nhất!” Tuy rằng tôi biết nói như vậy là rất tàn nhẫn, nhưng anh ta phá hoại gia đình hạnh phúc của người khác còn tàn nhẫn hơn tôi.

“Đưa con bé cho tôi!” Hạ Khiên Dục bỗng nhiên nói, trong mắt hiện lên sự bắt buộc dĩ “Nghiêm Diệu nói không sai, tôi có rộng lượng đến mấy cũng không thể để con gái mình gọi người khác là ba!”

“Nếu anh đến vì Tiểu Dao, vậy thì anh hãy nghĩ lại xem, nếu Nghiêm Diệu không nói cho anh biết, cả cuộc đời này anh mãi mãi không biết anh còn một đứa con, thậm chí bây giờ nó đã năm tuổi rồi, anh đã từng làm gì trên trách nhiệm của một người cha chưa? Năm đó Phương Mẫn bị anh bỏ rơi đã đau khổ đến mức muốn tự sát, nhưng tại sao cô ấy còn có thể sống đến ngày hôm nay? Chính là vì đứa con của cô ấy, năm năm nay không cần anh con bé vẫn sống tốt!”

“Huống hồ, con bé không phải thứ anh muốn, chỉ là anh không phục, không chịu được người phụ nữ từng là của mình ở bên người khác, nhưng anh có bao giờ nghĩ đến Tiểu Dao vẫn còn bé như vậy, anh có nên cướp con bé khỏi cuộc sống vốn bình yên, khiến cho Phương Mẫn đau khổ. Nếu anh làm như vậy thì tình cảm anh dành cho Phương Mẫn không phải yêu!”

“Không phải...” Hạ Khiên Dục cắt đứt lời nói của tôi “Tôi không phải không yêu cô ấy, tôi yêu Phương Mẫn, tôi yêu cô ấy, từ trước tới giờ tôi chỉ muốn cô ấy hạnh phúc, muốn cô ấy được vui vẻ. Tôi chỉ hận không thể đem những thứ tốt nhất trên thế giới đến trước mặt cô ấy. Cô cho rằng sự cố gắng suốt năm năm qua của tôi là vì cái gì?”

“Nhưng anh có bao giờ nghĩ những thứ anh dành cho cô ấy có phải thứ cô ấy muốn hay không? Năm đó anh bỏ rơi cô ấy, chính là chấm dứt tình cảm giữa hai người, bây giờ anh dựa vào cái gì, chỉ bằng một chữ “huyết thống” mà muốn chia rẽ gia đình cô ấy hay sao?”

“Hạ tiên sinh... Anh là người hiểu biết, chắc chắn anh cũng biết rõ Nghiêm Diệu là loại người nào, anh bắt tay với loại người như anh ta, anh có dám chắc chắn sau này Tiểu Dao biết những chuyện anh làm sẽ tha

thứ cho người cha như anh?” Hạ Khiên Dục trầm mặt xuống, tôi biết đây là tử huyết của anh ta, anh ta không sẽ phải suy nghĩ đến hậu quả mà tôi nói.

“Nếu anh thật sự muốn nhận Tiểu Dao, anh nên cắt đứt chuyện làm ăn với Nghiêm Diệu đi!”

Hạ Khiên Dục đứng trước mặt tôi bỗng nở nụ cười rạn rở, nhìn tôi một cách quái dị “Cô nhất định cho rằng tôi vì tiền mới đi theo Nghiêm Diệu. Lộ tiểu thư, đừng tưởng rằng chúng tôi không biết thế nào gọi là cố gắng, năm năm qua tôi và Nghiêm Diệu đã trải qua biết bao cực khổ, cô căn bản không thể tưởng tượng được đâu, cô cho rằng, năm năm qua chúng tôi được sống thoải mái như cô sao? Không! Chúng tôi bán mạng để đổi lấy ngày hôm nay. Cho nên cô không có tư cách đứng đây dạy bảo tôi phải làm thế nào!”

Tôi thực sự bất ngờ, năm năm nay, tôi không hề biết một tin tức gì về Nghiêm diệu, càng không biết anh dùng thủ đoạn gì để có được địa vị như hôm nay, điều duy nhất mà tôi biết, chính là ngày ngày dầm lên máu tươi mà bước đi.

Tôi không nói được gì, Hạ Khiên Dục đã thực sự tức giận, anh ta đứng thẳng người, nói với tôi “Nói với Tả Lăng, con gái tôi nhất định không thể gọi người khác là ba!”

Trước khi đi, anh ta nhìn tôi rất lâu, bất chợt nói “Lộ Tịch Ngôn, cô hãy nhớ kỹ rằng, Nghiêm Diệu của ngày hôm nay chính là do một tay cô tạo nên!”

Lộ Tịch Ngôn, cô hãy nhớ lấy, Nghiêm Diệu của ngày hôm nay chính là do một tay cô tạo nên.

Tôi lại nhớ lại nhiều năm trước đây, Nghiêm Diệu đã từng chỉ tay vào tôi gào lên “Lộ Tịch Ngôn, là em tự tay đẩy tôi xuống địa ngục!”

Là tôi, mọi chuyện đều bắt đầu từ tôi, nhưng tôi lại không có khả năng chấm dứt mọi chuyện.

Hôm nay, chúng tôi đều đứng ở những vị trí khác nhau, không thể quay đầu lại được nữa.

Một bàn tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của tôi. Tôi ngẩng đầu, Hiệp Thịnh không nói gì, chỉ nhìn tôi đau xót. Tôi rất muốn cười, khoé miệng không thể nào mở nổi.

Tôi và Hiệp Thịnh ngồi cạnh nhau, tôi đưa tay vuốt ve khuôn mặt Tiểu Dao đang ngủ trong lòng mình, ngắm nhìn dòng người qua lại trước mặt, rất nhiều đôi tình nhân và gia đình hạnh phúc trước mặt chúng tôi. Gần như vậy, nhưng cảm giác lại xa vời đến thế, tôi chợt hiểu ra, chúng tôi vĩnh viễn không thể sống bình yên được nữa.

“Lộ Tịch Ngôn, muốn nghe chuyện của tôi không?” Hiệp Thịnh bỗng nói, ánh mắt nhìn về phía xa xăm.

“Chuyện của cậu?” Tôi hỏi lại cậu ta.

“Chính là chuyện hồi tôi còn học đại học!”

Tôi không trả lời, càng không hiểu được tại sao cậu ta lại nhắc đến chuyện này.

“Cô ấy là người con gái đầu tiên tôi thích, rất thích, tôi có thể vì một câu nói của cô ấy mà đi đến thành phố xa lạ mua một món ăn đặc sản, đương nhiên cũng có thể vì một bài hát cô ấy thích mà luyện tập một tháng, chỉ muốn hát cho cô ấy nghe một lần. Khi đó tôi thực sự điên cuồng, giống như toàn thế giới chỉ có cô ấy, nhưng cô ấy không hề quan tâm, bởi vì cô ấy không thích tôi!” Nói xong Hiệp Thịnh cười chua xót, nhưng vẫn không quên trêu tôi “Thế nào? Có phải đã bị câu chuyện của tôi làm cho cảm động rồi không?”

Tôi mở mắt nhìn cậu ta, cậu ta đúng là biết cách làm cho tôi kinh ngạc.

“Rõ ràng biết cô ấy không thích mình, nhưng tôi vẫn cứ tấn công, cuối cùng cô ấy không chịu được tôi cứ suốt ngày làm phiền nữa, tôi nhận ra cái mà tôi cho là lãng mạn, là thâm tình chỉ khiến cho cô ấy thấy phiền phức, chỉ là tôi tự mình đa tình mà thôi... Tôi thừa nhận, mấy năm nay tôi ra vẻ bất cần, nhưng khi người khác nhắc đến tôi rất khó chịu, tôi biết cô ấy đã để lại một vết sẹo lớn trong trái tim tôi, cả đời cũng không thể mất đi... Cho đến lần họp lớp thời đại học tôi gặp lại cô ấy, cô ấy còn xinh đẹp hơn trước kia, tôi thật không ngờ có thể gặp lại, mấy người bạn cũ còn cố ý nhắc đến chuyện trước kia, cô ấy ngượng ngùng đợi tôi giải thích, tôi chỉ cười, nhưng không hiểu vì sao không cảm thấy khó chịu nữa, tôi còn có thể thoải mái trêu chọc lại cô ấy, sau này tôi mới biết, thì ra vết sẹo lớn kia đã biến mất!”

Hiệp Thịnh vươn tay nắm lấy tay tôi “Lộ Tịch Ngôn, có đôi khi ta nghĩ những chuyện cũ không thể quên, thật ra chúng sẽ biến mất lúc nào không hay, chỉ là chúng ta không dám đối mặt thôi, cho nên nếu chúng ta mở lòng, chỉ nhìn về tương lai, nhất định mọi chuyện sẽ thay đổi. Có lẽ, một ngày nào đó chúng đã biến mất rồi mà ta không phát hiện!!!!”

Ánh mắt của Hiệp Thịnh khiến tôi không có dũng khí nhìn cậu ta, thật ra, nhiều năm như vậy tôi vẫn luôn trốn tránh, luôn trốn tránh những chuyện, những người liên quan. Một khi có người nhắc đến, trái tim tôi lập tức đau thắt lại, tôi lại bắt đầu ép bản thân quên đi. Nhưng tôi mãi mãi không thể quên, càng không dám đối mặt.

Chỉ có điều, nếu một lúc nào đó tôi có dũng khí đối mặt, liệu có thể thực sự quên đi mọi chuyện hay không?

Tôi không biết, cũng không dám chắc chắn....

Tôi nhìn Hiệp Thịnh, một lúc lâu không nói gì, giờ phút này cậu ta lại trở nên hiểu như vậy, thật khác với Hiệp Thịnh thường ngày, về mặt cậu ta lúc này tôi chưa từng thấy qua, không còn vẻ bất cần đời mà tràn đầy thâm tình.

“Lộ Tịch Ngôn, thử bước ra khỏi cái bóng của quá khứ đi, ở bên ngoài, có tôi chờ chị!”

28. Chương 28: Sự Thật

“Ở đây, luôn có tôi chờ chị!”

Phương Mẫn từng nói với tôi “Mỗi người đều có sinh mệnh của chính mình, chỉ của riêng mình, nó tách riêng với tất cả mọi thứ kể cả người nhà, bạn bè, nó hoàn toàn độc lập. Trên thế giới này không có chuyện một người không có được ai đó mà không sống nổi. Có thể người đó có tầm ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của chúng ta, nhưng chỉ cần chúng ta cố gắng là qua được. Nhưng nếu không chịu thừa nhận sự thật và rời bỏ quá khứ, như vậy mãi mãi không thể thanh thản!”

Tôi thật sự có thể vứt bỏ quá khứ mà bước ra hay sao? Bước ra từ mê cung tình yêu mà chúng tôi vẫn dây dưa với nhau bao năm với nhau được sao?

Đáp án vẫn như cũ, không một ai có thể biết được, ngay cả bản thân tôi cũng vậy.

Từ hôm ấy trở đi, mọi chuyện có thay đổi một chút, nhưng tôi vẫn đối xử không nóng không lạnh với Hiệp Thịnh như trước đây, cậu ta lại xem như không biết, đây chính là cách của cậu ta. Giống như khi Hiệp Thịnh nói sẽ chờ tôi, tôi không trả lời cậu ấy, trong lòng tôi vẫn còn nhiều băn khoăn, bản thân tôi không dùng được sự cố chấp, tôi vẫn không dám cất bước, càng không dám đối mặt với mọi chuyện.

Cho đến một ngày.

“Lộ tiểu thư!” Mới ra khỏi cửa trụ sở giờ tan ca, tôi liếc mắt liền nhìn thấy một chiếc xe hơi bắt mắt, còn có một người đàn ông vẻ mặt rất lạnh lùng.

“Lộ tiểu thư! Mời cô lên xe!”

Tôi đứng bất động.

“Làm phiền anh về nói với ông chủ của các anh, tôi và anh ta không cần thiết phải gặp lại!” Tôi lạnh lùng từ chối, không nên dây dưa chuyện gì với Nghiêm Diệu nữa, mặc kệ chuyện gì xảy ra tôi cũng không muốn dính dáng đến anh.

“Có phải Lộ tiểu thư cảm thấy cần có lý do không?” Người đàn ông vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng nói với tôi, trên mặt không có một chút cảm xúc nào, thì ra con chó săn bên cạnh Nghiêm Diệu cũng lợi hại sắc bén như vậy.

Tôi do dự đứng tại chỗ, vừa định giấu bàn tay run rẩy ra sau lưng, người nào đó đã nắm lấy tay tôi. Tôi quay đầu lại, bóng người cao gầy của Hiệp Thịnh che khuất ánh sáng trước mắt tôi. Cậu ra hướng đến người đàn ông trước mặt tôi nói “Nếu Nghiêm tổng đã có lời mời sao lại không vinh hạnh mà đến chứ?” Nói xong, cậu ấy quay đầu nhìn tôi cười “Vừa đúng lúc, tôi có một số việc cần nói rõ ràng với anh ta!”

Trước mặt chúng tôi, người đàn ông lạnh lùng chậm rãi nhú mào, trên mặt rõ cuộc cũng có biểu hiện muốn xuống nước.

“Đi thôi!” Hiệp Thịnh kéo tay tôi vào trong xe. Người đàn ông kia do dự giây lát rồi cũng vào xe, khởi động xe rồi hoà vào làn xe đông trên đường.

Nháy mắt, chiếc xe đã dừng trước cửa câu lạc bộ Vạn Hiệp, vừa xuống xe tôi do dự nhìn Hiệp Thịnh “Hiệp Thịnh, cậu rốt cuộc là...”

“Chị cứ tin tôi!” Hiệp Thịnh hít một hơi thật sâu, nhìn tôi vẻ thoải mái “Tôi sẽ không mang chị bán đi đâu!!”

Tôi cười chua xót, ngay sau đó Hiệp Thịnh đã kéo tôi đi vào cánh cửa rộng lớn trước cửa câu lạc bộ, người trong thang máy cố ý chờ chúng tôi, nhường chúng tôi điều khiển, tôi nhìn con số không ngừng dịch chuyển lên trên, dùng hết sức nắm chặt bàn tay của Hiệp Thịnh. Lúc này tôi không biết Hiệp Thịnh đang suy nghĩ chuyện gì, có điều, cậu ấy dám đến đây chứng tỏ cậu ấy đã biết hết mọi chuyện.

Mà sau đó chúng tôi còn phải đối mặt với chuyện...

“Đình!” Cửa thang máy chậm rãi mở ra, mọi thứ trước mắt chúng tôi vô cùng sang trọng.

Người thư ký đón chúng tôi ở cửa, lễ phép chào hỏi rồi dẫn chúng tôi đi trên hành lang dài đến đoạn gấp khúc, gõ cửa nhẹ rồi đẩy vào, cúi người làm động tác mời chúng tôi vào bên trong.

Tôi chần chừ một chút, Hiệp Thịnh nắm chặt tay tôi bước qua cánh cửa.

Chúng tôi lập tức nhìn thấy Nghiêm Diệu ngồi ngay ngắn trên sofa, đôi mắt đen như mực của anh nhìn tôi đầu tiên rồi chậm rãi chuyển xuống phía dưới, nơi bàn tay tôi đang bị Hiệp Thịnh nắm chặt, tôi muốn buông tay, lại bị cậu ta nắm càng chặt hơn.

Bầu không khí tĩnh lặng khiến tôi gần như nghe được hơi thở của từng người, Hiệp Thịnh lên tiếng trước “Nghe nói Nghiêm tổng muốn mời Tịch Ngôn đến ôn chuyện cũ, sẽ không để ý chuyện tôi đưa cô ấy đến đâu nhỉ?”

Nghiêm Diệu cười khê, trào phúng nghiêng đầu nhìn tôi một cái, bất chợt nói với Hiệp Thịnh “Thật không biết rằng cảnh sát cũng có loại đàn bà dám dăng như cô ta!”

Khoảng thời gian ngắn sau đó bỗng trở nên tĩnh mịch, không khí tràn đầy áp lực nặng nề, Hiệp Thịnh đứng thẳng người, nắm chặt cánh tay tôi. Cậu ta nhìn thẳng về phía Nghiêm Diệu nói “Nếu Nghiêm tổng đã nói như vậy tôi cũng không cùng anh quanh co nữa. Về công, đó là theo pháp chế của xã hội, bất kể là ai, bất kể chuyện gì cũng không thể làm trái, anh là người làm ăn, chúng tôi là nhân viên công vụ, bây giờ chúng ta vẫn không liên quan, nhưng một ngày nào đó, nếu anh làm chuyện gì không theo pháp luật, chúng tôi sẽ xử lý công bằng.” Cuộc nói chuyện không có kẻ kiêu ngạo, không có người siểm nịnh, Hiệp Thịnh nhìn về phía tôi “Còn việc tư, mong anh từ nay về sau đừng quấy rầy bạn gái tôi nữa!”

Cái gì! Tôi trừng lớn mắt nhìn Hiệp Thịnh, cậu ta vẫn như lúc trước nắm chặt tay tôi không buông.

Ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía tôi, không cần nói nhưng vẫn thể hiện rõ sự chân thành của Hiệp Thịnh.

Hiệp Thịnh... Tôi trầm mặc hạ mí mắt, tầm mắt hướng về người ngồi trước mặt chúng tôi, trong mắt Nghiêm Diệu là sự lạnh lẽo chưa từng thất, bàn tay đặt trên mặt bàn không hề động tĩnh nhưng tôi lại có thể nghe thấy tiếng khớp tay nắm chặt trong không khí trầm lắng.

Tôi quay đầu nhìn Hiệp Thịnh, nhắm mắt lại, cố gắng hít một hơi thật sâu rồi mở mắt ra, lấy hết dũng khí nhìn thẳng Nghiêm Diệu, gần lên từng tiếng “Nghiêm Diệu... Mặc kệ anh là thương nhân đứng đắn cũng được, không đứng đắn cũng được, chúng ta sớm đã không có quan hệ gì! Mong anh không cần cho người đến quấy rầy cuộc sống của tôi nữa!”

Đã giận đến cực điểm, nhưng không hề bộc phát điên cuồng mới là Nghiêm Diêu ư? Anh từ đầu đến cuối mặt không hề thay đổi, ngay cả cơ thể cũng không hề nhúc nhích một chút nào, tôi nghĩ mọi chuyện đã rõ ràng, không nên dây dưa thêm làm gì liền quay đầu nói với Hiệp Thịnh “Đi thôi!”

Hiệp Thịnh không hề bất ngờ, cậu ta bình thường như lúc đến đây, nắm lấy bàn tay tôi đi ra ngoài, Nghiêm Diêu không về ngăn cản chúng tôi trở ra tôi cũng không quay đầu nhìn lại anh một lần, chỉ biết yên lặng đi theo nhịp bước chân của Hiệp Thịnh.

Chúng tôi vừa ra khỏi phòng, sau lưng liền truyền đến âm thanh kinh thiên động địa. Người thư ký ngồi ở bàn làm việc trước cửa phòng lập tức nở một nụ cười, nhưng khuôn mặt cô ta đang dần trở nên trắng bệch, đôi mắt nhìn chúng tôi đầy khó xử.

“Đi thôi!” Hiệp Thịnh không chần chừ, kéo tôi đi tiếp.

Cửa thang máy vừa mở, có người bước ra thoáng qua chúng tôi, một mùi thơm dịu nhẹ len lỏi vào khoang mũi nhạy cảm của tôi.

Một lát sau, phía sau vang lên một âm thanh không biết của ai, tiếng nói có vẻ chần chừ không xác định “Lộ... Tịch Ngôn?!”

Tôi quay đầu, nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp đang hiện diện trước mắt chúng tôi.

Cô gái này không hề quen biết.

Đối phương thấy phản ứng ngỡ ngàng của tôi, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ, nhanh chóng quay đi, không kịp cho tôi nhìn kỹ một chút, tôi chăm chú nhìn dáng người khuất bóng ở góc hành lang, đúng là rất quen thuộc.

Hiệp Thịnh ấn nút mở cửa thang máy, chúng tôi cũng bước vào, không gian trở nên im lặng, giống như chúng tôi chỉ mới đi dạo chơi mà thôi, bàn tay tôi vẫn căng thẳng, ngẩng đầu, Hiệp Thịnh bất giác nhíu mày, nháy mắt với tôi, điệu bộ lại trở nên lưu manh “Đã làm thì đừng hối hận!” Bộ dạng của cậu ta lúc này lại có chút kiêu căng, tôi do dự nhìn cậu ta một cái rồi lại cụp mắt xuống, im lặng nửa ngày mới chậm rãi rút tay ra nói “Hiệp Thịnh... Thật ra tôi...”

“Nếu em muốn nói cảm ơn, vậy thì không cần đâu, tôi làm như vậy cũng như tự giúp đỡ bản thân mình, nếu em muốn nói bản thân cảm thấy hối hận, vậy cũng không sao cả, tôi tin tưởng có thể thay đổi tình cảm của em, nếu em muốn nói đạo lý gì gì đó tôi có thể rửa tay nghe em nói, nhưng... Tôi sẽ kiên trì theo đuổi, vừa rồi không phải là nói đùa, tôi biểu lộ chuyện đó là sự thật!” Hiệp Thịnh như nhìn ra sự xa cách trong mắt tôi, vội vàng cắt ngang lời nói của tôi, ba hoa một hồi “Lộ Tịch Ngôn, dù sao tôi cũng đã quyết tâm, nếu có oán trách thì hãy oán trách cuộc đời sao lại để anh gặp em. Tôi sẽ không thay đổi mục tiêu, tôi theo đuổi em!”

“Hiệp Thịnh... Không đơn giản như vậy đâu, không đơn giản như vậy đâu!” Tôi không biết giải thích với cậu ta thế nào, chỉ đánh lắt đầu, tháng mấy đến tầng một, tôi lập tức bước ra ngoài.

“Tôi biết em đang muốn trốn tránh, em không chịu cho người khác cơ hội, cũng không chịu buông tha cho chính bản thân mình!” Tôi giơ tay bắt một chiếc taxi, để mặc cho Hiệp Thịnh nói một hồi, vừa định mở cửa xe ngồi vào, Hiệp Thịnh nắm lấy tay tôi “Lộ Tịch Ngôn, em vì cái gì phải cố chấp như vậy?”

Lực đạo của cậu ta rất lớn, bàn tay tôi dâng lên cảm giác đau đớn.

“Các người có lên xe không vậy?” Lái xe không kiên nhẫn nhìn chúng tôi, thấy chúng tôi đang dây dưa liền quay đầu lái xe đi đây dứt khoát.

“Hiệp Thịnh...”

“Lộ Tịch Ngôn, tôi đã thấy rõ, nếu không ai kéo em ra, em định cả đời này thu mình lại như vậy có phải hay không?” Hiệp Thịnh nhìn thẳng tôi, trong mắt đầy vẻ kiên định xen lẫn nét đau xót “Vẫn là vì... em vẫn yêu người đàn ông kia?”

Yêu? Tôi nhú chặt mi, còn có thể nói chữ yêu sao? Người làm cho tất cả mọi chuyện trở nên như hôm nay chính là tôi, tôi còn có thể nói yêu sao? Còn có tư cách yêu sao?

Tôi chưa xốt lắc đầu “Hiệp Thịnh... Không phải như vậy!”

“Vậy là thế nào? Em nói cho tôi biết đi!” Hiệp Thịnh rất cuộc không nhịn được nữa gần như rít gào bên tai tôi “Lộ Tịch Ngôn, tôi chỉ muốn biết... Em đối với tôi không phải không hề có cảm giác đúng không?!”

Hiệp Thịnh... Vì sao phải bức người khác đau khổ như vậy.

“Lộ Tịch Ngôn... Tôi sẽ không bỏ lỡ, em hãy thử cho chúng ta một cơ hội, chẳng lẽ như vậy cũng không được hay sao?”

“Hiệp Thịnh!..” Tôi cắn cắn môi dưới, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đầy đau đớn của Hiệp Thịnh, tôi chưa từng muốn tổn thương cậu ta, càng không muốn tổn thương sâu sắc như vậy.

Nhắm mắt lại, tôi lẳng lặng gọi một cái tên “Hiệp Thịnh!”

Mở mắt ra, tôi không hề né tránh ánh mắt nóng bỏng của cậu ta, gần lên từng tiếng “Hiệp Thịnh, bây giờ tôi nói cho cậu biết...”

Hiệp Thịnh nắm chặt đầu vai tôi, nhú mi nhìn tôi.

Tôi buồn bã cười, ánh mắt trở nên sây xa “Hiệp Thịnh, còn nhớ cậu đã từng hỏi tôi vì sao biết cách hướng dẫn người phụ nữ mang thai kia đỡ đau đớn không?”

Cả người hiệp Thịnh run lên, cậu ta vốn là loại người thông minh, sao có thể không biết.

Tôi nhìn ánh mắt đầy khiếp sợ của cậu ta, trong lòng quặn đau, chậm rãi nói “Tả Tự và Tả Dao không phải sinh đôi, Tả Tự là con của tôi, năm năm trước tôi cùng với Nghiêm Diệu đã có một đứa con là Tiểu Tự!”

.....

“Phương mẫn, chị biết rõ mà, em cùng anh ấy... Cứ đây đưa không dứt, vĩnh viễn sẽ như vậy!!!”

“Tịch Ngôn, đứa bé này không thể giữ lại!”

“Anh Tả Lăng, đó cũng là một sinh mạng, em không thể... Em không thể làm vậy được!”

“Tịch Ngôn, đứa bé này cứ coi như của anh là chị dâu em, một năm này, em hãy dùng danh nghĩa du học tạm lánh đi, mọi chuyện giao cho anh!”

“Tịch Ngôn... Là con trai, rất kháu khỉnh!”

“Tịch Ngôn...”

“Gọi là Tự đi... Đặt thẳng bé tên Tả Tự!”

29. Chương 29: Hạnh Phúc

“Dì! Con không ăn!” Chu cái miệng nhỏ nhắn đầy vẻ bất mãn, Tiểu Tự đẩy bát cơm trước mặt ra xa, mặt đầy ý ghét.

“Tiểu Tự thật không ngoan!” Tiểu Dao ngồi bên cạnh nhỏ nhẹ nói một câu.

“Đúng rồi, không thể không ăn, trứng gà rất ngon mà!” Tiểu Tự từ nhỏ đã không thích ăn trứng gà, tôi phải kiên nhẫn dọa nó “Nếu con không ăn thì sẽ chỉ dẫn mỗi chị gái đi chơi thôi!”

“Không, em cũng muốn đi!” Tả Tự sốt ruột kêu lên, càng siết chặt món đồ chơi này giờ vẫn ôm trong ngực, không tình nguyện há miệng. Tôi buồn cười dứt thìa cơm cho nó, lơ đãng liếc qua món đồ chơi Tiểu Tự đang ôm kia.

Bí mật không thể giấu mãi được, cuối cùng cậu ta cũng sẽ biết, tôi không thể hứa hẹn gì với Hiệp Thịnh, nên không thể nhận lời với cậu ta.

Ngoài câu “Xin lỗi!” tôi còn có thể nói cái gì?

Hôm nay là ngày nghỉ cuối cùng, tôi gọt vỏ sầu mắt nửa ngày rồi vui vẻ dắt hai đứa trẻ ra khỏi cửa, đưa mắt nhìn hình dáng quen thuộc dưới khoảng sân hiu quạnh, mới qua một đêm mà cậu ta đã trở nên tiêu tụy như vậy.

“Ngày hôm qua không phải rất tốt sao?” Hiệp Thịnh đứng thẳng người, giọng nói có chút khàn khàn.

“Chú Hiệp Thịnh!” Tiểu Tự giẫy khoi tay tôi nhào vào lòng Hiệp Thịnh, Hiệp Thịnh một tay nhấc thẳng bé lên vai, Tiểu Tự vui đến hết lớn.

Tôi nắm tay Tiểu Đào đến gần, chưa sót cười, không biết nên bắt đầu mọi chuyện từ đâu.

“Hôm nay lại đi vườn bách thú đúng không? Tôi đi lấy xe, đưa Tiểu Đào đi trước đi” Hiệp Thịnh nhìn về phía tôi cười, chỉ chỉ về phía chúng tôi, tôi chỉ yên lặng gật đầu.

Dọc đường đi, hai đứa nhỏ cãi nhau âm ỉ làm bầu không khí ngưng đọng bị xua tan đi không ít, đặc biệt là Tiểu Tự tỏ ra thân thiết với Hiệp Thịnh như một thói quen, nó ngồi bên cạnh tôi khoa chân múa tay không ngừng, năm năm trước, bởi vì bất đắc dĩ phải rời đi để sinh con nên khi Tiểu Tự ra đời cũng phải sống đạm bạc giống tôi, năm năm nay, Tả Lăng chăm sóc nó rất cẩn thận, có đôi lúc còn quan tâm Tiểu Tự hơn Tiểu Đào, tôi thật sự rất cảm kích.

Chỉ có điều, trong lòng tôi luôn muốn hỏi, chúng tôi phải che giấu đến lúc nào, đến lúc nào mới có một ngày tôi quang minh chính đại để Tiểu Tự gọi tôi một tiếng mẹ? Đáng tiếc, khi chúng tôi còn chưa tìm được đáp án Nghiêm Diệu đã trở lại. Tất cả lại bị xoáy vào cuộc chơi này, không ai có thể tự làm chủ trò chơi.

Đến vườn bách thú, hai đứa trẻ tràn đầy năng lượng kia làm cho tôi không một chút rảnh rỗi, trong lòng càng lo âu, Hiệp Thịnh trước sau như một dắt hai đứa đi dạo, nhìn bọn họ đùa giỡn, tôi bỗng nở nụ cười, cứ như vậy có được không, giống như những ngày trước, giống như lúc này là chúng tôi đã vui vẻ lắm rồi.

Tôi và Hiệp Thịnh, chung quy lại chỉ là hai kẻ vô duyên, muốn trách chỉ có thể trách, chúng tôi gặp nhau quá muộn!

“Thằng nhóc này, lúc tỉnh thì nghịch ngợm như con khỉ nhỏ vậy, lúc đang ngủ lại giống như thỏ con!” Hiệp Thịnh ôm Tiểu Tự đang ngủ ngon vào lòng, trên mặt là biểu hiện đau khổ, tôi cởi áo khoác cho Tiểu Đào, con bé này vẫn còn dư thừa sức lực, vui vẻ cầm một túi thức ăn đến bên hồ cho cá ăn.

Tôi thu hồi ánh mắt, quay lại nhìn thoáng qua khuôn mặt cười cười của Tiểu Tự.

“Thật sự rất vất vả!” Đỉnh đầu tôi vang lên tiếng thở dài “Một người mà phải trông hai đứa trẻ như vậy chắc sẽ chết mất!”

Tôi ngăn người, ôm Tiểu Tự vào lòng, chậm rãi lắc đầu “Lúc sinh Tiểu Tự, tôi cảm thấy rất cả đều đáng giá!” Hy vọng, chỉ cần còn đứa bé đang nằm trong lòng này tôi vĩnh viễn có hy vọng sống thật tốt.

Tôi dùng sinh mệnh của con trai tôi để duy trì hy vọng sống của bản thân mình.

“Hiệp Thịnh, cho dù thế nào tôi cũng phải nói, trong khoảng thời gian này rất cảm ơn cậu, thật sự, cậu đã khiến cho tôi cảm nhận được cảm giác vui vẻ, cùng nhau vui vẻ với cậu vui vẻ vô cùng!” Tôi nói chuyện đầy vẻ hân học, ánh mắt nhẹ nhàng chợt tắt “Hiệp Thịnh, cậu là người tốt, nhất định sẽ khiến cho người con gái của mình hạnh phúc, có điều, cô gái kia không phải là tôi...!”

“Chuyện này quả thực...!” Hiệp Thịnh nghe tôi nói xong nói, tự giễu, lại ngẩng đầu nhìn tôi. Chưa sót mở miệng, ánh mắt đầy bi thương “Nhưng làm sao bây giờ? Lộ Tịch Ngôn, tôi đã không có biện pháp buông tay em!”

“Tôi cũng không biết bắt đầu từ khi nào, nhưng hiện tại, tôi không thể không có em!”

“Lộ Tịch Ngôn!!!!”

Đứng trước cửa nhà Hiệp Thịnh, tôi sửa sang quần áo trên người một lần nữa, lại không biết cậu ta bên cạnh vẫn nhìn mình này giờ. Cậu ta hướng về phía tôi nhếch miệng cười cười, bàn tay ôm tôi này giờ buông ra ấn chuông cửa. Một lát sau, cửa mở ra, là một cô gái chưa khoảng hai mươi tuổi tràn đầy ngạo khí, đôi

mắt kiểm tra tôi từ trên xuống dưới sau đó mới bót căng thẳng một chút. Ngọt ngào nói một câu “Anh trai... Chị Tịch Ngôn!”

Tôi vẫn có chút ngượng ngùng, Hiệp Thịnh lại cười rất thoải mái.

Vừa vào cửa đã thấy một người phụ nữ trung niên đứng chờ, vừa nhìn thấy tôi bà cười đến mức mặt mày hớn hở, Hiệp Thịnh đẩy tay của tôi rồi gọi bà một tiếng “Mẹ!”

“Bác gái!” Tôi mới gọi một tiếng, mẹ Hiệp Thịnh đã tươi cười đi đến kéo tay tôi lại gần “Lại đây Tịch Ngôn, bác đã sớm nghe Thịnh Thịnh nhà ta nói đến cháu rồi, ta ở đây chỉ là người thừa mà thôi!” Bác gái rất nhiệt tình, tôi nghi hoặc nhìn Hiệp Thịnh, người nào đó vô tội nháy mắt mấy cái, thừa dịp ghé vào tai tôi nói nhỏ “Mẹ tôi vốn thích khoa trường! Có lẽ nghĩ tôi thích em rất lâu rồi!”

Tôi lườm cậu ta một cái, Hiệp Thịnh vẫn giữ nguyên nụ cười không tim không phổi, thản nhiên đi vào giữa phòng, đưa mắt nhìn xung quanh.

“Cha con vốn dĩ đang ở nhà, vừa nhận một cuộc điện thoại lại lập tức đi rồi!” Bác gái nói với Hiệp Thịnh, sau đó quay đầu nhìn tôi “Bố Thịnh Thịnh như vậy đấy, biết rõ hôm nay là ngày quan trọng, vậy mà cháu xem, nhận một cuộc điện thoại là đi liền, trước kia cũng vậy, lúc bác sinh Hiệp Thịnh ông ấy cũng không có ở bên cạnh. Mỗi ngày đều là mưa bom bão đạn.” Bác gái nói một hồi không nghỉ, nhưng nghe đến đoạn ngày trọng đại, trên mặt tôi không nhận được xấu hổ.

Mà Hiệp Thịnh này giờ đứng một bên không biết tốt xấu còn thêm dầu vào lửa “Mẹ à, nói những chuyện vớ vẩn đấy làm gì, không đâu lại dọa con dâu chạy mất thì sao, mẹ cần chịu trách nhiệm đấy!”

“Hiệp Thịnh!” Bác gái lập tức thay tôi dạy dỗ cậu ta “Mẹ đang nói chuyện, con lại đi nói lung tung cái gì vậy?”

Sau đó cười với tôi nói tiếp “Ba Tịch Ngôn cũng là cảnh sát, chẳng phải con bé cũng từng trải qua tình huống này sao? Dọa cái gì mà dọa, mẹ có thể đem con dâu mình đuổi mất sao?” Một câu nói, lập tức xác nhận chuyện con dâu?

Tôi chỉ có thể nhận xét, bọn họ đích thực là mẹ con, phương thức tư duy giống hệt nhau.

“Anh trai, mẹ, nếu con là chị Tịch Ngôn chắc chắn sẽ không chịu gả về nhà mình đâu!” Một câu nói nữa, hai mẹ con lập tức quay mặt nhìn nhau cười.

“Ai da!” Hiếu Nguyệt cùng lúc bị hai người ném hạt dẻ vào đầu.

“Anh, mẹ!”

Tôi đứng một bên trốn mắt nhìn ba người họ mà chỉ biết há hốc mồm, dở khóc dở cười lắc đầu, người nhà này thật là...

Vì nhận được cuộc điện thoại kia, ba Hiệp Thịnh không về ăn cơm, chúng tôi ăn bữa tối xong liền chào bác gái rồi ra về.

Ra khỏi cửa, tôi vốn định lớn tiếng mắng chửi Hiệp Thịnh.

Hiệp Thịnh lại vui sướng khi tôi gặp họa “Thế nào? Bị mẹ của tôi khiến cho không chống đỡ nổi rồi sao?”

Tôi lườm cậu ta một cái, tất cả không phải đều do cậu ta châm ngòi sao.

“Chỉ có thể nói, các người đúng là người một nhà!” Tôi thẳng thắn nói, ngoài điểm quá nhiệt tình, mẹ Hiệp Thịnh quả thật khiến người khác cảm thấy rất thân thiết. Tôi cũng không quên âm thầm bổ xung, ở chung một nhà với bác gái cũng được lắm.

Nhưng cũng rất buồn cười... Tôi nghĩ rồi không nhận được mà cười ra tiếng.

“Nghĩ cái gì vậy? Thì thâm, lại còn mặt mày hớn hở!” Hiệp Thịnh lên đến trước mặt tôi, hai tay chống nạnh, mặt đầy vẻ chế nhạo nhìn tôi.

“Muốn chết sao!” Tôi hờn dỗi đấm cậu ta, Hiệp Thịnh khoa trương chạy nhanh vài bước, lại rung đùi đắc ý “Lộ Tịch Ngôn, em muốn giết chồng à, dùng lực mạnh như vậy!”

“Hiệp Thịnh!” Không thể bịt được cái miệng của cậu ta, tôi xấu hổ đuổi theo.

“Hiệp Thịnh, tên tiểu tử thôi là cậu!”

“Lộ Tịch Ngôn... Oa, không ngờ em thô lỗ như vậy!”

“Tiểu tử thôi!”

Lúc gia đình Tả Lăng trở về cũng là lúc tôi nhận được nhiệm vụ của cấp trên, muốn tôi đi huấn luyện một đội tuần tra, thấy tôi cùng Hiệp Thịnh đến sân bay đón bọn họ, hai người trên mặt như hiểu rõ mọi chuyện, lại thêm cái miệng ba hoa của Hiệp Thịnh như sợ người khác không biết vậy.

Hai bên dặt tay hai đứa nhỏ rồi, vậy mà vẫn đi theo tôi ồn ào gọi “Lão bà, lão bà!”

Thật dở khóc dở cười.

Buổi tối, tôi ở phòng sửa sang lại hành lý, mẹ tôi cứ quanh co lòng vòng hỏi đông hỏi tây, rõ ràng là đã bị tên Hiệp Thịnh kia tẩy não, câu nào cũng nói đến cậu ta, lâu lâu còn nói vài câu mẫn cảm, cũng có thể để mẹ tôi ngang hàng với mẹ Hiệp Thịnh được rồi.

“Nhất định sau lần này phải tổ chức hôn lễ, con cứ yên tâm đi công tác, mẹ ở nhà sắp xếp ổn thoả con con, lúc trở về sẽ đi làm lại hộ tịch!”

“Mẹ!!!” Tôi bất đắc dĩ ngân dài tiếng “Đây là kết hôn, không phải chuyện đi chợ mua hàng!”

Mẹ tôi trả lời như chuyện đương nhiên “Mẹ đương nhiên biết là kết hôn, cho nên mới cần tốc chiến tốc thắng! Mẹ rất vừa ý Hiệp Thịnh làm con rể, chỉ lo đêm dài lắm mộng thôi!”

“Mẹ... Mẹ không cảm thấy con gái sẽ thiệt thòi sao?”

Mẹ tôi trả lời càng tuyệt hơn.

Dứt khoát gật đầu “Đúng!”

“Mẹ!!!!” Tha cho con đi mà!!!!

Cùng mẹ dây dưa trong phòng một lúc, điện thoại trong túi rung lên, là Hiệp Thịnh.

Lại là cậu ta, đúng lúc tôi đang buồn bực.

“Có chuyện gì!” Khẩu khí của tôi vô cùng không tốt.

“Sao vậy, ăn phải thuốc nổ sao?”

“Đúng vậy, chỉ có điều chưa kịp nổ!”

“Như này vậy, em xuống dưới lầu đi, tôi cho em mượn bật lửa!” Hiệp Thịnh ở đầu bên kia cười ha ha, tôi hỏi lại “Xuống lầu, cậu nói cậu đang ở dưới lầu!”

“Đúng vậy, ở dưới nhà em... Juliet!” Cuối cùng, cậu ta vẫn không quên trêu ghẹo tôi.

Tôi ung dung trả lời “Như vậy Romeo, anh không biết ngày mai Juliet phải lên máy bay sao?” Sáng sớm mai tôi phải đi, cậu ta vẫn còn ép buộc cái gì chứ.

“Tôi chỉ muốn nói, Juliet, bây giờ mùa đông, thời tiết khắc nghiệt, em xuống đây sẽ nhìn thấy ông già Nô-en!”

Tôi cười, nghe được tiếng nói trong điện thoại của Hiệp Thịnh có phần run run, cho nên không đành lòng, quay sang nói với mẹ một câu “Mẹ, con xuống dưới nhà có chút chuyện, mẹ giúp con soạn nốt hành lý nhé!”

“Là Hiệp Thịnh ư?” Mẹ tôi xem ra còn hưng phấn hơn tôi, cười hì hì gật đầu “Được được, con đi nhanh đi!”

30. Chương 30: Muốn Làm Phật, Lại Trở Thành Ma

Xoa xoa hai bàn tay vào nhau, tôi không biết liệu có trò lãng mạn giống như đèn màu bất ngờ bật sáng, một soái ca ôm một bó hoa to dùng vô số bông hoa hồng tạo thành, tình ý chân thành đứng chờ tôi.

Đó là những mô tuýp mà gần đây mấy phim truyền hình chiếu trên TV hay dùng, mặc kệ nhân vật nữ chính đã quá tuổi xuân hay đã kết hôn cũng sẽ đổ gục trước một anh chàng như thế.

Đáng tiếc, trước mặt tôi chỉ có bóng người run run trong gió lạnh, tôi đến gần, cậu ta không quên giở trò hài hước, lấy ra một chiếc bật lửa “Một chiếc bật lửa... Thế nào?”

Tôi thật sự không thích cách hành xử của Hiệp Thịnh, trời lạnh như vậy mà còn đứng ngoài trời ra vẻ phong độ,

Tôi nhú mi, tức giận đem khăn len trên cổ mình quàng lên cổ cậu ta, buông một lời trách mắng “Hiệp Thịnh, cậu nhàn rồi như vậy sao?”

Hiệp Thịnh xuýt xoa hai tiếng, xem ra đã không chịu được lạnh, nhanh chóng kéo tay tôi đi nhanh “Lên xe, lên xe đã!”

Thì ra cậu ta lái xe đến “Cậu ở trong xe chờ tôi không phải tốt hơn sao?”

“Không phải chị thích lãng mạn hay sao?” Hiệp Thịnh mở điều hoà, không khí trong xe trở nên ấm áp.

“Lãng mạn? Cậu như vậy được coi là lãng mạn sao, ít nhất cũng phải có đạo cụ chứ!” Tôi trợn mắt lườm cậu ta, lúc vừa xuống lầu chỉ thấy một người đang run lập cập, thật là lãng mạn quá thể.

Hiệp Thịnh ngừng động tác, nhìn tôi đầy vẻ kỳ quái, nửa ngày mới làm bộ vô cùng đau đớn nói “Lúc đầu vốn nghĩ em không giống những cô gái khác, thì ra em cũng thích mấy trò đàn dương cầm lãng mạn?”

Tôi cười nhạt “Diễn đi, diễn tiếp đi!”

Hiệp Thịnh uất ức không nói được gì chỉ nhìn tôi một cái, ngồi trong xe một lúc, sắc mặt của cậu ta đã hồng hào lên không ít.

“Được rồi, ngày mai tôi bận lắm, cậu tìm tôi có chuyện gì sao?” Tôi đi thẳng vào vấn đề chính, nếu cứ tranh luận với cậu ta, buổi tối của tôi coi như xong.

Hiệp Thịnh ngồi im không nói lời nào, tôi lại hỏi tiếp “Xảy ra chuyện gì sao?”

Hiệp Thịnh vẫn trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói, thái độ có chút tức giận “Lộ Tịch Ngôn, em đi những một tuần?”

“Đúng vậy!” Đội trưởng chắc đã nói cho cậu ta, tôi cũng đang định nói.

“Em...” Tôi phát hiện Hiệp Thịnh nghiêng răng nghiêng lợi hít sâu rồi nói “Đội trưởng bảo tôi đến nói cho em biết tình hình đã thay đổi!” Không đúng, nếu Lí đội trưởng muốn thì sẽ trực tiếp gọi cho tôi, đâu cần nhờ đến Hiệp Thịnh.

“Lộ Tịch Ngôn...”

Hiệp Thịnh giống như nghẹn lời, bỗng nhiên nói một tràng “Em có biết không, em đi như vậy chúng ta sẽ phải xa nhau một tuần!”

“Tôi đương nhiên biết...” Tôi cũng có chút giận, cậu ta tính tính không tốt thì thôi đi nhưng sao có thể như này chứ. Nhưng nháy mắt nhận ra Hiệp Thịnh đang cúi xuống gần tôi, môi hơi phồng hờn. Bên tai tôi là hơi thở nóng bỏng của cậu ta... Thì ra...

Bên trong xe trở nên yên tĩnh, bỗng nhiên bên ngoài xe truyền đến tiếng bước chân.

“Thật ra!” Tôi dè dặt âm thanh trong cổ họng, muốn phá tan bầu không khí căng thẳng “Một tuần trôi qua rất nhanh!”

“Ừm!” Hiệp Thịnh rầu rĩ trả lời.

“Hiệp... Ừm!” Một bóng người phủ lên người tôi, tôi còn chưa kịp phản ứng, trên môi đã cảm nhận được sự nóng bỏng. Trần trọc một cách lạ lẫm, cảm xúc và hương vị cũng xa lạ vô cùng.

Một lúc sau, Hiệp Thịnh mới buông tôi ra rồi thở hồng hộc, trên khuôn mặt hồng lộ rõ nét thâm trầm, tôi biết mình cũng không khá hơn cậu ta là bao nhiêu, ngón tay cố gắng xoa lồng ngực để không khí dễ đi vào, cần môi nói.

“Cậu đỏ mặt gì chứ?”

“Chuyện đó... Làm gì có!” Hiệp Thịnh lập tức phủ nhận, ánh mắt không tự nhiên của cậu ta nhìn xung quanh, nửa ngày yên lặng mới cười thành tiếng “Chúng ta đúng là hai người ngu ngốc!”

Tôi cười nhạo một tiếng.

Không khí ngưng ngập trong xe dịu đi không ít, Hiệp Thịnh lục tìm rồi lấy ra một thứ gì màu trắng từ túi áo, thì ra là một đôi găng tay “Dự báo thời tiết nói ở đó tuyết đã rơi, em hãy mang theo thứ này!”

Tôi nhận đôi găng tay, mím môi nói “Cảm ơn!”

Giống như bộ dạng thâm tình này đã xóa đi hình tượng độc ác thường ngày của cậu ta. Hiệp Thịnh nhìn tôi, không quên nhàn nhả bổ sung một câu “Em ở đây lo cho bản thân mình con không xong, đến đó công tác nhất định làm cho cục cảnh sát ở đó thêm rắc rối!”

Xem kìa. Cậu ta không được nhận danh hiệu “Lời nói ác độc” thì thật xin lỗi đầu lưỡi cậu ta quá.

Vuốt đôi găng tay xù lông, tôi cũng lười cãi nhau với Hiệp Thịnh. Trong lòng biết rõ cách quan tâm của cậu ta không giống người khác.

“Được rồi, tôi cũng nên vào nhà rồi, cậu lái xe cẩn thận một chút!” Nhìn đồng hồ, đã gần giữa đêm, sáng mai tôi còn một chuyến bay.

Vừa định nhích người mở cửa xe, bả vai đã bị người ta đè xuống, Hiệp Thịnh ghé miệng đến gần tôi, hôn nhẹ lên má tôi.

“Lộ Tịch Ngôn... Tôi yêu em!!!”

Thành phố này trong vài năm gần đây đã trở thành đô thị loại hai, là một trong những thành phố trọng điểm, những công trình ở đây đều được xây mới hoặc sửa lại, quanh cảnh rất tuyệt vời, vừa mới xuống máy bay đã có người đến đón tôi, nhiệt tình lạ thường.

Tôi còn nghĩ sẽ ở trong khu tập thể, thật không ngờ lại được sắp xếp ở một khách sạn cao cấp.

“Mọi người đi huấn luyện đều ở đây sao?” Vừa đi tôi vừa tò mò nhìn trước ngó sau. Tới đón tôi là một người đàn ông cùng một cô gái xấp xỉ tuổi nhau, chắc là ít hơn tôi một hai tuổi gì đó, bọn họ vẫn còn mang nét ngây ngô khó tả.

“Đúng vậy, chị hãy nghỉ ngơi trước, đợi đến lúc luyện tập sẽ thông báo cho chị sau!” Cô gái vừa trả lời, vừa đưa tay mở cửa một căn phòng, trước mắt tôi là một căn phòng được trang trí với nội thất hoàn toàn bằng gỗ lim.

Tôi ngẩn người “Nơi này?” Quá xa xỉ rồi, nơi này còn có nhiều đồ cổ như vậy? nghĩ đến chuyện này tôi không khỏi nghi ngờ.

“Hay là tôi đến đại sảnh trước!” Tôi gọi cô gái lại “Nơi này quả thực...”

“Chỉ là tạm thời nghỉ ngơi trước thôi, chị sắp xếp hành lý một chút, tắm rửa trước đã, đợi khi có lệnh tập hợp tôi sẽ gọi điện cho chị, bây giờ chúng tôi còn phải đi đón một đồng nghiệp khác!”

Tôi không nói gì nữa, cũng không thể làm phiền người ta làm việc.

Cô gái rời khỏi cửa phòng, tôi đứng ở phòng khác một lúc lâu, lúc này có chút mệt mỏi liền mở vali lấy quần áo đi tắm, định đi tắm ngay lại nhìn thấy đôi găng tay để trong góc vali, tôi liền lấy ra nhẹ nhàng thử vào tay, đưa lên má, một cảm giác ấm áp lan toả khắp cơ thể.

Một lát sau tôi mới cởi găng tay ra, ôm quần áo đi vào phòng tắm.

Nước nóng làm tôi có cảm giác buồn ngủ, đi đường mệt mỏi lại được ngâm mình trong nước ấm thoải mái như vậy nên buồn ngủ là không tránh khỏi.

Mùi ngửi thấy mùi hoa mai trên người. Tâm trạng tôi vui vẻ khác thường nhìn vào chiếc gương lớn trong phòng tắm, một lát sau, động tác trên tay tôi trở nên cứng ngắc, như bị sét đánh ngang tai, chậm rãi đưa tay che miệng.

Khuôn mặt trong gương của tôi vì ngâm lâu trong nước đã trở nên trắng bệch. Đến khi nào tôi bắt đầu hoạt động mới vội lấy khăn tắm trên tường, bôi rồi quần lấy cơ thể, chăt vật đẩy cửa phòng tắm ra ngoài.

“Rốt cuộc em cũng ra!” Tiếng nói trầm thấp của đàn ông đồng thời vang lên khi tôi mở cửa.

Tâm trạng trở nên sợ hãi, tôi xoay người, liếc mắt nhìn thấy một người ngồi trên sofa. Lúc này, ánh sáng mờ ảo chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của anh tạo thành một hình ảnh tuyệt đẹp, trên người mặc tây trang tối màu khiến cho người anh gần như bị bóng tối nuốt chửng, chỉ có khoé môi hơi nhếch lên, mờ ảo không nhìn rõ.

Tôi theo bản năng lùi về phía sau, gần như phát điên xoay người chạy đến mở cửa chính.

Mở thế nào cũng không ra, tay nắm cửa lạnh lẽo không hề rung động, bất kể tôi dùng nhiều sức thế nào cũng mở không ra.

Một đôi tay chạm vươn đến, đem chặn tôi vào giữa người anh với cánh cửa, khiến tôi không thể nhúc nhích, sau lưng là hơi thở lạnh lẽo thấu xương. Tôi không dám xoay người, động tác mở cửa vẫn không dừng lại, cố gắng vừa kéo vừa đẩy tay nắm cửa. Cho đến khi cơ thể bị một cơ thể khác ép sát.

“Bây giờ biết sợ rồi sao?” Bên tai tôi là hơi thở không có độ ẩm, chỉ có sự lạnh lẽo thấu xương.

“Sao lúc em khoe hạnh phúc của bản thân trước mặt tôi lại không nghĩ đến ngày hôm nay? Bây giờ, đến phiên em!” Cơ thể tôi bị anh dùng lực ôm lấy, trước mặt là đôi mắt đỏ ngầu, trong mắt lưu chuyển sự sắc lạnh, trong đầu tôi rung lên hồi chuông cảnh báo, chuẩn bị kêu cứu, miệng bị anh mạnh mẽ chặn lại.

Cơ thể Nghiêm Diệu ấn chặt tôi vào cửa, hai chân kẹp chặt cả người tôi, tôi dùng tay đẩy anh ra lại bị anh nắm chặt cổ tay ấn lên cửa, giống như bị ghim chặt ở trên đó, chỉ có thể bất lực nghiêng đầu né tránh, anh không cho tôi cơ hội hô hấp. Đôi môi của anh đè chặt môi tôi như bóng với hình, chỉ đơn giản tiến vào một cách tùy tiện, đầu lưỡi tiến vào trong khuấy đảo. Tôi chỉ muốn đẩy anh ta, dùng hết toàn lực phản kháng nhưng mỗi lần vịn vịn đều bị anh kéo trở lại, phần thân dưới của anh nóng rực qua lần vải khiến tôi cảm thấy sợ hãi.

Giây tiếp theo, bàn tay to lớn của anh kéo chiếc khăn, cơ thể tôi lộ ra trước mắt anh. Đồng thời, đôi tay thô ráp ấy đặt lên hông tôi.. Không chút thương tiếc dùng lực rất mạnh, tôi bắt đầu cảm thấy đau đớn.

Cơ thể tôi bị nâng lên, Nghiêm Diệu đưa tay tách hai chân tôi ra, tôi hoảng loạn, khuất nhục hét lên, vừa đá vừa đưa tay đánh anh “Đừng, đừng như vậy! Buông tôi ra!”

“Em không có quyền nói!” Anh bắt đầu rút thắt lưng, tiếng mặt thắt lưng đập vào cửa gỗ vang lên một tiếng, bộ phận đàn ông nóng rực của anh lộ ra.

“Nghiêm Diệu... Lấy mạng của tôi đi, là tôi nợ anh, tôi trả cho anh!” Tôi hét to, điên cuồng vịn vịn cơ thể, giống như người chết đuối, dùng hết toàn lực muốn thoát khỏi tình trạng này.

“Tôi không cần em trả, tôi chỉ muốn em cảm nhận... Cảm nhận đau đớn của tôi trong năm năm qua!!!”

Anh hôn mạnh lên môi tôi, tôi giãy giụa, miệng nức nở thành tiếng, bị anh nâng cơ thể lên xuống trên cơ thể anh, cánh tay tôi đặt trên lưng anh nẩy giờ ra sức cào cào, anh lại như không hề để ý chút đau đớn kia. Đầu ngón tay tôi vẫn cố làm loạn trên lưng anh, cho đến khi dưới thân bị vật đàn ông của anh tiến vào.

Muốn làm Phật, lại trở thành ma.

Không gian tĩnh mịch chỉ có tiếng thở dốc uể oải, khiến tôi cảm thấy buồn nôn.

“Tôi thích nhất nhìn thấy em khóc thét chói tai, thích nhất nhìn bộ dạng của em cầu xin tôi!” Nghiêm Diệu kê môi bên tai tôi chậm rãi nói. Anh như dùng toàn lực ra vào cơ thể tôi, tôi không ngừng lùi vào mặt của phía sau, cho đến khi không thể lùi được nữa.

Tôi chết lặng nhìn anh, anh cũng nhìn lại tôi, tôi ở trên người quan lắc lư qua lại, anh nắm chặt đầu vai tôi, lực đạo va chạm dưới thân không ngừng tăng.

Tôi bắt đầu co rút, cơ thể lạnh như băng vẫn kháng cự sự đụng chạm mạnh mẽ của anh, những giọt mồ hôi của anh rơi trên ngực tôi, không ngừng lan tràn, một giọt lại một giọt rơi xuống, khiến cơ thể tôi thấm đẫm mồ hôi của anh.

Tôi vốn nghĩ cuối cùng đã chấm dứt, anh lại không dễ dàng buông tha tôi như vậy, ngay cả chút tôn nghiêm cuối của tôi anh cũng muốn cướp đi, Nghiêm Diệu ôm lấy eo tôi, hạ thân vẫn tiếp tục ra vào, có điều dứt quãng.

Tư thế như vậy làm tôi không thể kiềm chế được cảm giác khác thường, cơ thể tôi tê dại run run như bị tra tấn, từng lần đâm vào ngất quãng của anh khiến cho cảm giác ấy chồng chất lại, mỗi lần anh rút ra lại cảm giác hụt hẫng, cảm giác hụt hẫng còn chưa được hai giây đã bị anh tiếp tục đi vào.

Dây dưa bằng cách này khiến đôi cảm thấy như sắp phát điên.

Rốt cuộc tôi cũng khuất phục, âm thanh kêu khóc lan toả trong không gian, chính tôi cũng cảm thấy âm thanh này rất xa lạ, nó lượn lờ xung quanh tôi, đúng là âm thanh cầu xin của tôi. Tôi kinh ngạc nhìn xuống phía dưới, một giọt nước rơi xuống tay tôi, Nghiêm Diệu thở gấp, đáy mắt là một mảng đen sâu thẳm. Anh dừng lại, bàn tay ôm tôi buông ra, trong đầu tôi là sự trống rỗng, hai tay tôi lại ôm sát cổ anh, cuốn lấy cơ thể anh, run rẩy nói vào tai anh.

“Nghiêm Diệu, tôi hận anh, tôi hận anh!”

31. Chương 31: Tù Nhân

“Lộ Tịch Ngôn, anh yêu em...”

“Anh yêu em, Tịch Ngôn!”

Hai khuôn mặt không ngừng vụt qua trước mắt tôi, cứ thay nhau ả hiện như vậy.

“Lộ Tịch Ngôn, Lộ Tịch Ngôn...”

Đây là địa ngục, cũng là thiên đường, vừa có ma, lại có Phật!

Khi tôi mở mắt ra, ánh sáng bên ngoài khiến tôi choáng váng, theo bản năng dùng tay che mắt để dần thích ứng, không gian là một mảnh yên tĩnh lạnh lùng.

Sự trống trải khiến tôi cảm thấy sợ hãi.

Tôi vừa cử động nhẹ một cái toàn thân đã bắt đầu đau nhức, như cách nhắc nhở tàn nhẫn về đêm điên cuồng vừa qua, còn bị anh đoạt đi tôn nghiêm.

Tôi dồn toàn sức chống tay dậy, cuối cùng cũng ngồi dậy được.

Ngồi thẳng thân mình, tôi cảm giác được toàn thân nhóp nhép cùng với mùi nhục dục tanh hôi!

Tôi không để ý cơ thể đau nhức như nào, lao đảo chạy về phía phòng tắm, run run mở vòi sen, dòng ấm chảy xuống cơ thể lạnh băng của tôi càng làm cho lòng tôi thêm đau đớn.

Tôi bắt đầu không chống đỡ nổi nữa, dựa vào bức tường chậm rãi trượt xuống, dòng nước vẫn không ngừng chảy khắp người tôi, tôi cố gắng thở đều, cuối cùng lại biến thành tiếng khóc nức nở, một chút âm thanh trong miệng trào ra, càng lúc càng lớn, càng lúc càng vang xa...

Tôi dụi đầu vào hai đầu gối, khóc càng ngày càng lớn, tiếng khóc hoà với tiếng nước chảy khiến sự lạnh lẽo trong căn phòng bắt đầu trở nên thê lương.

Cho đến khi nước lạnh ngắt, cơ thể tôi bị tôi dùng sức chà sát mà nổi ban đỏ khiến chính tôi cũng thấy sợ hãi, tôi mới chịu mặc quần áo hôm qua để trong phòng tắm vào người, chờ dần đi ra ngoài.

Trong phòng còn một người nữa, chính là cô gái mang vẻ mặt ngây ngô kia.

Lúc này, khuôn mặt non nớt của cô ta lại lộ ra vẻ thâm trầm khó hiểu.

Tôi cười buồn bã, thì ra, người ngây ngô chính là tôi.

“Anh ta đâu?” Tôi không thể cứ đứng im chịu trời như vậy được.

“Buổi chiều lão đại họp xong sẽ về đây.” Cô ta trả lời một cách rập khuôn, giọng nói không còn sự nhiệt tình của ngày hôm qua mà chỉ có sự lạnh lùng.

Tôi ngồi xuống không nói câu nào, biết rõ cô ta cũng chỉ trả lời đến thế là cùng, hỏi nhiều cũng sẽ chẳng biết thêm điều gì, bây giờ tôi không phải đang là con rối trong tay Nghiêm Diệu hay sao, bây giờ, tôi còn có lợi thế gì, đứng trên lập trường nào mà chống lại anh? Là tôi suy nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi, lại đi xem nhẹ ác ma hung ác là anh.

Mà tiếp theo, tôi có khả năng sẽ mất đi thứ mà năm năm nay cố gắng giữ gìn – Tự do!

Tôi ngồi trong phòng dưới sự giám sát của cô gái kia, im lặng một lúc cũng đến chiều tối, cuối cùng người mà tôi đợi cũng trở về.

“Tôi mất tích không lý do, phía cảnh sát nhất định sẽ phái người đi tìm tôi!” Tôi chỉ có khả năng đoán chuyện này, đây cũng là con đường duy nhất của tôi.

Nghiêm Diệu thoải mái cởi cúc áo ở cổ tay, đưa mắt nhìn tôi, giống như đã biết trước được tôi sẽ nói thế này, anh trả lời một cách rõ ràng rành mạch “Tôi có cách khiến em bị điều đi công tác tất nhiên cũng sẽ có cách khiến cho em biến mất sạch sẽ!”

Cơ thể tôi bắt đầu run lẩy bẩy, khiến cho tôi bị điều đi công tác?

Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của tôi, Nghiêm Diệu quay hẳn sang đối diện với tôi, khoe miệng đầy tà ý khê nhếch lên “Lộ Tịch Ngôn, tiền là một thứ rất kỳ diệu, nó có thể huỷ diệt tất cả, cũng có thể đem đến cho em tất cả!!!”

“Nghiêm Diệu... Anh rốt cuộc muốn thế nào? Không phải anh muốn báo thù sao? Tội gì phải ép buộc những người khác?”

“Ah, đúng là bị em nhìn ra... Không phải là tôi muốn báo thù sao ư?” Trào phúng nhìn tôi, Nghiêm Diệu vỗ vỗ vào vị trí bên người anh “Lại đây!”

Tôi đứng im bất động, gắt gao cắn môi “Nghiêm Diệu, tôi đến chết cũng sẽ không chịu khuất phục anh!”

Nghiêm Diệu cười khinh miệt, những đường nét hoàn hảo trên gương mặt anh lúc này toát lên vẻ dữ tợn, lời nói nửa thật nửa giả “Vậy em chết đi thì sao!”

Tôi nhú mi nhìn anh.

“Tôi sẽ cho em kết quả như em mong muốn, ngày mai, trên thế giới này sẽ không còn người tên “Lộ Tịch Ngôn” nữa!”

Nhìn thấy phản ứng của tôi, Nghiêm Diệu từ từ đi đến nắm lấy tay của tôi, tôi ra sức giằng tay lại “Nghiêm Diệu, anh có ý gì?”

“Vẫn không hiểu sao? Ngày mai, bạn trai đáng thương của em sẽ nhận được tin em bỏ mạng thì tai nạn giao thông, em nói xem, cậu ta có phải sẽ đau thương đến chết!”

Tôi trợn tròn mắt, bất khả tư nghị nhìn người đàn ông trước mặt, lúc này, trên mặt anh là sự điên cuồng hiêm thấy, khiến cho ngũ quan anh vặn vẹo và trở nên dữ tợn, ánh mắt như muốn xuyên thấu tâm can tôi.

“Điên rồi... Điên rồi, anh điên rồi!” Tôi chỉ muốn giấy khỏi bàn tay anh, nhưng lại bị anh càng nắm chặt hơn.

“Em im đi cho tôi!”

“Đồ điên, đồ điên!” Tôi ra sức đánh vào người trước mặt, oán cũng có mà hận cũng có, toàn bộ đều trút hết sức lực lên cánh tay, đau tận ruột gan “Nghiêm Diệu... Tôi hận anh, tôi hận anh!!!!”

Vì sao, vì sao lại đối với tôi như vậy, vì sao?

“Tất cả mọi chuyện này là do em gieo gió gặt bão, Lộ Tịch Ngôn!” Nắm lấy bàn tay đang đánh lung tung của tôi, Nghiêm Diệu dùng một tay bóp chặt cằm tôi “Nếu em nóng lòng như vậy, từ bây giờ có thể ở bên cạnh tôi xem trò hay này!” Nói hết câu, anh vung tay một cái khiến tôi ngã xuống nền nhà.

Nghiêm Diệu từ trên cao nhìn xuống cơ thể chật vật của tôi “Nếu em lại chọc giận tôi, kết cục so với lúc này còn thảm hại hơn, em nên biết bây giờ em có rất nhiều điểm yếu...!”

Tất cả mọi chuyện lại trở về giống như trước đây, chỉ khác là Nghiêm Diệu của năm năm trước không máu lạnh như con người anh bây giờ, anh lúc này giống như một huyết chích tử (sát thủ) chỉ biết dùng thù hận để huỷ diệt tất cả, những cái bẫy anh giăng ra cho chúng tôi đều vì hai chữ trả thù. Những người dính dáng đến chuyện năm đó đều không ai thoát khỏi, thậm chí những người không liên quan anh cũng không muốn bỏ qua.

Đặc biệt có một hôm, sau khi anh nhận được một cuộc điện thoại, tính tình trở nên vui vẻ khác thường, đêm đó lúc chúng tôi ở trên xe, cả đêm đi đường, cho đến khi nhìn rõ khung cảnh nơi đây. Tôi mới hiểu được, chúng tôi đã trở về Thị.

Những chuyện sau đó đều như tôi đoán trước, sau khi sắp xếp cho tôi ở một khách sạn, Nghiêm diệu liền đi ra ngoài, chỉ để lại cô gái kia ở bên cạnh tôi.

Tôi biết rất rõ Nghiêm Diệu trở lại Thị chỉ có một nguyên nhân, là vì anh trai của anh: Nghiêm Dịch.

Vài năm trở lại đây, Nghiêm Dịch bắt vô âm tín, năm đó lúc anh ta gặp chuyện không may kia, sản nghiệp của Nghiêm gia bị niêm phong, vốn lưu động bị đóng băng, Nghiêm Diệu cũng vì chuyện của Nghiêm Dịch mà ký cam kết đặc biệt, bản thân anh rời đi với hai bàn tay trắng. Như lời Hạ Khiên Dục nói trước đây, chúng tôi không thể nào biết được cuộc sống của họ năm năm này, nhưng thứ duy nhất tôi có thể khẳng định là tình cảm giữa hai anh em Nghiêm Diệu không hề kém hơn năm đó, chính bởi vì thế, nếu bây giờ Nghiêm Dịch xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ khiến cả Thị long trời lở đất.

Tôi không biết mình làm cách nào để vượt qua mấy tiếng lo lắng dài đằng đẳng này, lúc tôi sắp ngủ thiếp đi lại nghe được âm thanh mở cửa, ngay sau đó cơ thể đã bị lật lại đây thô lỗ, cơ thể nóng rực của anh ép chặt xuống người tôi. Đây chính là thứ gọi là nhục dục cực điểm cần được giải thoát.

Đây không phải là lần đầu tiên, từ khi bị Nghiêm Diệu giam lỏng đến nay đây không phải lần đầu tiên bị anh đem ra làm vật phát tiết.

Dĩ nhiên chết lặng, tôi thờ ơ tùy anh đùa nghịch cơ thể tôi, tôi ép linh hồn tôi lẩn sâu trốn tránh anh, không cần biết cảm giác là gì, cũng không cần đến cảm giác ấy.

Từ đầu đến cuối tôi không hề nhắm mắt lại, chỉ lạnh lùng nhìn thẳng anh, chờ đến nhìn khuôn mặt biểu hiện sự cuồng loạn, điên cuồng thăm dò cơ thể tôi.

Nhưng hôm nay Nghiêm Diệu không giống những lần trước, mỗi lần anh cũng chỉ hung hăng đối diện với tôi, ánh mắt không hề có chút ảm áp, nhưng lúc này, anh lạnh lùng nhìn tôi hồi lâu, bỗng nhiên giống như bất lực đành ôm lấy cơ thể tôi, cả thân mình bị anh ép chặt xuống lớp đệm dưới thân, mấy lần tôi còn không hít thở nổi. Bàn tay lạnh lẽo của Nghiêm diệu nắm lấy mắt cá chân của tôi, hai tay tôi bị anh dùng một bàn tay giữ chặt sau lưng, tay kia lại từ mắt cá chân tiến lên cởi bỏ lớp quần áo cuối cùng của tôi.

Quần áo rơi xuống, không còn gì ngăn cản nữa anh liền tiến vào, tôi khóc nức nở, bởi vì thân dưới bị vật nóng bỏng của anh khiến cho đau đớn. Trong cổ họng chỉ có âm thanh mơ hồ thoát ra.

Anh dừng lại một chút, chưa được mấy giây lại tiếp tục đi vào, càng lúc càng nhanh, cùng với tiếng gầm nhẹ, anh đi vào nơi sâu nhất trong cơ thể tôi, cơ thể anh không ngừng tiến lên, càng ngày càng nhanh hơn...

“Tại sao là em, tại sao lại là em!!!” Cùng với tiếng thở dốc, một giọng nam trầm thấp rơi vào tai tôi, tôi nghe câu được câu không.

Ý thức của tôi càng ngày càng trở nên mơ hồ, giống như những lần trước cùng với anh, cắn chặt môi đến mức bật máu, ánh mắt khô cạn không thể khóc được nữa, chỉ có mồ hôi lạnh trên trán lạnh lẽo rơi. Đau đớn, cuối cùng tôi cảm thấy như không thể hít thở nổi nữa...

32. Chương 32: Sự Xuất Hiện Của Cô Ta

Khi tôi tỉnh lại là lúc ngoài cửa phòng vẫn còn tiếng nói chuyện, tiếng bước chân đi lại đầy lo lắng. Thân dưới truyền đến sự đau đớn khó tả, mí mắt nặng không thể mở ra được. Tôi đành nằm yên một chỗ, ngay sau đó cửa mở ra, phần đệm bên cạnh lập tức lồm xồm xuống, một bàn tay vỗ về vầng trán, tay kia ôm lấy thân thể cũng đang bị sức nóng dày vò.

Tôi nhắm mắt lại nên không nhìn thấy biểu tình trên khuôn mặt anh, tôi cũng không muốn biết.

“Tôi gọi bác sĩ vào khám cho em! Bên dưới...” Trong không gian truyền đến âm thanh có chút chần chừ, âm điệu nặng nề như khó nói.

Tôi không nói gì, cơ thể vẫn nằm trên giường, vừa cử động nhẹ một cái, thân dưới đã đau đớn như bị xé rách. Tôi biết tình trạng của mình tồi tệ thế nào nhưng vẫn cố chấp rằng không chịu thỏa hiệp với anh.

Trên đỉnh đầu tôi là một mảng trầm mặc, một lát sau, dường như không còn nghe thấy hơi thở của anh nữa, anh đứng lên, tôi lại nghe thấy tiếng mở cửa, bên ngoài có một người đàn ông hơi lùn. Giọng nói của ông ta hình như tôi đã từng nghe, tôi lại cảm thấy mơ màng rồi thiếp đi lúc nào không hay....

Một lần nữa tỉnh lại, thấy mình đang được anh ôm trong lòng, tay chân đều chỉ anh chế ngự, không thể động đậy được, cả cơ thể như lọt thỏm trong vòng tay lớn của anh.

Trán tôi đã bớt nóng, đầu cũng không còn đau như trước, trong không khí có mùi thuốc mỡ hơi nồng, tôi cảm thấy hơi lạnh, thân dưới cũng cảm thấy mát lạnh.

“Muốn uống nước sao?” Người đang ôm tôi hơi cử động, giọng nói có vẻ khàn khàn, ngay sau đó đã đưa cốc nước đến bên miệng tôi, đồng thời bật đèn đầu giường, ánh sáng mờ ảo vừa vịn chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của Nghiêm Diệu, lúc này, trong mắt anh là ánh sáng ấm áp mà tôi từng rất quen thuộc.

Tôi yên lặng uống một ngụm nước, cổ họng cũng dịu đi không ít, định mở miệng, nhưng lại không nói được gì, chỉ có tiếng khàn khàn không thành tiếng.

“Em vẫn đang sốt, mới hạ nhiệt một chút, lúc này đừng nói gì cả!” Nghiêm Diệu đem cốc nước đặt sang một bên, vỗ về trán tôi một lần nữa, một lát sau anh mới xuống giường đi vào phòng tắm, lúc anh mở cửa đi ra, trong phòng tắm đã toả ra hơi nóng của nước.

“Bác sĩ nói em tỉnh thì phải tắm!” Cuối cùng anh đến ôm lấy tôi, tôi muốn giãy dụa, cơ thể lại không thể phản kháng được sức mạnh của anh, căn bản là sức không chọi được kính.

Rời khỏi chăn bông ấm áp, cả người tiếp xúc với không khí lạnh tôi mới phát hiện ra đúng là mình không hề mặc gì, mắt đỏ mắt nóng bỏng, tay anh lại càng siết chặt tôi hơn.

Cơ thể bất ngờ được đặt vào làn nước ấm, tôi không nhịn được thoải mái mà than thở một tiếng, hơi nước lượn lờ trong không gian, vừa vịn lộ ra bờ vai cứng rắn của Nghiêm Diệu trước mặt tôi. Tôi giật mình, giống như tôi đang nhìn nhầm vậy, đây chính là gương mặt giống như trong trí nhớ của tôi, cặp mắt này từng tràn đầy yêu thương và sùng bái như vậy. Chỉ có ấm áp tột cùng, không có sự lạnh lẽo.

Nghẹn ngào hạ mí mắt. Có phải lúc con người ta yếu ớt đều dễ dàng trở nên buồn khổ?

Tôi muốn cười, nhưng thế nào cũng không thể mở miệng cười được, trước mặt tôi, Nghiêm Diệu ngồi thẳng người, có chút do dự nhìn tôi, nửa ngày sau mới hỏi “Chỗ đó... Vẫn còn đau sao?” Trong mắt anh bắt ngờ hiện lên sự suy sụp.

Tôi rùng mình một cái, khó xử lắc đầu, Nghiêm Diệu nhìn xuống phía dưới, tôi không được tự nhiên liền thu chân, không dám nhìn vào mắt anh.

“Đợi tắm xong bôi thuốc thêm một lần nữa là được!”

Bôi thuốc thêm một lần nữa? Tôi nhú mi, ý của anh là vừa rồi... Tại sao tôi không có một chút ấn tượng nào?

Tôi nhanh chóng hiểu được, hoá ra Nghiêm Diệu không hề bắt ép tôi là vì lúc này tôi đang ốm, thì ra tôi ôm anh cũng lo lắng.

Lạnh quá! Nước bắt đầu lạnh dần, trong cơ thể tôi lại trở nên lạnh lẽo, tôi không tự giác cuộn chặt người lại, Nghiêm Diệu cảm nhận được việc đó, anh với tay lấy khăn tắm, quấn quanh cơ thể tôi rồi ôm tôi trở về giường, giường dùng loại gỗ xa xỉ, thêm một lớp đệm lông cànng thêm ấm áp.

Cơ thể tôi thoải mái hơn một chút, hồi phục một ít sức lực, tôi muốn rời khỏi vòng tay anh, Nghiêm Diệu lại nhanh chóng ôm lấy tôi. Hơi thở tinh tế phả vào trán tôi một cách đều đặn.

Tôi bỗng nhiên muốn cười. Tôi gì anh phải tra tấn tôi như thế, nếu muốn giết, nếu hận thì tại sao không giết tôi đi để hả giận, cứ lặp lại quá trình này khiến tôi cảm thấy sợ hãi, bởi vì người bị liên lụy không chỉ có mình tôi.

“Phải ở lại Thị sao?” Tôi bị anh ôm, liền đem câu hỏi nhiều ngày nay vẫn thắc mắc, không chỉ vì tôi cần câu trả lời mà quan trọng hơn tôi cần phải tìm cách để xoa dịu sự sợ hãi, để kiềm chế sự rung động trong lòng, tôi cũng biết có một cách duy nhất khiến chúng tôi thoát khỏi tình trạng này, chỉ có điều, sau đó cũng tôi lại giường cung bật kiếm, chĩa mũi súng vào nhau.

Quả nhiên, vòng tay đang ôm tôi của Nghiêm Diệu tăng thêm một chút lực, nói ra một câu đầy bất đắc dĩ “Có phải em không nên nhắc đến chuyện này!”

“Ở trước mặt anh mọi người vẫn luôn kiêng dè không nhắc đến đúng không?”

“Đúng!” Câu trả lời của Nghiêm Diệu có chút tức giận “Mọi chuyện như em mong muốn, chúng tôi đến cái tử địa này rất ngốc nghếch đúng không, nhưng em sẽ không đoán được vì sao chúng tôi lại trở lại nơi này...”

Thì ra là đúng “Tôi đây có cần phải cầu nguyện không? Hy vọng cho Nghiêm Dịch không gặp phải chuyện không may?”

“Lộ Tịch Ngôn!”

Chuông điện thoại bàn đột nhiên vang lên, âm thanh bén nhọn phá tan không khí tĩnh lặng trong phòng, Nghiêm Diệu buông tôi rồi đi ra ngoài, rõ ràng cuộc điện thoại này đã cứu tôi, khiến cho Nghiêm Diệu không có thời gian tức giận với tôi nữa, tuy rằng tôi cũng không coi đây là sự giải thoát.

Tôi tỉnh nguyện khiến anh tức giận, như vậy mới khiến tôi xả hận, cũng tốt hơn chuyện bị anh tra tấn như vậy.

Nghiêm Diệu lại đi, nhưng tôi không thể quên được biểu hiện của anh trước khi rời đi, lúc nhận điện thoại bàn, Nghiêm Diệu lại gắt gao nhìn chiếc di động đang rung mạnh trên bàn. Động tác của anh cũng trở nên cứng nhắc.

Trong mắt anh là sự trống rỗng và tuyệt vọng, nhìn thấy anh lúc đó, trái tim tôi như bị ai đó một đao đâm thẳng.

Sau đó anh vội vàng mở cửa phòng, gió lạnh lập tức tiến vào bên trong, sau đó cánh cửa lại lập tức đóng sầm lại.

Cùng với tiếng sập cửa, cơ thể tôi trở nên mềm nhũn, lúc này trong lòng tôi đã sáng tỏ, có lẽ đây chính là hậu quả của tối hôm qua.

Nghĩ đến điều này, tim tôi như chùng xuống, chìm sâu vào nơi mà tôi không thể với đến nữa. Chìm sâu vào vực sâu không đáy.

Tôi vẫn chờ đợi trong lo âu, đến sáng hôm sau Nghiêm Diệu vẫn không quay lại. Tôi thật sự không thể tưởng tượng được, nếu Nghiêm Dịch gặp chuyện gì không may, với sự điên cuồng hiện tại không biết Nghiêm Diệu sẽ làm ra chuyện gì.

Tôi thật sự rất sợ hãi, sợ hãi như hoà vào không khí vờn quanh cơ thể tôi.

Mỗi một lần hít thở đều cảm thấy kinh hoàng.

Buổi chiều hôm đó, trong phòng cuối cùng cũng có mùi vị còn người.

Người này tôi từng gặp qua, còn để lại ấn tượng sâu sắc. Tôi không thể nào quên được lần Nghiêm Diệu bắt cóc Tiểu Dao, khi đi vào biệt thự của anh, cô ta chạy về phía tôi cùng với tiếng khóc và biểu hiện kinh ngạc khi nhìn thấy tôi lúc ấy.

Lúc trước, tôi không biết vì sao cô gái xinh đẹp này lại biết tôi, nhưng lúc này, khi có thời gian để nhớ lại, tôi mới nhận ra cô ta.

“Nếu cô muốn rời khỏi đây thì tôi có thể giúp cô!” Cô ấy dường như rất vội vã, cũng có thể đơn giản là không muốn phí lời với tôi, trực tiếp nói một câu xúc tích.

“Cô đảm bảo sẽ không phí công vô ích?” Tôi cũng không có hứng thú về quan hệ giữa cô ta với Nghiêm Diệu, tôi chỉ để ý mình có thể chạy thoát hay không mà thôi.

Cô ta nhìn tôi nở nụ cười, ánh mắt nhìn tôi lúc này đã khác xưa “Tôi chỉ biết nếu cô hợp tác với tôi thì còn có cơ hội, nếu không phải tôi, tỷ lệ cô trốn thoát được bằng chính là bằng không!”

Tôi trầm mặc hồi lâu, cô ta nói rất đúng, tôi lúc này đúng là không còn con đường khác để lựa chọn nữa.

Có lẽ đó là một cơ hội, cơ hội cuối cùng của tôi.

Vì thế tôi nhìn thẳng vào mắt cô ta “Được, tôi sẽ biến mất khỏi Nghiêm Diệu như cô mong muốn!”

Cô ta cười khẽ, ánh mắt đánh giá tôi từ trên xuống dưới, không giống vẻ lạnh lùng lúc bàn đầu liền nói “Có lẽ, sau này tôi cần phải tìm hiểu cô nhiều hơn!”

Tôi cười nhạt một tiếng “Nếu có cơ hội, cô cứ từ từ tìm hiểu tôi!”

Cô ta gật đầu cười nhạt “Chính là hai ngày này, đây là cơ hội cuối cùng của cô!” Cô ta xoay người nhanh chóng rời đi trước khi bị phát hiện.

Trong đầu tôi chợt loé lên một ý liên gọi cô ta lại, có chút vội vàng “Đợi một chút, tôi còn muốn cô giúp tôi một việc!”

Cô ta dừng lại, xoay người, đôi mắt màu râm nắng thâm thúy chậm rãi ngược nhìn tôi....

33. Chương 33: Chạy Trốn

Chúng tôi thậm chí còn không biết tên nhau đã lập tức quyết định như vậy, mà không phải, chỉ có tôi không biết tên của cô ấy...

Nhưng yêu cầu của tôi cô ta cũng đã đồng ý rồi. Sau đó, khi đêm gần khuya Nghiêm Diệu rút cuộc cũng trở về, cả người như bám đầy sương gió. Trên mặt anh là sự mệt mỏi vô tận.

Tôi lặng lẽ ngồi xuống sofa nhìn anh, anh dường như mệt mỏi muốn chết vậy, ngồi xuống bên người tôi liền nhắm mắt lại một cách nặng nề, ngay cả một câu cũng không hề nói.

Phản ứng của anh lúc này khiến tôi có thể hít thở bình thường, ít nhất, Nghiêm Dịch cũng đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm, nhưng anh ta nằm lâu như vậy lại đôi khi có nguy cơ gặp nguy hiểm bất thường, không biết đến bao giờ mới tỉnh lại.

Tôi nhẹ nhàng thở dài, người bên cạnh bỗng có chút động tĩnh, anh hỏi tôi “Em chưa ăn cơm?”

“Không có khẩu vị!” Tôi thản nhiên đáp một tiếng, ngay cả chuyện này anh cũng biết, vậy chuyện cô gái kia xuất hiện liệu có bị anh phát hiện hay, thậm chí cả chuyện đã hẹn giữa hai chúng tôi...

Tôi không dám tưởng tượng thêm gì nữa.

Trong đầu bắt đầu hồi tưởng lại lời lúc trước Nghiêm Diệu cảnh cáo, lòng bàn tay túa đầy mồ hôi lạnh, lúc này, Nghiêm Diệu đưa tay ôm lấy tôi, đôi mắt thâm trầm của anh khẽ nhắm lại rồi lại mở ra ra, cùng lúc đó anh nói “Ra ngoài ăn cơm cùng tôi!”

Lúc này tôi mới chú ý đến khoé mắt anh tràn đầy tơ máu, rõ ràng từ lúc anh ra ngoài đến giờ chưa hề chớp mắt.

Nghiêm Diệu đưa tôi đến nhà hàng bên cạnh khách sạn chúng tôi ở, thật khó hiểu, quá nửa đêm rồi vẫn còn mở cửa, lúc đi vào tôi mới biết được thì ra đã có người sắp xếp từ trước, đèn trong đại sảnh sáng trưng nhưng lại không hề có lấy một người khách, chỉ có hai người bồi bàn đứng hai bên để lộ ra bàn ăn bố trí vô cùng đẹp mắt, cảnh tượng này thật sự xa hoa quá rồi.

Vừa ngồi xuống, Nghiêm Diệu nhận ly rượu vang đỏ và menu trong tay người bồi bàn rồi nhìn lướt qua, gật gật đầu rồi lại đặt xuống bàn, anh nhìn tôi hỏi “Muốn ăn gì?”

Tôi nhẹ nhàng mím môi, thứ nhất là lúc này đã quá nửa đêm rồi, không còn khẩu vị ăn tối nữa, thứ hai là trong tình huống này tôi sao có thể có ý muốn thêm ăn cơ chứ. Vì vậy tôi chỉ có thể thuận miệng đáp “Tuỳ ý anh đi!”

Nghiêm Diệu chớp chớp mắt, nói vài câu tôi nghe không hiểu, bồi bàn nhận lại menu rồi cung kính lui xuống, tôi cầm ly rượu vang vừa nãy người bồi bàn đưa cho, còn chưa tới gần miệng mùi hương thơm mát đã tràn vào khoang mũi, tuy rằng tôi không hiểu biết về các loại rượu, nhưng chỉ qua mùi hương này cũng có thể nhận ra được giá trị xa xỉ của nó.

Chỉ cần nghĩ mấy năm nay, Nghiêm Diệu không ngừng mở rộng thế lực. Chỉ là không biết rằng sau lưng không biết có bao nhiêu người phải bỏ mạng.

Mà tôi lại không dám thừa nhận rằng tất cả mọi chuyện đều là vì tôi.

Hạ Khiên Dục từng nói, Nghiêm Diệu của ngày hôm nay chính là do một tay tôi tạo nên. Nếu không phải trước đây tôi lừa dối anh, liệu anh có trở nên điên cuồng như ngày hôm nay hay không.

Rốt cuộc là ai đúng ai sai, đây vốn là bài toán khó giải, vĩnh viễn không tìm thấy lời giải.

Đêm hôm đó, Nghiêm Diệu không hề động vào tôi, mà tôi cũng chỉ nằm bên nghe tiếng anh hít thở cả một đêm. Sáng sớm hôm sau, sau một đêm ngon giấc, Nghiêm Diệu tràn đầy tinh lực lập tức trở nên điên cuồng lao vào tôi, ánh sáng lúc hừng đông nửa mờ nửa tỏ, trong không gian lan truyền tiếng thở dốc của anh, chúng tôi như liều mạng để quấn lấy nhau, những giọt mồ hôi của anh rơi trên tay tôi uốn lượn thành những bông hoa xinh đẹp, tôi nhắm mắt lại, gất gao ôm vòng qua lưng anh...

Mọi chuyện cuối cùng cũng trở lại bình yên, người bên cạnh đã thả lỏng vòng tay ôm tôi, tôi nhẹ nhàng xốc chân đứng dậy, đi vào toilet, đóng cửa lại rồi mở vòi hoa sen, động tác hết sức rành mạch lưu loát, tôi ghé sát tai vào cửa, một lúc sau xác định người trên giường vẫn đang yên giấc, tôi nhẹ nhàng ấn chốt cửa, nhanh chóng buông tay rồi nuốt viên thuốc màu trắng xuống cổ.

Lúc tôi rửa mặt xong đi ra ngoài, Nghiêm Diệu đã tỉnh, anh đứng trước cửa sổ sát đất, quay lưng về phía tôi, tôi không nhìn rõ vẻ mặt của anh, nhưng bóng dáng anh lúc này khiến tôi cảm thấy vô cùng quen thuộc. Trong những giấc mơ trước đây của tôi đều có bóng dáng của anh lúc này, lẳng lặng đứng ở trước mặt tôi, tôi liền đến ôm anh từ phía sau, tay anh nhẹ nhàng đặt lên tay tôi, thực sự rất ấm áp... Chuyện này ngay cả trong mơ tôi cũng chưa từng thấy.

“Tối nay tôi sẽ không về, nếu có chuyện gì em có thể nói với Tiểu Ngư!” Cô gái dẫn tôi đến đây hẳn là tên Tiểu Ngư, tuy rằng chúng tôi trước giờ chưa từng nói chuyện một cách nghiêm túc, nhưng Nghiêm Diệu lại rất tín nhiệm cô ấy, người thường xuyên xuất hiện bên cạnh anh cũng chính là cô ấy.

Vậy còn cô gái ngày hôm qua đến đây tìm tôi. Tôi thật sự không thể hiểu cô ấy sao có thể vào đây mà thần không biết quỷ không hay như vậy.

Trong đầu tôi có rất nhiều suy nghĩ hỗn loạn, tôi lại chỉ có thể trầm mặc gật đầu.

Sau đó, tiếng chuông di động của Nghiêm Diệu vang lên, anh thần nhiên trả lời vài câu, nói xong chỉ im lặng đi vào phòng tắm rửa mặt, một lát sau đi ra không nói một câu liền rời đi.

Tôi đứng yên một chỗ rất lâu rồi mới quay vào phòng tắm, nhìn những giọt nước còn vương lại trên bồn rửa mặt, sau đó liền quay lại phòng ngủ.

Tiếp theo, việc tôi cần làm là... chờ đợi.

Đúng vậy, chờ đợi, tôi nghe rõ ràng Nghiêm Diệu thần nhiên nói đêm nay sẽ không về, cảm xúc của tôi lúc đó rất khó tả. Lại càng không biết chuyện gì sắp xảy ra, có phải cô ta đưa tôi đi khỏi nơi này mà thần không biết quỷ không hay giống như lúc cô ta xuất hiện, sau đó tôi sẽ thực hiện lời hứa của bản thân rằng sẽ vĩnh viễn biến mất trước Nghiêm Diệu!

Chỉ có điều thời gian lúc này rất gấp rút.

Rất nhanh sau đó, tôi thấy cô gái kia.

Buổi chiều hôm ấy, lúc cửa phòng mở ra lại không có âm thanh của khoá điện tử, cô ta đã đến.

Gần một đêm suy nghĩ, trong lòng tôi có chút chần chừ mà giờ lại trở nên nóng vội bất thường.

Đến lúc này, tôi có nên bày tỏ sự cảm phục với cô ta rằng “Thần thông quảng đại”.

“Thu dọn một chút, mau đi theo tôi!” Cô ta chưa bao giờ muốn lãng phí thời gian vào những lời vô nghĩa, điểm này thật ra là một thói quen tốt.

Không có người đàn ông nào thích phụ nữ nói nhiều.

Tôi cười hừ hừ, đưa tay ra “Có thể đi luôn!”

Cô ta hiểu được liền gật đầu, xoay người đi về phía trước, rất thuận lợi, cả đường ra khỏi khách sạn chúng tôi không hề gặp một chút trở ngại nào, kể cả Tiểu Ngư, trên thực tế, từ lúc Nghiêm Diệu rời đi tôi cũng không hề gặp lại cô ta, tôi chỉ có mỗi số di động mà Nghiêm Diệu đưa, từ lúc đó tôi vẫn chờ Tiểu Ngư xuất hiện, liền không nhìn được hỏi một câu “Tiểu Ngư...”

“Yên tâm, cô ta chưa bao giờ là vấn đề!” Cô gái này trả lời rành mạch như vậy, giọng điệu cũng như động tác của cô ta, thong dong bình tĩnh. Kỳ thật, cũng không có gì phải hoảng sợ, mặc kệ là “Gậy ông đập lưng ông” hay vẫn “Chạy trốn” thì nhân vật chính vẫn là tôi.

Dưới lầu khách sạn, một chiếc xe đỗ lại, cô gái kia cùng tôi vừa ngồi vào trong xe đã lập tức phóng đi, thậm chí, tôi còn không có thời gian ngoái đầu nhìn lại, khách sạn cao cấp khách sạn đã lập tức biến mất khỏi tầm mắt.

Sau đó không gian rơi vào trạng thái trầm mặc, cô gái kia không hề nói thêm một câu nào nữa, từ đầu tới cuối chỉ cắn chặt môi. Tôi nghĩ, đây có lẽ là tính cách của cô ta.

34. Chương 34: Ai Mặc Bẫy Ai?

Dưới lầu khách sạn, một chiếc xe đỗ lại, cô gái kia cùng tôi vừa ngồi vào trong xe đã lập tức phóng đi, thậm chí, tôi còn không có thời gian ngoái đầu nhìn lại, khách sạn cao cấp khách sạn đã lập tức biến mất khỏi

tầm mắt.

Sau đó không gian rơi vào trạng thái trầm mặc, cô gái kia không hề nói thêm một câu nào nữa, từ đầu tới cuối chỉ cắn chặt môi. Tôi nghĩ, đây có lẽ là tính cách của cô ta.

Chúng tôi đối xa ba lần, lần thứ ba, cô gái kia bảo người lấy vải đen bịt mắt tôi, mọi thứ trở nên tối sầm lại “Cô trực tiếp đưa tôi đến sân bay là được!” Tôi thử mở miệng, trong lòng thầm nghĩ không lẽ... Không phải vậy chứ!

Nhưng không hề có ai trả lời tôi, hai mắt tôi bị bịt kín, xung quanh cũng không có âm thanh của người nói chuyện.

Tôi lại tiếp tục im lặng, trái tim không ngừng chùng xuống...

Cuối cùng, xe cũng dừng lại, bên tai tôi chỉ có tiếng gió, tuy không nhìn được nhưng tôi cũng có thể biết được, bốn phía xung quanh nhất định là hoang vắng khác thường, thì ra, bất kể là thời điểm nào, nơi như thế này quả nhiên vẫn là nơi tốt nhất để có thể... Giết người diệt khẩu.

“Tôi vẫn nghĩ rằng ít nhất vẫn sẽ nhìn thấy được biểu hiện sợ hãi của cô!” Miếng vải che mắt đột nhiên bị giật ra, trước mắt tôi là ánh mặt trời chói sáng cùng với gương mặt xinh đẹp kia, thiếu một chút lạnh lùng lúc này nhưng lại vô cùng dữ tợn.

“Nếu tôi sợ hãi sẽ không phải chết sao?” Tôi thờ ơ cười nhạo.

Cô ta cũng cười “Tôi nói rồi, tôi rất muốn tìm hiểu về cô, cho tới nay, tôi vẫn tự hỏi chính mình, rốt cuộc thì đồng cam cộng khổ thì vị trí của mình có vững chắc bằng kẻ lừa gạt, mưu mô như cô. Mà tôi, dùng năm năm đồng cam cộng khổ lại vĩnh viễn không thể sánh bằng một năm cô và anh ta ở bên nhau, cô có thể tưởng tượng lúc tôi gặp cô lần đầu tiên ở biệt thự của Nghiêm Diệu tâm trạng ra sao không? Cô có thể biết được tâm trạng khi người đàn ông ôm mình trong lòng lại nhớ đến người phụ nữ khác sao? Sơn Khẩu Lý Mĩ tôi đây cho tới bây giờ chưa từng thua bất cứ ai, mà lúc này tôi thua, thua hoàn toàn... Nhưng, tôi phải khiến cô vĩnh viễn biến mất...”

Tôi cười khổ, ai bảo cô gái này không nói nhiều chứ, chính là không đúng thời điểm mà thôi, người ta là người Nhật Bản, vậy mà có thể nói tiếng Trung một cách lưu loát rành mạch như vậy, chắc chắn cũng bỏ không ít tâm huyết.

“Cho đến tận bây giờ tôi vẫn sẽ không so đo với cô, cho nên, không có ai thắng ai thua cả.” So với cô ấy, tôi chắc chắn sẽ thua hoàn toàn.

Có đôi khi, người khác có thể lừa bạn một lần, nhưng trái tim lại có thể lừa dối bạn cả đời.

Tôi ngay chính bản thân mình cũng phải tự mình lừa dối, vậy thì tôi có thể thắng được ai, thắng được cái gì cơ chứ?

“Cho nên... Cô phải chết! Chết, tôi mới có phần thắng!” Lúc này ánh mắt của cô ta đã trở nên lạnh lùng, tay đã rút ra một khẩu súng màu đen.

“Tất cả cũng chỉ vì người đàn ông chúng ta cùng yêu!”

Tôi tuyệt vọng nhắm mắt lại, cuối cùng tôi cũng đợi được đến giờ khắc này, có lẽ, đây cũng coi như một loại giải thoát.

“Tôi tôi là cô, tuyệt đối sẽ không lựa chọn cách ngu xuẩn này!” Sau lưng tôi vang lên một tiếng cười lạnh lùng, có âm thanh giày da đạp lên cỏ dại. Tôi có hy vọng được cứu sống, lại có người gương mặt lúc này đã trở nên khó nhìn, âm thanh lãnh đạm hừ một tiếng, cổ ý hướng nóng sừng về phía tôi, nháy mắt sau lại hét lên một tiếng, khẩu súng màu đen rơi xuống mặt đất, cùng lúc đó, dòng máu đỏ tươi cũng bắt đầu đổ xuống. Trên cánh tay của Lý Mĩ còn hiện chuỗi dao dính máu.

“Tiểu thư!” Có người chạy ra ôm lấy vết thương, là Tiểu Ngư.

Thì ra, Sơn Khẩu Lý Mĩ quả nhiên nói không sai, cô ấy từ trước tới giờ không phải là vấn đề, chỉ có điều tôi vẫn không rõ, Nghiêm Diệu tại sao vẫn cho phép Tiểu Ngư đi theo bên cạnh, trong năm năm chúng tôi xa

cách không biết có bao nhiêu chuyện đã xảy ra, chuyện gì của tôi anh cũng không biết, mà anh cũng chưa bao giờ tìm hiểu.

Năm năm, thời gian đủ để nhiều thứ thay đổi, mà chúng tôi ngoài việc chấp nhận thì không thể thay đổi được gì.

“Nghiêm Diệu!” Cô gái kia nắm cánh tay bị thương, tức giận đẩy Tiểu Ngư đang muốn đỡ mình dậy “Năm năm nay, nếu không có cha tôi, anh sẽ không có ngày hôm nay, anh nhìn cho rõ đi, người phụ nữ này đã hại anh trai anh trở nên thành phế nhân, khiến cho anh hai bàn tay trắng. Anh điên rồi sao? Điên rồi sao?” Ánh mắt cô ta tràn ngập bi thương cùng oán hận.

Nhưng người đàn ông trước mặt vẫn giữ nguyên vẻ thờ ơ “Năm năm nay, cha của cô giúp tôi bao nhiêu tôi trả ông ta không thiết một phần, Lý Mỹ, tôi nói rồi, cho dù cô muốn làm chuyện gì tôi cũng mặc kệ cô, nhưng đừng động đến chuyện tôi kị đó!”

“Chuyện tôi kị? Ha ha ha, điều tôi kị của anh chính là người phụ nữ này! Một phụ nữ từng phản bội anh, Nghiêm Diệu... Anh thật đáng thương, anh so với tôi còn đáng thương hơn!!!!”

Sơn Khẩu Lý Mỹ bị phần gào lên trong không gian vang vọng, thái độ của Nghiêm Diệu không hề thay đổi liếc nhìn vết thương trên tay Lý Mỹ rồi đi đến bên cạnh tôi, kéo lấy tay của tôi, Lý Mỹ lập tức chạy qua chặn chúng tôi lại “Nghiêm Diệu... Năm năm này, đối với anh rồi cuộc tôi là cái gì?!”

“Là gì?”

Nghiêm Diệu nhìn cô ta nhưng không trả lời, một lát sau lạnh lùng mở miệng “Lý Mỹ, nếu còn có lần tiếp theo, cô sẽ không còn mạng để có thể đứng đây nói chuyện với tôi nữa đâu!”

Lời vừa nói xong, cô gái trước mặt run lên, trên mặt là sự chột dạ cùng bi thương, đến cuối cùng chỉ có thể nhún mày tự giễu bản thân “Được... Được... Được... Nghiêm Diệu, anh điên rồi...”

Lúc này, nhìn Sơn Khẩu Lý Mỹ, trong lòng tôi bỗng thắc mắc, không phải tôi đồng tình với cô ta mà là tôi nhận ra ánh mắt cô ta tràn đầy sự bất đắc dĩ, là cô ta muốn nắm lấy người này, lại lực bất tòng tâm để anh tuột mất khỏi tầm tay.

Nhắm mắt lại, Nghiêm Diệu đã kéo tay tôi tiếp tục đi về phía trước, không chần chừ, không băn khoăn, lại càng không nói một lời nào, phía sau tôi, Sơn Khẩu Lý Mỹ không ngừng điên cuồng gào thét.

“Nghiêm Diệu, anh sẽ hối hận, anh nhất định sẽ hối hận!”

“Người phụ nữ này, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta!!!!!!”

Nghiêm Diệu không hề dừng bước, vẫn lôi tôi đi về phía trước, chỉ có điều lực nắm trên tay tôi càng ngày càng mạnh... Chưa đến một tiếng, tôi lại trở về nơi này. Mọi chuyện vẫn là một trò hài.

Nghiêm Diệu đi vào phòng, đóng cửa lại liền buồn tay tôi ra, anh đi thẳng đến phía trước, trong phòng không bật đèn, màu đen bao trùm khắp không gian, ngoài áp lực trong không khí chỉ còn cái yên lặng chết chóc.

Tôi thậm chí có thể nghe được tiếng thở dồn dập của bản thân mình.

P phía trước, Nghiêm Diệu cử động thân mình, giống như đang cố gắng cởi thứ gì đó, tôi thật sự không chịu nổi không khí căng thẳng khiến người ta hít thở không thông này, liền bật đèn trong phòng.

Căn phòng lập tức sáng trưng, trước mặt tôi, Nghiêm Diệu đang nói lỏng cà vạt, ra sức ném xuống đất, giây tiếp theo bỗng nhiên một vật bay đến, sượt qua tai tôi, nặng nề đập vào mặt tường phía sau “Bốp” một tiếng, là một hộp thuốc màu trắng, hộp thuốc rơi xuống mặt thảm không một tiếng động, lăn đi lăn lại cuối cùng dừng lại trước mặt tôi.

Ngẩng đầu, là ánh mắt đỏ ngầu của Nghiêm Diệu “Em ghét chuyện mang thai cho tôi đến vậy hay sao? Hận tôi như vậy sao?” Cổ tay bị nắm chặt, trên mặt, là sự phẫn nộ, rít gào bên tai tôi “Em tưởng như vậy có thể rời đi sao?”

“Đúng!!!!” Tôi cắn răng, đẩy anh ra “Nghiêm Diệu, ở bên cạnh anh sống không bằng chết, tôi hận anh, tôi càng không thể mang thai sinh con cho anh, tôi không thể sinh ra một đứa con của kẻ buôn thuốc phiện!!!!”

“Bốp!” Một cái tát nặng nề giáng lên má tôi, tôi lão đảo ngã xuống, trên mặt dâng lên cảm giác bỏng rát đau đớn, một lát sau, khóe miệng rỉ ra một chút máu, tôi cười tự giễu “Được, đánh tôi, tốt nhất anh nên đánh chết tôi đi!!!!”

“Lộ Tịch Ngôn...” Nghiêm Diệu từ trên cao nhìn xuống tôi, bàn tay với xuống rất nhanh, sau đó, túm mạnh cổ tay tôi, trong mắt vẫn lên những tia máu màu đỏ, nghiêng rằng nghiêng lợi “Lộ Tịch Ngôn... Tôi nhất định sẽ khiến cho em biết được kết cục của việc chọc giận tôi!” Nói xong, một cước đá văng cửa phòng ngủ, kéo cơ thể của tôi theo vào trong đó.

“Đừng, buông tay, buông!”

“Không...” Sau đó, trong không gian rộng lớn, tôi chỉ nghe được tiếng gào thét của chính bản thân mình, cơ thể dù có kháng cự thế nào, dù có giãy dụa thế nào cũng bị kéo trở lại, trước mặt chỉ có đôi mắt vẫn máu của anh, vẫn là đôi mắt đó. Trong đó còn có tiếng thở dốc của anh, không hề dừng lại....

Lúc tỉnh lại, ngoài cơ thể bị tàn phá, xung quanh là một đồng hồ hỗn độn, đều là quần áo bị xe nát.

Chỗ trống bên cạnh đã sớm lạnh lẽo, tôi cắn răng, nhịn cơn đau nhức đang tràn lan khắp cơ thể, cố lết xuống giường, đi vào toilet một cách khó khăn, cố gắng tựa vào bồn rửa mặt, tay của tôi rất nhanh chóng vào thành bồn, nhưng lại buông ra. Tôi ngẩng đầu, nhìn vào khuôn mặt tiêu tụy trong gương, mắt sưng đỏ. Gắt gao cắn môi kiềm chế cảm xúc, cuối cùng tiếng nước nở vẫn tràn ra từ cổ họng, cứ thế mà khóc.

Tôi nhìn chính bản thân mình đang khóc, đưa tay lên lau lau lớp hơi nước phủ trên mặt gương để có thể nhìn rõ ràng. Thấy rõ ràng bộ dáng của mình hiện tại.

Hình dáng hiện tại. Thấy một cách rõ ràng. Là người đàn ông này khiến ày đau đớn, nhìn rõ những vết thương anh ta để lại ày đi, đừng tiếp tục lún sâu hơn nữa....

Rốt cuộc, cổ họng tôi không phát ra âm thanh gì nữa, tôi xoay sang bên nước nóng, một chút nước ban đầu vẫn hơi lạnh, tôi khẽ rửa đi nước mắt trên mặt mình. Lau sạch sẽ...

Nhìn vào gương, tôi gằn lên từng tiếng “Lộ Tịch Ngôn, nhớ cho kỹ, mày là cảnh sát, mày là cảnh sát!!!!”

Tôi đã nói rồi, chúng tôi vẫn không thể quay về năm năm trước đây, tôi biết rõ cô ta kia đáng nghi, biết rõ lần chạy trốn này là một ván bài sinh tử, tôi vẫn cam tâm tình nguyện chơi một ván.

Tôi chỉ là đã sắp đặt một chút, Sơn Khẩu Lý Mĩ có vị trí lớn bên cạnh Nghiêm Diệu, tôi để viên thuốc trên bồn rửa mặt là cố ý để Nghiêm Diệu thấy, để Nghiêm Diệu có thể tìm được chúng tôi, để Nghiêm Diệu vì tôi mà đấu một trận quyết liệt với cô ta. Lấy lại tất cả tiền đặt cược.

Bởi vì tôi rõ hơn những người khác, muốn rời khỏi nơi này dứt khoát phải biết được trụ cột lớn nhất ở sau lưng Nghiêm Diệu, một khi bọn họ sụp đổ, thế lực của Nghiêm Diệu mới có thể suy yếu, lúc ấy, anh mới có thể không kiêng nể gì tôi, khi đó, chúng tôi mới có thể chính thức chấm dứt một cách rõ ràng!

Mà tôi trong lúc bị Nghiêm Diệu dùng cái mà anh gọi là “yêu” kia tổn thương tôi, cuối cùng tôi cũng học được cách dùng “tình” để đặt bẫy.

Và lần này, tôi đã thắng!

Thực sự muốn cười.... Tôi đưa tay xoa trán mình, dùng âm thanh khàn khàn nói với bản thân “Mày thắng, mày thắng, mày đã thắng.....”

Nhưng, rốt cuộc tôi đã thắng cái gì?

Tôi thua trước chữ tình, tôi còn có thể thắng cái gì đây.

35. Chương 35: Tranh Chấp

Sau đó, Sơn Khẩu Lý Mỹ làm như lời cô ta đã nói, cô ta sẽ không bỏ qua cho tôi, càng không bỏ qua cho Nghiêm Diệu.

Ít nhất, mấy hôm gần đây, Nghiêm Diệu đều xuất hiện với vẻ mặt lo âu, mọi chuyện không hề đơn giản, Sơn Khẩu Lý Mỹ từng nói, thể lực của cha cô ta năm năm nay đã len lỏi vào trong tổ chức của Nghiêm Diệu, thậm chí, bọn họ gần như là một thể thống nhất, bây giờ lại xảy ra chuyện này, nhất định quyền lực của anh cũng ảnh hưởng ít nhiều, tôi biết, Nghiêm Diệu lần này phải chịu tổn thất không nhỏ.

Hai ngày sau đó trôi qua rất bình yên, đến buổi tối ngày thứ ba, Nghiêm Diệu trở về sách sạn trong trạng thái mệt mỏi, chuyện đầu tiên chính là giúp tôi thu dọn hành lý, sau đó chúng tôi nhanh chóng lên xe rời khách sạn, xe đi thẳng một mạch không dừng lại, quang cảnh hai bên đường vô cùng quen thuộc, cho đến khi ngôi biệt thự xa hoa lộng lẫy kia xuất hiện trong tầm mắt tôi, cơ thể tôi không nhịn được run lên. Là Nghiêm gia...

Tại sao lại trở về nơi này? Trong hai cuộc đời hai mươi bảy năm của tôi, giai đoạn đen tối và đau khổ nhất chính là ở đây, cùng với giấc mộng hằng đêm quấn lấy tôi trong giấc ngủ, khoảnh khắc Lí Thâm ngã xuống trước mặt, tôi sao có thể quên được, sao có thể chứ?

“Sau này sẽ ở lại đây!” Không còn nghi ngờ gì nữa, lời nói của Nghiêm Diệu đã dập tắt tia hi vọng duy nhất trong mắt tôi.

“Anh không sợ mọi người biết tôi khai tử hoàn sinh, lại còn đến đây sống ư?” Theo lời anh nói, tôi đã “không tồn tại” trên thế gian này. Nhưng bây giờ anh lại đưa tôi về đây, không sợ cảnh sát biết chuyện tôi vẫn còn sống ư?

Năm năm trước, án tử hình của Nghiêm Dịch bị hoãn lại vô thời hạn, nhưng không phải không còn ai truy cứu chuyện này, bây giờ chỉ cần Nghiêm gia gió thổi cỏ lay, cảnh sát cũng sẽ biết được.

Vậy mà anh...

“Em yên tâm, tôi có thể đưa em về đây, cũng đã khiến cho em “biến mất” mãi mãi!” Giọng nói của Nghiêm Diệu đầy sự khinh thường, mang theo một chút nghiền ngẫm “Nói cho em biết, hiện tại tôi chỉ cần một chút thời gian nữa để giải quyết nốt một số vấn đề, nơi này, lại chào đón em lần nữa!” Nói xong, anh còn trào phúng liếc tôi một cái, đi thẳng vào phòng, một căn biệt thự vô cùng lớn, nhưng không có lấy một người giúp việc, chỉ có tôi và anh.

Ngoài cửa sổ, một vài hình ảnh hiện ra, vô cùng hoang vắng.

Mây mà ở đây nhiều phòng, Nghiêm Diệu không gọi tôi, tôi cũng chẳng tội gì phải tự mình chịu tội, tùy tay mở cửa một phòng ngủ cho khách, bên trong không được đầy đủ mọi đồ dùng.

Lúc nằm trên giường, tôi cảm giác mệt mỏi không chịu nổi, không thể nào ngủ được. Chắc chắn Nghiêm Diệu đã tính trước kỹ càng, nếu không, sẽ không thể đưa tôi về đây mà không hề phòng bị, thậm chí còn không cho người đi theo giám sát tôi.

Rốt cuộc mục đích của anh là gì, tôi hoàn toàn không thể nào đoán được dù chỉ một chút, trong lòng vô cùng rối loạn. Lật người qua lại trên giường, trong đầu tôi không ngừng tưởng tượng ra hàng loạt ý nghĩ nhưng chẳng có cái nào hợp lý, tôi chỉ còn cách thở dài.

Bỗng nhiên, ngoài cửa có tiếng động, tôi chỉ vừa kịp định thần, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một bóng người đứng ở cửa, ánh sáng trong phòng không đủ chiếu rõ khuôn mặt anh, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra gương mặt lạnh như băng của Nghiêm Diệu, anh chậm rãi bước đến, đứng từ trên cao nhìn tôi. Vẻ mặt lạnh lùng không hề thay đổi.

Có lẽ anh muốn tôi, tôi không khỏi sợ hãi nhắm mắt lại, miễn cưỡng chờ đợi động tác tiếp theo của anh.

Vị trí bên cạnh tôi lõm xuống, hương vị quen thuộc của anh phả vào mũi tôi, không cho tôi thời gian thích ứng đã bá đạo ôm lấy cơ thể tôi, tôi trốn tránh theo bản năng lại bị cánh tay anh kéo lại, ánh mắt mờ mịt, giọng nói anh mang theo sự mệt mỏi “Đừng động đây, anh không làm gì cả!”

Sau đó thật sự không hề làm gì, một lúc sau tôi đã bắt đầu nghe thấy hơi thở đều đặn của Nghiêm Diệu.

Nhanh như vậy đã ngủ rồi sao?

Nhưng vì chuyện gì lại cố tình chạy đến phòng tôi chỉ để ngủ cơ chứ? Nghiêm Diệu càng ngày càng thích làm những chuyện khiến tôi không thể nào hiểu nổi. Rất nhanh sau đó, cơn buồn ngủ tập kích tôi, mí mắt càng ngày càng nặng trĩu, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ, tôi từng mong muốn được như lúc này, chỉ cần hai người nằm bên nhau trong đêm động lạnh lẽo là tốt rồi. Dù sao cũng có cảm giác ấm áp!!!

Khi tôi tỉnh lại, phần giường bên cạnh đã lạnh lẽo, mấy ngày nay đều như vậy, anh đi từ rất sớm, khi trở về đều là bộ dạng mệt mỏi quá độ.

Tôi nhanh chóng rửa mặt, đi đến ban công, đưa mắt nhìn về phía xa, từng nhánh cây ngọn cỏ ở đây đối với tôi vô cùng quen thuộc, thậm chí tôi còn nhận thấy chúng không hề có chút thay đổi. Giờ phút này nhìn thấy chúng, trong lòng tôi không khỏi dâng lên cảm giác đau đớn tận tâm can, chính ở bãi cỏ xanh phía trước kia, đã từng có người dùng máu tươi của chính mình nhuộm đỏ.

Lý Thâm, chị đang ở thiên đường đúng không?

Nhìn xung quanh một lượt, những chi tiết nhỏ ở xung quanh đều không thay đổi, giống hệt như thù hận giữa hai chúng tôi, có muốn thay đổi cũng không thể được. Tôi chậm rãi ngẩng đầu, đưa mắt về bờ vực thẳm phía xa, không tự chủ được mà lùi lại một bước.

Lộ Tịch Ngôn, mày nhất định phải nhớ kỹ, mày mà cảnh sát, là người tiếp tục công việc mà Lộ Tịch Duy chưa làm được. Không được do dự, không được sợ hãi, chỉ cần thực hiện theo đúng kế hoạch đã định, ánh mặt trời sẽ buông xuống nhanh thôi.

Cứ như vậy chờ đợi... Cho đến khi....

Nhìn thấy người giúp việc đem hành lý vào phòng khách, Nghiêm Diệu này giờ vẫn ngồi trên sofa, một câu cũng không nói, tôi đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn bọn họ ra ra vào vào, nhướn mày nói giọng mỉa mai “Xem ra anh định ở đây thật, đúng là nhân nhâ!!!”

Nghiêm Diệu không hề giận, thậm chí còn cười với tôi “Tất nhiên rồi, hy vọng em cũng thích, đúng rồi, ở nơi đây nhớ lại những chuyện đã xảy ra, chắc là rất vui vẻ!!”

Tôi vẫn nở nụ cười, đúng vậy, rất vui vẻ, rất vui vẻ.

Ngay cả bộ dáng mệt mỏi vài hôm trước cũng đã biến mất, điều này cho tôi thấy rõ ràng, việc chạy trốn của tôi chẳng ảnh hưởng gì đến gian hệ “Đồng cam cộng khổ” năm năm của bọn họ.

Thấy tôi chỉ đứng một bên cười lạnh chẳng nói lời nào, Nghiêm Diệu chủ động đứng dậy bật máy nghe nhạc “Em sẽ rất ngạc nhiên nếu biết lý do vì sao tôi lại có thể an nhàn như bây giờ!”

Tôi trầm mặc nhắm mắt, trong lòng lại bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc đây có phải là một cái bẫy anh giăng ra, hay là một số việc trong lúc tôi biến mất đã thay đổi, câu nói hàm ý kia của anh khiến tôi không khỏi cảm thấy hoang mang, tâm trạng lập tức trở nên tồi tệ theo.

Trước mặt, Nghiêm Diệu dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của tôi, anh nở cười thâm trầm khó hiểu “Năm năm này, em rốt cuộc cũng trở nên thông minh hơn không ít. Lộ Tịch Ngôn, em dường như chắc chắn rằng tôi sẽ vì chuyện này mà lật mặt với Sơn Khẩu Lý Mĩ?”

“Tôi vốn không chắc chắn, nhưng không phải anh đã làm như vậy thật sao?” Ít nhất lúc này tôi cũng không thể thua Nghiêm Diệu.

“Không sai, tôi còn muốn cảm ơn em nữa kìa, hai người phụ nữ bọn họ làm việc quá sự cho phép của tôi, từ lâu tôi đã tìm cơ đấy đi, nếu không nhờ có em, tôi sẽ không tìm được lý do quyết tuyệt với bọn họ!”

Cái gì?

Rồi bất khả tư nghị nhìn Nghiêm Diệu, bạc môi lạnh nhấc lên, tặng cho tôi một ánh mắt lạnh đến thấu xương “Em thông minh nhất chính là luôn biết lợi dụng vị trí của em trong lòng tôi để bán đứng tôi, điều khiến tôi, Lộ Tịch Ngôn, tôi có nên yêu thương một người luôn khiến tôi đau lòng như vậy không? Nói cho

em biết, sẽ không đâu, từ hôm nay trở đi, em không còn xứng đáng để nhận được sự tha thứ nào nữa, em chỉ có một con đường duy nhất.” Nói xong, anh đứng lên, rất nhanh nắm lấy cổ tay tôi, miệng gần lên từng tiếng “Cùng tôi đi vào địa ngục!!!”

Nực cười.

Địa ngục?

36. Chương 36: Báo Ứng

Địa ngục ư, lúc này không phải tôi ở đó rồi sao?

Tôi từ từ ngược mắt nhìn Nghiêm Diệu, trên mặt không có một chút biểu cảm nào “Nghiêm Diệu, anh luôn miệng nói yêu tôi, đó là tình yêu của anh ư? Phải không? Quả nhiên Sơn Khẩu Lý Mĩ nói không sai, trong chúng ta người đáng thương nhất chính là anh, luôn tự ỉnh là đúng!!!!!!”

Bàn tay đang nắm cổ tay tôi của Nghiêm Diệu tăng thêm lực, không ngừng siết chặt.

“Lộ Tịch Ngôn, miệng lưỡi của em quả không tệ, đúng rồi, tôi quên nói cho em một tin tốt lành, Tả Lăng của em đã ly hôn!”

Cái gì, nụ cười trên mặt tôi trở nên cứng đờ “Nghiêm Diệu, anh đã làm gì?”

“Làm gì? Chính là khiến cho Phương Mẫn biết được rõ ràng người đàn ông mà cô ấy muốn ở bên là ai!”

“Vô liêm sỉ, anh vô liêm sỉ, tại sao anh nhất định phải làm như vậy, tại sao?” Tôi khàn giọng nhưng vẫn hướng đến anh gào thét.

Nghiêm Diệu càng dùng thêm sức giữ chặt cổ tay tôi “Lộ Tịch Ngôn, tôi đã nói rồi, trò hay còn ở phía trước, em cho rằng Tả Lăng thực sự đau khổ rồi sao? Không đâu, nói cho em biết, đau khổ còn ở phía sau kia!!”

“Đại ca!”

Trong lúc chúng tôi đang cãi vã, một người từ ngoài cửa chạy vào, có lẽ là tay chân của Nghiêm Diệu, anh ta hướng đến chúng tôi cúi thấp người hành lễ, Nghiêm Diệu liếc mắt ý bảo anh ta đến chỗ chúng tôi. Anh ta liếc tôi một cái đầy cảnh giác rồi hạ giọng nói nhỏ vào tai Nghiêm Diệu điều gì đó. Sau đó, tôi thấy khoe môi Nghiêm Diệu khê nhếch lên, hứng thú cười, khiến tôi lạnh cả sống lưng.

Thậm chí tôi đã bắt đầu cảm thấy tim mình đang run rẩy, cả người trở nên tê dại.

Quả nhiên, người đàn ông kia lại vụng trộm liếc tôi một lần nữa, trong mắt anh ta gần như có gì chút thương hại tôi.

“Có một tin tức vô cùng xấu, có muốn nghe không?” Anh hỏi tôi, vẻ mặt vô cùng thích thú.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, trong mấy vở kịch thì lời thoại kiểu này thường sẽ tặng bạn một nhát dao trí mạng.

Thấy tôi không nói gì, Nghiêm Diệu vô cùng tốt bụng nói tiếp, một lát sau lại ra vẻ như nhớ ra cái gì đó “Đúng rồi, chuyện này không liên quan đến em, chắc em không hứng thú đến chuyện nhà của Tả Lăng đâu nhỉ!”

Tôi vừa nghe xong, nghiêng răng nói “Nghiêm Diệu, có chuyện gì anh cứ nói thẳng ra, không phải anh muốn tôi biết mà đau khổ sao?”

Sắc mặt Nghiêm Diệu trầm xuống.

Hơi nheo mắt nhìn tôi nói “Được, Lộ Tịch Ngôn, tôi nói cho em biết... Là tin tốt, Tả Lăng của em vừa lập được công lớn!” Nghiêm Diệu không hề tức giận chút nào, thậm chí lúc nói những lời này anh còn để lộ vẻ thích thú khi người khác gặp họa “Anh ta cứ như chó theo đuôi ai đó, lại bị người ta khiến cho “Lật thuyền

trong mương”, lúc chạy trốn còn bị xe tải đâm. Nhưng anh ta lập công lớn nên vẫn được thăng chức coi như an ủi, còn được tặng huân chương, à, đúng rồi, anh trai của em cũng từng như vậy đúng không?”

Câu nói cuối cùng, Nghiêm Diệu như nghiền từng chữ một mà nói ra, khuôn mặt như tạc của anh đang cười, ánh mắt lại như phóng một dao dày thù hận về phía tôi.

Tôi vô lực nhắm mắt rồi chậm rãi mở ra, nắm chặt tay nhấn nhay, tôi biết, giờ phút này sắc mặt tôi chắc chắn rất khó coi, bởi vì tôi hiểu rõ rằng, điều khiến tôi lo sợ còn ở phía sau, chính là màn kịch hay mà Nghiêm Diệu nói, bởi vậy, tôi tối sầm mặt, tâm trạng của Nghiêm Diệu lại càng tốt lên.

Bố thí một cái liếc cho tôi, anh nói.

“Tin tốt lành này chính là người mà Tả Lăng theo dõi là bố của Sơn Khẩu Lý Mi!”

Cả người tôi run lên, rõ ràng là âm mưu, đây chính là âm mưu do Nghiêm Diệu sắp đặt sẵn, Nghiêm Diệu chính là dùng một hòn đá ném trúng hai con chim! Một mũi tên trúng hai đích!!!!

Trách không được anh ta có thể ở đây an nhàn như vậy, trách không được anh muốn nói “Cảm ơn” tôi, thì ra anh đã sắp đặt sẵn tất cả mọi chuyện, chỉ cần ngồi một chỗ chờ chúng tôi trúng bẫy của anh!

Ha ha, buồn cười quá, tất cả mọi người đều là quân cờ trong tay mà Nghiêm Diệu nắm chắc. Mỗi đường đi nước bước của chúng tôi đều nằm trong kế hoạch của anh.

Thật ngu xuẩn, chúng tôi tự mình là đúng, còn tính cách gài bẫy anh, chúng tôi dựa vào đâu đòi thắng anh chứ.

Quan trọng hơn, cuối cùng anh cũng nói cho tôi biết trò hay mà anh vẫn nói.

“Em có biết Tả Lăng đã bị đàn em của ông ta trả thù thế nào không?”

Tôi không muốn nghe nữa, bởi vì quá khiếp sợ mà cơ thể tôi không ngừng run lên, đôi chân tôi sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, thậm chí tôi còn cảm thấy, những điều anh sắp nói nhất định sẽ làm tôi phát điên.

Quả nhiên như vậy, Nghiêm Diệu khẽ nhếch khoé môi tuyệt đẹp lên, hỏi tôi một câu “Em có biết cái gì gọi là “Thù cha con trả” không? Đứa cháu đáng yêu của em năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Năm tuổi đúng không? Thật đáng tiếc!”

Âm thanh phát ra từ miệng anh như sét đánh ngang tai, cổ họng tôi như bị người khác bóp nghẹt, không ngừng run rẩy từng đợt, tất cả mọi áp lực lẫn đau khổ mà tôi phải chịu trong thời gian qua bùng phát ra thành một tràng cười điên loạn.

“Ha ha ha... Ha ha ha!!” Dừng sức cười, tôi cố dùng hết sức mà cười.

Không ai hiểu được tại sao tôi lại điên loạn như vậy, lúc đầu Nghiêm Diệu vẫn lạnh lùng nhìn tôi, khuôn mặt anh lại dần dần đổi sắc, nụ cười trên khoé miệng anh dần biến mất. Tôi vẫn cứ cười, Nghiêm Diệu không nhận được nữa, đi đến chỗ tôi, dùng hai tay nắm chặt đầu vai tôi “Chết tiệt, em cười cái quái gì vậy!”

“Ha ha ha ha.... Ha ha ha ha...”

Giây tiếp theo, tôi dùng hết sức đẩy anh ra, gần như phát điên mà hét lên “Báo ứng!!!”

Anh ngăn người, đứng ở bên cạnh nhìn tôi. Bàn tay thu lại bên người, hai mắt bắt đầu đỏ lên.

“Báo ứng, thì ra là báo ứng, Nghiêm Diệu, đó chính là con của anh!”

“Tả Tự là con của anh....!”

“Tả Tự là con anh!!!!!!”

“A!!!!!!” Tôi gào lên, điên cuồng gào lên, cả giọng nói đều toát lên vẻ bi thương, cảm giác như trời đất tràn ngập màu đỏ.

“Báo ứng, đây chính là báo ứng!!!!!!”

Chiếc xe hơi màu đen uốn lượn leo đường núi đi lên cùng với một tiếng nổ vang trời.

Tôi ngồi như ngây dại giữa phòng khách, mí mắt nặng nề nhìn qua cửa kính về phía vách đá gần mặt biển. Mặt không còn chút huyết sắc.

Phía trước có tiếng người nói ồn ào.

Cuối cùng chiếc xe hơi kia dừng ở lưng chừng dốc núi trước biệt thự Nghiêm gia.

Tôi đưa mắt nhìn ra, có thể thấy rõ ràng thân hình nhỏ bé.

“Tiểu Tự! Tiểu Tự!” Tôi run lên, phát điên chạy về phía trước. Lại bị vài người đàn ông mặc áo đen ngăn lại, ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Sơn Khẩu Lý Mĩ, vẻ mặt cô ta nhìn tôi vô cùng hung hãn. Gương mặt xinh đẹp kia giờ phút này trông lại vô cùng dữ tợn.

37. Chương 37: Thay Đổi

Có người kéo tôi về phía sau, là Nghiêm Diệu, anh kéo tôi về phía sau lưng anh, cơ thể cao lớn đứng lên trước che hoàn toàn tầm mắt của tôi.

“Anh đồng ý giao bảo bối của anh ra trao đổi?” Giọng nói thanh lạnh từ phía chiếc xe hơi truyền đến, âm điệu đầy vẻ đùa cợt.

“Cả hai tôi đều phải giữ lại!”

“Nghiêm Diệu, anh không nên ép người quá đáng như vậy, hôm nay cùng lắm thì cả hai chúng ta cùng chết. Bây giờ một mình anh đứng đó quát tháo ai hử? Cô ta chỉ nói với anh một hai câu ngon ngọt, lại khiến cho anh vui vẻ như chó vẫy đuôi mừng chủ?!!!! Ha ha ha, tôi vốn không biết anh là người si tình như vậy!!!!” Sơn Khẩu Lý Mĩ nói một tràng, từng câu từng chữ đều là như tát vào mặt tôi và Nghiêm Diệu, tôi có thể cảm nhận được cơ thể Nghiêm Diệu đứng chắn trước tôi lúc này đã cứng đờ, cả người anh dường như đang cố kiềm chế cơn tức giận.

“Dì ơi... Dì ơi!” Phía sau cô ta bỗng có giọng nói phát ra, mang theo ghen ngào như đang khóc, tôi không nhìn được nữa, liền mạng lao về phía trước, Nghiêm Diệu đưa tay giữ lấy tôi, tôi ngẩng mặt lên vừa lúc nhìn thấy một cảnh tượng kinh khủng. Người đàn ông vẻ mặt hung hãn như ác quỷ đứng phía trước Sơn Khẩu Lý Mĩ tóm lấy tay Tiểu Tự kéo nó đứng lên, tay phải dí khẩu súng vào đầu nó. Cơ thể nhỏ bé của Tả Tự vì sợ hãi mà run lên, hoảng sợ khóc lớn.

“Tiểu Tự... Tiểu Tự!” Chân tôi mềm nhũn, không kìm được hét lên “Tiểu Tự... Tiểu Tự!”

“Đừng... Cầu xin cô, cầu xin cô, trẻ con không có tội, cầu xin cô!!!!”

Giờ phút này, tôi thật sự cảm thấy chính mình vô cùng bất lực, cơ thể quy xuống lại được Nghiêm Diệu đỡ dậy “Lý Mĩ... Trước ngày mai tôi nhất định sẽ đưa Tả Lăng đến cho cô!” Giọng Nghiêm Diệu có chút khản trương, vừa đỡ tôi vừa vội vàng nói.

Người đàn ông đang giữ Tiểu Tự nhú mi quay sang nhìn Sơn Khẩu Lý Mĩ, nhưng lúc này, vẻ tàn nhẫn trong mắt Sơn Khẩu Lý Mĩ có chút thay đổi. Cô ta quét mắt nhìn tôi và Nghiêm Diệu, như bỗng nhiên nhận ra điều gì đó, ánh mắt loé sáng. Cơ thể tôi không ngừng run lên, một lát sau cô ta mới nói “Nghiêm tổng luôn mang bộ mặt máu lạnh lại có lúc nhiệt tình thế này, có cần tôi nói cho anh biết biểu tình trên mặt anh không? Thật sự không thể ngờ được, con của người khác cũng có thể khiến Nghiêm tổng đau lòng như vậy, thật kỳ lạ, thật kỳ lạ, thực sự rất kỳ lạ...” Cô ta nói như nói với chính bản thân mình, nụ cười lạnh lẽo trên mặt dần biến mất. Con người nhú lại “Nghiêm Diệu, tốt nhất hãy làm như anh nói, nếu không, tôi sẽ chôn thẳng bé này với cha tôi để an ủi ông!”

Không thể...

Tôi không gào nữa, cơ thể lại bị Nghiêm Diệu gắt gao giữ chặt, giọng nói đầy chắc chắn từ đỉnh đầu truyền xuống “Lý Mĩ, nếu cô muốn trả thù cho cha cô tôi nhất định sẽ đưa Tả Lăng giao cho cô, nhưng tôi phải

nói trước một điều, nếu... con tôi xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, không chỉ cô, tôi còn khiến bố cô dưới mồ cũng không được yên!!!!”

Nghiêm Diệu nói xong, mặt Sơn Khẩu Lý Mĩ như bị mây mù bao phủ. Bất ngờ nhất chính là Nghiêm Diệu tự thừa nhận một cách thản nhiên, anh mắt dường như dại ra, một lát sau lạnh lùng liếc nhìn Tiểu Tự ở bên cạnh, lại nhìn tôi với ánh mắt vô cùng phần hận “Nghiêm Diệu, anh điên rồi, cho dù anh không niệm tình năm đó cha tôi chống đỡ cho anh, nhưng năm năm tôi đồng cam cộng khổ với anh, cái giá mà tôi phải trả cho việc đó cũng là uống phí sao? Anh đối xử với tôi như vậy, tôi đối với anh thì ra cũng chỉ là một quân cờ?”

“Rốt cuộc tôi là cái gì? Tôi là cái gì?” Tiếng gào thét bi thảm, tôi nhìn thấy rõ ràng nước mắt chảy ra từ khoé mắt cô ta, khiến cho người ta không đành lòng đứng nhìn.

“Ít nhất, tôi cũng chưa từng phản bội anh, ít nhất tôi cũng sẽ không làm anh tổn thương, nhưng anh lại khiến tôi chịu tổn thương như vậy, cho dù anh có lật mộ bố tôi cũng được, mặc kệ anh muốn làm gì, nhưng nếu muốn thằng bé an toàn thì giao cô ta cho tôi, nếu không, tôi cho anh tận mắt nhìn thấy con trai mình chết!”

“Không... Không... Tôi đồng ý đổi, tôi đồng ý!!!!” Tôi dấy giụa trong lòng Nghiêm Diệu, nhưng anh lại gắt gao ôm tôi không chịu buông.

“Nghiêm Diệu... Tôi cầu xin anh, cầu xin anh cho tôi qua đó đi mà, cho tôi đi cứu Tiểu Tự, thằng bé... Thằng bé là con của anh mà, Nghiêm Diệu!!!!” Tôi sống chết cầu xin anh “Nghiêm Diệu, em cầu xin anh... Để thằng bé được thả rồi tính được không!”. Trước mặt, Tiểu Tự đã khóc nhiều đến mức không thành tiếng nữa, chỉ thấy cơ thể bé nhỏ bị người đàn ông kia lúc này đã xách lên khỏi mặt đất đang không ngừng dẩy giụa.

“Tiểu Tự... Tiểu Tự!” Tôi khóc đến không thở nổi, liều mạng ôm lấy người đàn ông trước mặt, vùi đầu vào lòng anh cầu xin “Nghiêm Diệu... Nghiêm Diệu... Cứu Tiểu Tự đi, cứu Tiểu Tự đi, cho em đi quá đó. Cho em qua đó!”

“Không được!” Cơ thể tôi bị anh kéo đứng dậy, đôi mắt tức giận đã đỏ từ lúc nào nhìn thẳng vào mắt tôi “Lộ Tịch Ngôn... Đời này kiếp này em đừng nghĩ đến chuyện rời xa nửa bước!”

“Nghiêm Diệu... Anh điên rồi, anh điên rồi sao? Tiểu Tự còn nhỏ, thằng bé có thể bị dọa chết mất, em thì không sao, em hứa với anh, em sẽ trở về, sẽ trở về!” Tôi lắc đầu liều mạng lắc đầu, vô cùng kiên định nói với người đàn ông lạnh lùng trước mắt này.

“Nghiêm Diệu...”

“Nghiêm Diệu... Tôi đếm đến ba. Một...”

“Không, tôi đồng ý trao đổi...” Tôi như nổi điên quay đầu, nhìn về phía người đàn bà điên cuồng kia, ngẩng đầu khẩn cầu Nghiêm Diệu “Nghiêm Diệu... Cầu xin anh!” Tôi nhẹ nhàng đẩy anh ra, anh cũng nhìn tôi, lại thản nhiên nhìn về phía Tiểu Tự đang khóc loạn cả lên, cánh tay đặt trên người tôi hơi buông lỏng, ít nhất anh cũng không giữ chặt tôi nữa, tôi vui mừng phát khóc, lập tức xoay người nói với Sơn Khẩu Lý Mĩ “Tôi đổi, tôi lập tức qua đó!”

Mới đi được một bước, còn chưa đến một giây, cơ thể tôi đã bị kéo quay trở lại, có người nói nhẹ nhàng vào tai tôi “Tịch Ngôn... Kiếp sau... Chúng ta sống cùng nhau!”

Cái gì?

Cơ thể bị giữ chặt, đồng thời, tôi nhìn thấy Sơn Khẩu Lý Mĩ, ánh mắt cô ta đỏ ngầu, bi phần nhìn về phía chúng tôi gào lên “Giết thằng bé!!!!”

“Không!!!!!!!!!!!!!!”

“Bành!!!!” Cùng lúc đó một tiếng nổ sấm khác vang lên.

Giây tiếp theo, người đàn ông vẫn vừa khổng chế Tiểu Tự đã ngã xuống, một lát sau, máu chảy không ngừng từ đỉnh đầu anh ta, nhìn thấy không khỏi ghê người.

Tất cả mọi người đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Nghiêm Diệu đã chạy vọt đi với tốc độ nhanh nhất ôm lấy Tiểu Tự, Sơn Khẩu Lý Mĩ định ngăn lại bị anh đá văng ra xa.

“Tiểu Tự!!!! Con tôi... con tôi...”

Tôi chạy đến chỗ bọn họ. Run run nhận thằng bé trong tay Nghiêm Diệu, ôm nó thật chặt, giọng khàn khàn, không kìm được nước mắt.

“Tịch Ngôn... Tịch Ngôn!!!!” Một tiếng gọi vui mừng sau lưng tôi, ngoảnh lại đã thấy một bóng người.

“Tịch Ngôn....”

“Hiệp... Hiệp Thịnh!” Đúng là Hiệp Thịnh, cách đó không xa, người đang cầm súng đúng là Hiệp Thịnh. Trong nháy mắt, từ phía sau cậu ta tủa ra rất nhiều người. Bao gồm cả Tả Lăng.

“Tịch Ngôn... Tịch Ngôn, em còn sống!!”

Bọn họ chạy đến!!!!

Gặp lại ai cũng vui mừng, nhưng cơ thể tôi bỗng bị một người ôm lấy.

“Nghiêm Diệu, buông Tịch Ngôn ra, bây giờ chúng tôi đã có quyền bắt anh!” Vài người chạy đến chỗ chúng tôi, bao quanh chặn mọi người lùi, lúc này, phía sau có một đồng chí cảnh sát gọi với lên “Đội trưởng, Sơn Khẩu Lý Mĩ chạy rồi!”

Tả Lăng nhìn chúng tôi, nói một câu “Hiệp Thịnh, đừng làm Tiểu Tự sợ!” Nói xong, nhìn qua Nghiêm Diệu một lần rồi nhanh chóng đuổi theo Sơn Khẩu Lý Mĩ.

Tiểu Tự vẫn nằm trong lòng tôi, cơ thể bé nhỏ cuộn tròn lại.

“Tịch Ngôn!” Hiệp Thịnh muốn tiến đến chỗ tôi, lại bị Nghiêm Diệu ngăn lại.

“Nghiêm Diệu... Tôi có thể bắt anh vì tôi bắt người trái pháp luật!” Hiệp Thịnh kích động nhìn tôi, hung tợn trừng mắt với Nghiêm Diệu.

Nghiêm Diệu lại cười “Cảnh sát Hiệp cần phải làm rõ, tôi là công dân lương thiện, con tôi bị người ta bắt cóc, nói như vậy, cảnh sát Hiệp chắc không biết đứa trẻ cô ấy đang ôm là con của tôi rồi!”

“Nghiêm Diệu...” Tôi cắt ngang lời nói của anh, anh ấn đầu tôi vào lòng mình giống như chúng tôi vô cùng thân thiết nói nhỏ “Tịch Ngôn... Lúc này không có sự thay đổi nào nữa, năng lực của tôi em vốn biết rất rõ, ngoan ngoãn ở bên anh, có lẽ anh còn thả cho bọn họ một con đường sống!”

Tôi trầm mặc cúi đầu.

“Tịch Ngôn!” Hiệp Thịnh đứng một bên lo lắng gọi tôi. Lúc này, Tiểu Tự vốn đang ngủ đã tỉnh lại, đôi mắt bé nhỏ vừa mở ra đã nhìn thấy Hiệp Thịnh, vội vàng gọi “Chú Hiệp Thịnh!” Gọi xong, cơ thể bé nhỏ như muốn chạy qua đó. Trẻ con đương nhiên không biết quan sát nét mặt người lớn, tôi cảm thấy cơ thể Nghiêm Diệu dường như run lên, một giây sau, thằng bé đã giãy dụa trong lòng anh.

“Dì ơi.. Dì ơi... Chú ơi!”

“Im miệng!”

“Nghiêm Diệu.....”

38. Chương 38: Bằng Chứng

“Nghiêm Diệu...”

Nghiêm Diệu tức giận quay sang nhìn tôi, trong mắt anh ngoài vẻ tức giận kia còn có một chút khó chịu.

Nhưng giây tiếp theo, tôi đã nhìn thấy khoé môi của anh từ từ nhếch lên. Cười nhẹ nhàng.

Nhìn ánh mắt Nghiêm Diệu, tôi rất cuộc hiểu được tại sao anh có thể về Nghiêm gia một cách nhàn nhã như vậy. Trước mặt chúng tôi, vài người đàn ông mặc đồ đen từ bụi cây xông ra, tiến đến bao vây tất cả bọn tôi lại.

Là tay chân của Nghiêm Diệu, tôi có thể nhận diện được bọn chúng. Trong thời gian một cái nháy mắt, Hiệp Thịnh đã bị bọn chúng đạp xuống đất.

“Nghiêm Diệu!”

Giữ chặt không cho tôi gay dụa, Nghiêm Diệu nhìn tôi đầy khinh miệt rồi liếc mắt qua mấy tên đàn em của anh ý bảo bọn chúng tránh ra, anh cúi người xuống bên tai tôi nói nhỏ “Em đau lòng ư? Tiếp theo nên làm bây giờ!”

“Nghiêm Diệu!”

“Đưa bọn chúng đi đi!”

“Không, thả tôi ra, Nghiêm Diệu...”

Hiệp Thịnh bị bọn chúng khống chế, súng trong tay cũng bị cướp mất, cậu ta nhìn tôi, vùng tay khỏi hai người đang khống chế mình, thản nhiên nói “Không nên làm khó phụ nữ!”

Nghiêm Diệu hừ lạnh một cái, giọng nói đầy ý đùa cợt “Tự lo cho chính bản thân mình trước đi!”

Thằng bé bị Nghiêm Diệu bế lên một chiếc xe hơi, tôi bị đẩy lên còn Hiệp Thịnh bị đưa sang một chiếc xe khác, tôi chỉ có cách trừng mắt nhìn người đàn ông đang ôm con của mình “Nghiêm Diệu, Tả Lăng sẽ đuổi theo nhanh thôi. Anh mang theo Hiệp Thịnh nhất định trốn không thoát đâu!”

“A, Tịch Ngôn, tại sao em luôn ngây thơ như vậy, em đang ép tôi giết cậu ta sao?” Nghiêm Diệu đưa tay bóp chặt cằm tôi, lực đạo rất mạnh.

Tôi cắn răng, trừng mắt nhìn anh, sau cửa kính xe, Hiệp Thịnh nhìn về phía chúng tôi.

“Nghiêm Diệu... Không phải anh muốn có bằng chứng sao? Tôi đưa cho anh, anh thả Tịch Ngôn!”

Bằng chứng?? Tôi ngược mắt nhìn Hiệp Thịnh, cậu ta đang nhú mày nhìn Nghiêm Diệu.

“Dễ dàng như thế à?” Nghiêm Diệu cười, cánh tay ôm tôi ngày càng chặt, ngón tay thon dài vén sợi tóc buông bên má tôi ra sau, môi anh như vô tình lướt qua vành tai tôi “Xem ra, em đối với anh ta rất quan trọng!”

“Cậu có ý gì, Hiệp Thịnh, cậu muốn làm gì!” Tôi hét lên, đương nhiên có thể nhìn thấy đau đớn thoáng hiện rồi biến mất trong mắt Hiệp Thịnh, sẽ không đơn giản như vậy, mỗi việc Nghiêm Diệu làm, mỗi bước anh đi đều sẽ không đơn giản đến mức chúng tôi có thể dễ dàng đoán được.

“Tịch Ngôn, tôi đã nói rồi, nếu tôi muốn, tôi sẽ khiến em vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này, tôi cũng có thể khiến cho em “khải tử hoàn sinh”!”

“Nghiêm Diệu, anh không cần vòng vo làm gì, anh rốt cuộc muốn thế nào?” Tôi tức giận nhìn anh, người đàn ông trước mặt này tính toán tất cả mọi thứ, có thể khiến tất cả mọi người đều trở thành quân cờ, là con rối để anh điều khiển, không chỉ một mình tôi, ngay cả Sơn Khẩu Lý Mĩ cùng với bố cô ta, Tả Lăng, thậm chí ngay cả Hiệp Thịnh cũng vậy?

“Hiệp Thịnh, sao cậu lại có thể để loại người như anh ta uy hiếp?”

“Loại người như tôi?” Cánh tay Nghiêm Diệu lập tức cứng lại, trên mặt hiện đầy vẻ tức giận, bàn tay đang ôm tôi lập tức ấn tôi xuống, nói “Chỉ có loại người như tôi mới có thể khiến em vui vẻ!”

“Nghiêm Diệu, buông cô ấy ra!” Hiệp Thịnh ở xe bên kia muốn vùng ra khỏi xe, lập tức bị hai người đàn ông giữ lại “Nghiêm Diệu!”

“Tôi biết nó ở đâu, tôi có thể giao tận tay anh!”

“Một lời đã định!” Nghiêm Diệu đẩy mạnh tôi ra, quay đầu nhìn về chiếc xe giữ Hiệp Thịnh “Ngày mai, nếu tôi không có nó, cậu cả đời này đừng mong gặp lại cô ta!”

Xe dừng lại, Hiệp Thịnh bị đá văng khỏi xe, chân tay bị trói làm cho cậu ta ngã vật xuống đất.

“Nhớ kỹ, ngày mai chín giờ!”

“Không cần, Hiệp Thịnh, đừng mắc mưu!” Tôi cố gắng hét to qua cửa kính ô tô, Hiệp Thịnh muốn chạy theo, chiếc xe lùi lại, suýt chút nữa đâm vào người cậu ta, sau đó tôi nhìn thấy Nghiêm Diệu cười lạnh.

Xe từ từ theo đường núi đi đi xuống.

Tôi chậm rãi quay đầu “Nghiêm Diệu... Anh rốt cuộc muốn thế nào? Anh điên rồi sao, điên rồi sao!”

Anh không hề nổi giận, thậm chí còn cười, bộ dáng vô cùng thản nhiên. Khoé miệng cong lên đầy vẻ đùa cợt “Lộ Tịch Ngôn, mị lực của em quả nhiên không tồi, nếu cha cậu ta biết con trai vì một người phụ nữ mà phản bội lại mình sẽ thế nào nhỉ?”

Cái gì? Cơ thể tôi run lên, tôi không suy nghĩ được gì nữa lập tức hỏi “Anh nói là bố của Hiệp Thịnh!”

“Không sai, không ngại nói cho em biết, ông ta cũng có thể coi như nhân vật xuất chúng trong ngành đấy, còn tìm được chứng cứ để kiện tôi, đáng tiếc quá, lại có một đứa con không biết thân biết phận!”

“...” Tất cả, tất cả anh đều đã tính trước, tất cả đều là anh sắp đặt, Nghiêm Diệu, anh có thể đem nhiều người như vậy ra đùa giỡn, thật sự rất lợi hại, thật sự rất lợi hại đấy.

Tôi buồn cười lắc đầu.

Cười một cách châm biếm “Nghiêm Diệu, anh quả thật là “Liệu việc như thần, anh tính toán tất cả, thật sự là tâm tư sâu kín, ha ha ha, anh như vậy cũng được coi là người sao, là ma quỷ mới đúng!!!!”

Bên cạnh, Nghiêm Diệu vẫn giữ nguyên nụ cười như trước, cười nhàn nhã, anh mắt nhìn thẳng về phía trước, không thấy được anh đang nhìn gì. Nhưng nụ cười của anh dần dần tắt, trên gương mặt như được điêu khắc kia chỉ còn lại một mảng thâm trầm, như một hòn đá dần dần chìm vào hồ nước sâu không đáy....

Sau đó, tôi thấy anh chậm rãi nhìn về phía tôi, ánh mắt lạnh lẽo đến cùng cực. Chính là hận, một màu đỏ hận thù “Thứ duy nhất tôi không tính được là em sẽ phản bội tôi!”

“Tôi muốn gặp con!” Đến một biệt thự, tôi trực tiếp nói với Nghiêm Diệu. Đáng bất ngờ là anh không hề phản đối, cho người dẫn Tiểu Tự đến chỗ tôi.

Thằng bé sợ hãi, được tôi ôm trong lòng nên lại càng tủi thân khóc mãi không thôi.

Lúc này, tôi ngồi trước bàn ăn, từng thìa từng thìa bón cơm cho Tiểu Tự. Đôi mắt tròn đen lách lách nhìn xung quanh, liếc mắt nhìn Nghiêm Diệu, lại quay lại nhìn tôi, tôi vờ như không biết, tiếp tục cẩn thận bón cơm cho nó.

“Dì ơi... Dì ơi...”

“Từ nay trở đi gọi cô ấy là mẹ!” Tiểu Tự vừa mới định nói chuyện đã bị Nghiêm Diệu lãnh đạm cắt ngang, cơ thể bé nhỏ của nó run lên, tôi lập tức bảo vệ nó “Nghiêm Diệu... Thằng bé còn nhỏ, nó có thể biết gì chứ!”

“Nếu không phải tại em, nó có thể không biết gì về chúng ta sao?”

Tôi không nói gì, Tiểu Tự quay sang nhìn tôi, vẻ mặt vô tội. Không muốn để nó cảm thấy sợ hãi, tôi vội vàng vuốt ve khuôn mặt tròn trịa nói “Tiểu Tự, không sao cả, dì và mẹ đều yêu thương con nhất!”

Nghiêm Diệu cười nhạt, đi một mạch lên lầu, tôi biết, cho dù anh rời khỏi đây thì xung quanh đây cũng đã có người của anh canh giữ, muốn chạy trốn quả thực chỉ là nói nhảm mà thôi

Nghiêm Diệu đi rồi, thằng bé mới dám nói tiếp.

“Dì ơi, mẹ và chị đi rồi!” Đáng ra lâu lắm không gặp, lâu rồi không nói chuyện thì khi chỉ có hai người thế này, trẻ con sẽ nói nó đã sợ hãi thế nào, kinh hoàng đến mức nào, vậy mà Tiểu Tự của tôi lại đem điều khó chịu trong lòng bấy lâu nay nói ra.

Bàn tay đang cầm thìa của tôi run lên, nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên má Tả Tự mà không khỏi đau lòng.

“Tiểu Tự, mẹ và chị sẽ về thăm Tiểu Tự và ba mà!”

“Nhưng tại sao hai người bọn họ phải rời khỏi nhà!”

“Tiểu Tự... Thật ra...” Trong lúc xúc động nhất thời, tôi đã nghĩ sẽ ôm thằng bé rồi nói cho nó, thật ra mẹ không hề rời khỏi con, mẹ luôn luôn ở bên cạnh con, nhưng...

Cha nó đâu, nếu nó hỏi cha nó là ai.

Sắc mặt tôi trầm xuống. Quá nửa ngày mới nói “Tiểu Tự, mẹ và ba có lý do nên mới rời xa nhau, nhưng mẹ và chị đều yêu con, về sau nếu con nhớ hai người bọn họ, dì sẽ đưa con đi thăm được không, Tiểu Tự đừng khóc được không!”

Tôi xoa xoa mặt thằng bé, Tiểu Tự có vẻ vẫn còn sợ, rồi lại như nhớ ra điều gì đó, lập tức nói ra “Ba từng nói Tiểu Tự là một tiểu nam tử hán, về sau nhất định phải làm chú cảnh sát!”

“Ba!” Trước mặt, âm thanh đập phá nuốt mất giọng nói của trẻ con, ngẩng đầu, tôi nhìn thấy Nghiêm Diệu không biết tại sao lại quay lại, lặng lẽ đứng ở góc hành lang, thứ vừa bị anh ném là một bình hoa cách điệu.

Dường như cùng lúc đó, Tả Tự đã muốn bổ nhào vào lòng ôm chặt tôi.

Tôi bất động một lúc lâu, nhìn sắc mặt của Nghiêm Diệu lo lắng nói “Cho thằng bé về phòng trước đã!” Cho dù phát sinh chuyện gì, tôi cũng không muốn con nhìn thấy.

Nhưng Nghiêm Diệu vẫn tỏ vẻ thờ ơ, tôi khẽ cắn môi “Thằng bé... sẽ không thể chấp nhận người mà nó sợ hãi!” Nói khéo như vậy, anh chắc chắn sẽ hiểu.

Quả nhiên, Nghiêm Diệu có chút thay đổi, quay sang nói với người vú nuôi “Vú nuôi, đưa thằng bé vào phòng!”

Một người phụ nữ trung niên đi tới, Tiểu Tự không chịu theo người lạ, nhất định ôm tôi, tôi an ủi nó “Đợi dì một chút, dì lên ngay thôi, con ngoan!”

Thằng bé nhìn tôi một lần, lại nhìn Nghiêm Diệu, một lúc sau mới không cam tâm gật đầu.

Bóng dáng thằng bé vừa biến mất ở góc cầu thang, tôi hít một hơi thật sâu nhìn người đàn ông trước mặt “Nói đi, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Nghiêm Diệu hừ lạnh. Không thèm trả lời, chỉ nhìn tôi đầy thâm ý.

Tôi cười lạnh “Anh không nói cũng không sao, dù sao đến lúc nào đó anh cũng sẽ nói cho tôi biết sự thật, nếu không nói, làm sao có thể tra tấn tôi, làm sao có thể khiến tôi đau lòng?”

“Em thực sự rất thông minh, đáng tiếc, tất cả cùng chỉ dùng để đối phó với tôi!”

“Đúng vậy!”

Trước mặt, sắc mặt Nghiêm Diệu lập tức thay đổi. Con người chậm rãi tích tụ lửa giận. Không sao cả, tôi đã quen rồi, đến cuối cùng cũng sẽ quay trở về thời điểm ban đầu, giằng vò nhau cũng được, gài bẫy nhau cũng tốt.

Nếu không đủ kiên cường, tôi sao có thể đi tới ngày hôm nay!

39. Chương 39: Ai Hận Ai?

“Chỉ là tôi không nghĩ rằng ngay cả trẻ con anh cũng không buông tha, anh để thằng bé bị dây vào chuyện này, nếu... Nếu lúc đó Hiệp Thịnh không đến...” Nói được một nửa, tôi đã không thể nói nên lời nữa, nhớ tới khoảnh khắc ấy là trong lòng tôi không kiềm được sợ hãi, tôi không muốn ném lại cảm giác này lần thứ hai!

“Không phải em coi tôi là loại cầm thú máu lạnh sao, chuyện này có gì khó tưởng tượng?”

“Đúng rồi. Sao có thể không tưởng tượng ra được!” Không ngờ được câu nói này chính miệng tôi nói ra lại chua xót đến thế. Tôi cúi đầu không dám nhìn anh, bàn tay vẫn để bên cạnh người nắm chặt. Một lúc lâu sau, tôi gần lên từng tiếng “Nghiêm Diệu, anh biết không? Tại sao tôi lại không muốn cho Tiểu Tự biết ba ruột của nó là ai, bởi vì tôi không muốn nói với nó, rằng nó có một người ba bị điên!”

Không khí trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, ngay cả tiếng hô hấp cũng không thể nghe được.

Tôi chậm rãi ngẩng đầu, thẳng thắn đối mặt với Nghiêm Diệu, nhìn anh một cách bình tĩnh, nhìn đôi mắt anh lúc này chỉ còn lại sự lạnh lẽo thấu xương, anh không nói lời nào, thậm chí còn không thèm cử động.

“Sau ngày mai, tôi sắp xếp đưa hai mẹ con rời đi!” Thật lâu sau anh mới nói một câu ngắn gọn, giống như vô tình nói cho tôi biết. Tôi chỉ hừ lạnh, quả nhiên là như thế, ngày mai, anh sẽ không dễ dàng buông tha tôi, cho dù Hiệp Thịnh thật sự giao ra bằng chứng kia.

“Tôi có một điều kiện!”

“Không thể được!” Ba chữ, Nghiêm Diệu nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn tôi một cái đã nói “Em cảm thấy tôi còn có thể tha cho cậu ta?” Không phải câu hỏi, cũng chẳng phải nói chơi mà là khẳng định.

“Nếu tôi là nhược điểm của cậu ta, chẳng lẽ không phải yếu điểm của anh?”

“Ha ha, nói cho cùng!” Nghiêm Diệu bỗng nhiên vỗ tay, thấy vẻ mặt kiên quyết của tôi mà vẫn cười nhàn nhả “Lộ Tịch Ngôn, em thực sự khiến tôi phải nhìn với con mắt khác xưa rồi đây, thế nào, em muốn đem cái chết ra uy hiếp tôi? Hay là muốn học tập theo Sơn Khẩu Lý Mĩ dùng thằng bé để uy hiếp tôi?”

“Nếu không như vậy thì có thể sao? Nghiêm Diệu, ngày mai anh lấy được thứ anh muốn, tôi có thể ngoan ngoãn đi theo anh, anh cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?”

Nghiêm Diệu nheo mắt, nhìn tôi chằm chằm không hề chớp mắt một lần, cười nhạt liếc mắt nhìn tôi, động tác nhỏ như vậy cũng đủ khiến tôi kinh hoảng.

Tôi gan lì đón nhận ánh mắt của anh, bàn tay lén lút đưa ra sau lưng nắm chặt ống quần, tôi biết, tôi không thể thua, không thể thua, không thể để anh nhìn thấy tôi đang chột dạ và e ngại được.

Rốt cuộc, Nghiêm Diệu cũng bỏ qua, anh gật đầu nhìn tôi nói “Như em muốn!”

Tôi như ngừng thở, không còn cảm giác mình có đang hô hấp hay không. Nghiêm Diệu chậm rãi đi từng bước đến chỗ tôi.

“Tôi có thể về phòng?”

“Cứ tự nhiên!” Nghiêm Diệu ngồi xuống sô pha, hai chân vắt lên nhau, tư thế như một ông Vua đầy quyền lực, chẳng thèm nhìn đến tôi.

Tôi xoay người, bước đến cầu thang từng bước từng bước rời khỏi phòng khách.

Bỗng nhiên phía sau có tiếng người vang lên.

“Thật ra, có một điều, em nói sai rồi!”

Tôi dừng bước nhưng không xoay lại nhìn, tay vội vã chống lên lan can cầu thang.

“Nếu tôi sớm biết Tả Tự là con của tôi, tôi tuyệt đối không để thằng bé lọt vào tay Sơn Khẩu Lý Mĩ, tôi sẽ không để cho bất kỳ ai có thể uy hiếp tôi...”

Cho nên...?

“Chỉ cần động đến thằng bé, nhất định sẽ có thể uy hiếp em, nhưng em cũng nói đúng, điểm yếu của tôi trước giờ chưa từng thay đổi, chỉ có điều, bây giờ tôi sẽ đem yếu điểm đó nắm chặt trong lòng bàn tay, mọi việc khác có thể mặc kệ, tôi sẽ nói rõ ràng tôi là ai cho Tiểu Tự biết, Tịch Ngôn, nếu em làm cho tôi phật ý một lần nữa, tôi sẽ làm như vậy, muốn trách chỉ có thể trách, ba của nó quá yêu mẹ nó mà thôi!!!”

Cơ thể tôi không ngừng run lên, ngẩng đầu, tôi bắt lực nhắm mắt lại.

Nghiêm Diệu... Chuyện giữa tôi và anh, có thể mãi mãi cũng không thể chấm dứt, chúng ta lúc này, cứ dây dưa với nhau một cách vô vị chỉ càng tăng thêm khoảng cách mà thôi.

Nhưng vẫn hơn thứ gọi là tình yêu!!! Ngày hôm sau, tôi ôm Tiểu Tự tỉnh lại trong lòng Nghiêm Diệu, nửa đêm đang nửa tỉnh nửa mơ bỗng giật mình, cảm giác được phía sau ấm áp.

Tôi không nhớ rõ anh vào từ lúc nào, lúc tôi ôm thằng bé đi ngủ anh vẫn chưa vào phòng.

Tôi rửa mặt đơn giản, chúng tôi được đưa lên một chiếc xe, trước khi đi tôi không quên nhắc nhở anh “Nhớ kỹ lời hứa của anh với tôi!”

Anh từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười xem đó là câu trả lời.

Tôi trầm ngâm một lúc lâu.

Xe chậm rãi chạy, tôi bắt đầu nhận ra con đường quen thuộc.

“Sau này... Chúng ta sẽ đi đâu?” Vẫn không nhận được tò mò, tôi vốn không muốn quan tâm tới sau này, chỉ có điều lần này chúng tôi còn mang theo Tiểu Tự...

“Chuyện này em không cần biết, em còn có sự lựa chọn sao?” Nghiêm Diệu lạnh lùng trả lời tôi.

Tôi không hỏi lại, ôm lấy Tả Tự đang ngủ trong lòng, không nói gì nhìn thằng bé, xoa xoa đầu nó, cười nhẹ nhàng.

Xe dừng lại ở lưng chừng dốc núi hẻo lánh.

Chúng tôi đứng ở đỉnh núi, phía xa xa thấy một bóng người từ trên núi đi xuống. Tiểu Tự được giữ lại trong xe, như vậy cũng tốt, tôi không muốn thằng bé biết chuyện sắp xảy ra, bởi vì, ngay cả tôi cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, tôi cũng không thể khẳng định được kết quả tốt hay xấu, càng không dám đảm bảo, từ lâu tôi đã không còn hiểu được con người Nghiêm Diệu nữa rồi.

Cuối cùng, Hiệp Thịnh dừng ở cách chúng tôi một đoạn, đứng từ trên cao nhìn chúng tôi, sắc mặt cậu ta trở nên tiêu sái, trông vô cùng mệt mỏi.

“Đặt thứ đó xuống, cậu có thể đi!” Tôi đã đoán trước được, Nghiêm Diệu nhìn Hiệp Thịnh, trực tiếp nói.

Trước mặt chúng tôi, Hiệp Thịnh dường như đã liệu trước kết quả, trên mặt không hề có chút kinh ngạc nào, chỉ nhìn thẳng về phía tôi.

“Đi đi... Hiệp Thịnh!” Tôi bắt lực nói.

Ngủ gục, tại sao phải cố chấp như vậy, cậu biết rõ, biết rõ rồi...

“Tịch Ngôn, tôi chỉ đánh cược một lần, có lẽ, đây cũng là cơ hội cuối cùng của tôi!” Hiệp Thịnh cười chua xót, từ trong phong bì lớn lấy ra một tập tài liệu.

“Nghiêm Diệu... Tôi không phải trẻ con, nếu hôm nay tôi không có được thứ tôi muốn, anh cũng đừng mong có được nó!”

“Hiệp Thịnh...” Tôi lo lắng nhìn cậu ta, không ngờ được, Nghiêm Diệu đứng ở phía sau cười nhàn nhạt, giống như đã sớm đoán trước được, coi việc đó vô cùng bình thường, đáp lại một cách thích thú “Được, chúng ta cùng xem trò hay!”

“Nghiêm Diệu...” Tôi quay đầu “Anh đã hứa với tôi!”

Nghiêm Diệu gật đầu, khoé môi khẽ nhếch lên, hất cằm về phía Hiệp Thịnh “Em muốn chấm dứt, có người lại không chịu!”

“Họ Hiệp, tôi cho cậu một cơ hội nữa, nếu cậu có thể đánh bại những người này, tôi có thể cho cậu toại nguyện!” Cùng lúc Nghiêm Diệu nói, xung quanh bỗng xuất hiện mấy chục người, rõ ràng anh đã sắp xếp từ trước.

“Nghiêm Diệu... anh thật bỉ ổi!” Tôi trừng mắt nhìn anh.

“Em lần sau, nên đổi cách nói chuyện!” Anh thản nhiên cười, ôm chặt lấy tôi khiến tôi ở trong lòng anh không thể động đậy được.

Nhẹ nhàng chậm rãi ghé sát vào tai tôi “Em cũng từ từ... từ từ nhìn cậu ta có thể giúp em vượt lửa qua sông* hay không...?”

*vượt lửa qua sông: những việc khó khăn, khó làm.

“Tịch Ngôn...” Cuối cùng, anh gọi tên tôi, lạnh đến thấu xương.

“Nếu không phải vì em, có lẽ cậu ta không phải chết!!!!”

“Có nhớ câu nói của tôi hôm qua? Chỉ cần ai khiến em dao động, tôi nhất định sẽ diệt sạch sẽ!” Câu nói này của anh không có một chút độ ấm nào, chỉ khiến người ra không rét mà run

Tôi đau lòng nhìn về phía Hiệp Thịnh, kêu gào đến khàn cổ “Đi đi, Hiệp Thịnh, đi đi!!! Đi đi, đồ ngốc!!!”

40. Chương 40: Máu Và Nước Mắt

“Dừng tay... Dừng tay!”

Giờ phút này, tôi cảm thấy mình như cá nằm trên thớt, bị người ta lột hết vảy, chỉ còn lại da thịt máu chảy đầm đìa, đau không nói nên lời.

Trước mặt, hình ảnh Hiệp Thịnh cả người đầy máu khiến tôi không chịu được nữa, chỉ còn cách nhắm chặt mắt, Nghiêm Diệu càng siết chặt cơ thể tôi, cất giọng lạnh lùng “Nhìn kỹ cho tôi!”

“... Hiệp Thịnh... Hiệp Thịnh....” Tôi lắc đầu, cắn chặt môi dưới, cả người không ngừng run lên, Hiệp Thịnh vẫn đang đánh nhau với đám tay chân của Nghiêm Diệu, ai cũng như thú hoang nhắm về cậu ta mà đánh.

“Dừng lại... Dừng lại!” Tôi giãy dụa, quay lại nhìn Nghiêm Diệu cầu cứu “Dừng lại đi, Nghiêm diệu, dừng lại!”

Nghiêm Diệu không thèm nghe tôi nói, chỉ dồn hết sức giữ tôi, giam cầm tôi trong lòng ngực rộng lớn của anh, rất chặt, anh lại ghé đến bên tai tôi thì thầm “Tôi muốn em tận mắt nhìn thấy cậu ta chết như thế nào!”

Không...

“Hiệp Thịnh... Hiệp Thịnh, cậu thật ngu ngốc, chạy đi, chạy mai đi.. thật ngu ngốc!”

Âm thanh gào thét của tôi dần dần trở thành nức nở, đồng thời Hiệp Thịnh ở phía trước bắt đầu không chống đỡ nổi, cả cơ thể chảy đầy máu, một màu máu đỏ tươi khiến người ta vạn kiếp không phục.

“Lộ Tịch Ngôn... Em muốn tôi cho cậu ta chết càng khó coi sao?” Giọng nói thâm độc uy hiếp tôi vang lên.

“Dừng lại đi, dừng lại!” Giây phút nhìn thấy Hiệp Thịnh ngã xuống, tôi không kiềm chế được nữa, nổi điên gào thét trước mặt Nghiêm Diệu “Dừng lại đi, Nghiêm Diệu... Tôi không yêu anh, từ đầu tới cuối chưa từng yêu anh, tôi hận anh, cả đời này chuyện tôi hối hận nhất chính là bán đứng chính bản thân mình cho anh, anh giết tôi đi, giết tôi đi!”

“Tôi không yêu anh, tôi không yêu anh, ở bên cạnh anh sống không bằng chết!!!!!!”

“Tôi hận anh!!!”

“Tôi không yêu anh....” Cuối cùng tôi khóc thét lên, cổ họng sắp không nói được nữa, đôi chân vô lực không thể chống đỡ nổi cơ thể, chỉ còn cách dựa vào lồng ngực anh, khản giọng mắng “Nghiêm Diệu, tôi không yêu anh, tôi từ trước tới giờ chưa từng yêu anh... Ác ma, anh chính là ác ma!”

“Dừng tay!” Tiếng nói lạnh lùng từ đỉnh đầu truyền xuống, cuối cùng đám người kia cũng dừng lại, ngay cả hai người vẫn đứng bên giúp Nghiêm Diệu giữ tôi cũng buông lỏng. Tôi đỏ mắt ngẩng đầu, nhìn về mặt lạnh lùng của Nghiêm Diệu, tôi lùi từng bước, anh không phản đối tôi, tôi vội vã xoay người chạy đến chỗ Hiệp Thịnh, lao đảo quỳ xuống bên người cậu ta, vừa chạm vào người Hiệp Thịnh tay tôi đã dính đầy máu “Hiệp Thịnh... Hiệp Thịnh...”

“Hiệp Thịnh... Đồ ngốc... Đồ ngốc...”

“Cậu thực sự rất ngu ngốc...”

Hiệp Thịnh cố hết sức mở mắt, nhìn tôi cười. Cánh tay đầy máu của cậu ta cũng cố nhấc lên nhưng không thể.

“Lộ Tịch Ngôn...” Lúc này, âm thanh lạnh lẽo vang lên, đúng là ác ma, tôi ngẩng đầu, đối mặt với đôi mắt thâm sâu của anh.

“Cậu ta hoặc Tiểu Tự, cô chỉ được chọn một!”

Tôi nhú mào, đây là ý gì, nước mắt làm nhoè khiến tôi không thể nhìn thấy được biểu hiện của anh, chỉ cảm thấy không khí rét lạnh đang lan tràn xung quanh mình.

Nghiêm Diệu không nặng không nhẹ nói một câu “Tả Tự, hay là cậu ta?”

Tôi nhìn anh, lại nhìn Hiệp Thịnh đang nằm trong lòng mình, anh nói vậy là muốn gì, muốn tôi nhận ra dù thế nào thì sứ vụ vẫn không hơn kém.

Tim tôi như co lại.

“Nghiêm Diệu... Tại sao phải ép tôi!” Tại sao, tại sao...

“Chọn!”

“Nghiêm Diệu... Cố gắng chăm sóc Tiểu Tự!” Tôi tuyệt vọng nhắm mắt, run run nói, tôi không có đủ dũng khí mở mắt ra đối diện với anh. Không một câu trả lời, một lát sau, tôi nghe thấy giọng nói mình thản của anh một lần nữa vang lên “Chúng ta đi!”

Lúc tôi mở mắt ra, chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng hiu quạnh kiên quyết xoay người rời đi.

Tiếng khởi động xe đồng loạt vang lên, trong nháy mắt xung quanh chúng tôi đã không còn người nào. Tôi vẫn không kiềm chế được sợ hãi, kéo Hiệp Thịnh lại gần hơn, giúp cậu ta lau vết máu trên mặt. Cậu ta mở mắt nhìn tôi, lại chậm rãi nhắm mắt, tôi vừa giữ cậu ta, vừa lần túi áo cậu ta tìm di động.

Tìm khắp người cũng không thấy..

“Hiệp Thịnh, Hiệp Thịnh...” Nhìn khắp nơi, ở cái nơi rừng núi hoang vắng này, làm sao gọi được người giúp đỡ.

Một cảm giác bất lực dâng lên, tôi tuyệt vọng ôm Hiệp Thịnh “Hiệp Thịnh... Tỉnh lại đi... Sẽ không sao đâu, không sao đâu...”

Không biết bao lâu sau, lúc tôi cố hết sức công Hiệp Thịnh lên vai, cơ thể phía sau cử động một chút, giọng nói vô lực của Hiệp Thịnh vang lên bên tai tôi “Đồ ngốc... Em đưa tôi về đến nơi tôi cũng chết rồi...” Tiếng nức nở phát ra từ cổ họng tôi, tôi ngẩng đầu, mừng đến phát khóc, Hiệp Thịnh nặng nề nói “Đồ ngốc...”

“Hiệp Thịnh... Hiệp Thịnh...” Tôi kích động ôm lấy cậu ta, lại khiến cậu ta kêu lên. Tôi sợ hãi lập tức buông tay, cánh tay cậu ta vẫn đầy máu, không ngừng chảy xuống...

“Hiệp Thịnh...” Tôi đỡ cậu ta đứng lên, Hiệp Thịnh đi lao đảo, cổ nén đau, cuối cùng cũng đứng lên được.

“Lộ Tịch Ngôn... Em thật sự muốn công tôi xuống!” Bị đánh đến mức này cậu ta còn có thể nói đùa, tôi thế nào cũng không thể cười nổi, nhìn mặt cậu ta, khoe miệng tôi cố gượng nở nụ cười, nhưng nước mắt vẫn tràn mi.

“Hiệp Thịnh... Hiệp Thịnh.” Ngu ngốc, cậu là đồ ngu ngốc.

“Đi nhanh lên, đi theo đường vừa này tôi đến!” Hiệp Thịnh yếu ớt cười “Tả Lăng chắc sẽ đến nhanh thôi! Trước khi đi tôi đã để lại giấy trên bàn anh ấy!”

Tôi gật đầu, dùng sức đỡ cậu ta, chúng tôi lại theo đường núi quanh co đi xuống.

Vậy thì tốt rồi, Tả Lăng sắp đến, mọi chuyện sẽ tốt thôi.

“Tịch Ngôn... Lần này trở về gả cho tôi đi!” Giọng nói trầm thấp của Hiệp Thịnh vang lên, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của tôi, cậu ta cười chua sốt “Không phải nói con gái vào những lúc thế này là dễ cảm động nhất sao.”

Tôi cúi đầu không nói gì, túm chặt cánh tay của Hiệp Thịnh.

Bỗng nhiên phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lùng “Thật đúng là nhàn nhã thoải mái!”

Cơ thể của tôi cứng đờ, âm thanh này rất quen thuộc.

Là Sơn Khẩu Lý Mĩ...

Tôi theo bản năng đẩy Hiệp Thịnh ra phía sau để bảo vệ cậu ta, chẳng lẽ đây là ý trời. Cô ta có thể xuất hiện đúng lúc này, tôi không thể ngờ đến, nhìn khẩu súng lạnh lẽo trong tay cô ta, tôi chỉ có thể tuyệt vọng.

“Nghiêm Diệu ơi Nghiêm Diệu, anh phản bội tôi, hại chết ba tôi, anh có được gì chứ, ha ha ha!” Lúc này, khuôn mặt đẹp tinh xảo của Sơn Khẩu Lý Mĩ bỗng trở nên méo mó, mang theo ý nghĩ cố chấp điên cuồng, ngay cả ánh mắt nhìn chúng tôi cũng tràn đầy sự giận dữ, ánh mắt ấy lướt qua khiến chúng tôi không khỏi giật mình.

Bên cạnh tôi, Hiệp Thịnh không hề cử động, dùng âm thanh nhỏ nhất nói “Dời sự chú ý của cô ta đi, người con gái này nhất định là có vấn đề về thần kinh rồi!”

Tôi nghe theo lời Hiệp Thịnh nhìn về phía trước, quả nhiên nhận thấy ánh mắt của Sơn Khẩu Lý Mĩ có chút khác thường, ngay cả súng trong tay cũng nắm không chắc, miệng vẫn cứ cười như cũ, đôi mắt màu đỏ dò xét khắp người chúng tôi. Bỗng nhiên cô ta dùng tay đập vào đầu mình. Từng cái từng cái lực đạo không hề nhỏ, sau đó quắc mắt nhìn chúng tôi quát to “Lộ Tịch Ngôn... Lộ Tịch Ngôn!”

“Nghiêm Diệu... Nghiêm Diệu...”

“Tôi nhớ rõ Nghiêm diệu đã từng nói với tôi” Tôi liếc mắt nhìn Hiệp Thịnh một cái, nâng cao giọng, Sơn Khẩu Lý Mĩ quả nhiên dừng lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi “Nói cái gì... Nói cái gì!”

“Anh ta nói ba của cô...” Tôi cố ý nói thật chậm rãi, nhìn vào mắt Sơn Khẩu Lý Mĩ, từ từ di chuyển.

“Ba của tôi?” Trong mắt Sơn Khẩu Lý Mĩ hiện lên một tia vui mừng, vẻ mặt hoảng hốt, một lát sau mới nhìn vào mắt tôi “Ba của tôi? Ba của tôi ở đâu?”

“Ồ...” Tôi cố ý nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng nói.

“Cái gì, cô nói to lên cho tôi!” Sơn Khẩu Lý Mĩ lập tức kích động hét lên, tay cầm súng nâng lên, nòng súng hướng về phía tôi “Nói đi... Nói đi!”

“Anh ta nói... Anh ta nói...”

“Anh ta nói gì... nói cái gì?”

“Anh ta nói ba cô đã chết, bị xe tải đâm chết!”

“Không... Không phải!”

Chính là lúc này, Sơn Khẩu Lý Mi như phát điên gào lên, tôi liếc mắt ra hiệu cho Hiệp Thịnh, tự mình chạy qua đó, nắm lấy cánh tay cầm súng của cô ta, cô ta lập tức phản ứng, hét lên một tiếng rồi dùng hết sức đôi co với tôi, ngón tay ra sức bóp cò súng.

“Pằng!” Bên tai vang lên tiếng nổ rất đanh, một viên đạn bắn ra, tôi cảm giác được tai vô cùng bỏng rát, cánh tay vẫn không buông cô ta, tôi xoay người vật cô ta xuống đất, cô ta vẫn giãy dụa, khiến tôi cũng bị kéo xuống cùng cô ta giằng co. Cho đến khi bị tấn công từ phía sau, cơ thể cơ tha trở nên mềm nhũn từ từ đổ xuống đất, đằng sau cô ta là Hiệp Thịnh với tảng đá lớn trong tay.

Tôi thở phào, bỗng cảm thấy máu chảy xuống hai bên má, đưa tay lên sờ thử.

Bàn tay tôi lập tức dính đầy máu.

“Thế nào?” Hiệp Thịnh cố hết sức đi tới chỗ tôi, đưa tay chạm vào tai tôi. Đau quá.

Tôi rút người lại, Hiệp Thịnh nhú mi “Sượt qua da!” Cậu ta nhanh chóng xe tay áo cho tôi cầm máu rồi nhìn Sơn Khẩu Lý Mi đang nằm trên mặt đất “Chúng ta đi thôi!” Nói xong, rút khẩu súng xuống đất.

Tôi đứng lên, đỡ lấy Hiệp Thịnh, nhịp thở của cậu ta đã bắt đầu hỗn loạn, cậu ta vẫn cố nắm tay tôi. Nhìn tôi cười yếu ớt.

“Tả Lăng... thật ra không hề biết!”

Đi suốt quãng đường, tôi không biết đã trải qua bao lâu, chỉ biết sự cố gắng của tôi cũng sắp không chống đỡ nổi nữa, cổ họng khô khốc, bước chân tập tễnh, phía trước dần trở nên mù mịt. Nhưng trước mặt vẫn là con dốc núi ngoằn ngoèo không thấy điểm dừng.

Cơ thể Hiệp Thịnh nhẹ nhàng run lên.

Quả nhiên...

Chỉ muốn cho tôi hy vọng để tôi có thể đi ra khỏi nơi rừng núi hoang vu ấy..

Mà lúc này...

“Tịch Ngôn, chúng ta đánh cược đi...” Một lúc lâu sau, Hiệp Thịnh nói “Nếu chúng ta rời được khỏi nơi đây... Em phải gả cho anh!”

Tôi buồn cười, ánh mắt bất đắc dĩ nhìn tôi “Trong đầu cậu chỉ có những thứ này?”

Cậu ta cũng cười, cố hết sức ngẩng đầu, thần thái cũng tốt hơn “Dám cược không?”

Tôi chưa sót cười, nhìn cánh tay khoác trên vai tôi vẫn đang chảy máu không ngừng, nghẹn ngào gật đầu “Được... Được, tôi đánh cược với cậu!”

41. Chương 41: Võ Mộng

Được, em cá với anh, em cá!” Nắm lấy tay Hiệp Thịnh, tôi không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cậu ta “Chúng ta nhất định có thể rời khỏi đây, rất nhanh thôi, sắp đến rồi!”

“Ha ha... Tịch Ngôn, anh chưa bao giờ nghĩ rằng em sẽ gả cho anh dễ dàng như vậy!” Giọng Hiệp Thịnh đầy vui sướng, tôi quay đầu, nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của cậu ta cũng tràn đầy hạnh phúc.

“Sợ anh chết sao? Anh còn phải cưới em mà!” Hiệp Thịnh nói một cách thoải mái, tôi lại nhìn thấy rõ ràng sự đau đớn thoáng xuất hiện trong mắt anh, tôi giữ chặt bàn tay anh lúc này đã dính đầy máu.

“Em... Chờ anh cưới em...” Tôi ra sức gật đầu, cắn răng, kéo cơ thể cậu ta đi về phía trước, lúc này, trong đầu tôi chỉ có duy nhất một ý nghĩ.

Rời khỏi đây, chúng tôi nhất định có thể rời khỏi đây, nhất định có thể.

Không, tôi nhất định không thể để cậu ta mất hy vọng.

Cả hai người chúng tôi ngã xuống đất, lại đứng lên, tôi nhất định không buông Hiệp Thịnh ra, vẫn cố gắng đỡ cậu ta, cho dù rất chậm. Cuối cùng phía trước cũng truyền đến âm thanh động cơ.

Tôi ngẩng đầu, vô cùng vui mừng. Đó là một chiếc xe.

Một chiếc xe màu xám đỗ lại trước chúng tôi, vài người bước xuống xe.

“Hiệp Thịnh, có người, có người cứu chúng ta rồi!” Tôi buông cậu ta ra, liều mạng chạy về phía trước cầu cứu bọn họ. Có thể dễ dàng nhận ra bọn họ là du khách đến đây chơi.

Bọn họ nhìn tôi kỳ quái, bỗng nhiên, cô gái đi cùng đoàn chỉ về phía sau tôi hét lên một tiếng.

Tôi quay đầu, sau lưng, Hiệp Thịnh đã cuộn mình nằm trên mặt đất. Máu chảy lan ra.

“Hiệp Thịnh!” Tôi kinh hoàng chạy về bên cậu ta “Hiệp Thịnh, được cứu rồi, chúng ta được cứu rồi!” Tôi muốn nâng cậu ta dậy, nhưng tay lại chạm phải một mảng áo ướt đẫm. Rút tay trở lại, là một mảng máu đỏ tươi rợn người, nhìn xuống phía dưới, phần áo ở bụng Hiệp Thịnh thấm đẫm máu, không ngừng chảy ra ngoài.

Một vết đạn trông rất dữ tợn.

Là phát súng kia!!

“Hiệp Thịnh... Hiệp Thịnh...” Tay tôi run run đặt lên vết thương để ngăn máu chảy ra, nhưng thứ chất lỏng đỏ tươi kia vẫn cứ chảy không ngừng, không ngừng...

Cơ thể Hiệp Thịnh ngày càng lạnh, cả người dựa vào tôi, hít thở một cách yếu ớt.

“Hiệp Thịnh... Hiệp Thịnh!!!! Không, sẽ không đâu, không thể!”

“Tịch Ngôn... Tịch Ngôn!” Lúc này, khuôn mặt cậu ta đã tái mét, vô cùng tuyệt vọng. Cậu ta nhìn tôi, tôi cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của cậu ta “Hiệp Thịnh... Hiệp Thịnh!”

“Sẽ không... Không thể như vậy!”

“Tịch Ngôn... Nói với ba tôi, con của ông không khiến cho ông mất mặt!” Hiệp Thịnh bắt lấy bàn tay tôi, ánh mắt vẫn có sự cố chấp.

Tôi gật đầu, nặng nề gật đầu, nghẹn ngào khóc.

“Tài liệu kia là giả, ngay từ đầu tôi đã tính sẵn...” Hiệp Thịnh cố hết sức nói, máu chảy mạnh ra từ mũi cậu ta.

“Không ... Không!” Tôi kêu gào thảm thiết, liều mạng muốn ngăn lại dòng máu đang chảy không ngừng “Chúng ta về nhà, về nhà sẽ tốt thôi, sẽ tốt thôi...”

“Tịch Ngôn... Tịch Ngôn...”

“Không sao cả, không sao cả!” Tôi lắc đầu, không ngừng lắc đầu “Hiệp Thịnh, nhất định sẽ không có việc gì, cố chịu đựng một chút, cố chịu đựng một chút!”

“Hiệp Thịnh...”

“Tịch Ngôn... Tịch Ngôn... Em yêu anh không? Có yêu anh không?” Hiệp Thịnh nắm tay tôi rất nhanh, anh mất bi ai nhìn tôi.

Tôi càng lúc càng căng thẳng, nhưng cuối cùng tôi vẫn không trả lời, ánh sáng trong mắt Hiệp Thịnh dần dần tắt đi, mí mắt từ từ hạ xuống, từ từ hạ xuống, cuối cùng nhắm mắt lại, để thế giới trở thành một mảnh tối đen. Bàn tay vẫn nắm tay tôi đã buông ra, từ từ hạ xuống.

“Không... Không... Hiệp Thịnh... Hiệp Thịnh!!!!!!”

“Không!!!!!!”

Không còn hoài nghi, Hiệp Thịnh..... thực sự đã chết ngay trước mắt tôi.

42. Chương 42: Thời Khắc Quan Trọng

Một năm sau.

“Cô gái, không nên đi tiếp đâu!” Một người phụ nữ ăn mặc giản dị gọi tôi lại từ phía sau, vẻ mặt khắc khổ, đánh giá tôi từ trên xuống dưới “Cô gái à, các cô ở thành phố nên không biết, ngọn núi này có ma đấy, không nên tiếp tục đi lên đó!”

Tôi đứng ở đó một lúc, đưa mắt nhìn về phía xa, một vùng đồi núi cây cối xanh um tùm..

Tôi quay lại nhìn người phụ nữ trung niên kia, cười với cô ấy “Không sao cô ạ, cháu có bạn sống trong núi đó!”

“Bạn ư!” Mặt cô ấy bỗng trở nên căng thẳng, thoáng hiện lên vẻ sợ hãi “Bạn của cháu ở trong núi!”

Tôi đương nhiên biết tại sao cô ấy lại có thái độ như vậy, nhưng cuối cùng cô không nói gì. Tôi xoay người, nhìn vào con đường heo hút phía trước, hít một hơi, nhẹ nhàng bước đến đó.

“Cô gái, không nên đi, không nên đi tiếp đâu!” Giọng nói của người phụ nữ trung niên kia vẫn không ngừng vang lên phía sau tôi. Tôi ngẩng đầu, hai bên là rừng cây xanh um tùm tươi tốt, một con đường vào núi uốn lượn, không nhìn thấy đích đến, giống như một cái miệng vô cùng lớn có thể nuốt chửng bạn bất cứ lúc nào.

Đây là nơi rừng núi hoang vu, không có một ai dám đến đây sinh sống nhưng không ai không biết đến nơi này. Đây chính là ranh giới giữa Trung Quốc với Miến Điện, từ nhiều năm nay vẫn nổi tiếng là vùng đất u ám, không khí quanh năm ẩm ướt, là nơi rừng thiêng nước độc. Cơn mưa chợt kéo đến, tôi vội tìm một vách núi trú mưa, mưa càng lúc càng nặng hạt, nặng nề rơi trên những tán lá cây đại thụ, cứ như vậy không ngừng. Một thoáng sau, mặt đất dưới chân tôi đã trở thành bùn đất lầy lội.

Tôi cứ đứng như vậy, nhìn những giọt mưa từng hạt từng hạt rơi. Cơn mưa này đến cũng nhanh, đi cũng nhanh. Mới vừa rồi thời tiết còn u ám, thế mà bây giờ bầu trời đã trở nên quang đãng.

Tôi tự cười nhạo bản thân, thời tiết cũng giống như con người, rất dễ thay đổi thất thường.

Tôi thở dài, lấy trong ba lô ra một chai nước, uống một ngụm lớn.

Ngồi nghỉ một lúc, lúc định đứng lên mới nhận ra cổ chân vô cùng tê mỏi, đang cố gắng đứng dậy, bỗng phía trước vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Tiếng bước chân ở cái nơi rừng núi hoang vu thế này thật sự rất kỳ lạ, tôi theo bản năng lùi về phía sau, chui vào trong hang núi để tránh đối phương nhìn thấy.

Phía trước là những bụi cây lớn, những tiếng bước chân đạp trên cỏ ngày càng gần, một giây sau, cây cối bị rẽ ra, trước mắt tôi là đôi giày quân đội dính đầy bùn đất.

Những người trước mặt tôi lúc này đều có làn da ngăm đen, cơ thể cường tráng, đặc biệt là những ánh mắt thâm thúy đang hướng về phía tôi cùng cái mũi tròn.

Quả nhiên không phải người Trung Quốc, hơn nữa, tôi còn có thể nhận ra một người trong số bạn họ.

Lúc này, Trát Nhân trừng mắt nhìn tôi một cách hung dữ. Tôi nghĩ chắc anh ta vẫn chưa quên, chưa quên việc tôi chính là kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện đối với Nghiêm gia.

Trát Nhân không nói câu nào, người đàn ông nên cạnh nói với anh ta bằng loại ngôn ngữ mà tôi không thể hiểu được. Vẻ mặt lạnh lùng của anh ta không hề thay đổi, nhíu mi nhìn tôi, đôi người loé lên những biểu cảm khó hiểu, khoé miệng mấp máy nói gì đó với người bên cạnh.

Tôi vẫn không hiểu được họ nói gì, chỉ thấy anh ta nói rất nhiều với người đàn ông bên cạnh sau đó nói với âm điệu cực to với những người khác, ánh mắt của bọn họ lúc này khiến tôi cảm thấy rất quen thuộc.

Tôi sợ hãi lùi về phía sau vài bước, nói với người đàn ông với vẻ mặt lạnh lùng kia “Tôi muốn gặp Nghiêm Diệu!”

“Tiện nhân, cô nghĩ cô là ai mà muốn gặp đại ca của chúng tôi!” Người lên tiếng không phải là Trát Nhân, là người đàn ông vẫn đứng bên cạnh anh ta, tiếng Trung của anh ta không được lưu loát, chỉ biết chửi một cách hung ác.

Một người đàn ông gạt cây cối hai bên đi tới chỗ tôi “Các anh em đã mấy tháng không ngủ thấy mùi đàn bà, muốn biết chúng tôi đối xử thế nào với con mồi không?” Nói xong, anh ta quay mặt nhìn những người khác, tất cả bọn họ cười rộ lên đi về chỗ tôi đứng, chỉ có Trát Nhân đứng ở phía sau, bộ dạng thích thú như đang được xem kịch vui.

“Các người dừng tới đây, tôi muốn gặp Nghiêm Diệu... Gọi Nghiêm Diệu ra đây!”

Tôi lùi về phía sau, nhưng rất nhanh lưng đã chạm phải vách núi, không thể lùi thêm được nữa.

“Trát Nhân... Tôi muốn gặp Nghiêm Diệu!” Lúc bị mấy tên đàn ông kia giữ hai tay tôi vẫn không quên gọi tên Trát Nhân cầu cứu, cố gắng dùng hai chân đạp tới tấp vào người trước mặt. Bọn họ người đông lại khoẻ mạnh, tay chân tôi chẳng mấy chốc đã bị bọn họ giữ chặt. Một tên da ngăm đen dơ bản chạy đến trước mặt tôi, không biết anh ta nói cái gì, lại trừng mắt nhìn tôi rồi chậm rãi cởi thắt lưng, anh mất vô cùng bản lĩnh.

“Không... Buông tôi ra... Tôi muốn gặp Nghiêm Diệu!”

“Nghiêm Diệu... Nghiêm Diệu...” Đôi tay dơ bản của anh ta đã bắt đầu chạm đến ngực tôi, tôi ra sức gào thét chói tai, cố gắng giãy dụa, gần như phát điên mà hét lên.

“Ba!” Một cái tát nặng nề giáng lên má tôi, những hình ảnh trước mắt trở nên mờ ảo. Tôi còn cảm nhận được mùi máu trên khoé môi.

“Súc sinh!” Tôi gào lên, trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, một giây sau, anh ta tóm lấy mắt cá chân của tôi ra sức xé ống quần.

“Súc sinh... Đồ súc sinh... Nghiêm Diệu... Nghiêm Diệu, anh ra đây, ra đây!!!!”

Tôi tuyệt vọng gào khóc, cuối cùng, người đàn ông trước mặt cũng dừng động tác, một giây sau anh ta đã gục xuống đất, người vừa đánh ngất anh ta là Trát Nhân.

“Lộ Tịch Ngôn, đây là tôi dạy bảo cô một chút, lần sau sẽ không phải là giả đâu, bây giờ tốt nhân cô nên biết khỏi đây thật xa” An ta trừng đôi mắt vằn đỏ nhìn tôi, một tay nắm lấy cằm tôi bóp rất chặt, không hề có một chút thương tiếc, một lát sau cũng thả tôi ra rồi đứng dậy.

“Không... tôi muốn gặp Nghiêm Diệu!” Tôi túm lấy tay anh ta, nhìn thẳng vào đôi mắt hung dữ ấy “Tôi muốn gặp Nghiêm Diệu... Tôi muốn nhìn thấy anh ấy!”

“Lộ Tịch Ngôn, cô muốn gì tôi mặc xác cô!” Trát Nhân hoàn toàn nổi điên, ánh mắt hiểm độc như muốn cắn nuốt tôi. Đúng lúc này, điện thoại trong túi anh ta đổ chuông. Anh ta vẫn trừng mắt nhìn tôi rồi nhận điện thoại.

“Là sao ạ... Vâng, tôi biết rồi!” Giọng nói Trát Nhân có vẻ nghiêm trọng, đưa điện thoại cho tôi.

Tôi nhìn anh ta, cắn răng đưa điện thoại lên bên tai.

“Nếu cô cho rằng tôi không dám giết cô, tôi lập tức có thể chứng minh cho cô thấy!”

Âm thanh trầm thấp từ đầu dây bên kia truyền đến, tôi nắm chặt chiếc di động, tay không ngừng run, hít sâu một hơi “Nghiêm Diệu... Em muốn gặp anh, nhất định phải gặp được anh!”

43. Chương 43: Chìm Đắm

“Chính cô đã chọn rồi, Lộ Tịch Ngôn!”

“...” Tôi chậm rãi hít một hơi “Nghiêm Diệu... Em muốn gặp anh, nhất định phải gặp được anh!”

Hai mắt bị che kín, tôi chỉ biết mình bị dẫn đi hết đường núi rồi bị đưa lên một chiếc xe, sau đó là đi hết một đoạn đường xóc, tôi không nghĩ rằng nơi rừng núi hoang vu này lại có một nơi để họ trú ngụ.

Vừa mới nghĩ đến đó, tiếng phanh xe bén nhọn vang lên, tôi bị kéo xuống xe rồi kéo đi về phía trước rồi bị dẫn lên lầu, những âm thanh giày quân đội nện lên cầu thang làm bằng gỗ.

Sau đó, hai người vừa giữ hai tay tôi thả tôi ra, bước chân cũng xa dần. Tôi lẳng lặng đứng lại chỗ, không nghe được chính tiếng hô hấp của bản thân, sau đó một lát tôi mới đưa tay lên giạt miếng vải đen bịt mắt xuống.

Ánh sáng bất ngờ làm cho tôi không chịu được nhú mắt, hé mắt ra từng chút một, cuối cùng cũng thấy rõ được người ngồi trước mặt mình.

Đứng ra mà nói, phải là người cao cao tại thượng kia.

“Nghiêm Diệu...” Tôi gọi tên anh, nhìn khuôn mặt không hề có chút biểu cảm, đùa nghịch chiếc bút trên bàn, thậm chí còn không thèm nhìn tôi lấy một lần, ánh sáng lọt từ khe cửa chiếu vào một bên mặt anh, nửa thân anh chìm trong bóng tối, không có một chút ánh sáng nào, giống như bị bóng đêm nuốt chửng.

“Em... Muốn gặp con!” Tôi sợ cái không khí tĩnh lặng đến quỷ dị thế này nên mới cất tiếng phá vỡ sự căng thẳng ấy.

Trước mặt, Nghiêm Diệu vẫn giữ nguyên nụ cười châm biếm, ánh mắt như chẳng hề quan tâm tôi đang nói gì “Cô đang kể chuyện cười với tôi sao?”

“Anh biết không phải mà, em chỉ muốn gặp Tiểu Tự, em muốn gặp con!”

“Lộ Tịch Ngôn, thế giới của tôi không chấp nhận sự hối hận, cô nên nhớ rõ lại lúc cô đưa ra quyết định, lúc đó cô đã chọn gì nhỉ? Người đàn ông của cô chết rồi, bây giờ cô lại muốn chọn con ư? Cô làm như vậy là muốn thế nào hả?”

“Nghiêm Diệu...” Tôi cắn môi, trừng mắt nhìn anh, ánh mắt tức giận nhưng cũng đầy đau khổ, một lát sau, vẫn là cất giọng mềm nhũn “Nghiêm Diệu... Xin anh cho em gặp con được không?”

Nghiêm Diệu vẫn cười, cơ thể tựa lên ghế không hề cử động một chút nào, nhú mi nhìn tôi hỏi “Cô cảm thấy có thể ư?”

“Nghiêm Diệu...” Tôi tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh.

“Đây là thái độ cầu xin của cô à?” Anh rút cuộc cũng ngẩng đầu, ngồi thẳng dậy, dáng vẻ cao ngạo nhìn thẳng tôi.

Tôi nhẫn nhịn, cúi đầu xuống không dám nhìn anh.

“Không phải cô cho rằng cứ giằng co như vậy sẽ được như cô muốn đấy chứ, nếu không muốn gặp nó, tôi có thể cho cô đi!” Nghiêm Diệu nhẹ nhàng chống tay lên mặt bàn đứng dậy, giọng đùa cợt “Tôi không ngại gọi người tiễn cô ra về!”

“Nghiêm Diệu...” Thấy anh đứng hẳn dậy, tôi sốt ruột gọi tên anh, chạy đến gần gắt gao ôm anh “Không... Em muốn, em muốn!”

Cơ thể tôi đang ôm vẫn đứng thẳng. Tôi ôm chặt hơn nhưng anh vẫn không ôm tôi, cũng không đẩy tôi ra.

“Nghiêm Diệu... Em chỉ muốn gặp thằng bé, xin anh cho em gặp nó!” Tôi ngẩng đầu, ôm chặt anh hơn, đôi môi cứng nhắc đặt lên môi anh, không cần biết tôn nghiêm là gì nữa.

“Nghiêm Diệu... Nghiêm Diệu!”

Giây tiếp theo, cổ thể tôi bị đẩy ra, tôi còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo lại, Nghiêm Diệu cúi đầu hôn tôi, mạnh đến nỗi khiến tôi phát đau, muốn kêu lên nhưng mọi âm thanh đều bị anh nuốt hết, tôi chỉ có thể nức nở thành tiếng.

Eo bị anh giữ chặt, không thể động đậy.

Rất lâu sau anh mới buông tôi ra, đôi mắt đen thâm trầm híp lại nhìn tôi.

Cơ thể tôi bị nhấc lên rồi lại bị đặt lên mặt bàn, Nghiêm Diệu đưa tay vuốt nhẹ hai má tôi, đôi tay anh vô cùng lạnh lẽo.

“Lộ Tịch Ngôn... Em có biết em đang làm gì không?” Anh hỏi tôi, ngón tay lướt nhẹ qua môi tôi.

Tôi mím môi, không nói gì chỉ cúi đầu, vẫn ôm lấy cơ thể anh, người trước mặt vẫn tro ra như cũ.

“Nghiêm Diệu...” Tôi ôm chặt anh, cổ thể dựa vào anh buông tiếng thở dài.

Nghiêm Diệu nâng cằm tôi lên, ánh mắt như tìm kiếm thứ gì đó, nhìn tôi chằm chằm, một lát sau mới cất tiếng hỏi “Em yêu tôi sao?”

“Yêu, em yêu anh!” Tôi đáp.

“Ba!” Đáp lại câu nói của tôi là một cái tát rất mạnh khiến mặt tôi quay hẳn sang một bên, lúc quay đầu lại, nghênh đón tôi là đôi mắt màu đỏ như lửa giận của anh.

“Cô thật đê tiện!” Nghiêm Diệu trừng mắt nhìn tôi, trong mắt hiện lên vẻ đau khổ.

Không cần nghe tôi nói gì, tay anh đã lần xuống phía dưới, ra sức cởi quần áo tôi.

Tôi không hề phản kháng, không hề giãy dụa, chỉ ôm anh chặt hơn, để cơ thể tôi và anh tiếp xúc nhau gần hơn, để có thể cảm nhận được hơi ấm từ anh.

Lúc anh đi vào cũng không thấy đau đớn, chỉ biết anh ra vào cơ thể tôi, điên cuồng trừng phạt tôi, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn tôi lấy một lần. Bàn tay vuốt ve khuôn mặt tôi. Cả thế giới của tôi như chỉ còn lại màn đêm đen tối, bên tai chỉ nghe được tiếng anh thở dốc, cơ thể tôi không ngừng lắc lư theo anh, giống như một cánh buồm mong manh đang đưa trên mặt biển vô tận.

Giây phút cuối cùng, tôi ôm đầu vai anh, thấp giọng gọi tên anh “Nghiêm Diệu..” Sau đó cắn mạnh lên bờ vai rộng lớn của anh, anh hừ lên một tiếng, một mối ngả xuống người tôi, bàn tay trên mặt tôi cũng hạ xuống.

Nghiêm Diệu nhìn tôi, ánh mắt đầy khó hiểu.

Sau đó, cúi xuống, đặt lên môi tôi một nụ hôn lạnh lẽo.

Vẫn là câu nói trước đây “Lộ Tịch Ngôn, như em mong muốn! Con đường này, là tự mình em chọn!”

Con đường này là do tôi chọn, vẫn luôn là thế. Tôi nhất định phải đi đến cùng, nhất định như vậy.

“Như em mong muốn!” Bốn chữ này không hề nhẹ nhàng như lúc anh nói ra, sau đó, tôi phải cùng anh dầy dụa không ngừng, chính là nơi để anh phát tiết, suốt ba ngày đều ở trên giường với anh, cả ngày lẫn đêm, ngoài lúc ăn cơm đều là triển miên điên cuồng.

Ngày thứ tư, đang ăn dở bữa cơm thì tôi nghe thấy tiếng nói của Nghiêm Diệu “Như em mong muốn!”

“Tiểu Tự!” Tôi gọi tên con, cơ thể bé nhỏ của tiểu tự run lên, không hề nhìn tôi, nó nhìn về phía Nghiêm Diệu đang ngồi ở ghế đầu bàn ăn “Sao thế? Ngay cả mẹ ruột cũng không nhận ra?”

Tiểu Tự nhìn tôi, gọi một tiếng “Mẹ!”

Tôi ngây người, đứng lên nhú mày, đứng bất động trước mặt Tiểu Tự, nó cao hơn trước một cái đầu, đen và gầy, dù sao cũng là một đứa bé sáu tuổi, vậy mà nhìn nó không thể nào tìm thấy hình ảnh của một đứa trẻ.

“Nghiêm Diệu... Anh làm gì vậy? Nó là con của anh!” Tôi không thể nhận được nữa, tức giận nhìn về phía Nghiêm Diệu.

Nghiêm Diệu chậm rãi cắt miếng thịt bò bít tết, ánh mắt khinh thường lướt qua tôi, không có chút ảm áp nào cả. Sau đó chậm rãi nâng ly rượu vang đỏ lên, chất lỏng màu đỏ sẫm trong ly thủy tinh tạo ra một loại ánh sáng quái dị.

“Tôi đã làm gì? Chẳng lẽ nó không phải Tiểu Tự? Không phải con của em?” Anh cố ý nhấn mạnh chữ “em” khiến cơ thể tôi không ngừng run lên, Tiểu Tự không hiểu gì, anh mắt nhìn Nghiêm Diệu và tôi đầy sợ hãi, có là người mù mới không phát hiện ra điều ấy.

“Tiểu Tự...” Tôi nghẹn ngào nói không nên lời, đứng tại chỗ nhìn thẳng bé.

“Đứng đó làm gì? Tiểu Tự, mời mẹ ăn cơm!”

Chỉ một câu nói, Tiểu Tự đứng trước mặt tôi liền cất tiếng “Mẹ, ăn cơm thôi!”

Tôi không nói được câu nào, yên lặng cầm dao nĩa, trái tim như bị móc ra khỏi lồng ngực.

Trước mặt, cơ thể bé nhỏ của Tiểu Tự cũng đã ngồi xuống. Tự mình cầm dao nĩa, động tác rất thuần thục, không nói gì mà chỉ cúi đầu ăn đĩa rau trước mặt.

Tôi nhìn thẳng bé mà không nuốt nổi cơm, nghẹn ngào đỏ mắt muốn khóc.

44. Chương 44: Yêu

“Tiểu Tự!” Tôi gọi nhẹ nhàng, ngồi vào bên cạnh Tiểu Tự, tôi đưa mắt về ngọn núi cao phía trước, đây là một căn nhà gỗ hai tầng với một cầu thang làm bằng gỗ lim đen bóng...

“Mẹ!” Nó thấp giọng đáp lại nhưng tôi chẳng hề cảm giác được chút thân thiết nào.

“Tiểu Tự... Con không cần...” Tôi muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng tôi không nói gì, vào những lúc thế này có gì để nói? Tôi nhìn thẳng bé “Tiểu Tự...” Thực sự rất đau lòng, ngoài gọi tên nó tôi còn có thể làm gì, là tôi bỏ rơi nó, là tôi không xứng đáng được nó gọi là mẹ.

“Em muốn nuôi Tiểu Tự!” Cơ thể bị kéo sang một bên, tôi nói với Nghiêm Diệu, bị anh ôm vào lòng, bên tai còn nghe thấy tiếng tim đập, cũng có thể, đó là tiếng trái tim tôi.

Nghiêm Diệu bóp cằm tôi, giọng đầy mỉa mai “Từ lúc nào cô dám ‘Được một tác lại muốn tiến một thước vậy’*?”

*tác, thước là đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc, nghĩa giống như được voi đòi tiên.

Tôi không dám nhìn vào mắt anh, hít thật sâu “Nghiêm Diệu... Em cũng mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi, em bây giờ chỉ muốn nuôi thẳng bé khôn lớn, chuyện khác em mặc kệ, chỉ cần cùng với con là được!”

“Chuyện khác mặc kệ? Ha ha, không phải em muốn nói cho tôi biết bây giờ em hối hận? Rằng thật ra em yêu tôi, rất yêu tôi?!!!!”

Lúc anh nói ra câu này, tôi nhìn thấy sự châm biếm rõ ràng trong mắt anh, không hề thương hại tôi một chút nào. Tôi không thể phản bác gì chuyện đó, chỉ có thể nhắm mắt, nhẹ nhàng nói.

“Xin lỗi... Xin lỗi... Nghiêm Diệu... Là em nợ anh, em nợ anh, bây giờ em có thể bù đắp cho anh, anh muốn thế nào cũng được, chỉ cần cho em ở đây cùng con, cho em ở bên cạnh anh, anh muốn thế nào cũng được!”

Cơ thể tôi bị đẩy mạnh ra, trước mắt tôi là Nghiêm Diệu, vẻ mặt anh đầy bi phẫn, còn hiện lên chút khổ sở “Lộ Tịch Ngôn, tôi không phải thẳng góc. Bây giờ cô nên biết thân biết phận, cô nghĩ rằng tôi vẫn có thể mắc bẫy của cô sao?” Nói xong, anh giận dữ đứng dậy, tóm lấy áo khoác trên thành ghế mặc vào, bước ra khỏi phòng không thèm quay đầu lại.

Tôi cần môi nhìn anh rời đi như một cơn gió, nửa ngày không nói nên lời, chỉ biết ngồi nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ.

Ở đây, trăng treo trên đỉnh đầu toả sáng, rất sáng, rất sáng, thì ra, ở nơi rừng núi hoang vu thế này ánh trăng lại đẹp như vậy, chiếu sáng mọi góc ngách.

Tuy rằng Nghiêm Diệu không đồng ý cho tôi nuôi Tiểu Tự, nhưng sau đó tôi đi thăm thằng bé vẫn không bị ai ngăn cản.

Nơi này cuộc sống rất có quy luật, ngủ sớm dậy sớm, nếu không phải nhìn thấy chuyện đó, tôi thật sự nghĩ rằng cuộc sống ở đây sẽ trôi qua một cách bình lặng như vậy.

“Ba!” Loại âm thanh tôi đã quá quen thuộc. Không biết từ đâu vang lên tiếng nổ lớn, tôi bịt chặt tai cuộn tròn trên giường, lỗ tai như bị người ta chọc thủng.

Đau đầu, đau đến thấu xương.

Tôi nức nở một tiếng, bám vào hành lang bằng gỗ đi ra ngoài, chuyện xảy ra lúc đó khiến cho tôi cả đời cũng không thể nào quên được.

Phía trước, trong khoảnh sân trước căn nhà gỗ, hơn mười người đàn ông cầm súng đứng quanh vài cọc gỗ, mỗi cọc gỗ đều có một người bị buộc chặt vào đó, có cả nam cả nữ, quần áo trên người bọn họ đều nhuốm máu đỏ, tiếng nổ súng vẫn tiếp tục, tôi có thể nghe tiếng từng người kêu gào thảm thiết, cơ thể họ không ngừng run rẩy. Từng viên đạn găm vào chân, tay, cổ họ, thậm chí có người còn bị bắn lên mặt, những tiếng kêu gào không ngừng khiến tôi đau tận ruột gan, cuối cùng những tiếng kêu cũng nhỏ dần rồi từ từ im bặt. Chỉ còn máu không ngừng chảy.....

Tôi vội vàng đưa tay lên che miệng lại, cơ thể tôi bị kéo vào một vòng ôm ấm nóng.

“Thế nào? Đẹp mắt không? Bọn chúng nghĩ trăm phương ngàn kế tiếp cận tôi, tôi liền cho bọn chúng điều bọn chúng muốn!” Âm thanh trầm thấp truyền vào tai tôi, trầm mà lạnh lẽo, cánh tay anh ôm chặt qua lồng ngực tôi, đáng vẻ vô cùng thảm thiết khiến tôi không khỏi run lên từng cơn.

“Tịch Ngôn, cảm giác này rất kích thích phải không, nói không chừng, trong đó có cả đồng sự của cô đấy.” Tôi lắc đầu, không ngừng lắc đầu, cố gắng thu người lại, nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh như băng của anh “Nghiêm Diệu, anh không nên ép em hận anh, anh muốn ép em hận anh sao?”

“Đúng, thứ cô gọi là ‘Yêu’ quá rẻ mạt, tôi tình nguyện để cô hận tôi!” Anh nói bên tai tôi, anh ôm tôi chặt hơn, siết chặt khiến tôi không ngừng đau đớn.

“Nghiêm Diệu... Nghiêm Diệu, anh...” Tôi kéo tay anh, cố gắng gỡ nó để thoát khỏi lồng ngực rộng lớn của anh nhưng không thể, cho đến khi nước mắt loàn đầy trên hai má, động tác của Nghiêm Diệu bỗng trở nên cứng ngắc, thậm chí, đôi mắt vốn lạnh như băng của anh thoáng hiện lên tia kinh hoàng. Anh nhìn tôi, tay chậm chậm buông ra, tôi ngừng giãy dụa đưa tay lên sờ mặt, một bàn tay đầy máu, một giây sau, Nghiêm Diệu cầm lấy bàn tay đầy máu của tôi, một tay che lỗ tai tôi, quay lại đằng sau thét lên “Trát Nhân... Trát Nhân!”

Tôi bị anh ôm chặt trong lồng ngực, máu từ lỗ tai không ngừng chảy ra, là máu của tôi ư hay là lồng ngực của anh ư. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được hơi ấm này đã rất lâu, rất lâu rồi.

Sau đó, cả người tôi mất đi trí giác, lúc tôi tỉnh lại, đầu tiên là nhận ra tiếng bước chân hỗn độn xung quanh, còn có tiếng nói không ngừng, sau đó cơ thể tôi bị nâng lên, trên mặt và hai bên tai đều có cảm giác lạnh lẽo, nhưng cảm giác đau đớn cũng dần dần đỡ hơn, không còn đau đến ruột gan như trước nữa.

Tôi mở mắt ra, những hình ảnh trước vô cùng mờ nhạt, một lát sau dần hiện rõ, rằng tôi vẫn ở trong thế giới ngấm của anh.

“Còn đau không?” Anh cầm lấy tay tôi, hỏi nhẹ nhàng. Tránh không động đến tai tôi.

Tôi sửng sốt, từ từ lắc đầu.

Nghiêm Diệu đưa tay lên mặt tôi, nhẹ nhàng lướt qua tóc mai trên tai tôi, nửa ngày không nói một câu.

“Bác sĩ nói sao?” Cuối cùng anh cũng lên tiếng, tôi nhìn thấy người đàn ông đang nơm nớp lo sợ sau lưng anh. Sắc mặt anh ta lúc này trở nên trắng bệch, ánh mắt vô cùng hoảng sợ, một lát sau vẫn đứng đại ra tại chỗ.

Tôi thần nhiên lắc đầu “Không sao cả!”

“Tôi nhất định phải chữa cho em, chọn bác sĩ tốt nhất cho em!” Không cần biết tôi có bệnh thật hay không, Nghiêm Diệu cầm bàn tay lạnh ngắt của tôi “Ngày mai, tôi cho người đi gọi!”

“Nghiêm Diệu... Em không sao cả... Chuyện đó không có gì đáng lo... Chỉ cần...”

“Tôi biết rồi!” Nghiêm Diệu cắt ngang lời nói của tôi, ngồi xuống bên cạnh tôi, ôm lấy cơ thể suy yếu để tôi dựa vào anh “Em ngoan ngoãn nghe lời là được, chuyện gì anh cũng đồng ý với em, cái gì cũng đồng ý với em!”

“Lộ Tịch Ngôn, em nghe cho rõ đây, dùng sức khoẻ của bản thân đũa uy hiếp người khác là cách ngu ngốc nhất, cho nên, em tuyệt đối phải mạnh khoẻ đứng trước mặt tôi, ở bên tôi!”

“Mẫu thân...” Một tiếng gọi nhỏ vang trên phía trước, tôi hơi ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Tiểu Tự đứng ở cửa liền vội vàng vẫy tay gọi nó.

Thằng bé do dự một lát rồi cuối cùng quyết định đi về phía tôi.

“Tiểu Tự!” Tôi nằm bất động, chỉ cần cự quây một chút thôi tai sẽ lại đau, chỉ còn cách đưa tay với ra, nắm lấy bàn tay Tiểu Tự.

“Mẫu thân...” Thằng bé muốn nói gì rồi lại thôi, nó nhìn tôi, cuối cùng dừng lại trên tai tôi, trong mắt thoáng hiện nét lo lắng, biểu cảm lúc này của nó khiến tôi như nhìn thấy Tiểu Tự trước đây vậy.

Bởi vậy tôi cười với nó “Mẹ không sao cả, Tiểu Tự, từ nay về sau đừng gọi mẹ là mẫu thân nữa, gọi là mẹ được không?”

Tiểu Tự cúi thấp đầu, một lát sau mới lên tiếng “Mẹ!”

Tôi cười, tôi có thể nhận ra thằng bé lúc này vô cùng căng thẳng qua biểu cảm cứng ngắc của nó, tôi nói đùa với nó vài câu, dù sao chúng tôi cũng một năm xa cách nhau, không thể lập tức thân thiết được. Tôi không hỏi nó một năm nay sống thế nào, chỉ nói với nó vài chuyện nhỏ nhặt, cuối cùng, tôi cũng phá tan lớp phòng bị của nó đối với tôi.

Dù sao đi nữa, thằng bé mới có sáu tuổi, mới còn nhỏ như vậy, sao có thể không muốn người lớn yêu thương?

“Sao có thể để nó khiến em đau?” Nghiêm Diệu xoay người, ôm Tiểu Tự đang trong nằm ngủ say trong lòng tôi sang một bên, tôi sợ động tác của anh quá mạnh khiến con giật mình nên vội đứng dậy, lại bị anh đặt xuống giường, sau đó động tác của anh rất nhẹ nhàng, ôm Tiểu Tự đặt sang một bên. Sau đó trở về ngồi xuống bên tôi.

“Em không sao, sẽ nhanh khỏi thôi, chỉ cần sau này màng nhĩ không phải chịu kích động thì sẽ không bị như vậy nữa!” Tôi nhìn Nghiêm Diệu, từ từ nói với anh, một năm nay tôi vẫn thường bị như vậy khi phải chịu kích thích quá mạnh. Bây giờ đã trở thành một thói quen.

Nhưng tôi càng nói, Nghiêm Diệu càng nhíu mày rất chặt, anh kéo tay tôi “Cuối năm, chúng ta đi Mi!”

“Nước Mi?”

“Đúng, ở đó có rất nhiều bác sĩ Nhi khoa giỏi!”

“Nghiêm Diệu...” Đầu tiên tôi ngẩn người, sau đó chậm rãi rút bàn tay đang bị anh nắm chặt, nhưng anh không có ý định buông tay tôi ra, vẫn nắm chặt như cũ.

“Nghiêm Diệu... Nếu anh đã biết chuyện đó, chắc anh cũng sẽ biết thần kinh hoại tử. Vô dụng thôi, chậm nhất là nửa năm nữa, lỡ ai em sẽ thối rửa khiến hoại tử toàn phần, em sẽ trở thành người điếc, không có cách cứu chữa đâu!” Cho dù là Hoa Đà tái thế, cho dù anh có rất nhiều tiền đi chăng nữa.

Cơ thể Nghiêm Diệu trở nên cứng ngắc, bàn tay nắm tay tôi càng chặt hơn “Đi Mi không được, chúng ta có thể đi các nước khác, tôi nhất định chữa khỏi tai cho em!”

“Nghiêm Diệu... Thật ra... Có đôi khi, không nghe được, không nhìn thấy cũng không phải không tốt, có câu ‘Tự lừa mình dối người’, trước kia, em có muốn cũng không thể, nếu... Nếu bây giờ, em thật sự không nghe được gì, ít nhất em vẫn có thể lừa dối chính bản thân mình rằng anh vẫn là Nghiêm Diệu, vẫn là chàng trai

sáng sớm chơi bóng rổ trên sân thể dục của trường một mình, em ở bên cạnh anh, lẳng lặng ở bên cạnh nhìn anh chơi bóng, thời gian... Thời gian sẽ vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc đó!”

Tôi chậm rãi nói, tâm hồn như trở lại với mảnh kí ức trước đây, về nhiều năm trước. Ở nơi đó, chỉ có rung động của tuổi thanh xuân, không có oán hận, không có mưu mẹo, chỉ có hai cơ thể cần nhau, tựa sát vai nhau mà thôi. Cơ thể tôi bị anh bế lên, tôi cảm nhận được anh đang run, thậm chí, tôi đã bắt đầu nghe được âm thanh nghẹn ngào từ Nghiêm Diệu.

“Lộ Tịch Ngôn... Lộ Tịch Ngôn...”

“Tịch Ngôn, một lần cuối cùng, một lần cuối cùng, tôi rút cuộc đâu không lại em!”

“Tôi tin tưởng em, một lần cuối cùng!”

Trái tim tôi như lỡ một nhịp, tôi ôm chặt lấy cơ thể ấm áp của anh, đúng vậy, cho tới thời điểm này, chúng tôi có thể đấu đá gì nữa chứ?

Trái tim cả hai đã mệt mỏi lắm rồi.

Giờ phút này, còn ép buộc nhau làm gì nữa chứ!

45. Chương 45: Lời Hứa

Hoa anh túc.

Là loại hoa có thể chế ra thứ vô cùng độc hại, nhưng lần đầu tiên tôi nhìn thấy nó ở nơi hoang dã này, đúng thật là tuyệt đẹp.

Tuyệt đẹp.

Tôi không thể không thừa nhận điều ấy, một vùng trời rợp màu đỏ của hoa, điểm tuyết nhụy vàng, yêu mị hoang dã khác với các loài hoa khác,

Lúc Nghiêm Diệu kéo rèm che cửa sổ xuống, tôi lập tức bị sắc đỏ khiến cho ngây người.

Một vùng đỏ ma mị như vậy, chạy dài đến tận đường chân trời.

“Loài hoa này...” Tôi khó hiểu nhìn Nghiêm Diệu, anh cười nhẹ, kéo tôi vào lòng, cô ý tránh tai bị đau của tôi “Có đẹp không?”

Có đẹp không? Anh hỏi tôi như vậy, muốn tôi phải trả lời thế nào? Rất đẹp, thậm chí còn vô cùng yêu diễm, nhưng, màu đỏ đó, một cánh đồng rực đỏ tuyệt đẹp ý lại khiến bao nhiêu người phải chết vì nó, một cánh đồng đỏ rực, đổi lấy vô số nợ máu.

Tôi không biết phải trả lời anh thế nào, chỉ có thể trầm mặc một lúc lâu.

Nghiêm Diệu ôm tôi, không gây ra tiếng động, cầm nhẹ nhàng cạo sát cần cổ tôi “Loại hoa này, lúc thu hoạch lại có thể cho ra chất lỏng màu vàng, là loại thuốc giảm đau tốt nhất, sau này... Em sẽ không cần phải đau đớn nữa!”

Cái gì, cơ thể tôi run lên, bất khả tư nghị nhìn về phía Nghiêm Diệu “Anh nói, em muốn cho em dùng thuốc phiện?”

“Không được sao?” Nghiêm Diệu nhú nhú mi, xoay người tôi lại đối diện với anh “Như vậy có thể giúp em giảm bớt đau đớn!”

“Nghiêm Diệu, anh không hiểu hay giả vờ không hiểu, đó là ma túy!”

“Đồ ngốc, không trải qua tinh luyện, sẽ không trở thành ma túy!”

“Nhưng không phải có thể sẽ nghiện sao?” Tôi nhìn thẳng mắt anh.

Nghiêm Diệu trầm mặc nhìn tôi một cái, ôm chặt thắt lưng tôi “Nghiện cần sa có gì đáng sợ, chỉ cần em ở bên tôi mãi mãi, em sẽ không phải lo gì cả!”

Tôi nghe được tiếng rạn nứt, là trái tim của tôi vỡ tan sao? Tôi bỗng nhiên cười, đây mới là mục đích của anh ư.

“Nghiêm Diệu... Anh không sợ hại chết em?” Tôi cười nhạt, vẫn trong lòng anh nhưng không cảm thấy một chút ấm áp, sự lạnh lẽo nhanh chóng lan truyền khắp tứ chi và cơ thể tôi. Lan tràn khắp người tôi.

“Không, tôi nói rồi, chỉ cần em không rời xa tôi, sẽ không có chuyện gì xảy ra, nơi đây có nguồn hoa thuốc phiện dồi dào, cả đời, cả đời cũng dùng không hết!”

Cả đời? Cả đời là bao lâu?

Mãi mãi, là lời hứa hẹn đáng sợ nhất trên thế giới này.

Tôi nhắm mắt lại, không nói câu nào.

Cơ thể phía sau càng gần tôi hơn, vẫn là câu nói kia, như một lời nguyền, không ngừng vang vọng bên tai tôi.

“Tịch Ngôn... Anh chỉ là yêu em, quá yêu em!” Lúc trở về phòng, Trát Nhân đã đứng ở đó chờ tôi, anh mắt nhìn tôi đầy khinh miệt. Nói nhỏ vào tai Nghiêm Diệu điều gì đó, Nghiêm Diệu khẽ gật đầu, sau đó Trát Nhân liền rời đi.

Anh cũng không nói gì với tôi, chỉ đưa tôi trở lại phòng ngủ.

“Em mệt rồi, nghỉ ngơi cho tốt” Cửa đóng lại, Nghiêm Diệu lấy từ túi áo ra một chai nhỏ, chai bằng thủy tinh trong suốt, có thể thấy rõ chất lỏng màu vàng bên trong.

Anh vẫy tay “Lại đây!”

Tôi đứng bất động, nửa ngày mới chậm rãi đi đến chỗ anh. Nghiêm Diệu mở nắp bình, dùng bông thấm một ít dung dịch chấm lên lỗ tai tôi, tôi theo bản năng trốn tránh, anh ôm lấy cơ thể tôi “Không sao đâu!”

Lỗ tai tôi cảm giác mát lạnh, ngoài cảm giác lạnh đó, không còn cảm giác đặc biệt nào khác.

“Đây là... Hoa anh túc?” Tôi thử hỏi.

“Ừm.”

“Em...” Tôi kháng cự, vội vàng trốn tránh, lại bị Nghiêm Diệu giữ lại “Không cần... Em không muốn!”

“Tịch Ngôn... Không phải em cam tâm tình nguyện ư?” Anh rút cuộc cũng buông tay, làm như phật ý hỏi tôi một câu, ánh mắt nhìn tôi đầy tức giận.

“Nếu em thật sự cam tâm tình nguyện thì tại sao em còn kháng cự?”

“Nghiêm Diệu, anh biết rõ rằng...”

“Biết cái gì? Em là cảnh sát? Hay vẫn là cái gọi là chính nghĩa của em?” Anh cười nhạt, kéo mạnh cơ thể tôi dán sát vào người anh, tư thế vô cùng nóng bỏng.

“Tịch Ngôn, chính nghĩa của em rốt cuộc là cái gì?... Tôi chỉ cần lời hứa của em, chỉ cần em hứa với tôi!” Lúc anh nói những lời này, trái tim tôi đã lạnh ngắt. Thậm chí, tôi còn cảm thấy Nghiêm Diệu trước mắt vô cùng xa lạ, giống như chưa bao giờ gặp con người này của anh, giọng nói vô cùng lạnh lẽo kia nói rằng, anh cần lời hứa của tôi?

Lời hứa hẹn?

Hứa sẽ sa đoạ, hứa sẽ huỷ diệt bản thân?!!

“Được, Nghiêm Diệu... Anh muốn gì em đều cho anh, cái gì cũng cho anh!”

“Mẹ!” Phía sau vang lên tiếng gọi, tôi xoay người đã thấy Tiểu Tự đứng bên người, ngược mắt nhìn tôi.

Tôi cười, ngồi xổm xuống đối diện với thằng bé, lại nhìn thấy góc áo nó dính đầy bùn đất, trên mặt còn mấy vệt bùn bẩn, tôi đưa tay nhẹ nhàng lau cho nó, nó không kháng cự, để yên cho tôi giúp nó lau.

“Tiểu Tự, con xem, nghịch ngợm đến nỗi này?” Tôi muốn ôm lấy nó, Tiểu Tự lại lùi lại nói “Sẽ làm bẩn quần áo của mẹ!”

Tôi kinh ngạc, nhưng cũng đúng thôi, Tiểu Tự bây giờ không còn là Tiểu Tự của một năm trước, thằng bé bây giờ.

“Tiểu Tự, nói ẹ nghe, một năm nay con sống tốt không?” Tôi thử tìm vài chuyện khác không ngờ tới sắc mặt Tiểu Tự đột nhiên trầm xuống, nhìn lướt qua tôi, một lúc sau mới lắc đầu.

“Có ai dạy con học không? Bình thường con hay đi chơi ở đâu?” Thấy nó không muốn nói, tôi vội đổi đề tài.

Tiểu Tự vẫn trầm mặc thậm chí tôi còn cảm nhận nó lại trở nên xa cách. Tôi từ bỏ ý định hỏi thăm đến cuộc sống của nó, chỉ sợ càng hỏi, càng biết càng đau lòng.

“Hay là thế này, hôm nay mẹ làm món con thích ăn nhất được không?”

“... Được ạ!” Thằng bé cuối cùng cũng liếc mắt nhìn tôi mà trả lời, tôi âm thầm thở phào một cái.

Từ từ sẽ được thôi, tôi không thể sốt ruột được.

Tôi nắm tay Tiểu Tự vào bếp, người đầu bếp nhìn tôi kỳ quái, có người nhận ra tôi, ghé vào lỗ tai người đầu bếp nói gì đó, người đầu bếp kia lập tức đổi thái độ, nhìn tôi cười cười “Phu nhân!”

Tôi thần nhiên cười, nhìn thoáng qua Tiểu Tự.

“Có thể... Để cho tôi làm chút cơm được không?”

“Phu nhân muốn ăn gì, chúng tôi có thể làm cho cô!”

“Không cần đâu, thật ra tôi...” Tôi đang định giải thích, ngực tôi bỗng nhói đau, tôi nhú mi, gắt gao ôm lồng ngực, người đàn ông phía trước bắt đầu lo lắng. Tiểu Tự cũng gọi tôi “Mẹ... Mẹ!”

Tôi chỉ cảm thấy trong đầu ong ong, trước khi ngất đi, tôi chỉ kịp nhìn thấy một người chạy đến vội vã, là Nghiêm Diệu.

Sau đó, trước mắt tôi tối sầm, nháy mắt đã mất đi trí giác.

“Tịch Ngôn, Tịch Ngôn!” Có người gọi bên tai tôi, giọng vô cùng vội vã tôi chậm rãi mở mắt.

“Nghiêm Diệu...” Trong đầu tôi vẫn u u mê mê, chuyện gì cũng không nhớ nổi, chỉ có thể ngơ ngác nói.

“Em làm sao thế này...”

“Không sao cả... Bác sĩ nói em thiếu máu!” Nghiêm Diệu nói băng quơ, nâng cơ thể tôi lên một chút, ánh mắt nhìn tôi có chút dao động, sau đó chậm rãi nhìn xuống tai tôi.

Anh không nói, ôm lấy tôi “Cơ thể em quá yếu, rồi cuộc một năm nay em làm gì, khiến cho bản thân trở nên như vậy?”

Tôi thần nhiên cười, một lúc sau mới kéo tay Nghiêm Diệu, nhẹ nhàng đặt đầu lên đó, yên lặng thở dài.

Một năm nay tôi sống như thế nào?

Tôi đã không còn nhớ rõ, chỉ biết rằng, lúc đứng bên cạnh Nghiêm Diệu thế này mới giật mình như cách cả ngàn năm.

“Nghiêm Diệu...” Tôi rùng mình một cái, gắt gao ôm người đàn ông trước mặt mình chỉ mong có chút ấm áp.

Tôi thực sự rất lạnh, trong lòng lạnh lẽo, cơ thể cũng lạnh lẽo.

46. Chương 46: Lợi Dụng

Tôi nghĩ nếu không phải tình thế bắt buộc, có ép tôi cũng không đi gặp những người này.

Lúc này đứng trước mặt tôi là ba người đàn ông nước ngoài, tuổi tầm trung niên, có vào cô gái rất trẻ đi theo họ. Chỉ cần nhìn qua một lượt tôi liền có thể nhận ra những người này, không phải tôi biết họ là ai, mà tôi biết họ làm nghề gì.

Chỉ sợ ngay cả những bác sĩ này cũng không biết rằng cho dù họ không mặc áo Blue trắng tôi vẫn có thể nhận ra. Bởi vì mùi thuốc sát trùng trên người họ thật sự không thể nào tẩy hết được.

Không cần nghe ai giới thiệu, tôi có thể biết đây là những bác sĩ nước ngoài giỏi nhất. Nghiêm Diệu làm chuyện này chứng tỏ anh không tin những lời tôi nói về bệnh tình trong một năm qua, anh vẫn luôn nghĩ tiền tài có thể giải quyết tất cả mọi chuyện.

Bọn họ nói chuyện với Nghiêm Diệu bằng tiếng ngoại ngữ rất nhanh, nhưng nhìn biểu cảm của Nghiêm Diệu thì hai đầu lông mày càng lúc càng nhíu chặt. Có vẻ anh không vui, tôi thì đã biết kết quả từ trước, nhưng cũng không phải ai cũng đủ can đảm để đối diện với việc bị mất đi thánh giá, tôi không phải thần tiên, tôi chỉ là một người bình thường. Rốt cuộc chúng tôi cũng chỉ là một người bình thường, cuộc sống vẫn phải đối mặt với cơm ăn áo mặc, sinh, lão, bệnh, tử.

Cuối cùng, Nghiêm Diệu nói với Trát Nhân vài câu, hắn ta lập tức dẫn một đám người ra khỏi phòng. Nghiêm Diệu đứng yên tại chỗ một lúc lâu mới xoay người đi đến bên tôi “Hôm nay chỉ cho bọn họ quan sát tình trạng của em, sau này chúng ta vẫn sang Mĩ!”

Tôi gật đầu, không khí chìm vào yên lặng, nếu anh đã quyết định không từ bỏ thì tôi cũng chỉ còn cách để mặc cho anh làm tất cả mà thôi.

“Nếu cơ thể có điều gì khác thường nhất định phải nói cho tôi!” Anh dặn dò tôi, nhìn tôi với ánh mắt đầy quan tâm lo lắng, tôi lại gật đầu, tựa vào anh “Anh sẽ ở bên em đúng không?”

Câu nói của tôi khiến anh ngẩn người, dường như rất kinh ngạc, trái tim của tôi không khỏi tê dại. Nghiêm Diệu gật đầu, đưa tay ôm lấy tôi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay tôi “Sẽ không có chuyện gì!”

Đúng vậy, sẽ không có chuyện gì, khi tất cả những chuyện này chấm dứt, mọi chuyện cũng sẽ chìm vào quá khứ và ngủ yên trong đó.

“Em không sợ, chỉ cần anh ở bên em!” Dựa vào lồng ngực anh, tham lam chiếm lấy hơi ấm trong lòng anh. Tôi nhắm mắt lại, không ngừng nói với bản thân mình, không sao cả, khi tất cả mọi chuyện chấm dứt, mọi chuyện sẽ trở thành quá khứ, tất cả sẽ tan biến dần...

Những ngày sau đó, Nghiêm Diệu làm như lời anh nói, mỗi ngày đều ở bên tôi. Mấy người bác sĩ kia ngày nào cũng làm một đồng những kiểm tra tình trạng của tôi rồi lại cùng với Nghiêm Diệu thảo luận nửa ngày trong phòng sách không ra ngoài. Lúc Nghiêm Diệu trở ra tâm trạng cũng rất tốt, mọi người ai cũng đều tự hiểu, những kẻ thông minh không hề hỏi đến bệnh tình của tôi. Tiểu Tự chiều nào cũng đến nói chuyện phiếm cùng tôi, nói những chuyện nhỏ nhặt trong một năm qua của nó. Nhưng phần lớn thời gian thằng bé đều ngồi ngoan ngoãn, những chuyện đơn giản đều giành làm cho tôi. Mặc kệ Nghiêm Diệu nói gì với thằng bé, nhưng nhìn biểu cảm lo lắng của nó lúc nghe bác sĩ dặn dò tôi cũng cảm thấy được an ủi. Nếu nói điều mà tôi luyến tiếc nhất thì chính là Tiểu Tự, tôi muốn ở bên nhìn nó lớn lên, muốn được nó hàng ngày gọi một tiếng mẹ. Nhưng lúc này, tiếng gọi “Mẹ!” đó đã trở nên thân quen hết mức.

“Tại sao lại ở trong này? Gọi thế nào cũng không quay lại?” Một đôi tay vươn đến phía sau tôi, cơ thể lập tức ngã vào vòng ôm ấm áp. Tôi có chút giật mình, lúc xác định người ôm mình là anh tôi mới bình tĩnh trở lại. Nghiêm Diệu ôm tôi, bàn tay vuốt nhẹ vầng trán, giọng nói có chút trách cứ “Nơi này gió lớn, sau này không được ra đây đứng nữa. Vừa rồi em suy nghĩ cái gì, tôi gọi thế nào cũng không nghe thấy?”

Nghiêm Diệu vuốt hai má tôi, sắc mặt tôi lập tức biến đổi, không nhịn được run lên.

“Chuyện đó... Không có gì!” Tôi nhẹ nhàng nói, mắt bắt đầu nhoè đi. Cùng lúc đó, tôi nhận ra sắc mặt Nghiêm Diệu cũng thay đổi, bàn tay đang vuốt ve má tôi chậm rãi đưa xuống ôm chặt tôi, nửa câu cũng không nói.

Tôi dựa vào đầu vai anh, mặc có nước mắt cứ tràn lan trên khuôn mặt. Cơ thể anh cứng đờ, tôi có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của anh. Bởi vì, dường như chúng tôi đều ý thức được một chuyện, một sự thật không dám đối mặt, cũng không dám nói ra sự thật đó.

Vừa rồi, tôi không phải thất thần, cũng chẳng suy nghĩ chuyện gì mà là tôi không nghe được anh gọi tôi.

Từ đó về sau, chúng tôi hiểu ý nhau không ai nhắc lại chuyện đó nữa. Nhưng cuộc sống biến hoá khôn lường, vẫn có lúc khiến chúng tôi nhớ lại ngày hôm đó. Mọi người nói chuyện với tôi đều rất cẩn thận, dường như cố ý nói to hơn, cho dù lúc tôi không muốn trả lời họ, những người đó vẫn sẽ nhẹ giọng nhắc lại, sau đó quan sát biểu hiện của tôi một cách kỹ càng, cho đến khi tôi gật đầu, lắc đầu hay trả lời mới thôi.

Ngay cả Tiểu Tự, những lúc nói chuyện với tôi cũng vô cùng cẩn thận, không như những lúc nó tranh cãi ầm ĩ với mấy đứa bạn. Tôi cảm thấy mình được mọi người bảo vệ, che chở như bình sứ, dường như không thể nào chạy thoát được khỏi cái vận mệnh nhàu nát đó.

Mùa này có một chuyện rất quan trọng, trên những cánh đồng hoa anh túc kia nở hoa đỏ rực rỡ, nông dân cũng bận rộn hơn. Ở đây là trang trại ngăn cách hẳn với thế giới bên ngoài, nhưng tôi có thể nhận ra được ngoài những người thường xuyên ở trong trang trại còn có những gương mặt xa lạ. Tôi biết điều này có nghĩa là càng có thêm nhiều người đi vào con đường sai trái này, càng biết Nghiêm Diệu ngày càng điên cuồng hơn trước. Nhưng mặc kệ mục đích của anh là gì, chuyện này tuyệt đối không phải chuyện nên ủng hộ.

“Lại đứng thất thần!” Chiếc vòng cổ tôi đang cầm trong tay bị cướp mất, anh đưa lên nhìn nhìn. Đôi mắt màu hổ phách chợt loé lên, hơi thở chói chói vội vàng. Tôi quay đầu, muốn đòi lại chiếc vòng nhưng anh nhanh tay hơn, cơ thể tôi mất đà suýt ngã.

Giấy tiếp theo, chiếc vòng đã yên vị trên cổ tôi.

Đó là chiếc vòng nhiều năm trước Nghiêm Diệu tặng cho tôi, chỉ là một sợi dây không lấy gì là đẹp với một chiếc nhẫn kiểu dáng đơn giản.

“Biết vì sao tôi vẫn đưa nó cho em?” Giọng nói của anh truyền xuống từ đỉnh đầu, nặng nề khó tả, nhưng tôi cảm nhận được anh không hề tức giận.

Tôi nhắm mắt, chậm rãi lắc đầu.

“Nếu em cảm thấy cần bù đắp cho thằng bé, tôi có thể đồng ý với em, cho em một danh phận. Bởi vì tôi hiểu, em luôn có cảm giác áy náy với thằng bé, nếu ngay cả điều này tôi cũng ngăn trở, sẽ giống như em nói ‘Lòng dạ hẹp hòi!’” Tôi không nghe vào tai lời nói đùa của Nghiêm Diệu, nhưng tôi vẫn cười, nửa thật nửa giả trả lời anh “Chuyện này không giống tính cách của anh, nhưng em rất thích!”

“Thật sao?” Anh tròn mắt, cười khê “Lợi hại như vậy sao?”

Tôi ôm sát anh, cọ cọ mặt vào ngực anh “Đương nhiên!” Sau đó tôi nhìn anh, thật ra Nghiêm Diệu cười rộ lên rất tự nhiên và đẹp, đáng tiếc, từ lâu rồi không thấy được anh cười như vậy, nụ cười vô ưu vô lo.

Tất cả mọi chuyện này đều tại tôi.

Tôi nhẹ nhàng hôn anh, quyến luyến đôi môi anh, đôi mắt anh, khuôn mặt đẹp như tạc của anh.

“Nghiêm Diệu...” Cảm ơn anh, mấy năm nay, trong mắt anh chỉ có em... chỉ có mình em!!! Mùa hạ mà ban đêm vẫn lạnh lẽo, thời tiết trong núi càng lúc lạnh hơn.

Một tiếng nổ lớn vang lên, phá tan không gian trầm tĩnh, tôi cảm giác được Nghiêm Diệu xoay người rất nhanh và mạnh, cầm áo khoác chạy ra ngoài. Bên ngoài đã là một rừng lửa, tôi đi theo sau anh ra ngoài, đi một mạch đến phòng Tiểu Tự, thằng bé cũng đã bị tiếng súng đánh thức, hoàn cảnh loạn lạc không có ai để ý đến nó.

“Me!” Thằng bé kêu lên một tiếng, tôi nghe vô cùng thân thiết, vội vàng đến ôm lấy thằng bé, bước ra khỏi cửa đi thẳng về phía trước.

Từ phía xa vang lên những tiếng gầm rú không ngừng, lửa lan ra từ bốn phía, còn có những tiếng la hét chói tai, nhưng tôi không chần chừ dù chỉ một giây, ôm con đi thẳng về phía trước, cho đến tận vườn hoa anh túc.

“Tịch Ngôn, Tịch Ngôn...” Một người xuất hiện trước mắt khiến tôi giật bắn mình, Tả Lăng thở hồng hộc “Sao càng gọi em lại càng chạy?” Cuối cùng, nhìn đứa bé trong lòng tôi “Tiểu Tự!”

Thằng bé không trả lời, gắt gao trốn trong lòng tôi.

“Tả Lăng! Bọn họ...”

“Đã tập trung vào vị trí, đội tiên phong sắp đến rồi, sau đó sẽ có không quân hỗ trợ chúng ta, Tịch Ngôn, cứ theo kế hoạch của em chạy trước đi, sẽ có người ở trong trang trại tiếp ứng cho em, bọn anh sẽ đi chặn sân bay sau núi, em nhanh đi cùng đội trưởng Hiệp, Nghiêm Diệu nhất định sẽ đi tìm em!”

Tôi gật đầu, nhìn Tiểu Tự trong lòng tôi, không chần chừ thêm nữa chạy thẳng về hướng trang trại, phía sau là tiếng kêu la không ngừng, những tiếng gào thét càng lúc càng nhiều, tôi không để ý đến chuyện gì, chỉ biết chạy, cầm đầu mà chạy.

Cho đến khi tôi nhìn thấy cổng trang trại trước mặt thì mọi thứ trở nên mờ ảo, có người ôm lấy Tiểu Tự trong lòng tôi, bên tai không ngừng vang lên tiếng gọi, dần dần tôi không còn nghe được gì nữa.

Người trước mặt càng không ngừng gọi tôi, nhưng tai tôi vẫn chỉ có tiếng nổ vang, ánh lửa phía trước như một màn kịch, cũng giống như thế giới của tôi...

Một không gian yên lặng, yên lặng đến tang thương.

Xe đi trên con đường xóc nảy, tôi ôm Tiểu Tự trong lòng, có người tháo vòng cổ của tôi ra, tháo chiếc nhẫn, nhẹ nhàng nhìn mặt kim cương trên đó, dường như nó rất mỏng manh, anh ta nói gì đó, xoa đầu Tiểu Tự, thằng bé vẫn cuộn tròn trong lòng tôi.

Anh ta nhìn tôi, tôi trầm mặc lắc đầu, chỉ lắc đầu mà thôi.

Tôi rất cuộc cũng là một người đề tiên, lúc nào cũng chỉ biết lợi dụng người đàn ông yêu tôi, một lòng yêu tôi.

47. Chương 47: Trước Khi Kết Thúc

Xe bỗng nhiên rung mạnh, tôi nhìn biểu cảm của người lái xe má đoán được tình huống xảy ra lúc này. Tôi ôm chặt Tiểu Tự, đồng chí cảnh sát ngồi bên cạnh tôi đã bắt đầu rút súng cổ thủ. Tôi cắn môi, không nói gì mà chỉ nhìn Tiểu Tự đang nằm trong lòng mình, vội vàng thơm một cái lên bầu má của thằng bé, đặt nó xuống sau đó đẩy mọi người ra bước xuống xe. Xung quanh tôi tối đen như mực, chỉ có những chùm ánh sáng hắt ra từ đèn pin được những người đàn ông cao lớn không ngừng soi đi soi lại trên tôi. Xe chúng tôi bị bao vây bởi một đám người, bọn họ ai cũng đều bình bình lửa giận.

Trong đó có người bị tôi phản bội.

Tôi không chần chừ, chạy đến chỗ Nghiêm Diệu đứng, có người ngăn cản tôi, tôi gọi to tên của anh, dùng hết sức mà gọi.

Nghiêm Diệu đứng cách đó không xa, anh nhìn tôi, ánh mắt vô cùng quen thuộc, là sự đau lòng quen thuộc. Tôi lao đảo chạy đến phía anh, cùng lúc đó, đám người phía trước bỗng hét lớn, tôi quay đầu lập tức nhìn thấy mấy xe quân dụng đang lao nhanh về phía tôi. Xe đi đầu còn có Tả Lăng, anh gọi tên tôi rất lớn, tôi không chần chừ gì cả, lúc cả hai bên cùng rút súng ra, tôi vẫn chạy thẳng đến chỗ Nghiêm Diệu. Những chuyện mới xảy ra, những chuyện đã qua lâu rồi tôi không thêm để ý nữa, lúc này đây, tôi chỉ biết trước mặt đang có một người đứng ở nơi đó, có một người đang chờ tôi, có một người đang chờ tôi... Cho đến khi thế giới của tôi chìm vào bóng tối, nước mắt không ngừng tuôn ra, ở thời khắc tôi mất đi tri giác kia vẫn

kip nhìn thấy khuôn mặt anh có chút kinh ngạc nhìn mình. Nếu như thế này, liệu những ân oán tình thù giữa chúng tôi có thể đi đến kết thúc hay không....

Đáng tiếc, tôi không biết đáp án, cái gì cũng không biết, thế giới của tôi bây giờ vô cùng tĩnh lặng, vô cùng trống rỗng....

Tôi mở mắt, cảm nhận được cơ thể mình hơi xóc nảy. Có người ôm tôi, tôi ngẩng đầu nhìn anh, lúc này vẻ mặt của Nghiêm Diệu rất phức tạp. Anh nhìn tôi, một câu cũng không nói, xung quanh chúng tôi có rất nhiều người, trông ai cũng mang bộ dáng khổ sở, thậm chí cổ tay còn quán gạc nhưng máu vẫn không ngừng chảy ra. Bọn họ nhìn tôi, ánh mắt đầy phần nộ, khoé miệng không ngừng nhếch lên. Chỉ có Trát Nhân có biểu hiện giống Nghiêm Diệu, anh ta ngồi yên trong góc xe. Không nói lấy một câu mà chỉ trừng mắt nhìn tôi, tôi cố mở mắt, cố gắng xác định xem mình đang ở đâu, vài giây sau mới nhận ra mình đang ở trên trục thẳng. Ngoài cửa sổ vẫn là bầu trời rực lửa, tôi nhồm mình lên để nhìn kỹ hơn thì nhận ra phía dưới chính là căn nhà gỗ, nơi tôi đã ở một thời gian đang ngập trong biển lửa. Có vài người còn đang vội vã chạy, tôi thậm chí còn cảm giác được như mình nghe thấy tiếng kêu khóc tuyệt vọng của bọn họ....

Mà tôi, chỉ có thể bất lực nhắm mắt lại, không...

Con tôi, Tiểu Tự đâu? Tôi hỏi, Nghiêm Diệu ngồi bên cạnh tôi không trả lời, tôi nghĩ mình nói quá nhỏ nên hỏi lại lần nữa, không quên nói to hơn. Tôi không biết liệu có phải mình vẫn nói quá nhỏ hay không nên không ngừng hỏi đi hỏi lại, cho đến khi tôi nhìn thấy tất cả mọi người đều quay lại nhìn tôi, Nghiêm Diệu cuối cùng cũng trả lời, tôi cố gắng nhìn cử động của miệng anh để đoán, nhưng tôi không thể hiểu được rốt cuộc anh nói gì, môi anh vẫn mấp máy nói gì đó. Tôi bất lực nhú mi, nhìn đỏ mắt cũng không ra.

Con tôi, con tôi, Tiểu Tự có phải đang gặp nguy hiểm. Thằng bé còn nhỏ như vậy, thằng bé chỉ là người bình thường, nó là người duy nhất trong chúng tôi không có lỗi, không mắc nợ bất kỳ ai. Chỉ có hai chúng tôi, những kẻ làm cha làm mẹ mắc nợ nó, là hai chúng tôi.

Trước mặt, Nghiêm Diệu nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp, trong ánh mắt anh có oán hận, cũng có đau thương, tôi cảm giác được bàn tay anh đang nắm tay tôi không ngừng siết chặt, cuối cùng, tôi cũng hiểu được câu nói anh đang gằn lên từng tiếng.

Tả Lăng đưa nó đi.

Anh cố ý nói rất chậm, còn dùng động tác nói cho tôi hiểu. Tôi như trút được gánh nặng, thở nhẹ một hơi. Như vậy là tốt rồi, dù tôi sắp phải trả giá đắt đến mức nào thì so với việc Tiểu Tự được an toàn cũng xứng đáng.

Một năm trước, thời khắc gần như đã chết kia của tôi, tôi đã hạ một quyết tâm. Tôi còn nhiều việc nhất định phải làm, tôi biết những chuyện đó Nghiêm Diệu sẽ không quan tâm cũng sẽ không bao giờ hỏi đến. Vì vậy, tôi cố ý bảo Tả Lăng lan truyền tin tức rằng tôi đã chết, tôi biết, đối với anh đây chính là điều cấm kỵ. Nếu tôi đến tìm anh với thân phận một người còn sống, anh nhất định sẽ điều tra, nhất định sẽ đề phòng tôi. Anh có thể nghi ngờ tôi mang theo thiết bị theo dõi, nhưng tôi biết anh tuyệt đối không nghi ngờ một vật, chính là chiếc vòng cổ có chiếc nhẫn kia. Thiết bị theo dõi được giấu bên trong đó, nhưng những lời hôm đó tôi nói với anh đều là sự thật. Tôi biết người đàn ông này yêu tôi, bởi vì biết nên tôi lợi dụng anh hết lần này đến lần khác. Cuối cùng tôi nhận ra mình đã sai rồi, tôi nợ anh quá nhiều thứ, tôi phải tự mình chịu trách nhiệm trả những món nợ đã thiếu cho Nghiêm Diệu, nợ mạng sống, nợ ân tình, lúc tôi nghĩ trăm phương ngàn kế tiếp cận anh đã bắt đầu sai rồi. Nhưng lúc đó tôi không hề đoán trước được rằng tôi lại nợ anh nhiều thứ đến mức dùng cả đời này của tôi cũng không trả lại được hết cho anh.

Sau đó, Tiểu Tự được an toàn về tới nhà, rừng hoa cùng trang trại cũng bị lửa huỷ diệt. Mặc kệ mọi chuyện ra sao, bây giờ tôi chỉ có trách nhiệm trả nợ Nghiêm Diệu. Tôi nhìn những người đàn ông trước mắt, bọn họ nhìn tôi như hổ rình mồi, tôi vội nắm bàn tay Nghiêm Diệu, không dám ngẩng đầu nhìn nữa, chỉ biết dựa sát vào Nghiêm Diệu, mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì tôi cũng không muốn nghĩ đến.

Chúng tôi đi suốt đêm đến một thành phố xa lạ, bởi vì chúng tôi đi rất đông nên không đi vào thành phố mà đi vào khu biệt thự ở vùng ngoại ô. Nghiêm Diệu dặn bọn Trát Nhân đi vào thành phố mua ít đồ dùng, những người còn lại tự mình đi rửa vết thương. Rất nhanh sau đó, cả phòng khách rộng lớn chỉ còn lại mình tôi với Nghiêm Diệu. Anh bật chiếc TV lớn trên tường, màn hình hiện lên tin tức cảnh sát phá được đường

dây buồn bán ma túy lớn nhất trong nước, những hình ảnh nhiều người hy sinh trong biển lửa, những tiếng kêu khóc bi thương vô vọng. Tôi ngồi yên không nói gì, cảm nhận được Nghiêm Diệu dựa vào lưng ghế, có lẽ còn thở dài, chỉ có điều tôi không nghe thấy được nữa.

Tôi quay đầu, Nghiêm Diệu từ từ nhắm hai mắt tựa vào thành sổ pha, tôi nhìn xung quanh. Vừa đứng dậy, một đôi tay đè chặt bàn tay tôi xuống. Nghiêm Diệu trừng lớn mắt nhìn tôi.

Tôi chỉ chỉ vào bình nước, Nghiêm Diệu buông tay, một lát sau, tôi cầm hai cốc nước trở lại bên cạnh anh. Anh nhắm mắt không thèm nhận lấy cốc nước tôi đưa, tôi đành đặt nó trên bàn trà sau đó ngửa đầu uống cốc của mình. Nước ấm áp xoa dịu cơn khát của tôi nhưng khiến tai tôi đau bất chợt, tôi vội đưa tay ôm một bên tai. Người bên cạnh vội vàng bật dậy, nắm bàn tay của tôi. “Đừng động vào!” anh nói như vậy, sau đó rút từ túi áo ra lọ thủy tinh, tôi tỏ ý phản đối, tôi không muốn mình tiếp xúc với thứ thuốc này nữa.

Nhưng sự kháng cự yếu ớt của tôi không có hiệu quả, Nghiêm Diệu cố chấp giữ chặt hai tay tôi, dùng chất lỏng kia bôi loạn lên tai tôi, cảm giác mát lạnh khiến tôi bớt đau đớn, nhưng không cách nào khiến cho trái tim bớt lạnh lẽo. Lúc này, Trát Nhân đã trở về, trong tay cầm túi lớn túi nhỏ. Có một chiếc hộp trông đặc biệt, Nghiêm Diệu đi tới mở nó ra, cẩn thận nhìn đồ vật bên trong, tôi cũng có thể nhận ra máy quay cùng với máy trợ thính.

Nghiêm Diệu cẩn thận đeo máy trợ thính cho tôi, giọng nói trầm thấp từ từ truyền vào lỗ tai tôi, không rõ ràng nhưng cuối cùng thì tôi cũng nghe thấy. Tôi biết đây chỉ là biện pháp tạm thời, nếu bệnh tình chuyển biến xấu, đến cả thần kinh thính giác của tôi cũng bị hoại tử, có dùng máy trợ thính cũng là vô dụng.

“Bắt đầu chuẩn bị đi!” Nghiêm Diệu thấy tôi gật đầu, ngắt đầu nói với Trát Nhân, người đứng sau anh lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi, nghe theo lời Nghiêm Diệu đi ra ngoài.

“Lên tầng!” Lúc Nghiêm Diệu nói những lời này thì đã kéo tay tôi đi được mấy bước, tôi trầm mặc bước theo anh lên tầng. Nghiêm Diệu mở cửa phòng một cách nặng nề, đẩy tôi xuống giường, cởi thắt lưng, lần lượt cởi áo khoác ném lên mặt ga, ngồi xuống giường, quay lưng về phía tôi “Trở về đây, nghĩ sẽ được tha thứ sao?”

Tôi nằm yên, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đáp “Em biết em đã lừa dối anh!” Biết rõ anh yêu em, vẫn tiếp tục lừa dối anh.

Phía trước, anh cười nhẹ, âm thanh mang theo đùa cợt.

“Thế nào, bây giờ vẫn muốn dùng cái gọi là chính nghĩa của cô làm loạn? Vẫn cảm thấy những chuyện đó chưa đủ hay sao?”

“Hay là cô muốn nói cho tôi biết, cô là cảnh sát?!”

Cảnh sát? Đúng rồi, nếu không phải, nếu không phải ngay từ đầu tôi không xuất hiện, nếu tôi không bắt đầu mọi chuyện....

“Lộ Tịch Ngôn, có lẽ so với cô, tôi còn muốn cô chưa từng xuất hiện trước mặt tôi hơn bao giờ hết!” Nói xong câu đó, Nghiêm Diệu ném thắt lưng đang cầm trong tay xuống sàn nhà, sau đó bước thẳng đến phòng tắm, bên trong bắt đầu truyền đến tiếng nước chảy mạnh giống như tâm trạng của anh. Anh nói đúng, nói rất đúng, nếu chúng tôi không gặp nhau, nếu...

Nhưng, có thể được gặp anh, em không hối hận, một chút cũng không hối hận...

Nhớ lại câu chuyện nhiều năm về trước, những ngày tháng trần trọc đi theo anh, tôi không biết kế hoạch của hai anh em bọn họ. Nhưng bây giờ, ít nhất tôi cũng biết chiến dịch phá đường dây ma túy lần này cũng thành công, chỗ ở bí mật của Nghiêm Diệu cũng bị bại lộ. Phải nói rằng, khu trang trại của anh như một cái u ác tính, cảnh sát nhiều lần tìm cách tiếp cận cũng không có cách nào vào được đó. Bây giờ, dùng câu “Chó nhà có tang” hình dung về tình cảnh của bọn họ cũng không đủ, chắc chắn anh rất hận tôi.

Nhất định là vậy.

Điều anh không nên làm nhất, là yêu tôi, yêu thương một người như tôi...

Tôi có thể tưởng tượng được mấy tên tay chân của Nghiêm Diệu muốn băm xác tôi thành ngàn mảnh thể nào, nhưng Nghiêm Diệu vẫn không hề ra tay với tôi. Tình cảm anh dành cho tôi vẫn có quá nhiều mâu thuẫn, tôi biết rõ hơn bất cứ ai, Nghiêm Diệu không xuống tay với tôi, nếu có thể buông tay tôi, nếu có thể xem nhẹ tôi, nếu có thể...

Không, tôi đâu xứng đáng được tha thứ.

“Có đôi khi tôi nghĩ, chỉ vì một mình cô mà khiến vận mệnh của chúng tôi thay đổi liệu có đáng giá không!” Phía sau đột nhiên xuất hiện một bóng người. Một tiếng trước, Nghiêm Diệu dẫn theo một đám chân tay rời đi, chỉ để lại ba người lại đây. Mà Trát Nhân, từ trước đến giờ chưa bao giờ che giấu địch ý đối với tôi.

“Tôi tưởng chúng ta vẫn đang đi cùng nhau!” Phía trước, họng súng đen ngòm hướng về phía tôi trông thật buồn cười.

“Đương nhiên không phải, loại đàn bà đê tiện như cô lấy cái gì ra để có thể đi cùng chúng tôi. Lúc chúng tôi vào sinh ra tử, cô ở đâu? Lúc cô nằm trong lòng người đàn ông khác, chúng tôi phải chịu bao nhiêu nhục nhã, hai anh em các người đều là loại ‘Hong nhan họa thủy’, nếu không phải do anh trai cô, Đại thiếu gia cũng sẽ không rơi vào trạng thái thực vật, một người như anh ấy phải chịu sống thực vật vòn khổ hơn là chết, tất cả đều do cô, là ả đàn bà đê tiện nhà cô, cô rút cuộc có mị lực như thế nào mà khiến Nhị thiếu gia cũng bị cô huỷ hoại!” Khuôn mặt Trát Nhân trở nên méo mó, mang theo căm hận cùng với sự tuyệt vọng, khẩu súng trong tay không ngừng rung lên “Hiện tại, chúng tôi mất hết tất cả, nhưng ít ra cũng phải đem tiện nhân cô chôn cùng!”

“Cho dù tôi có phải dùng mạng trả giá, cô cũng đừng mong hôm nay có thể sống mà rời khỏi đây!”

“Chỉ cần một giây, tôi có thể bắn thủng đầu anh!” Sau lưng vang lên giọng nam trầm thấp, giây tiếp theo, một khẩu súng đã dí sát vào đầu Trát Nhân.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cay-thuoc-phien-thien-duong>